

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Spice

THE
GILDED
SERIES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LAYLA FROST

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

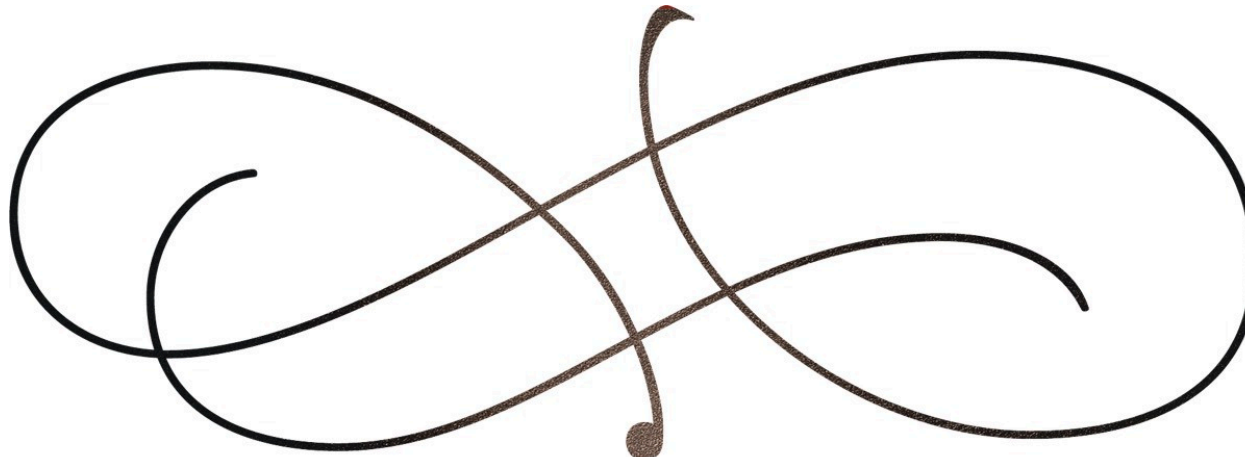
- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

spice

İÇİNDEKİLER

Gilded'e hoş geldiniz

Gizli Haberler

Önsöz

1. Bu torpil sayesinde dünyaya gelen B sınıfı ünlünün küçük doğum günü partisi ayın en önemli etkinliğine dönüştü. Yükselen yıldızı ıslıl ıslıl parlıyor ve eski bir aşktan çok uzak...
2. B sınıfı ünlülerin partisinden bahsetmişken... Söylentilere göre, sonlara doğru biraz olay çıkmış. Belki de açık bar iyi bir fikir değildi...
3. Torpil çocuğu için değişim rüzgarları estiğini duyuyoruz...
4. Belli bir B sınıfı ünlünün hem pastayı yiyip hem de pastanın sahibi olamayacağının farkında olduğunu düşünüyor musunuz? Şüpheli.
5. B sınıfı torpil bebeğinin geçen yılki gibi doğum gününü bir haftalık bir kutlamaya dönüştürmemesi garip. Yaşanan olaylar yüzünden saklanıyor olmalı.
6. Anonim bir kaynağa göre, belli bir B sınıfı ünlüsüyle çalışmak tam bir felaket. Tekliflerin ne zaman tükeneceğini merak etmeden edemiyoruz...
7. Bir başka hafta sonu, torpil bebeğin etiketlenmiş fotoğraflarından oluşan bir başka set.
8. Yükselen B sınıfı oyuncu roller alıyor ama partilerde aynı şans yakalayamıyor...
9. Üstelik son zamanlarda yalnız başına takıldığı için randevular konusundaki şans daha da azaldı...
10. Ya da belki de yalnız uçmuyor.
11. İkinci sınıf oyuncu, şöhretin zirvesindeyken bu coşku sönüyor. Ama rol arkadaşı bundan hiç memnun değil.
12. Torpil sayesinde elde ettiği çocuk, bir sonraki rolü için anlaşma imzaladı. Umarım buna değer.
13. İkinci sınıf yıldız ortadan mı kayboldu?
14. Peki, yalnız başına mı saklanıyor?
15. Belki de torpil sayesinde elde ettiği çocuk yeni rolüne hazırlanıyordur.
16. Ancak söylentilere göre, torpil sayesinde zengin olan bu adamın hayatındaki tek yenilik yeni filmi değil.
17. Mutlaka bir şeyler oluyor olmalı çünkü herkes B sınıfı ünlünün görülmeyi ve görünmeyi sevdiğini biliyor.
18. İkinci sınıf bir yıldızın bu kadar çok kontrole sahip olduğunu kim bilebilirdi?
19. Belki de B sınıfı oyuncu ile rol arkadaşının sadece kurgusal eski sevgililerden daha fazlası olduğuna dair söylentilerde bir gerçeklik payı vardır.
20. Torpilci gencin evinde efsanevi bir parti olmadan geçen bir Cuma gecesi daha mı? Onun yerine hangi kulüpten sendeleyerek çıkacağını merak ediyoruz.
21. Torpil çocuğu henüz dışarıda yemek yerken bile görülmedi. Yeni film için ne tür bir sözleşme imzaladı acaba?
22. İkinci sınıf ünlüler için kulüp veya parti yok mu? Kaynaklar, kesinlikle bir şeyler döndüğünü söylüyor.
23. Aniden ortadan kaybolan torpil bebeği hakkında bilgisi olan varsa, dinlemeye hazırız.

24. Bir kaynak, B sınıfı ünlünün pudra gibi pudralı ten problemi nedeniyle tedaviye zorlandığını söylüyor. Bu da onun parti ortamından uzak kalmasını açıklıyor.
25. Sanırım bu yıl torpilci bebeğin yılbaşı süslemelerine el atması tekrarlanmayacak. Hayal kırıklığı.
26. Savurgan torpilci geri döndü!
27. Ve onlar tam anlamıyla bayram mutluluğunun simgesi değil mi?
28. Torpil bebeğin ellerini kim bağlıyor da uslu durmaya zorluyor?
29. Peki, her şey ne zaman yerle bir olacak?
30. Durun, o torpil bebeği olan kim?
31. Görünüşe göre ikinci sınıf ünlünün Noel'i yeni bir açıdan ilginçti.
32. Bir haber yakaladığımızı sanıyorduk ama hiçbir şey yok mu? Hiçbir bilgi yok mu? Siz dedikodu düşkünleri bizi hayal kırıklığına uğrattınız.
33. Söylentiler yanlışmış gibi görünüyor. Sıkıcı.
34. Yanlış alarm! Oğlumuz geri döndü ve çay da sıcak.
35. Düzeltme. Hava sıcak ve çok dağınık.
36. Herkesin merak ettiği soruyu soruyoruz... Torpil bebeğin yeni gözde kadını kim?
37. Gizemli kadının adını biliyoruz, ama başka pek bir şey bilmiyoruz. Dürüst olmak gerekirse, oldukça hayal kırıklığı yaratıcı.
38. Acaba torpil sayesinde mi o çocuk uslu duruyordu? En azından bir süreliğine. Ama hiçbir şey sonsuza dek sürmez...
39. Ya da belki de olabilir...
40. Tüm bu ilgiyle, artık ona B sınıfı ünlü demeye devam edemeyeceğimizi düşünüyoruz. Yeni A sınıfı ünlü, bu ilgiden çok memnun olmalı.
41. Biz de şoktayız, sevgili dedikoducu fahişelerim. Yapacaklar mı? Yapmayacaklar mı? Yapıyorlar mı? Yaptılar mı? O mu? Yapacak mı? Bu işin arkasında kim varsa, seni hem seviyorum hem de senden nefret ediyorum.
42. İşler kesinlikle altüst oluyor. Bu değişimden rahatsız olan başka kimse var mı?

Epilog

Küçük Güneş Işığı Birinci Bölüm

Layla Frost'un diğer eserleri

Yazar Hakkında

© 2026 Layla Frost

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı yasasının izin verdiği bazı ticari olmayan kullanımlar ve eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere, yayıncının önceden yazılı izni olmadan hiçbir biçimde veya hiçbir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve hadiseler ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölü, veya gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Daqri Designs

GILDED'A HOŞ GELDİNİZ

Anlaşmayı zaten biliyorsunuz. Gizli girişi bulun, gizlilik sözleşmenizi imzalayın ve Gilded'da fantezilerinizi gerçekleştirin.

"The Gilded Series" fikrini edindiğimde, sapkınlığı normalleştirilmiş, ulaşılabilir ve ilişkilendirilebilir bir şekilde yazmak istedim. Dürüst olmak gerekirse, bu kitapların ilişki odaklı yapısının insanları sıkıcı bulacağından endişelenmiştim. Ancak, neyi hedeflediğimi anlayan ve beğenen okuyuculardan aldığım e-postalar/mesajlar/yorumlar benim için çok şey ifade etti. Tripp ve Greer'ı ve onların sapkınlık anlayışını tanımanız için ÇOK heyecanlıyım. Umarım onları benim gibi seversiniz.

SPICE'a (Ba-dum-tss) geçmeden önce, birkaç teşekkürüm var.

Hadley Finn, kurgu sihirbazlığını bir kez daha sergilediğin için teşekkürler!

Beth, eksik kelimelerimin hepsini yakaladığın için teşekkür ederim.

Ashley Lewis/Geeky Girl Yazar Hizmetleri: Yazım hatalarımı düzeltmek, komik veya tatlı yorumlarınız için ve ne zaman güvenceye ve övgüye ihtiyacım olduğunu bildiğiniz için teşekkür ederim.

Annette'e paha biçilmez katkıları için teşekkür ederim.

İnternetin her zaman olduğu gibi bazen de tam tersi olabileceği halde, beni mutlu bir yer haline getiren sevgili Cupcake'lerim! Bu sefer sizin için özel bir şey ekledim. Afiyet olsun!

Güzel kapak tasarımı için Daqri Designs'a ve ciltsiz kitap kenarı tasarımı için Painted Wings Publishing'e sanatsal bir teşekkür.

VE HER ZAMAN OLDUĞU GİBİ, M.'YE. BENİ SAKİNLEŞTİRİYORSUN. BENİ AKLI BAŞINDA TUTUYORSUN (BİRAZ DA OLSA). BENİ BUZLU KAHVE, PEYNİR VE GÜZEL ŞEYLERLE DOYURUYORSUN... BİLİYORSUN İŞTE. SENİ ÇOK SEVİYORUM.

*MÜKEMMELİYETÇİ OLUP ARADA SIRADA BİRAZ DAĞINIK OLMAKTAN
HOŞLANANLARA...*

GİZLİ HABERLER

Bu kitaptaki bölüm başlıkları internetteki gizli haberlerden alınmıştır. Gizli haber, bir ünlünün veya kamu figürünün adının açıklanmadan yayınlanan dedikodu, söylenti veya skandal niteliğindeki bir anekdottur. Hollywood kültüründe popüler bir eğlence biçimidir. Okuyucular, konunun kim olduğunu tahmin etme bulmacasını severler.

Bazen hikayeler gerçektir.

Diğer zamanlar?

Pek sayılmaz.

ÖNSÖZ

GREER

HER YERİM AĞRIYORDU.

Aceleyle ve dalgınlıkla giydiğim spor ayakkabıların işlevsellikten ziyade moda için tasarlanmış olması nedeniyle ayaklarım ağrıyordu. Ayrıca çorap giymeyi de unutmuştum ve ayaklarımın arkasındaki kabarcıklardan sızan kanı çok net hissediyordum.

Yapışkan ıslaklık, sırtımdan aşağı süzülüp kalçamın üst kısmında rahatsız edici bir şekilde biriken terle mükemmel bir uyum içindeydi. Los Angeles'ta Kasım ayı bunaltıcı değildi, ama karlı ve soğuk da değildi. Yorucu yürüyüşü telafi edecek kadar serin de değildi kesinlikle.

Akciğerlerim yanıyordu ve onları gerekli oksijenle doldurma girişimlerimin her biri, kaburgalarımın arkasında acı verici bir batmaya neden oluyordu.

Baldırlarımda hissettiğim gerginlik, yeterince esneme yapmadığımın açık bir göstergesiydi.

Ya da hiç.

Diğer insanlarla çevrili sıcak yoga salonunda oturmak yerine, doğrudan patikanın yalnızlığına yöneldim. Doğru bir seçimdi. Neredeyse iki saattir yürüyordum ve yaklaşan adam gördüğüm tek kişiydi.

Yavaşça aşağı doğru iniyordu, ama göz teması kurmadık ya da karşılıklı rahatsızlığın o garip gülümsemesini paylaşmadık. Yavaşça öne doğru ilerlerken kaşlarını çatmış bir şekilde bakıyordu, tehlikeli araziyle

uğraşılmaktansa tepeden aşağı yuvarlanmak için büzülmeye hazır görünüyordu.

Seçtiğim rota bildiğim en kötü rotaydı. Kolay bir bölümü yoktu. İşkenceyi hafifletecek güzel kır çiçekleri de yoktu. Yorucu yolculuğun ödülü olarak tepeden Instagram'da paylaşmaya değer, güzel bir manzara bile sunmuyordu.

Çok yorucu ve yoğun bir parkurdu ve bu parkuru yürüyenlerin çoğu daha iyisini bilmiyordu; genellikle bir milden daha kısa bir mesafe sonra geri dönüyorlardı.

Ya da onlar da benim gibiydiler.

Doğanın cezasına doymak bilmezler.

Bu rotayı korkunçluğu nedeniyle seçtim. İnatçı bir kararlılıkla ilerledim, yürüyüşün bana en çok ihtiyacım olanı getireceğini umdum.

Netlik.

Sakinlik.

Fiziksel acı ve zihinsel huzurun çelişkili karışımı.

Bu gerçekleşmiyordu.

Acı çekiyordum, ama bu hem fiziksel hem de zihinseldi. Midemdeki derinleşen çukur ve kalbimdeki genişleyen çatlak saniye saniye kötüleşiyor, nefesimi yorgunluktan daha çok kesiyordu. Beynim vücudumdan daha kötü durumdaydı. Düşünceler etrafımda dönüp duruyor, testere dişli yapbozlar gibi beni parçalıyordu. Her biri aynı şeye geri dönüyor, içimi kemiriyordu...

Her şeyim. Bildiğim kadarıyla tüm hayatım.

Hayat boyu en yakın arkadaşlarımdan biri olan Maddie o sabah erkenden daireme geldiğinde, bunun önemli bir şey olduğunu anlamıştım. İlk başta, avukat olan yaşça büyük erkek arkadaşının evlenme teklif ettiğini şaka yollu söylemiştim.

Aslında bu bir şaka değildi çünkü imkansız bir şey değildi. O adam ona takıntılıydı.

Onun erken saatlerdeki ziyaretinde duyduğum endişe kırıntısı—benim aksime o sabah insanı değildi—görünüşünü fark ettiğimde dehşet uçurumuna dönüşmüştü.

Mavi gözlerindeki endişe.

Göz altlarındaki koyu halkalar, uykusuz geçen gecenin bir işaretiydi.

Bronz tenindeki matlık.

Bir milyon şansım olabilirdi ama bana ne söyleyeceğini asla tahmin edemezdim.

Bir önceki gece Maddie, kendini beğenmiş bir aktörün evinde eski erkek arkadaşıyla karşılaşmıştı.

Josh'ın bir Hollywood partisine katılması şaşırtıcı değildi. Katılmak istemediği bir partiyle hiç karşılaşmamıştı ve bu, yeni patronunun olduğu partileri de kapsıyordu.

Şımarık annesi, onun bir yıldız olması gerektiği fikrini kafasına sokmuştu; böylece kendisi de onun sayesinde ve dördüncü boşanmasından aldığı nafaka ile sonsuza dek rahat bir hayat sürebilecekti. Sektöre girmenin en hızlı yolu, babamın estetik cerrahi kliniğindeki idari işlerinden az zaman ayırıp, kişisel asistan olarak angarya işler yapmaktı. Maddie'nin o kendini beğenmiş oyuncu arkadaşına değil, ondan da daha kendini beğenmiş birine.

Bütün bunlar bana cehennem gibi geldi, ama benim hayatım böyle değildi.

Josh ve oyuncu patronunun aralarında hap ve kokain dolu bir masa ile yakalanması da şaşırtıcı değildi. Hollywood'un her yerinde durum böyleydi.

Hayır, asıl can sıkıcı olan şey Josh'un babamın bu hapları bilerek temin ettiğini açıklamasıydı.

Babam uyuşturucu satıyor.

Sanki kafamda tekrar tekrar yankılanan acımasız bir alay gibiydi, attığım her cezalandırıcı adımla daha da şiddetleniyordu.

Baba.

Uyuşturucu.

Baba.

Uyuşturucu.

Baba.

Uyuşturucu, uyuşturucu, uyuşturucu!

Aniden durdum, neredeyse yere dūřuyordum. Gözlerim bulanıklařmaya bařladı ve nefeslerim kesik kesik geliyordu.

Reçete satmak, sadece yeminine aykırı davranmak veya şaibeli bir iş ağığından yararlanmak değıldi. Bu yasa dışıydı. Tüm muayenehanesini riske atıyordu ve Maddie'nin anne babasını da etkiliyordu, çünkü babalarımız bu muayenehaneyi sıfırdan kurmuştu.

Evet, toz çekmek ve hap yutmak, yer altı havuzları ve lüks SUV'ler kadar üst sınıf banliyö yaşamının bir parçasıydı, ama bu onu haklı çıkarmazdı.

İnsanlar uyuşturucu yüzünden öldü.

Eğer aşırı ilaç yazması nedeniyle hastalarından birine bir şey olursa...

Uygulama.

Maddie'nin ailesi.

İtibar.

İnsan hayatı.

Vereceğı zararı hayal bile edemiyordum.

Ter damlaları gözlerime kaçmadan önce tişörtümü kaldırıp sildim ve geldiğim yöne özlemle baktım. O yoldan geri dönmeyi ne kadar çok istesem de, istemedim.

Derin bir nefes aldım ve yolun tepesinde beni bekleyen bazı cevaplar olabileceğine dair zayıf bir umutla tekrar yürümeye başladım.

Maddie yalan söylemezdi. Ona ve diğer en yakın arkadaşımız Wren'e dünyadaki herkesten daha çok güveniyordum. Ama hikayenin daha fazlası olmalıydı. Mutlaka olmalıydı.

Bir şeyi kaçırıyorum.

Bunu açıklığa kavuşturmak için bazı bilgiler.

Her adımda suçluluk duygusunu, sonra paniği, sonra da şoku bir kenara bıraktım. Duygularımı kapattım ve en iyi yaptığım şeyi yaptım.

Ben organize ettim.

Maddie'nin paylaştığı maddelerin özetini zihnimde canlandırırdım.

Josh babam için çalışıyordu.

Josh'ın reçeteli ilaçlarla dolu bir eczanesi vardı.

Ona göre, babam söz konusu uyuşturucuları temin etmişti.

Kaç hap?

Hiçbir fikrim yok.

Ne tür?

İçimden bir omuz silkme hareketi yaptım.

Ne kadar süreliğine?

Hiçbir fikrim yok.

Neden?

Kafamdaki en önemli soru buydu.

Exquisite Aesthetics iyi gidiyordu—en azından bildiğim kadarıyla. Babam detaylar konusunda pek açık sözlü değildi. Yirmi iki yaşındaydım ve üniversitenin son sınıfındaydım ama o hala bana çocukmuşum gibi davranıyordu.

Ve dürüst olmak gerekirse, genellikle bundan hoşlanıyordum. Bir sürü ödev ve işletme yönetimi diplomasının stresıyla -üstelik önümde beliren göz

korkutucu bir gelecek de varken- eve gidip kaygısız bir çocuk gibi hissetmek güzeldi.

Ama ben hiç dahil olmasam bile, yeterince şey duymuştum. Randevularını uzun süre önceden dolu tutan ünlü hastalarının sayısı hiç de az değildi. Solmuş, yıpranmış reklam panolarında reklamını yaptıkları "bir alana bir bedava meme implantı" veya indirimli BBL (Brezilya Popo Kaldırma) gibi kampanyalara başvurmamışlardı.

İşleyen başarılı işletmeyi kurtarmak için sert önlemlere başvurması pek olası görünmüyordu.

Ailemin mali durumu da hiç de kötü görünmüyordu. Bana kendi faturalarımı ödemem gerektiğine dair en ufak bir ima bile etmemişlerdi. Harcamalarımı minimumda tutuyordum – alkollü brunch'lar hariç – ama eğer bir sorun olsaydı, muhtemelen bana acele edip bir kariyer seçimi yapmam gerektiğini söylerlerdi.

Ve bu durumun bende yarattığı panik atağı gizlerdim, çünkü ben iyi bir kız evlattım.

Yüksek bilet maliyetleri olan etkinliklere katıldılar ve anneleri için yeni kıyafetler aldılar. Exquisite Aesthetics aracılığıyla ve şahsen hayır kurumlarına bağışta bulundular. Yeni arabalar kullandılar. İkisi için çok büyük bir evleri vardı. Hatta gayrimenkul portföylerini genişletmek istiyorlardı ve birçok üzüm bağının yakınında lüks bir tatil evi arayışındaydılar.

Bunların hiçbirisi onların iflasın eşiğinde olduklarını göstermiyordu.

Babamın gizlice hasta olup olmadığını, Walter White gibi davranıp, annemin alışkın olduğu yaşam tarzını sürdürmesi için uyuşturucu satarak kendi kötü anlayışını çiğnediğini düşündüğümde, üzerime tekrar bir panik dalgası çöktü.

Onun sessizce acı çektiğini düşünmek midemi bulandırdı.

Sakin ol. Her şey yolunda. Ölüm döşeginde olması pek olası değil. Hasta görünmüyor. Kesinlikle hasta gibi davranmıyor. Benden daha enerjik, gece geç saatlere kadar oradan oraya koşturuyor, ben ise saat dokuzda dairemde uyuyorum. Annem de gizemli randevulardan bahsetmedi...

Tutarsızlıklar.

Tökezledim ve o sırada yere çömelip biraz dinlenmem gerekti. Ya bunu yapacaktım ya da titrek bacaklarımın beni yere sermesine izin verecektim. Yaz sonunda kulak misafiri olduğum konuşmayı düşündükçe beynim hızla çalışmaya başladı.

"Orijinal arkadaşlar" (Wren, Maddie ve benim annelerimize verdiğimiz lakap, çünkü onlar ilk arkadaşlarımızdı) ellerinde sürahiler dolusu margarita ile havuzun kenarında oturuyorlardı.

Gözlük değil.

Sürahi oyuncuları.

Bu alışılmadık bir durum değildi. Elbette, sürahilerden direkt olarak içki içmeleri yeni bir şeydi, ama bir arada kümelenmeleri değildi. Üçü de üniversiteden beri arkadaştı. Zaman geçtikçe daha da yakınlaşmaları, ikinci nesil arkadaşlığımız için umut verici bir işaretti.

İşin garip yanı, ortamdaki atmosferdi. Yüksek sesli kahkahalar yoktu. Şakacı takılmalar da yoktu. Fısıldıyorlardı ama paylaştıkları dedikoduyu belli eden heyecanlı fısıltılar değildi bunlar.

Ortamın ağırlığı yüzünden içimdeki meraklı Maddie'yi ortaya çıkarıp onları kontrol etmek için gizlice dışarı çıkmıştım.

İyi.

Dışarı çıkıp gizlice dinlemeye gitmiştim.

Ama bu sevgi ve endişeden kaynaklanıyordu, bu yüzden sorun yoktu.

Kerri'nin de kızına çok benzediği ortaya çıktı. Kocasına evrak işlerinde yardım ederken, babamın programında ve prosedürlerinde bazı tutarsızlıklar fark etmişti. Anneme gitmeden önce doğrulamak için araştırma yapmıştı.

Olası bir ilişki hakkında kısa bir konuşma olmuştu, ancak annem ayrıntılara girmeden konuyu kesti. Babamın sadakatine çok güvendiği için değil. Sadece bilmek istemediği için.

Ben de bilmiyordum. Son birkaç haftamı evde babamdan uzak durarak geçirdim ki yanlışlıkla bir şey keşfetmeyeyim.

Peki ya yanılıyorlarsa?

Ya yanılıyorsak?

Peki ya onun çapkın bir herif olduğunu varsaysaydık, ama bu tutarsızlıklar, onu sağlıklı gösterirken pahalı ve deneysel bir tedaviye ihtiyaç duymasına neden olan ve sigortanın karşılamadığı kritik hastalığı için kendi doktor randevularında ortaya çıksaydı?

Üzerinde düşününce daha da imkansız görünmeye başladı, ama yine de bir olasılıktı.

En affedilebilir seçenek gibi görüldüğü için ona tutunmaya çalışıyordum.

Hatta asıl.

Tam olarak öyle değil belki ama yine de açgözlülükten daha iyi bir sebepti.

Durumu ne kadar düşünüp taşınısam da, aklımda sadece soru işaretleri kaldı.

Bu soru işaretlerine odaklanabilirim. Annemin izinden giderek daha fazla araştırma yapmayabilirim. Ya da daha iyisi, suçu Josh'a atabilirim.

Tanrı biliyordu ki bunu hak etmişti—ve kasıklarına şiddetli bir tekme yemeyi de.

Bu seçeneği hemen eldim. Maddie kadar meraklı değildim ama bu kadar önemli bir şeyi görmezden gelemedim.

Ancak tekme atma kısmı hâlâ geçerliliğini koruyordu.

Bildiklerimi polise anlatma düşüncesi aklımdan bir anlığına geçtiğinde, gözlerim anında yaşlarla doldu.

Ben öyle yapmazdım, ama bunun sebebi melek gibi bir kız evlat olmam değildi.

Elimdeki tek kanıt, Hollywood'da düzenlenen çılgın bir partide yaşanan, kadının söylediğiyle erkeğin söylediği arasında geçen bir olaydı. Polis muhtemelen yüzüme gülerdi.

Elimde yazılı bir kanıt olsaydı veya ofisini dinleme cihazıyla dinleyerek delil elde etseydim, kendi babamı ihbar eder miydim?

Öyle düşünmüyordum ama bu kararı vermek için bunu düşünmüş olmam bile kendimi dünyanın en kötü kızı gibi hissetmeme yetmişti. Suçluluk duygusu göğsüme öyle sert bir şekilde çarptı ki, boğucu bir hıçkırık koptu. Boğuk umutsuzluk, çalılıkların altındaki vahşi hayvanları korkutup kaçırdı.

Kötü bir gangster filminden fırlamış gibi aileme ihanet etmek artık kabul edilemez. Bu durumda ben ne yapacağım?

Beni dağın ortasında, hiçbir cevap bulamadan bıraktı.

Bir sürü soru.

Ve kanayan kabarcıklar.

Kabarcıklar için artık çok geçti, ama cevaplar bulabilirdim. Bulmam gerekiyordu. Bunu yapana kadar plan yapmamın imkanı yoktu.

Babamın yanına gitmek en bilgilendirici seçenek gibi görünüyordu ama...

Tereddüt ettim.

İyi.

Ben bir korkaktım.

Babamı çok severdim. İyi bir babaydı. Belki Maddie'nin babası kadar sıcak ve babacan değildi ama Wren'in babasından milyar kat daha iyiydi - ve bu ifadeyi gevşek bir şekilde kullanıyorum.

Sonuçta babam hâlâ hayatımdaydı. Neredeyse tüm önemli etkinliklerime gelirdi. Ona ihtiyacım olduğunda yanımdaydı. Gelecekteki başarılarımla ilgilenirdi. Bazen aşırı ilgilenirdi, ama bu, ortadan kaybolmaktan daha iyiydi.

Bununla birlikte, kendisiyle konuşmak hiç de kolay değildi.

O bana hep eski bir sitkomdaki klişe babayı hatırlatırdı. Beceriksizliğini silah olarak kullanan beceriksiz aptal tiplerden değil; babam onlardan çok daha iyiydi. Kahvaltı sahnesinde ekrana aniden girip, geniş yemek

yelpazesinden kuru tost kapıp aceleyle ofise koşan babalar gibiydi. evresinde olup bitenlerden biraz uzak olan babalardan.

Babam çoğu zaman işiyle meşguldü. Hırslıydı, her zaman en iyisi olmak isterdi ve aynı şeyi yapmam için bana da sevgi dolu bir baskı uygulardı. Ayrıca biraz da narsisistti.

Acımasız bir şekilde değil. Mükemmellik imajı yansıtmak kariyeri için hayati önem taşıyordu ve yine, benden de aynısını istiyordu. Bu ona benden daha kolay geliyordu. Her zaman ne söyleyeceğini, nasıl giyineceğini, kiminle iyi geçineceğini biliyordu.

Babam... Çok kibardı.

Harika bir Hollywood menajeri olabilirdi, ama tüm o çekiciliğini hastaları ikna etmeye harcadı.

Anneme sormak da mümkün değildi. Babamın Dr. Escobar olarak yaptığı gizli içinden haberdar olmadığından emindim. Ayrıca, babamın iş belgelerine erişimi de yoktu, bu yüzden herhangi bir bilgi toplayamazdı. Annem, bağış toplama yemekleri veya iş bağlantıları kurma etkinlikleri dışında, babamın muayenehanesinden uzak dururdu. Tıbbi konular onun ilgi alanı değildi. Televizyonda bir iğne görmek bile onu sersemletmeye yeterdi.

Ayakkabılarımı mahveden sızan kan, onu bayılacak duruma getirmişti.

Geriye tek bir kişi kaldı.

Başımı geriye attım ve hayal kırıklığıyla dolu bir ses çıkardım. Hayvansı ve rahatlatıcı bir ayı kükremesi çıkarmaya çalışıyordum.

Gözyaşlarım ve nefes nefese kalışımla karışınca, daha çok üzerine su pskürtölmüş bir kedi yavrusuna benziyordu.

Her neyse.

Ayağa kalkıp kalamdaki toprağı silkeledikten sonra, saate bakmak için cebimden telefonumu çıkardım. Saat henüz dokuzu geçmemişti.

Josh beni kaybetmemek için ne kadar çaresiz olduğunu iddia etse de, o saatte telefonu amazdı. Hatta onu uyandırdığım için bana kızardı.

Onun benimle mutlu olması gerekiyordu.

Eski sevgilimle konuşmaya bağılı olmayan başka bir fikre ihtiyacım vardı. Ama en azından onun mutlu olması gerekiyordu.

Tekrar hareket etmeye başladım, zihnim sürekli karmakarışık haldeydi; bu da zaten yorucu olan yürüyüşü daha da azaba dönüştürüyordu.

Sonunda zirveye ulaştığımda—ya da en azından dar patikanın bittiği yere kadar—her zamanki inatçı zafer duygusu beni sarmadı.

Korku.

İçimi korku kapladı.

“Bunu yapabilirim. Her şeyi yapabilirim.”

Arabamın içine inene kadar beklemeyi düşündüm. Ya da duygularımı daha iyi kontrol edebildiğim başka bir güne ertelemeyi.

Ya da bir on yıl daha.

Ama bir şeye kafamı koyduğumda sabırsızlanıyordum; bu kişilik kusurum her zaman lehime işlemiyordu.

Telefonumu tekrar kontrol ettim. Henüz erkendi ama sinir bozucu derecede de değildi. Daha fazla bekleyemeyeceğim için idare etmek zorundaydım.

Belki de cevaplarını süzgeçten geçiremeyecek kadar yorgun olur ve ben de nihayet gerçeği öğrenirim.

Belki de kışkımdan bir Pegasus uçarak çıkar ve beni patika boyunca güvenli bir şekilde taşır.

Korkuyla karışık aptalca bir umutla Josh'un numarasını ezberden çevirdim —rehberimden silmişim. Yalan söylediğini itiraf edeceğine, uyuşturucu çaldığını kabul edeceğine dair bir umut. Ve eğer durum böyle değilse, bir açıklaması olacağına dair bir umut.

Bazı gerekçeler.

"Ne?" diye çıkıştı telefona, sesi ukalalık ve uykudan tizleşmişti.

"Hey, benim."

Ses tonundaki sertlik biraz azalmıştı. "Greer?"

Başka hangi kadın olabileceğini sormaya bile tenezzül etmedim. Sabah telefonlarını başka birinden alıyor olması düşüncesine karşı en ufak bir kıskançlık bile duymadım.

Kıskançlık da karakter kusurlarımdan biri olduğu için, kıskançlığın olmaması, Josh'u tamamen unuttuğumun adeta bir işaretiydi.

"Evet, tamam." Planımdaki sayısız kusuru sistematik bir şekilde didik didik ederken içimden bir şüphe geçti. Ama garip bir sessizlik daha iyi bir seçenek olmadığı için devam etmekten başka çarem yoktu. "Maddie ile konuştum."

Sessizliğin uzamasına izin verme sırası ona gelmişti, ardından temkinli bir şekilde sordu: "Ne hakkında?"

Ona her şeyi bana anlattığını söylemek bir hata olurdu. Onunla yeterince uzun süredir birlikteydim ve saldırıya uğradığını hissettiğinde ne kadar çabuk savunmaya geçtiğini biliyordum. Öfkelenir ve kendisi hariç herkesi suçlardı. Ya da sadece kaba bir şeyler mırıldanıp telefonu kapatırdı.

Bunun işe yaraması için, onun köşeye sıkıştığını hissetmemesi için temkinli davranmam gerekiyordu.

Sesimi sakın, yumuşak ve tatlı bir tonda tuttum. "Dedi ki, senin, şey, bana söylemek istediğin bir şey olabilir."

"Ben—"

"Aramızdaki sorunları çözecek bir şey," diyerek zaten öfkeli olan sözlerini kestim.

"Bunu mu söyledi?"

"Evet. Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor," diye yalan söyledim.

Sevilen.

Onu çok sevdim.

Geçmiş zaman.

"Ben de seni seviyorum canım."

İğrenç. Bana böyle demesinden nefret ediyordum. Bunu bilmesi de gerekirdi. Ona defalarca söylemiştim zaten.

Kaşlarımı çattım ama fikrimi kendime sakladım çünkü önemli değildi.

"Ama ona benden bir şey sakladığımı söyledim. Aramızda çok büyük bir mesafe var ve bu her şeyi altüst ediyor." Zoraki bir şekilde burnumu çektim. "Başka bir kadın mı?"

"Ne? Hayır."

Bunun doğru olduğundan oldukça emindim. Josh çapkındı, ama sadece kadınların da karşılık vermesi için. Bu ego tatminini seviyordu, ancak biriyle gerçekten birlikte olmak çaba gerektirirdi ve arkadaşlarıyla video oyunlarına ayırdığı zamandan çalacaktı.

Tekrar burnumu çektim. "Öyleyse ne var? Gerçeği bilirsem her şeyin yoluna gireceğini söyledi."

O zaman ses tonunda şaşkınlık değil, şüphe vardı. "Bunu mu söyledi?"

"Beni tanıyor," dedim. Bu, yalanıma verebileceğim en güçlü meşruiyet olabilirdi herhalde.

Josh, Maddie ve Wren ile olan arkadaşlığımın tuhaf olduğunu hep şaka yollu söylerdi. Şakanın ardında büyük bir kıskançlık vardı. Çok yakın olmamızdan hoşlanmıyordu. Onların beni kendisinden daha iyi tanımasından hoşlanmıyordu.

Biraz daha dikkat etseydi beni yine de aynı derecede tanıyabilirdi.

Boğuk bir inilti çıkardı. "Her şey yakında daha iyi olacak, tamam mı? Bana inanamaz mısın canım?"

Hon, baldan bile daha kötüydü ama gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

"Dürüstlük ve açıklık, sevgilim," diye fısıldadım. "Onlar olmadan işlerin ne kadar kötüye gittiğine bak."

"Bana güvenmediğin için bu kötü," diye surat astı.

Tanrım, ne kadar da mızmız.

Neden bu kadar uzun süre onunla kaldım?

Ama nedenini biliyordum. Çünkü her geri çekildiğimde, o cazibesini devreye sokuyordu. Acımasızlaşıyordu.

Dahası, dünyanın geri kalanı bana göz korkutucu ve çok büyük geldiği bir dönemde, o benim için tanıdık bir yerdi.

Onun tekrar hayatıma girmesine neden izin verdiğimi biliyordum, ama beni elinde tutma kararlılığı mantıklı gelmiyordu. Özellikle de Maddie'ye bunu yapmak için hayatlarımızı mahvetmeye hazır olduğunu söylemesi hiç mantıklı değildi. Aramızdaki işler bir süredir berbattı. Artık pek ortak noktamız kalmamıştı. Seks... fena değildi. Tek deneyimim oydu, bu yüzden karşılaştırayabileceğim pek bir şey yoktu. Ama porno filmlerini sıradan gösterecek kadar aramızda elektriklenme yoktu. Yatakta o kadar da iyi değildim.

Tamam, ben bundan da kötüydüm. Sıkıcıydım.

Nadiren bir araya geldiğimizde bile, o kadar dalgın ve ilgisizdi ki hiçbir şey yapmıyordu.

Ama çürük elma çürük ağacından çok uzağa düşmedi.

Aramıza koymaya çalıştığım mesafe yüzünden, onun sahip olamayacağı bir şeye dönüşmüştüm.

Kazanılacak bir ödül.

Belki de değiştirmem gereken şey bu. Çok ısrarcı olacağım. Yapışkan olacağım. Eğer kovalamacayı tamamen ortadan kaldırırsam, meydan okuma olmadan sıkılacak ve ortalığı karıştırmadan ilişkiyi bitiren kişi o olacak.

Bunu yapabilirim.

Elbette yapabilirim...

Ne yani? Esasen kendimi fahişelik yapmaya mı satacağım ve bunun ters tepmemesini mi umacağım? Aylarca, hatta daha kötüsü yıllarca bunu sürdürmek zorunda kalmamak için dua mı edeceğim? Beni terk etmesini beklerken onunla evlenip çocuk sahibi mi olacağım?

Bunu yapamam.

O kadar ileri gitmeye istekli olmayabilirdim ama elimden geldiğince iyi davranmaya çalıştım. Öfkemi kontrol altında tutarak, "Sana güvenmiyorum çünkü bana yalan söylüyorsun," dedim.

Hayır, bunun sebebi senin nevrotik, aşırı titiz ve arkadaşlarının her şeyine burnunu sokmaya çok meraklı olman. Bu da çok komik çünkü sen asla benim seninkine burnumu sokmama izin vermiyorsun.

Ve işte bitti.

"Tamam, bu zaman kaybıydı." Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp kapatmak üzereydim ki, bağırması beni durdurdu.

"Bekle! Kahretsin, Greer, bekle. Bana bir saniye ver."

Her şeye rağmen telefonu kapatmayı düşündüm ama göğsümdeki o küçük umut ışığı beni durdurdu. Abartılı bir şekilde konuşarak son bir kez daha denedim.

Benim tatlı, yapmacık ses tonum.

Yaralı hassaslığım.

Başlangıçta ona duyduğum kör sevgi ve bağlılık.

Burnumu tekrar çekerken her şeyi kelimelere döktüm: "Her şeyin yolunda olmasını istiyorum Josh. Çok istiyorum. Sadece bana gerçeği söylemeni istiyorum."

"Ama bu durumu düzeltmeyecek," diye itiraf etti boğuk bir sesle. Sesi pişmanlık ve acıyla doluydu.

Bu bana onun beni eskiden ne kadar çok sevdiğini hatırlattı.

Neden bu kadar uzun süre denediğimi.

Üzerinde.

Ve bitti.

Ve bu durum, ona duyduğum o sonsuz gibi görünen sevgi kuyusu kuruyana kadar tekrar tekrar yaşandı.

“Birçok şeye katlanabilirim. Ama sırlar ve yalanlara katlanamam.” Zoraki bir kahkaha atarken dudağımı alaycı bir şekilde büktüm. “Çok nevrotikim.”

İşe yarayacağını düşünmemiştim ama kendimi küçümseyen şaka tuttu ve o da kıkırdadıktan sonra içini çekti. "Sana söylemek istiyorum. Kahretsin, sana söylemek istedim. Ama bana söylememem için yemin ettirdi."

"DSÖ?"

"Baban."

"Peki ya o?"

Josh yine sinirli bir şekilde homurdandı. "Tamam, Chase Majors için çalıştığımı biliyorsun, değil mi?"

Evet diyecekken kendimi tuttum. Bir aktör için çalıştığımı biliyordum ama gizlilik sözleşmesi bana kim olduğunu söylemesini engelliyordu. Bunu bana Maddie söylemişti, bu yüzden bilmezden geldim. "İşte senin çalıştığın kişi mi?"

"Kahretsin, bunu sana söylememeliydim. Kimseye söyleme, tamam mı?"

“Elbette.” Bu bir yalan değildi çünkü umrumda bile değildi, bir şey söyleyecek kadar önemsemedim.

“Ciddi söylüyorum Greer. Eğer Chase bu işe karışırsa, her şey mahvolur. Lütfen.”

"Yapmayacağım."

“Güzel. Tamam.” Sert bir nefes verdi. “Chase, benim de baban için çalıştığımı öğrenince, ufak tefek bakımlar için ona gitmeye başladı. Botoks, peeling, çene estetiği, bu tür şeyler. Hafif ağrı kesiciler için birkaç reçete aldı, ama sonra bana babanın gerçek bir doktor gibi başka şeyler de reçete edip edemeyeceğini sormaya başladı.”

Babama çok kızmıştım ama yine de onu savunmak için gözlerimi devirdim çünkü plastik cerrah gerçek bir doktordu ve sadece meme ve burun estetiği yapmıyordu.

Josh sözlerine şöyle devam etti: "Baban da kabul etti ve olaylar çığ gibi büyüdü."

Maddie bana bunu söylemişti ama yine de teyit edildiğini duyunca bir şekilde şaşırdım. Bunu abarttım, inanmazlığımı ses tonuma yansıttım. "Yani babam uyuşturucu ticareti mi yapıyor?"

"Vay canına. Hayır. Hayır, öyle bir şey yok. O sadece insanlara yardım ediyor."

"Reçeteyle."

"Evet. Ama önemli bir şey değil Greer, söz veriyorum. Her doktor bunu yapıyor. Sanki eroin dağıtıyormuş gibi değil."

Olayı küçümsemeye çalışmıyordu. Bunun, Xanax'ı nefes tazeleyici şeker gibi tüketen bir anne tarafından büyütülmesinden mi yoksa genel olarak ne kadar yaygın olduğundan mı kaynaklandığından emin değildim.

Her ne olursa olsun, onun küçümseyici tavrı onun gerçeği idi.

Mantığındaki hatayı açıklamak imkansızdı, bu yüzden denemedim. "Babamın maddi sıkıntısı mı var?"

Josh sorum karşısında şaşırmış gibiydi. "Bildiğim kadarıyla hayır. Neden?"

"Çünkü reçeteli ilaç satıyor," dedim.

Dilini çıkarıp alaycı bir şekilde güldü. "Babanı tanıyorsun işte."

Hayır, sanmıyorum...

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Bu sayede bağlantılar kuruyor. Davetler alıyor. Statü kazanıyor."

Gözlerimi kapattım ve başımı gökyüzüne doğru eğdim.

Taraflar.

Hasta akını.

Annemle her konuştuğumda, yeni bir parti, seçkin bir etkinlik, bir şekilde elde ettikleri çok talep gören bir davetiye vardı.

Babamın bu davranışlarına yol açan ölümcül bir hastalık değildi. Maddi olarak iflasın eşiğinde olması da değildi. Hatta hastaların yalanları ve abartılarıyla daha fazla reçete almak için saf aptallığından faydalanması da değildi.

Babam popüler olmak için her şeyini riske attı.

Umut balonu patladı ve göğsüme, sanki cam kırıkları parçalanmış gibi, şiddetli bir acı yayıldı.

Gerçeğin zihnimde yankılanmasıyla nefesim kesildi.

Cevaplarımı aldım.

Peki onlarla ne yapmalıyım?

Anneme mi söyleyeyim? Maddie'nin ailesine söylemesini mi sağlayayım? Babama gidip, işler kötüye gitmeden önce durması için yalvarayım mı?

Ne kadar tuhaf ve korkunç gelse de, sonuncusu tek uygulanabilir seçenek gibi görünüyordu.

Josh'ın her şeyin yolunda olacağına dair güvencelerini hâlâ tekrarladığını belirsiz bir şekilde fark ediyordum, ancak ayrıntıları ancak "Onların birlikte olması garip olacak, ama halledeceğiz. Bu hafta iki seçmeye katılacağım. Kendim roller almaya başlayınca Chase'e ihtiyacım kalmayacak. Zirveye doğru ilerliyor olacağım ve sonra seninle ilgilenebileceğim." dediğinde anladım.

Kimsenin bana bakmasına ihtiyacım yoktu, ama takılıp kaldığım nokta bu değildi. "Kimlerle birlikte garip?"

"Dikkat etmiyor muydun?"

"Sinyalim pek iyi değil," diye yalan söyledim ve ardından iki kat büyük bir yalan daha ekledim: "Üstelik seninle aramızdaki şeylere odaklanmıştım, sevgilim."

“İşte böyle olması gerekiyor. Odak noktamız biz olmalıyız. Arkadaşlarınız, okulunuz veya kafanızdaki tüm o saçmalıklar değil.”

Yani ben bütün eşyalarımın vazgeçmek zorundayım, sen de kocaman bir iPad çocuğu gibi telefonuna yapışıp kalacaksın, öyle mi?

Anladım.

“Pekala, elbette,” diye aceleyle söyledim. “Peki, kiminle ilgili garip bir durum bu?”

“Baban ve annem. Boşanma sonuçlanana kadar hiçbir şey söylemeyeceğime söz vermiştim, ama dediğin gibi, eğer bu iş yürüyecekse dürüst olmalıyız. Ve kahretsin, bunu içimde tutmaktan bıkmıştım.”

O yürüyüşte ikinci kez, titreyen bacaklarım beni durdurana kadar yere yığılmak zorunda kaldım.

Çarpmanın etkisiyle omurgamda ani bir ağrı hissettim ama neredeyse hiç fark etmedim.

Annem haklıymış.

O, bir ilişki yaşıyor.

Hem de Gloria gibi biriyle ilişki yaşadı.

Babam reçeteli ilaçları kullanmayı bırakmayı kabul etseydi belki de bu saçmalığı kendime saklayabilirdim.

Belki de annemin izinden giderek, başka biriyle olan ilişkim konusunda kafamı kuma gömebilirdim.

Kelimenin tam anlamıyla dünyadaki herhangi bir başka kişi.

Peki ya Gloria?

O, en kötüsüydü. Bencil, kurnaz ve sadece kendini düşünen biriydi.

Annem ve büyükleri ona her zaman inanılmaz derecede iyi davranmışlardı. Onu aralarına almışlardı. Ona her zaman şans vermişlerdi.

Annesinin borcunu böyle mi ödedi?

Josh'a veda etmedim. İyi davranma oyununu da sürdürmedim.

Ayağa kalkmadan önce telefonu kapattım. Sonra da hızla patikadan aşağı indim.

Eve gitmem gerekiyordu.

Annemle konuşmam gerekiyordu.

BİRİNCİ BÖLÜM

BU NÜFUS BAĞIMLILIĞIYLA
DOLU B-LİSTE ÜYESİNİN KÜÇÜK
DOĞUM GÜNÜ PARTİSİ AYIN
OLAYINA DÖNÜŞTÜ. YÜKSELEN
YILDIZI PARLAK BİR ŞEKİLDE
PARLIYOR VE ESKİ BİR AŞKTAN
ÇOK UZAKTA.

TRIPP

BİR AY SONRA...

ONLARDAN NEFRET EDİYORUM.

Kısa binanın düz çatısında durarak, barın arkasından çaldığım şişeden bir yudum daha aldım.

Hiç de ince davranmamıştım.

Parlak tahtaların üzerinden atladım, açılmamış şişeyi kaptım ve tekrar karşıya atladım.

Golden'daki parti, en yakın arkadaşlarımla istediğim küçük buluşmadan çok daha büyük bir organizasyona dönüşmüştü. İnsanlar yanlarında daha fazla kişiye mesaj atan tanıdıklarını getirmişlerdi. Çoğunu tanımıyordum. Ve belli ki, doğum günü partime katıldıklarıyla övünmenin ötesinde benimle hiç ilgilenmiyorlardı. Çünkü kalabalık odaya rağmen, kimse şişemi okuttuğumu

fark etmemişti. Kimse nereye g t rd ğ m  sormamıştı. Kimse dikkat etmemişti.

İçecekler bedava olduğu sürece kimsenin umurunda değildi.

Onları suçlamadım.

Benim de umurumda değildi.

şişeyi rafa koydum, diğer elimdeki kamerayı kaldırdım. Objektifi, güzel Los Angeles manzarasına ve uzaktaki Hollywood tabelasına doğru çevirdim. Bir şeyler hissetmeliydim... Parıltı ve hayaller  lkesindeydim. Sahte ve plastiklerin  lkesindeydim.

Az sayıda üst düzey ünlü varken, çok sayıda alt düzey ünlü yok.

Ama ben tüm bunlara karşı sadece donuk bir antipati hissettim.

O zehirli kasabada, insanın ruhundan tüm mutluluğu emip götüren, onu kurumuş bir hiçlik kabuğuna dönüştüren bir şey vardı. Ve sonra onu da alıp götürdü.

Peki ne için?

Elbette daha fazla para.

Evin büyük bir kısmı zaten dokunulmamışken, daha büyük bir ev.

Her kendi kı ımı sildiğimde bana sahte övgüler yağdıracak daha fazla dalkavuk ve asalak  ıktı.

Yüzüme karşı ne kadar harika olduğumu söyleyen ama sahip olduklarımın dörtte biri için bile beni sırtımdan bı aklayacak olanlar var.

Kendi doğum günü partimden gizlice çıktığımı fark etmeyen ya da umursamayanlar.

Golden, etkinliğe yer açmak için o gece halka kapatılmıştı. Kilitli kapılar ve güvenlik görevlilerinin ardında gizlenmiş olan bitişikteki seks kulübü de o gece elit üyelerine kapalıydı.

Ancak kapanması avukatım ve arkadaşım Easton'ı durdurmamıştı.

Partinin iyice kızıştığı bir an bekledikten sonra, kadını kilitli girişe doğru yönlendirdi. Şüphesiz ki bir süre özel odalardan birinde kalacaklardı.

Şanslı piç kurusu.

Barda olsaydı, kaçış yolumu keserdi. Beni kendimden kurtarmak için her zaman elinden gelenin en iyisini yapardı.

Cohen de bunu fark ederdi, ama personeline yiyecek ve içecek konusunda yardım etmekten kendini alamamıştı.

Golden and Gilded'ın ortak sahibi olan kardeşi, bir ödülün peşinde şehir dışındaydı.

Ve olay bu kadarla kaldı.

Zavallı listemin sonu.

Gittiğimi fark edecek tam üç kişi vardı.

Kim bana iyi olup olmadığımı soracaktı ki?

Cevabın kimin umurunda olurdu ki?

Ve ben de bunu önemseyip geçiştirip yalan söyleyecek kadar umursardım.

Çünkü gerçek şu ki, ben iyi değildim.

Kendime acıyarak, zavallı zengin çocuk saçmalıklarıyla boğuşuyordum. Acımı içkiyle mi dindiriyordum? Hayır, bu doğru değildi. Acı hissetmiyordum. Ya da zevk de hissetmiyordum. Yaptığım tek bir uyuşturucu denemesi bile bana heyecan ya da keyif vermemişti.

Hislerim uyuşmuştu.

Uyuşukluğumu içkiyle gidermeye çalışıyordum.

Daha iyi bir manzara görmek için, pürüzlü tuğla çıkıntıya tırmandım.

Ve geriye doğru çatıya düştüm, sert bir şekilde yere çarptım ve nefesim kesildi.

Kahretsin.

Nefesimi toparlamak için bir dakika sırt üstü yattım ve kameramın yere düşmediğinden emin olmak için kontrol ettim. Yavaş çalışan beynimin, diğer tarafa ne kadar kolay devrilebileceğimi düşünmesi bile uzun anlar aldı.

Üç katlı bina, bölgedeki yüksek binalardan çok daha alçaktı, ancak o üç kat hem vücuduma hem de kamerama zarar vermek için yeterliydi.

Eğer ben diğer yöne doğru düşseydim, Atlas ve Cohen'in sigorta primleri için çok kötü olurdu.

Aklımdan geçen o anlık düşünce, ihtimal olarak gördüğüm tek şeydi. Kalbim korkudan ya da adrenalinden hızla atmaya başlamadı. Avuçlarım terlemedi. Karnım kasılmadı.

Benim tek derdim kameram ve bunun arkadaşlarım için yaratacağı sonuçlardı.

Titrek bacaklarıma dayanarak, ayağa kalkmaya çalışmak yerine çıkıntıya oturdum. Bacaklarımı kenardan sarkıttım ve kameramı yüzüme doğru kaldırarak, bulanık görüşümden dolayı doğru görüp görmediğimden bile emin olmadığım berbat Noel ışıklarının rastgele fotoğraflarını çektim. Objektifi sokağa doğru çevirdim ve kaldırımdaki birkaç ışığa odaklanmadan önce etrafı taradım.

Vizörden dikkatimi küçük ekrana çevirdim; köşede durmuş, başları birbirine eğik, yüzleri telefon ekranından yansıyan ışıkla aydınlanmış bir haldeydiler. Birbirleriyle çekişirken, her biri farklı bir yöne işaret ederken dudağım büküldü.

Evet, yabancılar, nefretim size de uzanıyor.

Tanıdık olsunlar ya da olmasınlar, muhtemelen onların tüm hikayelerini en az yüzde yetmiş doğrulukla anlatabilirdim.

Telefonlarında şüphesiz bulunan haritayı görmeme gerek yoktu, turist olduklarını anlamak için. Kıyafetleri her şeyi belli ediyordu. Plaja özgü, kendilerini ortama uyum sağlayacaklarını düşündükleri kıyafetler giymişlerdi, ama o tarz kıyafetleri sadece diğer tatilciler giyerdi.

Kırkklı yaşların ortaları ile sonları.

Büyük olasılıkla Orta Batı'dan.

Evde üç çocuk. Muhtemelen hepsi erkek, bu da annenin içten içe hoşnutsuzluğuna neden oluyordu. Çay partileri, güzellik yarışmaları ve alışveriş buluşmaları hayal etmişti. Bunun yerine, oğullarının hepsi futbol oynuyordu ve hayatı onları antrenmanlara götürüp getirmek, onları desteklemek, para toplama, siyaset ve üniformalarla ilgilenmek etrafında dönüyordu. Ayrıca, çocuk yetiştirmenin ve evi idare etmenin getirdiği sayısız diğer nankör iş de cabasıydı.

İyi bir annenin yaptığı şeyler.

Babam, oğullarına dizinin sakatlığı olmasaydı profesyonel olacağını anlatan eski güzel gün hikayelerini anlatarak yardımcı oldu.

Hollywood'un ışıklarını görmek için yaptığı bu yolculuk, kendi hayatını ikinci plana atmasının, ailesini her şeyin önüne koymasının, her şeyi başkaları için yapmak zorunda kaldığı ve kendine vakit ayıramadığı için bedeninin yumuşamasına izin vermesinin ödülüydü.

Vücudu da yumuşamıştı, ama bunun sebebi sürekli kışının üstüne oturup arkadaşlarıyla bira içmesiydi. Onun dünyasında bir erkek böyle yaşardı.

Görünüşü konusunda çok stresliydi. Gün içinde daha fazla adım atmak için zaman bulmaya çalıştı ama çok yorgundu, kahretsin. Aynanın karşısında durup, genişleyen kalçasını incelemek için dönüp dururken, hâlâ onu ve yeni Costco bluzunu çekici bulup bulmadığı konusunda endişeleniyordu.

Bu arada, kendi başına bile zar zor ereksiyon sağlayabiliyordu, hele onunla birlikteyken hiç sağlayamıyordu; ama cinsel çekiciliğinden asla şüphe duymadı.

İkisinden de nefret ettim.

Eğer Los Angeles'lı dörtlüden biri onlara göz kırparsa, birbirlerini ve sahip oldukları o tatlı, neşeli hallerini bir kenara atacıklarını bilmekten nefret ediyordum.

Onu suçlamazdım elbette. Eminim bu kararı vermekte bile zorlanırdı. Ama sonra o gizli kızgınlık yüzeye çıkacak ve cinsel olarak bastırılmış ve ihmal

edilmiş bedeni, kocasının ona yıllardır üç dakikalık, yarı sert bir ilişki dışında bir şey yaşatmadığını hatırlatacaktı.

O da çoğu erkek gibiydi. Zaten hak ettiğinden daha iyi bir hayatı vardı, ama önüne çıkan ilk yapay göğüs için onu terk etmekte hiç tereddüt etmezdi.

Belki de yanılmıştım. Belki de birbirlerine zahmetsizce bağlıydılar. Belki de o ev işlerine yardım ediyordu ve o da küçük mahallelerindeki her ev hanımının kıskandığı biriydi.

Bundan şüphe ediyordum.

Hepsi aynıydı.

Hepimiz aynıydık.

Çünkü ben onlardan daha iyi değildim. Yani, daha iyiydim ama daha iyi bir insan olduğum için değil. Daha dürüst, mütevazı ya da yardımsever değildim.

Hayır, üstün olmamın sebebi aptalca bir şans ve yakışıklılıktı. Yoksa iyi şans ve aptalca bir yakışıklılık mıydı?

Öyle ya da böyle.

Tekrar yürümeye başladılar ve ben de uzaktan bulanık bir fotoğraflarını çektim.

Ya da belki de bu sadece benim hayal gücümün bir yansımasıydı.

Birkaç dakika gerinerek oturdum, etrafıma bakıp bu hiçlikten dikkatimi dağıtacak bir şey aradım. Partiye geri dönmek için kendimi neredeyse hazırlamıştım ki, ağır metal kapı gürültüyle açılıp kapandı.

Easton olmak için henüz çok erken.

Yaklaşan ayak seslerini duyunca kamerayı gözüme dayadı ve tembelce başımı yana çevirdim. Cohen'in gülümsemesini görmeyi bekliyordum.

Sinirlendiği zaman verdiği o gergin sesi, rahat ve güneyli tavrını korumaya çalışarak çıkarıyordu.

Gülümsemesinin ardından, benim ölümüne neden olan düşüşümün medyada geniş yankı bulmasının, Gilded'ı gizli tutmalarını zorlaştıracasına dair yapmacık bir espri yapardı.

Sonra da, onun ve Atlas'ın katının yanından geçerek çatıya çıkan ve girilmesi yasak olan merdiven boşluğunu kullandığım için bana laf atardı.

Ama bu arkadaşımın yakın çekim bir fotoğrafı değildi. Gördüğüm en güzel gözlerdi. Açık kahverengi, yeşil ve bronz altın rengiyle karışmıştı.

Vay.

Hiç düşünmeden bir fotoğraf çektim. Neden çektiğimden emin değildim. Belli ki, çok fazla alkolle kola karıştırmanın yarattığı bir yanılısamaydı. Tıklama sesi ağır sessizlikte yankılandı.

"Az önce fotoğrafımı mı çektin?" diye sordu hayalimdeki varlık baştan çıkarıcı bir sesle.

"Evet."

"Neden?"

Sanrılarımı bir cevap borçlu değildim, bu yüzden objektifi döndürerek uzaklaştırdım.

Kahrolası.

Vay.

Gözlerinin büyüleyici güzellikte olması gayet mantıklıydı çünkü vücudunun geri kalanı da öyleydi. Parıldayan siyah elbisesi, biçimli bacaklarını ve bronz tenini ortaya çıkarıyordu. Açık kahverengi saçlarının çoğu arkaya toplanmıştı, ancak bazı tutamlar çarpıcı yüzünü çerçeveliyordu.

Erkeklerin kadınlardan daha kolay bir hayatı vardı... Her açıdan, ama özellikle de görünüş konusunda. İnternet yorumları ve dedikodu blogları benim her kötü fotoğrafımı analiz etmeyi çok severdi ve yine de kadınlar çok daha kötü durumdaydı. Tüm bu eleştirilere rağmen, insanların istedikleri gibi görünmek için yüzlerine ve vücutlarına yaptırdıkları şeylere karşı hiçbir şeyim yoktu. Botoks. Dolgu. Yüz germe. Bunların hepsi onların kendi işiydi.

Ama çatıdaki kadının biraz makyaj dışında hiçbir kusuru yok gibiydi—ya da makyajı kaliteli bir çalışmaydı. Her iki durumda da güzeldi.

Lanet olası beynimin bana gerçek olmayan bir mükemmellik sunması ne kadar kötü bir şey, ama sanırım hücrelerini öldürmek için elimden gelenin en iyisini yaptığım için bunu hak etmiştim.

Belki de viskiyle mayalandırmayı bırakacağıma söz veririm, elbiseyi çıkarır ve halüsinasyonumu çıplak bırakır.

Muhtemelen bomboş bir alanın fotoğrafını çekmekle yetindim.

"Yine mi fotoğraf çektin?" diye sordu, ellerini beline koyarak.

"Evet," diye tekrarladım ve bakışlarını yakalamak için deklanşöre tam zamanında bastım.

Onaylamayan bir bakış mı?

Bilinçaltım hiç de gizli saklı davranmıyor.

İKİNCİ BÖLÜM

B-SINIF ÜNLÜLERİNİN
PARTİSİNDEN BAHSETMİŞKEN...
SÖYLENTİLERE GÖRE, SONLARA
DOĞRU BİRAZ OLAY YAŞANMIŞ.
BELKİ DE AÇIK İÇKİ TEKLİFİ İYİ
BİR FİKİR DEĞİLDİ...

TRIPP

Kamerayı aşağı indirdim, kadının ortadan kaybolmasını bekliyordum. Neyse ki kaybolmadı.

“Sözünüzü kestiğim için özür dilerim. Sizi ürkütmemeye çalışıyordum.” Oturduğum çıkıntıya doğru baktıktan sonra tereddütlü bir adımla yaklaştı. “Buraya gelip durmanız için sizi ikna etme şansım var mı?”

"Bebeğim, beni neredeyse her şeyi yapmaya ikna edebilirsin," diye mırıldandım.

Ve konuşması bozuktu.

Çoğunlukla peltek konuşuyor.

Bok.

İçki içmem sayesinde onu görebildiğime göre, bu hiç mantıklı değildi ama birden içtiğim ve çektiğim her şeyden pişman oldum. Sarhoş bir kaybeden gibi görünmek istemiyordum.

Gerçi bunun bir fark yaratacağı da söylenemezdi. Hatırladığım kadarıyla ilk defa bir kadın saçmalıklardan etkilenmemiştii.

Hayır. Hayalimdeki kız gözlerime baktıktan sonra o büyüleyici gözlerini devirdi.

Yine de, bana doğru birkaç adım daha attı.

"Yanıma otur," diye davet ettim viski şişesini alırken. Sadece şişeyi yolundan çekmeye çalışıyordum ama o ustaca elimden kaptı.

"Bu kadarı yeter," diye mırıldandıktan sonra, paslı masanın üzerine, solmuş bahçe mobilyalarının yanına geri çekildi.

Geri gelmek.

Yalvarışımın sadece hayal ürünü olduğunu düşünmüştüm, ama o bana yumuşak bir gülümseme gönderdi. "Ben tam buradayım. Sen de burada olmalısın."

"Evet, efendim," dedim çünkü nereye isterse oraya giderdim.

Umarım o, benim bozuk beynimin beni uçuruma sürüklemek için yarattığı bir siren serapı değildir.

Ne zaman bu kadar iğrenç bir insan oldum ben?

Bu lanet olası kasaba işte.

Arkamı dönüp çatıya baktım ve hayallerimdeki kız ben aşağı atlarken öne doğru koştu. Zahmetsizce havalı görünmeye çalışıyordum ama zaten beceriksizce yüklenmişim. Aksiyon kahramanı eğitimimi kullanarak ayaklarımın üzerine düzgün bir şekilde inmek yerine, öne doğru sendeledim ve neredeyse yüz üstü yere çakılacaktım.

Yüzünü her şey için kullanan bir adam için kötü bir sonuç.

Siren beni ayakta tutmak için omuzlarımdan tuttu, ben de ellerimle onun belini kavradım.

İncecik beli.

Elbise parmaklarımın altında kaşıntı yapıyordu ama yine de kumaşın içinden yayılan sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Sen benim sarhoşken kurduğum hayallerin bir ürünü değilsin," diye mırıldandım.

Dolgun dudakları seğirdi. "Değilim."

"Bunu hak edecek kadar güzelsin."

"Ve sen o kadar sarhoşsun ki, benden üç tane görüyorsun."

"Ama üçü de hayatımda gördüğüm en muhteşem şeyler."

Bu da beni bir kez daha göz devirmeye itti. "Bu tür laflar genellikle işe yarıyor mu?"

"Evet," dedim dürüstçe. "Ama bu bir çizgi değil."

"Doğruu." Hâlâ beni tuttuğu gücü kullanarak, bizi yavaşça kapıya doğru götürmeye çalıştı.

Ve hâlâ sahip olduğum etkiyi kullanarak, ona izin vermedim. Partime geri dönmek istemedim. Zoraki gülümsemeler ve boş iltifatlar istemedim.

Daha fazla göz devirme görmek isterdim.

En iyi tanışma cümlemleri kendimi tanıttım: "Merhaba, ben Tripp Carter."

"Bunun farkındayım."

Bu bir sürprizdi. Onun umursamaz tavrını, kimsenin benimle onun gibi konuşmadığı için beni hiç tanımadığı şeklinde yorumlamıştım.

Çatıya kadar beni takip etmesinin sebebi şimdi daha mantıklı geliyor.

Genellikle bu, hissettiğim tüm çekiciliği öldürürdü. Yanlış anlamayın, hayranlarımdan aldığım sevgiye minnettardım. Sohbet etmek, imza atmak ve fotoğraf çektirmek için durmakta hiçbir sorun yaşamadım. Ancak, benim hakkımda hiçbir şey bilmedikleri ve imzaladığım her şeyin bir saat içinde eBay'de satışa çıkarılacağı açıkça belli olduğunda veya nadir yalnızlık anım ihlal edildiğinde çok sinirleniyordum.

Nedense, siren sesinden rahatsız olmadığımı fark ettim.

Ona gülümsedim. Çok kısa değildi ama yine de benden neredeyse otuz santim daha kısaydı. "Partimde olduğuna göre bunu biliyordur herhalde. Bu da davetiyeyi nasıl aldığını merak etmeme neden oluyor çünkü seni kesinlikle tanımıyorum. Hatırlardım. Gizlice mi girdin?" Belini hafifçe sıktım. "Merak etme, kimseye söylemem."

Gözlerini devirmek istiyormuş gibi görünüyordu ama bunun yerine omzunun üzerinden işaret ederek yana doğru baktı. "Arkadaşım ve erkek arkadaşıyla buradayım, ikisi de ortadan kaybolmuş gibiydi. Kapının açık olduğunu görünce buraya gizlice girdiklerini sandım."

Bunu kapattığımı sanıyordum. Cohen'den çok azar işiteceğim.

"Yani beni takip etmiyordun?" diye sordum.

Zorlukla bastırılan hırıltı, anında ve kesin bir şekilde verdiği "Hayır" cevabı kadar derinden yaraladı.

Ah, gururum incindi.

Ama yine de soğumadım.

"Öyleyse şanslı bir tesadüf," diye mırıldandım, görüşümü netleştirmeye çalışarak.

"Evet, tabii. Eminim aşağıda onur konuğunu arayan bir sürü insan vardır, o yüzden sizi içeriye alalım." Bizi kapıya doğru yönlendirmek için tekrar hareket etti.

Ya da belki de sadece benim elimden kurtulmayı başarabilir.

İkisini de istemedim.

"Yok," dedim, o boş yalnızlık içime işlemeye başlarken.

Donakaldı, başını yana eğerek bana baktı. "Ne değil?"

"Kimse beni aramıyor. Bedava içki ve yemek olduğu sürece, yokluğumu kimsenin fark etmediğine garanti veriyorum."

Güzel yüzü acıma duygusuyla yumuşadı ve bu, benden kaçmaya çalışmasından daha kötüydü. "Evet, yemek güzel ama bunun doğru olmadığına eminim."

Güldüm ama sisin içinden bile sesimin ne kadar boş ve anlamsız olduğunu duyabiliyordum. "Bana o bakışı atma, siren. Onlardan kaçmak için buradayım. Ve şimdi de seni tanımak için. Adın ne?"

"Greer," dedi. "Ama ikimiz de partiye geri dönmeliyiz. Arkadaşımla veda etmeden gittiğimi düşünmesini istemiyorum."

O kadar yakınımda durduğu için onu daha iyi görebildim. İlk başta düşündüğümünden daha gençti; muhtemelen yeni otuz üç yaşına girmiş benden on yaş kadar daha gençti. Daha iyi bir adam olsaydım, bu onu bırakmam için yeterli olurdu.

Hollywood'un çoğunun aksine, yaşlandıkça sürekli olarak benden daha genç kişilerle çıkma arayışında değildim. Arkadaşlarımla birlikte olmanın benim zevklerimi anlamasını, nelerden hoşlandığımı bilmesini ve asla lise yıllarımda ya da daha öncesinde filmlerimi sevdiklerini söylememelerini tercih ederdim.

Ama ben daha iyi bir insan değildim, bu yüzden büyük ellerimi oldukları yerde tutmaya devam ettim.

Tahmini yaşına ve bahsettiği kayıp çifte dayanarak bir tahminde bulundum. "Acaba o arkadaş Maddie olabilir mi?"

"Evet," diye doğruladı. "Bir şeyler içmek için gittim, o gitmişti."

"Muhtemelen gizlice içeri girdiler—" Gilded'dan bahsetmeden hemen önce sarhoş dilime takıldım.

Maddie'nin Easton'la olan ilişkisinin türünü arkadaşına anlatıp anlatmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Başvuru şekliyle ilgili.

Bu durum, Greer'ın da aynı itaatkar özelliği paylaşp paylaşmadığını merak etmeme neden oldu. Bir şekilde bundan şüphe duydum. Ve bu üzücü olsa da, ilgimi azaltmaya yetmedi.

"Bir depoya gizlice girdim," diye tamamladım cümleyi.

"Tahmin etmiştim," dedi, terk edilmenin hak ettiği öfkeyi yansıtmayan hafif bir iç çekişle.

“Biraz zaman alabilir,” dedim. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum ama onunla geçirdiğim zamanı uzatmak isteyen fırsatçı bir herifim.

“Ben de öyle düşündüm.” Kaçan saç tellerini kulaklarının arkasına sıkıştırdı. “Ona veda mesajı atarım.”

“Bekle, gidiyor musun?”

“Evet, ben—”

“Ama bunu yapamazsın.”

"Neden?"

Bu iyi bir soruydu. Onunla geçirdiğim birkaç dakikanın doğum günümün tek keyifli kısmı olduğunu itiraf etmek -çok doğru olsa da- benim düşmeye razı olmadığım kadar acınası bir durumdu.

Daha iyi bir cevap bulmak için çabaladım ve sonunda "Pastamı kesmedim" dedim.

Etrafımıza anlamlı bir bakış attı. "Ve burada saklanıyorsanız bunu başarabileceğinizden şüpheliyim."

“Doğru. Ama ben kesmeden gidemezsin, dolayısıyla zamanımız var.”

Dudakları kıvrıldı. "Dolayısıyla, Easton'la çok fazla vakit geçiriyorsun."

“Yine doğruymuş,” diye yalan söyledim. Easton en yakın arkadaşlarımdan biri olabilirdi, ama yine de ondan ve mutluluğundan kaçınıyordum.

O da bunu biliyordu.

İçimde bir suçluluk duygusu oluşmaya başladı. Aynı zamanda, beynimin etrafındaki sis giderek kalınlaşıyordu. Keyfimi koruyacak alkol kalmadığı için, bu durum yorgunluğa dönüşüyordu. Her şeyi geri püskürtmeye ve anı yaşamaya elimden geldiğince çalıştım.

“Burada kalmak ne kadar cazip olsa da,” dedi—ya da yalan mı söyledi? Emin değildim. Kendini işaret ederek, “Buraya pek uygun giyinmedim,” dedi.

Aralık başlarında Los Angeles diğer yerler kadar soğuk olmasa da, özellikle geceleri bir çatı katında dondurucu olabiliyordu.

Kahretsin, ne kadar düşüncesiz bir herifim.

Bu bilgiyi daha da pekiştirmek için, bir rüzgar esti ve saçlarını dağıttı. Ellerim hâlâ yerinde olduğu için, vücudundan geçen ürpertiye fark etmemek imkansızdı.

"Hadi içeri girelim," dedim hemen.

Onu tutabilmek için merdivenlerden geriye doğru yürümeyi göze almaya razıydım, ama onun da benimle birlikte aşağı düşme riskini almak istemiyordum. O uzaklaşınca isteksizce elimi bıraktım ve loş ampullerden birinin ışık huzmesine doğru ilerleyişini izledim. Nefesim kesildi.

Yakalandım resmen.

Kariyerimin başlarında rol aldığım, kalitesiz Hallmark filmlerinden birinden çıkmış gibi.

Işık titrediğinde, Gilded'daki mumlu odada ne kadar güzel görüneceğini düşünmeden edemedim.

Sıcak balmumunun kusursuz cildine damlatılabildiği yer.

Normalde benim tarzım bir fetiş değil ama...

"Peki, ne tür bir şey bu?" diye sordu ve ben donakaldım.

Kahretsin, yine içimden geçen bir şeyi dile mi getirdim?

Daha iyi bir filtreye ihtiyacım var.

Veya herhangi bir filtre.

Ama bana genellikle ne tür cinsel fantezilerden hoşlandığımı sormuyordu.

Ona aptal gibi göz kırptığımda, "Pasta," diye açıkladı.

"Hiçbir fikrim yok."

"Gizemli pasta. Oraya gitmek için daha da fazla sebep var."

Katılmıyorum.

Ama ben yine de kameramı alıp onu takip ettim.

"Maddie'yi ne zamandır tanıyorsun?" diye sordum, 2Cal ve 1Cal Plaza arasında ip üzerinde yürüyormuş gibi her adımı dikkatlice atarak korkuluğa sıkıca tutundum. En son isteyeceğim şey düşüp boynumu kırmak olurdu.

Ya da daha kötüsü, Greer'in önünde kendimi daha da rezil etmek.

"Tüm hayatımız boyunca," dedi. "Kelimenin tam anlamıyla."

"Doğumda ayrılmış gizli kız kardeşler mi?" diye şaka yaptım, oysa hiç birbirlerine benzemiyorlardı.

Gülüştü yumuşaktı ama tıpkı kendisi gibi inanılmaz derecede güzeldi. "Hayatım klişe bir drama olmadığı için heyecan verici bir şey yok." Gülümsemesi olduğu kadar hızlı kayboldu ve loş merdiven boşluğunda bile kaşlarını çatıldığını görebiliyordum, "En azından genellikle öyle." diye mırıldandı.

"Bu ne anlama geliyor?"

Yüz ifadesi yumuşarken sorumu görmezden geldi. "Annelerimiz en iyi arkadaş, bu yüzden biz de en iyi arkadaş olmaya mahkumduk."

Doğuştan gelen arkadaşlar, sahip olduğum doğuştan gelen dalkavuklardan daha iyiydi, ama o kapıyı açmadan önce bunu paylaşma fırsatım olmadı. Gerçek dünya etrafımı yeniden sardı, sesler bunaltıcıydı ve kaçmadan önceki kadar iç karartıcıydı.

Greer olmasaydı öyle olurdu.

"İşte oradalar," dedi koluma dokunarak. Bakışlarım, yumuşak teninin benimkine değdiği yerde kaldı. Elini çekip işaret ettiğinde kalbim biraz kırıldı, ama dikkatimi işaret ettiği yere çevirdim. Easton, yüksek bir masanın yanındaki bar taburesinde oturuyordu ve Maddie de bacaklarının arasında duruyordu.

Gilded'da ayaklarının dibinde oturduğu zamanki kadar samimi değildi belki ama binanın o tarafında olabilecek en yakın an buydu.

Yaklaştıkça, sadece yakın mesafede sohbet etmediklerini fark ettim. Maddie telefonunu çıkarmış, kalabalığı tararken bir yandan da ekranına cılgıca dokunuyordu.

Greer de benimle aynı anda fark etmiş olmalı çünkü adımları hızlandı.

Bu da benimkinin de aynı şekilde olduğu anlamına geliyordu.

Maddie'nin mavi gözleri önce Greer'e takıldı, omuzları rahatlamayla düştü. Aynı gözler, arkadaşının peşinden beni görünce daha da büyüdü. Dikkatini tekrar Greer'e çevirdi. "Gittiğini sanıyordum."

Greer, beni zor durumda bırakmadan veya çatıdan aşağı atmadan, "Biraz temiz hava almak için dışarı çıktım," dedi. "Başka bir şeyle meşgul gibiydiniz."

Maddie, özür dileyen bir gülümsemeyle karşılık verdi, bu gülümseme özür dilemeyen omuz silkmesiyle çelişiyordu. Easton'a yaslandı ama bakışları Greer ile benim aramda gidip geliyordu. "Görüyorum ki doğum günü çocuğu, sizin ikinizin tanışması için hayran kalabalığından yeterince uzaklaşmış."

O boşluk içime işlemeye fırsat bulamadan Greer usulca arkaya uzanıp koluma tekrar dokundu.

"Evet, yaptım. O ve kamerası." Omuzunun üzerinden bana gülümsedi. "Ama o fotoğrafları silecek."

Asla olmaz.

"Belki önce benimle bir içki içtikten sonra," dedim onun yerine.

Yakındaki bir garson sözlerimi duydu ve boş bardakları toplamayı bırakıp yanıma koştu. Gözlerini bana dikti. "Ne alırım?"

Diğerlerine önce gitmeleri için işaret ettim.

Easton, her zamanki gibi Maddie'nin saçma sapan içeceğiyle başlayarak sipariş verdi. "Portakal dilimi ve kirazlı Dirty Shirley, sek burbon ve limonlu tekila ve soda."

Sonuncusunun Greer için olduğunu tahmin ediyordum ve içimde mantıksız bir kıskançlık hissi vardı. Sanki onun neyi sevdiğini sihirli bir şekilde bilmem ve ona sipariş verecek kişi olmam gerekirdi.

Garsonun hâlâ beklediğini geç de olsa fark ederek, "Su," dedim.

"Hala pırıl pırıl..."

"Muslukla giriş yapmak sorun değil."

Aynı aceleyle geri döndü ve Greer ile Maddie konuşmaya başladılar. Esnememi bastırmaya çalıştım ve hızlı konuşmalarını takip etmek için daha çok çabaladım. Konuşmanın bu kadar akıcı olması, uzun yıllardır arkadaş olmalarından kaynaklanıyordu belli ki, ama o halimde takip etmek imkansızdı.

Ayılmak için bir kahve sipariş etmeliydim.

"İyi misin?"

Gözlerimi kadınlardan ayırıp baktığımda, Easton'ın bana hem endişeli hem de tetikte bir şekilde baktığını gördüm.

Bu, daha önce karşılaştığım bir görünümdü.

"Evet, neden?"

"Su?"

Kafası karışınca anlaşılıyordu. Barda su içtiğim tek zaman, o bana zorla içirdiği zamandı.

Omuz silktim. "Gece daha çok genç. Kendimi yavaşlatıyorum."

"Tanındığınız bir şey."

Etrafımızdakileri işaret ettim ve neredeyse yanımızda duran bir kadına vuracaktım.

Bu, ilginç bir haber döngüsüne yol açardı.

Olası şiddet ve gerginliği önlemek için kolumu daha da yaklaştırmak, "Şimdi otuz üç yaşımdayım. Yaşlı bir adamım. Otuz üç yaşına girdiğin

zamanı hatırlıyor olmalısın... on ya da yirmi yıl önce." diye belirttim.

Easton benden sadece dört yaş büyüktü – Maddie'den ise on beş yaş büyüktü – ama bizi birbirinden ayıran, metanetli bir olgunluk sergiliyordu.

Genellikle.

O olgunluktan eser yoktu; önce bana orta parmağını gösterdi, sonra da kaşlarını çatarak gülen kadına baktı. "Garip bir şey mi var, Madeline?"

Alt dudaklarını ısırды ama bu, yüzündeki gülümsemeyi gizlemeye yetmedi.

Neyse ki, garsonun yeniden ortaya çıkması onu kurtardı. İçecekleri dağıttı ve kalabalığın arasına karışıp kayboldu.

Greer, telefonunu çıkarmak için bardağını yüksek sandalyeye koymadan önce bir yudum aldı. "Şimdi taksi çağırıyorum, yoksa bu son içki üç içkiye dönüşecek."

"Vic seni eve bırakacak," dedi Easton, ben kendi şoförümü önermeden önce.

Gitmesini istemiyordum elbette, ama kesinlikle tanımadığım birinin arabasıyla gitmesini istemiyordum.

Onu uzaklaştırmak için elini sallamaya çalıştı ama geri adım atmayacağını anlamış olmalıydı. "İkiniz de eminseniz."

Maddie sadece başını salladı, ben de onun adına öfkemizi dile getirdim.

Ve, boşver, benim adıma da öyle.

"Henüz gidemezsiniz. Pastayı henüz kesmedim."

Bana gülümsedi. "Merak etme, Maddie bu gizemi çözmek için bana lezzetin adını mesajla gönderecek."

"Ama daha gece yarısı bile olmadı."

Gülümsemesi soldu ve pişmanlık beni alt etti.

Fazla ısrarcı davrandım.

Dizlerimin üstüne çöküp onunla kaçmam için yalvarmıyor olmam, kendimi oldukça havalı hissetmemi sağladı ama açıkçası, yine de işleri berbat ediyordum.

Onun kasvetli tepkisi benimle ilgili olmamalıydı çünkü açıklamak zorunda olmadığı bir şey söyledi: "Sabah erken kalkmam gerekiyor."

"Ve bunu harika bir şekilde başaracaksın, o yüzden strese girmeyi bırak," dedi Maddie.

"Stres yapmıyorum."

"Yalancı. Sürekli saçlarını kulaklarının arkasına çıkarıp tekrar takıyorsun. Stresli olduğunda böyle yaparsın."

Greer içini çekerek, "Beni bu kadar iyi tanımanız sinir bozucu," dedi.

"Yine yalancı. Bayılıyorsunuz değil mi?"

"Lanet olsun, ikisinde de haklısın."

Maddie, ben sormadan önce, "Greer'ın iş görüşmesi var," diye fısıldadı.

Bir film setine, podyuma veya stüdyoya daha uygun bir görünümü olduğu için seçmelere katılmak daha mantıklı olurdu.

O güzel deniz kızına baktım ve odanın dönmeyi bırakmasını, onu gerçekten görebilmeyi diledim. "Ne için?"

"Sadece ofis ortamı," dedi umursamaz bir tavırla.

Maddie, bardağını elinden almadan önce memnuniyetsiz bir şekilde içeceğinin içine ses çıkardı. "Bir yatırım firmasının başına geçecek."

Greer gözlerini devirdi ve bu rahatsızlığın sadece bana yönelik olmadığını görmek beni memnun etti. "Ofis asistanı olacağım. Teknik olarak, başka birinin asistanının asistanı olacağım. Hem de yarı zamanlı bir asistan."

"Şimdilik öyle. Ama etiket makinesi sihirinizi konuşturmaya başladığınızda, sizi orada tutmak için size dünyayı sunacaklar."

"Keşke senin iyimserliğine sahip olsaydım."

"Bir asistana ihtiyacım var," diye patladım ağzımdan.

"Tripp, sen..." diye başladı Easton, sonra arkasına yaslanıp elini öne doğru salladı. "Biliyor musun? Boş ver. Devam et."

Maddie aynı temkinliliği göstermedi. "Zaten bir asistanınız var."

Haklı.

Kalabalık barda göz gezdirdim ve sonunda bir grup insanla birlikte bir masada oturan asistanı gördüm. "Alex!"

O şerefsizin beni duyduğundan emindim. Yüksek sesle bağırmam üzerine çevredeki herkes donup kaldı.

Ama yanındaki sarışın kadınla konuşmaya devam etti.

"Alex!" diye tekrar bağırdım.

Muhtemelen beni görmezden gelmeye devam edecekti, ama kadın beni işaret etti.

Dikkatini çekene kadar bekledim, sonra "İşten kovuldun" dedim.

İşte bu kadar. Şimdi Maddie yanılıyor.

Bu onu harekete geçirdi. O kadar hızlı kalktı ki, ardında duman izi bırakmaması mucizeydi. Komik bir şekilde kalabalığın arasından aceleyle geçti. "Neye ihtiyacınız var patron? Biraz yemek mi?" Heyecanlı bakışları etrafta gezindi ve sonunda su bardağıma takıldı. "Bir içecek mi?" Cevabımı beklemeden yakındaki bir garsona çıkıştı. "Bay Carter'ın viski sodasına ihtiyacı var. Hemen."

"İyiyim," dedim garsona gülümseyerek. Ona tekrar baktığımda gülümsememi bıraktım. "Yine de işten kovuldunuz."

"Ancak-"

"Size mükemmel bir referans vereceğim."

"İstemiyorum—"

"Ve yüklü bir kıdem tazminatı paketi."

Sabırlı davranmadan önce çenesini sıktı. "Tripp, bunu gerçekten kastetmiyorsun, değil mi?"

"Teklif ettiğime şimdi pişman olduğum bir kıdem tazminatı paketi, bana çok popüler bir televizyon dizisini hatırlattı. Hani şu işinde berbat olduğun için rol kaçırdığım dizi."

"Adamım, kafan karışık. Ayıldığında bunu iyice düşün."

"Cömert teklifimden kesinlikle pişmanım. Avukatımla görüşeyim." Easton'a baktım. "Bu yasal olarak bağlayıcı sayılır mı?"

Easton, eğlendiğini gizlemeye çalışarak, "Ne bir kabul, ne bir el sıkışma, ne de sözlü bir anlaşma," dedi.

Cümlesini daha yeni bitirmişti ki Alex elimi kavradı ve zorla tokalaştı. "Pekala. Kabul ediyorum. Gerçi bunun bir önemi yok. Bunun pişmanlığını yaşayacaksın."

"Bu neydi?" diye sordu Cohen. Onun yaklaştığını bile görmemiştim ama yanıma doğru işaret ederken çok yakınımda durdu.

Alex kaşlarını çattı ve başını salladı. "Hayır, öyle değil. Demek istediğim... Onun bir türlü asistan tutamamasının bir sebebi var."

Haklıydı.

Tam bir baş belasıydım.

Asistan seçiminde de zevksizdim.

Siren farklı olacak.

Eğer bunların hepsi berbat bir rüya değilse ve çatıdan düşüp komaya girmediysem...

Odanın sürekli bulanıklaşmasının başka ne sebebi olabilir ki?

Güvenlik görevlileri, barın çarpık lunapark aynalarına benzemesinden hiç etkilenmediler. Kıvrımlı odayı bir anda geçtiler ve Alex ellerini kaldırdı. Yüz ifadesi gergindi, ama doğru şeyi söylemekte iyiydi; bu kadar uzun süre dayanmasının tek sebebi buydu. "Ayıldığında aramanı bekleyeceğim."

"Eşyalarını da evimden sana göndereceğim," dedim.

Easton araya girerek, "Hafızanızı tazelemek isterseniz diye, imzaladığınız gizlilik sözleşmesinin bir kopyasını da veriyorum," dedi.

Avukatımla arkadaş olmak güzel.

Alex dışarı çıkarılırken oda ürkütücü bir sessizliğe büründü. Umurumda değildi. Olayla ilgili haberlerin muhtemelen çoktan tüm sosyal medya platformlarına yüklenmiş olması da umurumda değildi. Sabahleyin mutlaka başka bir şey onun yerini alacak ve magazin haberlerinin çöplüğünde kaybolacaktı.

Greer'ın bana kalpsiz bir canavarmışım gibi bakması beni gerçekten rahatsız etti.

Kahretsin.

Bunu nasıl bu kadar yanlış anlıyorum?

Su bardağımı odaya doğru kaldırdım. "Parti devam ediyor ve pasta istiyor!"

Etrafımda sevinç çığlıkları yükseldi, ama sesimi sadece en yakınlarım duyabilsin diye alçalttım. "İşte. Şimdi bir asistanlık pozisyonum açıldı." Hâlâ bana şüpheyile bakan sirenli adama baktım. "İşe alındınız."

Bakışları, alışılmadık bir şekilde sessiz kalan Maddie'ye kaydıktan sonra tekrar bana döndü. "Şey, onur duydum ama zaten bir röportajım var."

"Öyleyse iptal edin."

"Yapamam."

"Senin için ben yaparım. Asistanın olduğumu söylerim."

Güldü, ama eğlenmiş bir şekilde değil. Sanki aklımı kaçırdığımı düşünüyormuş gibi bir gülüştü.

Ve muhtemelen öyleydim. Net düşünemiyordum. Çatıda beni okla vuran şişman küçük bir aşk tanrısını suçladım.

Ya da aşırı miktarda viski tüketimi ve yanında kokain kullanımı.

Öyle ya da böyle.

"Maaşınızı belirtin, avukatım yarın yeni işe alım evraklarını hazırlayacak," dedim.

"HAYIR."

Ona imza bonusu olarak evimi teklif etmek için ağzımı açtım.

Ben yalvarmaya fırsat bulamadan konuştu: "Sadece işi kabul etmiyorum. İş görüşmesine de katılacağım."

"Bu bir israf—"

"Gerçek bir röportaj. Sorular da dahil olmak üzere her şey dahil."

"Tamam, olur. Yarın sabah. Benim evimde." Sabahlar –ve bu terimi öğleden sonra ikiden önceki her şey için kullanırdım– benim tarzım değildi, ama onu görmek anlamına geliyorsa şafakta bile kalkardım.

"HAYIR-"

"Pekala. Easton'ın ofisi."

"Hayır," diye kesin bir dille vurguladı. "Sabah başka bir görüşmem var."

Zaten sınırları zorluyordum, bu yüzden pes ettim.

Neredeyse.

"Pekala. Yarın öğleden sonra benim evimde."

"Easton'ın ofisinde." Konuşmaya onu da dahil etmek için ona baktı. "Eğer onun için de uygunsa."

Kendi idari personeline atıfta bulunarak, "Haziran ayında bir toplantı odası ayırtmasını sağlayacağım" dedi.

"Patlamış mısırı da ben getireceğim," diye mırıldandı Maddie o kadar alçak sesle ki, yanlış duymuş olabilirim.

Greer saçlarını düzelterip tekrar topladı, her şeyden vazgeçmeye iki saniye kalmış gibiydi. Bunun yerine, hafifçe nefes verdi ve mutlu çifte döndü.

Aniden yükselen gür bir sesle, "İşte günün adamı!" diye bağırılmasından ne dediğini duyamadım.

Tony'nin kalabalığın arasından yol açarak ilerlediğini gördüm.

Tony mükemmel bir Hollywood menajeri idi. Babamdan devraldığım önceki menajerimin aksine, adım bir web sitesinde her görüldüğünde bana laf atmıyordu. Ben rol aldığım ve o da parasını aldığı sürece, onun gözünde her türlü tanıtım iyi tanıtımdı.

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedi ve üzerine kocaman bir kurdele iliştirilmiş bir şişe viskiyi bana uzattı.

Bileğimi kaldırıp taktığım yeni saati gösterdim. "Bunu ve bir meyve tepsisini zaten göndermişsiniz."

"Bunlar Hullywood'daki herkestendi. Bu da benden." Şişeyi elimde çevirdi. "İnanılmaz derecede nadir. İnanılmaz derecede pahalı. Ama eğer istemezsen..."

Şakayla karışık elimden çekti ve ben de bıraktım. Umursamadım. Yakında birlikte çalışacak olan asistanımla onu tanıştırmak istiyordum.

Ama arkamı döndüğümde gitmişti.

Lanet etmek.

Işıklar kısıldı ve kısa bir an için bunun sadece benim berbat kafamın ürünü olduğunu düşündüm. Ama kalabalık odanın içinden devasa bir pasta yuvarlanırken, "oooo" ve "aaaa" sesleri yükseldi.

Titreyen mum ışıkları bana o güzel deniz kızını hatırlattı.

Aşırı tatlı kremanın kokusu midemi bulandırdı.

Lanet olası şeyi iptal edin.

Seks seviyesine yükseltin.

Zoraki bir gülümseme takındım, kakhaha attım ve yüksek sesle çalınan doğum günü şarkısı boyunca şakalaştım, ardından havai fişekli mumları üfledim. İki garson pizzaları kesmeye başlarken, diğer iki garson da dilimleri dağıtmaya hazırlanıyordu.

İlk sipariş bana geldi ve eğer Alex'i çoktan kovmamış olsaydım, pasta onun sonunu getirecekti. Mekan ve yiyecek işlerini Cohen halletmişti çünkü bar onundu. Pasta, Alex'in o akşamki tek göreviydi.

Kahrolası çikolata.

Kaşlarımı çatarak ona baktım.

Tony omzuma hafifçe vurdu. "Anneni mi incitti?"

"Öyle olsa da umurumda olmazdı," dedim kendimi toparlayamadan. Etrafıma baktım ama neyse ki kimsenin dikkatini çekmiş gibi görünmüyordum. Pastanın tadına bakmaya ya da gülümsememi tekrar takmaya zahmet etmedim. Tabagı mırıldanarak Tony'ye uzattım ve doğruca Cohen ve Easton'a yöneldim.

Onlar için, elimden geldiğince hoş bir ifade takındım. Ya da olabildiğince hoş bir ifade.

Yeterli değildi.

Cohen bana bir baktı ve bardağını yere bıraktı. "Atlas'a telafi edebilir misin?"

Çenemi yukarı kaldırdım.

Hem o hem de Easton ayağa kalktı, ama ben onları elimle uzaklaştırdım. "İyiyim. Kalın. Rahatlayın. Herkesin dikkatini dağıtın."

Dediğimi yaptılar ama bundan hiç memnun görünmüyorlardı.

Onların bu endişesinden nefret ettim.

Zavallı küçük zengin serseri.

Geri dönerek kaderi zorlamadan önce çatıya çıkmak için geçtiğim kilitli kapıya doğru yöneldim. "Lütfen yarın Greer'e vermek için bir dilim pasta ayırın."

"Gerek yok," dedi Maddie. "Greer tatlıya pek düşkün değil."

"Bu, aramızda yapılan bir şaka."

Kaşları çatıldı ve sanki soru soracakmış gibi ağzını açtı ama bunun yerine yavaşça başını salladı.

Bu mesele hallolduktan sonra yukarı çıktım ve Atlas'ın üçüncü katın tamamını kaplayan dairesine girmek için şifreyi kullandım. Banyoya zar zor ulaşmıştım ki oda o kadar şiddetli bir şekilde sarsıldı ki, deprem olduğunu sandım.

Sonra da yüzüm serin fayans zemine yapışmış halde bayıldım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AKRABA BEBEK İÇİN
DEĞİŞİKLİKLER DUYUYORUZ...

GREER

BEN NE YAPIYORUM BÖYLE?

O sabah Maddie'ye Tripp Carter'ın fikrini değiştirip değiştirmediyini veya bana yaptığı iş teklifini hatırlayıp hatırlamadığını sormak için mesaj attığımda, görüşmenin hâlâ geçerli olduğunu söylemişti.

Eğer biraz aklım olsaydı, iptal eden ben olurdum. Kimsenin, hele de bir ünlünün kişisel asistanı olmakla hiç ilgim yoktu. İşletme Yönetimi diplomam için çok çalışmışım ve neredeyse bitirmiştım, kahve getirmek ve kuru temizleme almakla zamanımı boşa harcamak istemezdim.

Bunu, kendini beğenmiş, şımarık bir herifin kaprislerine boyun eğerek heba etmek kesinlikle istemezdim.

Maddie, Tripp'in çok tatlı biri olduğunu ısrarla söylemişti, ancak önceki gece bunun aksini göstermiş ve dolandırıcılık kategorisine bir madde daha eklemişti.

Böyle kamuoyunun gözü önünde işten çıkarılma düşüncesi bile bende kaşıntı ve alerjiye neden oluyordu. Eski çalışanın yaşadığı utanç duygusu ise hâlâ geçmemişti.

Doğrusunu söylemek gerekirse, neden orada olduğumdan bile emin değildim.

İşe ihtiyacım yoktu.

Tam olarak değil.

Neyse ki büyük faturalarım yıl için önceden ödenmişti. Ödenmemiş olsalar bile, annem endişelenecek bir şeyim olmadığını açıkça belirtmişti. Çocukken Wren'in babası gittiğinde olduğu gibi, babam mali sorumluluklardan kaçmaya çalışmıyordu. İşler kötüye gittiğinde, Maddie'nin babası emekli olmaya karar verdi. Plastik cerrahi kliniğinin tasfiyesi ve yasal fiyaskolarla ilgili olarak kullanılmayan para, anneme ve bana kolayca verildi. Ben sadece kullanmak istemedim. O para onundu. Ona yaşattığı onca şeyden sonra bunu ve çok daha fazlasını hak ediyordu.

İş bulma baskısı tamamen kendi hatamdan kaynaklanıyordu. Üniversitedeki son yılının güz dönemini neredeyse bitirmiştım ve sonrasında ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Eğitimimi uzatıp yüksek lisans yapabilirdim. İyi bir fikir olurdu. Ama kariyer seçeneklerimi en azından biraz daraltmazsam, para israfı da olabilirdi.

Yardım kampanyalarına gönüllü olmak veya angarya işler dışında gerçek hayattan bir deneyime ihtiyacım vardı. Sayısız başvuru yapmıştım, ancak sadece mülakat yaptığım yatırım firmasından geri dönüş almıştım.

Ve bu, büyük bir zaman kaybı olmuştu.

Pozisyon yarı zamanlı olarak ilan edilmişti, ancak benden her saatte müsait olmamı bekliyorlardı; hatta onların emriyle dersi bırakmamı bile bekliyorlardı. Ayrıca evden yapmam gereken görevler de olacaktı.

Bir sürü görev.

Uzun çalışma saatlerinden veya ağır işlerden korkmuyordum. Değerimi kanıtlayana kadar orta düzeyde bir ücretle çalışmaya bile karşı değildim.

Orta düzeyde bir teklif sunmuyorlardı.

Onlar, gelecekte belki, potansiyel olarak, muhtemel bazı faydalar olacağı vaadiyle ücretsiz iş gücü istiyorlardı.

Tıpkı finansçı kardeşlerle golf oynamak gibi.

Fısıltılara ve kıkırdamalara bakılırsa, ortada ciddi bir cinsel taciz vakası var.

Uygun seçeneklerin olmaması, hiç ilgilenmediğim bir mülakat için kendimi motive etmeye çalışmamın sebebiydi. Hatta gerçek bir iş olup olmadığından bile emin değildim.

Ama ben oradaydım.

Wells Yasası'nın dışında volta atmak.

Pencereden dışarı bakan ya da güvenlik kameralarını izleyen biri varsa, muhtemelen aklımı kaçırmış gibi görünüyorumdur.

Aman Tanrım, bu da ne demek oluyor?

Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadığı için binanın etrafını dolaştım ve girişteki iri yarı güvenlik görevlisine durumumu bildirmek için içeri girdim.

Maddie'yi erkek arkadaşının şirketinde sadece birkaç kez ziyaret etmiştim, ama güvenlik görevlilerine orada olacağımı önceden bildirmiş olmalılar. Önünde durduğumda adam zaten bir ekrana dokunuyordu.

"Greer?" diye onayladı, kimliğimi çantamdan çıkarmama gerek kalmadan.

"En son kontrol ettiğimde."

"Baba şakaları için biraz küçüksün ama ben ve eşim yeni bir bebek sahibi olduğumuz için, ben değilim. O şakayı kullanacağım." Çok korkutucu görünüyordu ama eğlenmiş gülümsemesi sertliğini biraz yumuşattı.

Azıcık.

Yüzde yarım gibi.

Kapı kilidinin açılma sesi küçük mekânda yankılandı ve adam kapıyı benim için açtı. "İyi günler."

"Sen de," diye mırıldandım kendimi yürümeye zorlarken.

Maddie'nin lobide beni heyecanla beklediğini sanıyordum ama orada değildi. Tripp de yoktu – gerçi bu kısım daha az şaşırtıcıydı. Geniş bekleme salonunda kimse yoktu.

Duvara oyulmuş etkileyici su havuzundaki parlak renkli balıklardan başka kimse yoktu.

Maddie'nin böylesine başarılı bir firmanın sahibi olan bir adamla çıkmasının ne kadar çılgınca olduğunu ilk kez düşünmüyordum. Elbette dünyanın en iyisini hak etmiyor değildi. Aksine, o başarılı avukat onunla birlikte olduğu için şanslı yıldızlarına şükretmeliydi. Ama üçümüz arasında Maddie en az sevgili bulmuştu. Ciddi bir ilişkiye girmek için hiç acele etmemişti. Her zaman doğru adamı bulduğunda anlayacağını söylerdi ve sanırım haklıydı.

Maddie'nin gelmeyeceği anlaşılan kadar birkaç dakika bekledim. Easton'ın ofisinde olduğunu varsayarak uzun koridordan aşağı yürüdüm ve kapalı kapısının önünde durmadan önce arkamı döndüm.

Kapı kilitli değildi, çünkü kapıyı çaldığımda açıldı ve Maddie'nin ayağa kalktığını gördüm.

Ya düştü ya da...

Aslında bunun müstehcen bir şey olduğunu düşünmedim. Masasının altında falan değildi, hatta bunun gerçekleşmesi için yeterince yakın bile değildi.

Easton'da BDE vardı, ancak bu "Big Dick Energy" (Büyük Penis Enerjisi) anlamına geliyordu, "big dick extendo" (büyük penis uzatıcı) anlamına gelmiyordu.

Yanaklarının kızarması, kesinlikle bir şeyi böldüğümü gösteriyordu.

"Hey, buradasın!" dedi, biraz fazla neşeli bir şekilde.

"Size yolda olduğumu söylemiştim."

Omuz silkerek, "Kendini ikna edip vazgeçeceğini düşünmüştüm," dedi.

Ben de öyle düşünmüştüm.

"Hâlâ zaman var," dedim.

"Aslında öyle bir şey yok."

Bunun ne anlama geldiğini sormadan önce Easton ayağa kalktı ve masasının etrafından dolanarak geldi. "Tripp'in hazır olup olmadığını kontrol edeceğim." Maddie'nin dudaklarına bir öpücük kondurdu ve ortadan kayboldu.

“Bekle, Tripp çoktan gelmiş mi?” Dışarıda oyalanmama rağmen, yine de on beş dakika erken gelmişim. Tripp'in anlaştığımız saatte içeri gireceğini varsaymışım.

Ya da geç.

Ya da hiç değil.

Maddie, "Bir saatten fazla süredir burada," diye belirtti.

"Neden?"

Yine yarım yamalak bir omuz silkme tepkisi aldım.

Kapı aralığına baktım. "Bu zaman kaybı olacak, değil mi? Hem senin için, hem Easton için, hem de..."

"Aslında dramatik olan benim," diye araya girdi gülerek. "Bu sadece bir iş görüşmesi. Sorunsuz geçecek bir görüşme. Dürüst olmak gerekirse, bu düzenleme o kadar mükemmel ki, bunu daha önce düşünmemiş olmama şaşırdım."

Onun coşkusu, endişemi şüpheyeye dönüştürmeye yetti. "Eğer bu tamamen bir çöpçatanlık oyunuysa..."

Mavi gözleri gerçek bir şaşkınlıkla irileşti. "Ne? Hayır." Her reddinde başını sallayarak vurguyu artırdı. "Hayır, hayır, hayır, kesinlikle değil. Tripp'i severim ama o senin ihtiyacın olan kişi değil. Ancak sen ve organizasyon yeteneğin, tam olarak onun ihtiyacı olan şey. Profesyonel anlamda. Hepsi bu."

Bu da kendimi pek iyi hissetmemi sağlamadı. "Öyleyse lütfen bana dün asistanının işten çıkarılmayı hak ettiğini söyleyin ve sonra da bana keyfi olarak aynı şeyi yapmayacağına dair güvence verin."

“Aman Tanrım, Alex tam bir felaketti. Kelimenin tam anlamıyla. Tripp'in adını kullanarak kadınlarla birlikte olmaya, iş yapmaktan çok odaklanmıştı. Bir şey yaptığında ise en iyi ihtimalle özensiz, en kötü ihtimalle de tamamen yanlış. İnanın bana, kovulması çoktan hak edilmiş bir şeydi.” Yüzünü buruşturdu. “Ve Easton, Alex'in son zamanlardaki asistanlarının en iyisi olduğunu söyledi.”

Eyvah.

Daha fazla soru sormak istedim ama işi kabul etmeyeceksem bunun bir anlamı kalmazdı. Ve bunu ancak mülakata gittiğimde anlayacaktım.

Maddie de aynı sonuca vardı. “Daha sonra daha detaylı konuşuruz. Kutlamak için bir akşam yemeği düşünüyorum. Ya da duruma göre teselli etmek için. Wren zaten kabul etti.”

Kaşımı kaldırdım. "Aslında kabul etti mi yoksa belki de dersten sonra öğretmeniyile görüşmekle çok meşgul olduğu için vazgeçeceği geçici bir anlaşma mı?"

Maddie gibi, arkadaşlık üçgenimizin üçüncü üyesi de mutlu bir ilişki içindeydi. Öğretmenlik stajı sırasında tanıştığı bir birinci sınıf öğretmenine çabucak aşık olmuştu. Chris harikaydı ve daha da önemlisi, Wren'imize açıkça hayranlık duyuyordu. Onu suçlayamazdık—kızımız muhteşemdi—ama bazen onu bizimle paylaşması güzel olurdu.

“Aslında katılıyorum. Dün geceki partiyi kaçırdığı için kendini kötü hissediyor ama uzun bir haftanın ardından çok yorgundu.”

Hayal bile edemezdim. Benim ders programım beni saat dokuzda yatağa girmeye hazır hale getiriyordu, onun ise dersleri vardı ve her gün on beş küçük çocukla ilgileniyordu.

Onun bizi ne sıklıkla yalnız bıraktığından bahsetmeye de yerim yoktu. Ailevi dramımı düşünmemek için kendimi okula ve iş başvurularına adamıştım -ki bu da başlı başına tam zamanlı bir işti-

Cumartesi gecesini arkadaşlarımla geçirme fikriyle gün boyunca ilk defa moralim yükseldi. "Anlaştık. Önce şunu halletmem lazım."

Maddie beni koridorda sanki o lüks binada çalışıyormuş gibi yönlendirdi. Easton'ı bu kadar sık ziyaret ettiği düşünülürse, orası muhtemelen hiç de uzak bir yer değildi.

En yakın arkadaşlarımla çift olmalarına ne kadar sevinsem de, o seviyede kaliteli zaman geçirmeyi anlamıyordum. Elbette, Josh'tan aldığım zamandan ve ilgiden daha fazlasını istiyordum, ama yine de kendi alanıma ve yalnızlığıma ihtiyacım vardı. Özellikle de anne babamın evliliğinin

öküşünün ardından yaşananları gördükten sonra. Birini kaybetmenin bu kadar yıkıcı olmasını asla istememiştim.

Zaten bunun bir önemi yoktu. Uzun bir süre kimseyle ilişkiye girmeye niyetim yoktu.

Gerçekten, gerçekten uzun bir süre.

Maddie, açık bir kapının önünde kenara çekilmeden önce fısıldayarak, "İyi şanslar," dedi.

Tripp, uzun bir masanın bir tarafına oturmuş, lüks deri koltuğuna yaslanmıştı. İnce kazağı ve koyu renk pantolonu, daha önce giydiğim röportaj kıyafetimi (yeşil bir üst ve gri bol paçalı pantolon) giymeye devam etme kararımı daha da güçlendirdi. Easton'ın söylediklerini dinlerken dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Elini kaldırıp sakallı çenesini ovuşturduktan sonra, uzamış kahverengi saçlarını parmaklarıyla düzeltti.

Gerçekten çok yakışıklı.

O da bunun farkında.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, bana doğru baktı ve göz göze geldi. Ayağı kalkarken küçük gülümsemesi geniş bir sırıtişaya dönüştü. "Siren."

Easton, boğazını temizleyerek mırıldandığı uyarıyı gizledi.

Tripp elini uzatarak, "Greer," diye düzeltti.

Kapıdan masaya doğru yaklaştım ve masaya oturdum. El sıkışması sağlam ve profesyoneldi, elimi çok uzun süre sıkmadı. Beni bıraktıktan sonra boş bir sandalyeyi işaret etti. "Oturun. Ücret almayan stajyerim size bir bardak su getirebilir mi?"

Easton, Tripp'in hukuki meselelerini halletmek için muhtemelen iyi bir ücret aldığını düşünerek, iş tanımının yanlışlığına burun kıvırdı, ama yine de sessizce cevabımı bekledi.

"İyiyim, teşekkür ederim," dedim.

Easton odadan çıkmadan önce, "O zaman koridorun sonunda olacağım," dedi.

Tripp daha sonra, "Hadi, yeni personel evraklarını hazırlamaya başlayın," diye seslendi.

Kaşımı kaldırdım. "Küstahtanlık."

"Kendinden emin."

"Kendine çok güvenen."

Gülümsedi ve bu gülümseme o kadar etkileyici ve yakışıklıydı ki, yıldızının neden yükselişte olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmadı. "Zeki."

Kendisinden mi yoksa benden mi bahsettiğinden emin değildim. Cevap vermeden önce, Easton'ın Maddie'yi de yanına sürükleyerek, merakını dinleyerek tatmin olmasını engellemeye çalıştığını anladım; Maddie'nin kısık sesle yaptığı itirazların belirgin sesini duydum.

Bu kesintiyi, oturup çantamdan portföyümü çıkarırken yeniden odaklanmak için kullandım. Açtığımda parmaklarım alt köşede kabartma olarak yazılmış ismimin olduğu yere değdi ve bir duygu seline kapılıp boğuldum.

Babamın ailemize ihanetinin kalbime saplanan bıçak gibi acısının ne zaman dineceğini merak ediyordum. Birkaç yıl önce doğum günümde bana verdiği hediyeği kullanması bile moralimi bozmaya yetmişken, bunun yakın zamanda olmayacağını hissediyordum.

Zamanı değil.

Duygularımı bastırdım ve kendimi toparlarken mütevazı özgeçmişimi çıkardım. Dikkatimi gereksiz yere bu işten ayırdığımda, önümde bir tabak duruyordu.

Yanında nefis bir dilim pasta ile.

Mülakatlarla ilgili deneyimim son derece sınırlı olabilir, ancak mülakatlarda atıştırma ikram edildiğini kesinlikle hiç duymadım.

Aslında öyle yapmalılar.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BELLİ BİR İKİNCİ SINIF ÜNLÜ,
HEM PASTAYI YEMEK HEM DE
PASTANIN SAHİBİ OLMAK
İSTEMEDİĞİNİN FARKINDA MI?
ŞÜPHELİ.
GREER

Tripp, ben geldiğimde oturduğu karşımdaki koltuğa oturmak yerine, masanın başındaki yanıma çöktü. Arkasına yaslandı ve uzun bacaklarını kullanarak sandalyeyi bir o yana bir bu yana sallarken pastayı işaret etti. "Gizem çözülmeden önce ayrılmak zorunda kaldığın için..."

Bir önceki geceki konuşmayı hatırlamasına şaşırdım. Çatıda sakladığı içki şişesinden epey bir şey eksikti. Üstelik bundan önce ve sonra içtiklerini hesaba katmıyordum bile.

Tabağa dokunmadım ama baktım. Koyu renkli kek, kalın kahverengi krema katmanlarıyla bölünmüştü. Üst kısımda daha da fazla krema vardı ve sanki bu yetmezmiş gibi, üzerini kaplayan ve kenarından aşağı doğru akan erimiş çikolata sosu da vardı. "Anladığım kadarıyla çikolata hayranısınız?"

"Nefret ettim."

Cevabı beni hazırlıksız yakaladı ve kahkaham koptu. "Gerçekten mi?"

Başını sallarken yapmacık bir ciddiyet takındı.

"Ama..." Çikolata yığınınına işaret ettim. "Neden?"

"Pastanın siparişinden Alex sorumluydu."

"Ah."

Maddie, Alex'in kovulmayı hak ettiğini zaten açıkça belirtmişti, ancak pastayı bu kadar yanlış yapması, kelimenin tam anlamıyla rezaletin tuzu biberi oldu.

Tripp'in aksine, çikolatadan nefret etmezdim ama haftalık brunch'taki Fransız tostı dışında tatlıları da pek yemezdim. Yine de düşünceli bir jestti.

"Bu gizem beni geceleri uyutmazdı," dedim. "Bu yüzden teşekkür ederim."

Yüzünde okunması güç bir ifade belirdi, sonra bir an kayboldu.

Hiçbirini yememenin kabalık olup olmadığını merak ettim. Sanki öyleymiş gibi geldi.

Ama ben ne yapacağıma karar veremedim, boğazını temizledi ve pastayı benden uzaklaştırdı. "Maddie zaten senin tatlı seven biri olmadığını söyledi, o yüzden yemek zorunda değilsin."

Los Angeles'lı, temiz yaşam takıntılı bir tip olduğum yönündeki kaçınılmaz şakalara, yeme alışkanlıklarımın başkalarından daha iyi olduğuna dair cinsiyetçi yorumlara veya erkeklerin kemikli et tercih ettiği için kıvrımlarımın olmamasına yönelik eleştirilere hazırlıklıydım.

Ama boşunaydı. Tripp, olumlu ya da olumsuz hiçbir yorum yapmadı.

Röportaj daha başlamadan ne kadar tuhaf bir hal aldığından dolayı dengem bozulmuştu, sözlerim soru gibi çıktı ağızımdan. "Şey, teşekkür ederim?"

Çenesini hafifçe kaldırıp başını masaya doğru eğdi. "Bu özgeçmişiniz mi?"

"Ah, evet." Kağıdı ona uzattım. "Çalışmalarımın çoğu gönüllülük esasına dayanıyor, ama yine de ücretli bir iş kadar ciddiye aldım. Uzmanlığım organizasyon alanında, ama iletişim konusunda da çok iyiyim."

"Buna telefon görüşmeleri de dahil mi?" diye sordu, bana bakarak.

"Elbette."

"İyi çünkü ben onları yapmaktan nefret ediyorum ve Alex de asla başaramadı." Maaşsız başarılarımın yer aldığı kısa listeyi incelemeye devam etti.

Alt dudağımı ısırırken sarı saçlarımı topuzdan çıkarıp tekrar yerine yerleştirdim. Kelimeleri tutamayan ben, nefes nefese bir şekilde ağzımdan döküldüler. “Biliyorum, bunların çoğu tıbbi bağış toplama etkinliklerine ve organizasyonlarına yardım etmekle ilgili, ama organizasyonel kavramlar aynı. Bunlar sadece babamın doktor olması sayesinde sahip olduğu fırsatları.” Bunun nasıl çıktığını fark edince hemen düzelttim, “Yani bunları onun sayesinde elde etmedim. Çok çalıştım. Ve onun için çok az iş yaptım.”

Muhtemelen reçeteli ilaç sattığı içindi. Başka neler sakladığını kim bilir?

Tripp dikkatini bana çevirdi ve -çok şükür- içimdeki düşünce dışarıya yansımadan sözlerimi durdurmaya yetti. Zaten yakınımda oturuyordu ama daha da yaklaştı, gri gözleri sanki her iç düşünceyi okuyabiliyormuş gibi beni delip geçiyordu.

Acaba renkli lens takıyor mu?

Ya da belki de rengini değiştirmek için zenginlerin yaptırdığı deneysel bir estetik ameliyat geçirdi.

Bence fark etmez, sadece bana bakmaya devam etmesini istiyorum.

Gülümsedi ve aklımı gerçekten okuyabildiğine dair bir panik dalgası içimi kapladı. Ya da daha büyük olasılıkla, yakışıklılığından o kadar büyülenmiştim ki bunu sesli söylemiştim. Ama mesele bu değildi. "Endişelenme. Sertifikalı bir torpil çocuğu olarak, senin öyle olmadığını biliyorum." Kağıdı salladı. "Çok fazla mantıklı yeteneğin var."

Kaşlarımı çattım. "Sen torpilci bir çocuk musun?"

Bu sefer biraz şaşkın görünme sırası ona gelmişti. "Babamın adı Clark Carter."

"Ah," diye mırıldandım, kim olduğunu bilmiyordum ama kibar davranıp öyleymiş gibi yaptım.

Tripp zayıf numaramı anladı. "Anladığım kadarıyla hastayken hiç dizi izlemedin, değil mi?"

“Ben The Price Is Right programının çocuklarından biriydim.”

“Daha iyi bir seçim. Clark, emekli olmadan önce en uzun soluklu pembe dizinin en uzun süre rol alan yıldızıydı.”

"Bu gerçekten harika."

"Bu da bir şey," diye mırıldandı kağıda tekrar bakarken. "Bunların hepsi iyi görünüyor."

Onun bana iş teklif edeceğinden endişelendim.

Yani, işi istiyordum. Ama bana bu işi, sonunda beni işten çıkarabileceği aynı keyfi teklif etmesini istemiyordum.

Ama röportajı henüz bitirmemişti.

Dik oturup sandalyeyi çevirerek doğrudan bana bakmaya başladı. Bu konuda bir yeteneği vardı. Etrafta başka hiçbir şey yokmuş gibi odaklanıyordu. Rahatsız edici ve dikkat dağıtıcıydı ama istesem bile gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Ben öyle yapmadım.

Onun çekiciliğini, onun için çalışmamamın bir dezavantajı olarak mı görmeliyim?

Tripp son derece iş odaklıydı ve ona uygunsuz bir şekilde göz diktiğim için kendimi suçlu hissettim. "Daha önce hiç kişisel asistanlık yapmadığınız için, iş hakkında size bilgi vermem daha kolay olur. Ondan sonra, ilgilenip ilgilenmediğinizi bana bildirebilirsiniz."

Başımı sallamam üzerine, beklediğim günlük sorumlulukları sıraladı: Randevuları ayarlamak ve takip etmek. İşleri halletmek. Rezervasyonlar. Seyahat düzenlemeleri.

Hepsi de kolayca halledebileceğim şeylerdi. Hepsi de halletmekten hoşlandığım ve asıl kariyerime geçtiğimde ihtiyaç duyacağım becerileri güçlendirmeme yardımcı olacak şeylerdi.

Ama sonra işin en ince ayrıntılarına geldi ve giderek artan şüphe daha da büyüdü. "Elbette, benimle birlikte etkinliklere, basın toplantılarına ve film çekimlerine de katılacaksın."

Belki fosforlu kalem ve dosya klasörleriyle çok becerikli olabilirdim ama o yerlerin hiçbirinde ne yapacağımı bilmezdim. Ayrıca Hollywood perdesinin arkasına bakıp bir şeyler öğrenmek için de can atmıyordum.

Dahası, gereken zaman benim ayırabileceğimden fazlaydı.

“Yeter ki—” diye başladı.

“Maalesef,” dedim aynı anda, kelimelerimiz birbirine karıştı. Devam etmem için başını eğdiğinde, şaşırtıcı derecede büyük bir hayal kırıklığıyla kelimeleri zorla ağızından çıkardım: “Sanırım bu okul programıyla uyuşmayacak.”

“Sınıfta olmadığınız sürece,” diye kendi düşüncesini tamamladı. “Öncelik odur.”

“Bunun yarı zamanlı bir pozisyon olarak işe yarayacağını hala düşünmüyorum. Benim sunabileceğim yarım günlerle değil, daha fazla müsaitliği olan birine ihtiyacınız var.”

"Bu yine de Alex'in çalıştığı süreden yarım gün daha fazla."

O konuyu kendisi dile getirdiği için kaşlarımı kaldırdım. "Ve bakın nasıl sonuçlandı."

“Ama bu farklı. Maddie senin en iyisi olduğunu söyledi ve dürüst olmak gerekirse, benim işlerim tam bir felaket.” Yüz ifadesi gerildi, ama eski asistanına duyduğu haklı öfkeden değil. Samimi bir kırılğanlıktan kaynaklanıyordu. “Sadece benimle parti yapmak isteyen birinden daha fazla yardıma ihtiyacım var.”

Saçlarımı düzeltmek için ellerimi kaldırdım ama kendimi tuttum. Bunun yerine ellerimi sıkıca kucağımda kavuşturdum ve kararlı kalmak için onlara baktım. "İhtiyaç duyduğunuz şeylerin çoğu konusunda yetersizim."

"O zaman sana benim ihtiyaç duyduğum şeyi yapmayı öğreteceğim."

Sesindeki beklenmedik kalınlıkla başımı kaldırdım, içim yandı. Ama herhalde hayal etmişim çünkü özgeçmişimi incelerken yüz ifadesi bomboştu.

Bana ne oldu böyle?

Aşırı aktif ve aşırı ısınmış hayal gücümü görmezden gelerek, beynimin işleyen kısmına odaklandım. Yeni bir meydan okumayla tam da olması gerektiği gibi kaşınan kısmına. Macera sevgisi beni her zaman yeni parkurları, yeni fitness derslerini, yeni deneyimleri denemeye itmişti.

Bu durum beni de tereddütlü bir şekilde "Tamam" diye fısıldamaya itti.

Tripp açıklama istemedi. Şüphelerimi körüklemeye çalışmadı. İsteksizce verdiğim onayı olduğu gibi kabul etti ve yoluna devam etti.

Gerçekten.

Tamam, koşmadı ama odadan çıkarken "Evrakları alacağım" dedi.

Henüz çalışma saatleri, ücret veya diğer lojistik detayları konuşmadığımız için "Bekle," diye seslendim arkasından.

Ama o gitmişti.

Bu ya hayatımda verdiğim en iyi karar olacak ya da destansı, alevli bir felaket olacak.

Şaşırtıcı derecede şık konferans salonunu şöyle bir gözden geçirdim, bir yandan da kağıtlarımla uğraşıyordum. Bu, kafamda giderek artan belirsizliği dindirmeye yetmeyince, e-postalarımı kontrol etmek için telefonumu çantamdan çıkardım.

Bana daha büyük bir penis, arabamın uzatılmış garantisinde iyi bir fırsat ve hiç başvurmadığım hayali bir kredide düşük faiz oranı vaat eden spam e-postaları hızla sildim. Hepsini silmeye ramak kala içlerinden birinin gereksiz bir e-posta olmadığını fark ettim.

Mümkün değil.

E-postayı açtım ve röportaj talebini şöyle bir gözden geçirdim.

Sonunda güçlü bir iş teklifi ima eden bir teklif.

Şaka yapıyor olmalısın.

Cidden, bunun olma ihtimali ne kadar?

Büyük bir teknoloji şirketine tamamen içgüdüsel olarak başvurdum, geri dönüş almayı hiç beklemiyordum. Orada bir pozisyon elde etmek hayalden ibaretti. Tam o anda benimle iletişime geçmeleri benim için büyük bir şanssızlıktı.

Belki de bu evrenden gelen bir işarettir.

Tripp odaya geri döndü ve ben de sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi aceleyle telefonumun ekranını kapattım. Beynim karmakarışık ve panik içindeydi.

İçimdeki ikilemden habersiz, yerine oturdu ve kapıyı işaret etti. "Easton'ın hukuk asistanlarından biri evrakları incelemek için birazdan gelecek."

Ağzımı açtım... bir şey yapmak için. Kabulümü geri çekmek için. Ona düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu söylemek için. Bir bahane uydurup, o garip durumdan kurtulmak için odadan koşarak çıkmak için.

Ben bunların hiçbirini yapamadan Tripp sandalyesinde döndü. Ne olduğunu tam olarak anlayamadan arkasını döndü ve sürpriz bir şekilde fotoğrafımı çekti.

Tekrar.

Gözlerimi kısarak, "Bunu yapmayı bırak," dedim.

Ama bana gülümsediğinde sinirim geçti. Büyük bir gülümseme değildi. Televizyon ve film ekranlarında sıkça gördüğümüz o büyüleyici sırıtışlardan da değildi. Küçük, içten ve doğal bir gülümsemeydi. Sesinde de aynı samimiyet vardı. "Bunu kabul ettiğin için gerçekten çok mutluyum."

Evrene ve işaretlerine lanet olsun.

Gülümsemesine karşılık verdim. "Ben de öyleyim."

TRIPP

BEN TAM BİR DAHİYİMİŞİM.

Greer'ı işe almak, önceki birkaç asistanımı işe alırken olduğu gibi, belki de ani bir karardı ama yine de farklıydı.

O farklıydı.

Bana acıklı bir hikaye anlatarak gelen, asla çalışmayı düşünmediği bir iş için beni manipüle eden bir arkadaş değildi. Sosyal medyada popülerlik kazanmak için süreci belgeleyip paylaşmamıştı. Tecrübesi olmayabilir, ama açıkça çok çalışmaya niyetliydi.

Tam bir rezaletti, ama muhtemelen öyle olmasa bile onu işe alırdım. Şirketi için maaşı küçük bir bedeldi.

Onu çok az tanıyordum ama insanları iyi tanırdım. Sadece içgüdülerime her zaman kulak asmıyordum.

Görüşmeyi biraz daha uzatıp o ortamdan biraz daha keyif almak isterdim ama evraklar imzalanır imzalanmaz Greer ve Maddie yeni bir akvaryumdan bahsederek lobiye doğru gittiler. Ben de Easton'la görüşmeye gittim, binanın içinden ofisine doğru giderken ısıklık çaldım.

"Mahvetmedin," dedi, açık kapısından içeri girdiğimde beni selamlayarak. Bilgisayarından başını kaldırmadı, ancak masasının yanında daha önce olmayan yastığı fark ettim. Greer gittikten sonra Maddie'nin kıcının, adamının ayaklarının dibinde olacağı kolayca tahmin edilebilirdi.

Şanslı herif.

Greer'in yanımda diz çökmüş halinin görüntüsü kafamda oluşmadı. Onu çatıda gördüğüm andan beri, tüm yer kaplayarak ve bedavadan orada duruyordu.

Daha önce gece boyu uyuyamadığından bahsettiğinde olduğu gibi, ve yine ona ihtiyacım olanı öğreteceğimi söylediğimde, vücudumun ona verdiği tepkiye karşı koymaya çalıştım. Bunun boşuna olduğunu anlayınca, büyüyen şişliği gizlemek için ellerimi ceplerime soktum.

Easton sonunda dikkatini ekrandan ayırdı, kaşını kaldırdı ve bana bir şey söylediğini hatırlattı.

"Henüz değil," dedim.

"Hayır, yapma. Dünyanın Alex'lerinden daha iyi bir asistana ihtiyacın var."

Yanılmıyordu.

"Bak, endişelenmen gereken ben değilim. Ben harika biriyim."

Kaşını kaldırdı ama başka bir yanıt vermedi.

"Ama Pazartesi günü Tony ile görüşeceğiz," diye devam ettim. "Dolayısıyla asıl endişemiz, onun çok sıkılıp işi bırakması."

"Ah evet. Sıkıcı olmasıyla bilinen Hollywood'un iç işleyişi."

Benim için öyle.

Eskiden öyle değildi. Her gün yeni bir macera, heyecan verici bir şeydi. Bir süre sonra her şey en iyi ihtimalle son derece sıkıcı, en kötü ihtimalle ise inanılmaz derecede sinir bozucu hale geldi.

"Bunun iyi olacağını düşünüyorum," dedim. Şaşırtıcı olan, buna gerçekten inanıyor olmamdı.

"Yeter ki akıllıca davranın."

"Tekrar söylüyorum, endişelenmeniz gereken ben değilim. Ben harika bir patronum."

Ve öyleydim.

Biraz.

Patron olma kısmı hariç.

Greer'e emirler yağdırma fikri kesinlikle hoşuma gidiyor...

Sanki uygunsuz düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, Easton parmağını kaldırdı. "İşte bundan bahsediyorum. Ona çalışanınız gibi davranmalısınız çünkü o bir çalışanınız. Arkadaşınız değil. Ve kesinlikle pantolonuna girmek isteyeceğiniz biri de değil."

Kahretsin.

Greer'le daha fazla zaman geçirmek için o kadar çaresizdim ki (üstelik onun benim karmaşamı dizginlemesinden de faydalanacaktım), bunu hiç

düşünmemiştim.

Ben tam bir aptalım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

B-SINIFI TORPİL BEBEĞİN
GEÇEN YILKI GİBİ DOĞUM
GÜNÜNÜ BİR HAFTALIK
GÖRKEMLİ BİR KUTLAMAYA
DÖNÜŞTÜRMEMESİ TUHAF.
YAŞANAN OLAYLAR YÜZÜNDEN
SAKLANIYOR OLMALI.

GREER

"Yeni başlangıçlara!" diye bağırdı Wren neşeli bir kahkahayla.

Barda bulunan herkes kadehlerini kaldırıp alkışladı.

Tekrar.

Gecenin dördüncü kadeh kaldırmasıydı. Belki beşinci. Altıncı mı? Artık emin değildim. İlkinden sonra, diğer insanlar da kutlamaya ve içki almaya başlamıştı. Üçümüz de sandalyelerimizin altında sarhoş bir halde kalmadan önce barmeni geri çevirmek zorunda kalmıştık.

Söylemeye gerek yok, en yakın arkadaşlarım yeni işimden dolayı çok heyecanlıydı.

Ve evet, ben de öyleydim. Elbette hâlâ endişeliydim. Ama çoğunlukla heyecanlıydim.

Maddie hüzünlü bir iç çekerek, "Filmin perde arkasındaki büyüü göreceğine inanamıyorum," dedi.

Omzumla hafifçe dürttüm. "Yeni patronumla film galasına katılan kişi söylüyor bunu. Bu senin için her şeyi mahvetmeye yetmedi mi?"

Maddie, Eski Aşklar etkinliğinde herkesin ne kadar mutsuz olduğunu bize anlatmıştı. Ben de o felaketin onun film sevgisini yok ettiğini düşünmüştüm.

Dudakları kaşlarını çatarak aşağı doğru kıvrıldı, sonra bileğini hafifçe sallayınca düzeldi. "İnsanlar berbattı, ama filmin kendisi muhteşemdi. Tripp'ten önceden bir kopyasını istemeyi düşünüyorum çünkü tekrar tekrar izlemek istiyorum."

"Övgü dolu yorumunuzu okudum."

"Sanırım herkes onun övgü dolu yorumunu okudu," diye ekledi Wren.

Maddie bu sözlere geniş bir sırtıyla karşılık verdi. "Dijital gazetenin hiç bu kadar tıklaması olmamıştı. Hiçbir zaman. Joel adeta havada süzülüyor ve nihayet bir kez olsun kaba davranmıyor," dedi baş editörü hakkında. Bana abartılı bir yalvarma ifadesiyle dudak büzdü. "Yani eğer başka bir makale için paylaşılabileceğiniz herhangi bir içeriden bilgiye rastlarsanız..."

"İlk sen öğreneceksin," diye yemin ettim ciddiyetle.

"Ama gizlilik sözleşmenizi ihlal etmeyin," dedi aynı yapmacık ciddiyetle. "Tripp'in avukatı tam bir köpekbalığı."

Wren sırtıttı. "Sürekli seni yemek istiyormuş gibi görünen biri."

"Görünüş aldatıcı değildir."

Muhteşem olmalı.

Josh'ın bana en son ne zaman oral seks yaptığını hatırlayamıyordum. Eğer oral bekaret diye bir şey varsa, benimki geri gelmişti. Ve kısa süre sonra normal bekaretim de aynı şekilde geri gelecekti.

İç karartıcı bir düşünce.

Maddie kafasını dağıtmak istercesine hafifçe silkelendi. "Bana hiçbir şey söyleyemesen bile, senin için çok heyecanlıyım. O kadar film gecesi geçirdik, şimdi de çekimleri bizzat göreceksin."

“Belki. Okul programıma uyarsa,” diye belirttim.

Ve o beni ilk işten atmıyor.

O kısmı söylemedim.

Maddie daha da coşkuyla konuşmak istiyor gibiydi ama endişemi anlamış olmalı. Yüz ifadesi yumuşadı. "Mükemmel olacak. Biliyorum."

"Ben de biliyorum," dedi Wren ayağa kalkarken. "Tuvalete gitmem gerektiğini de biliyorum."

“Aynı şekilde.” Maddie de onun izinden giderek ayağa kalktı ve sarhoş bir şekilde davetkar bakışlarla bana baktı. “Bunu grup etkinliği yapalım mı?”

Başımı salladım. "Masamızı ben koruyacağım."

Bu salaş bar, Golden'dan oldukça farklıydı ama aynı derecede kalabalıktı. Hepimiz kalksak, içeceklerimiz pencere kenarına konmuş olurdu ve oturduğumuz yerler çoktan boşalmış olurdu.

Onların uzaklaşmasını izlerken, birden tarzlarını değiştirmiş gibi göründüklerini fark ettim. Maddie her zaman bol kot pantolonlar ve kısa tişörtler giyerken, Wren ise kısa ve kıvrımlı vücudunu vurgulayan şık elbiseler ve kadınsı kıyafetler tercih ediyordu. Ama o anda Maddie üst üste ikinci gece elbise giymişti, Wren ise sade kot pantolon ve bol bir tişörtle yetinmişti. Bunlardan ikisine de sahip olduğunun farkında bile değildim. Benim kıyafetimle neredeyse aynıydı, gerçi benim tişörtüm daha dar kesimdi.

Konfor her şeyden önce gelir.

Tam benim zevkime göre mutlu bir kadın.

İçeceğimi bitirdiğim anda bir tur daha içki getirildi. Maddie'nin okul gazetesinden tanıdığı ve içkiyi getiren küçük kadın grubuna el salladım; kutlamalarımızı duydukları belliydi. Ya da belki de Maddie'nin film yazısı baş editörün gözünde ona büyük bir nüfuz kazandırdığı için ona yaltaklanıyorlardı.

Her ne sebeple olursa olsun, bedava içkiyi memnuniyetle kabul ettim.

Yarın bunun pişmanlığını yaşayacağım.

Telefonumu çıkarıp içeceklerin fotoğrafını çektim ve Instagram'da paylaştım. İçimde olmayan iyimserliği açıklamaya yansıtım.

*Yeni işimi, sürekli içki ısmarlayan, birbirinden
sevimli insanlarla dolu bir barda kutluyorum.
Bir sonraki seferde birileri mozzarella çubukları
gönderecek mi acaba?*

Tam gönder tuşuna basmıştım ki diğer ikisi geri döndü. Maddie Dirty Shirley'sini kaptı, ama Wren margaritasını itti.

"İyi misin?" diye sordum.

"Yorgunum. Her gün çok erken kalkmak programımı altüst ediyor."

"Üzgünüm ama sanırım o erken kalkmalar senin programın. En azından yılın on ayı boyunca."

Dudaklarında hafif, memnun bir gülümseme belirdi ama telefonunun masa üzerinde titremesinden önce cevap vermedi. Telefonuna baktıktan sonra gözlerini devirdi. "Tabii ki bunu Instagram'da paylaştın."

"Yapmak zorundaydım."

"En azından bu sefer sadece içeceklerin fotoğrafını çektin," diye homurdandı Maddie memnuniyetsiz bir iç çekerek.

"Gece daha çok genç. Yanakların klozete yapışmış haldeyken senin fotoğrafını çekmek için hâlâ vaktim var."

İğrenç bir yüz ifadesi takındı, göz kapaklarından biri tiksintiyle titredi. "En azından sayfanızda artık eski üyelerin gizlenmediğini söyleyin."

"Hayır. Instagram ve Finsta hesapları engellendi ve şu anda beni kimlerin takip ettiğini yakından izliyorum."

"Geç olsun, güç olmasın."

Bu hatırlatmayla birlikte, sanırım Tripp'in benim fotoğraflarımı çekmesine kızamam.

Eğer onları bir yere yüklerse, ben de yükleyebilirim.

Bir ay önce Maddie ve Easton'ın gizlice fotoğrafını çektiğim için Maddie'nin öfkesini üzerime çekmişim. O anda, eğer henüz birlikte değillerse bile, yakında birlikte olacaklarını anlamışım.

Ve haklıymışım.

İkisinin fotoğrafı çok sevimli olsa da, yüklemek bir hataydı. Hiçbirimizin haberi olmadan, annelerimiz gizli sahte hesaplarla siber takipçiydi. Fotoğrafı silmeden önce kısa bir süre daha yayında bıraktığım sırada Maddie'nin annesi görmüştü.

Garip.

Wren'in telefonu art arda birkaç kez titredi ve kaşları çatıldı.

"İyi misin?" diye tekrar sordum.

Gülümseyerek bakışlarını bana çevirdi. "Evet. Şey, Chris'e yorgun olduğumu söyleme hatasını yaptım, bu yüzden yolda geliyor."

"Hepimiz gidebiliriz," dedim, içeceğimi geride bırakmakta bir sakınca görmüyordum. Aptalca bir şey yapmadan önce böyle yapmam muhtemelen en iyisiydi.

Yeni yakışıklı patronuma mesaj at.

"Evet," diye hemen onayladı Maddie. "Vic hemen dışarıda."

Vic, Easton'ın şoförüydü ve her zaman asık suratlı görünürdü.

Ya da belki bir robot gibi.

"C-3PO bizi eve götürebilecekken Chris'in buraya kadar gelmesine gerek yok," dedim. Bana şaşkınlıkla baktıklarında elimi uzattım. "Çünkü o bir robot."

Sarhoş halimle, bu çok komikti.

Maddie'nin sarhoş halindeyken, muhtemelen aynı fikirde olduğunu düşündü çünkü kahkahalara boğuldu. "Bunu Vic'e kesinlikle söyleyeceğim."

"Aman Tanrım, sakın yapma! Beni bir daha asla fast food restoranından tako almaya götürmeyecek."

"Pekala." Maddie zarif bir şekilde başını eğdi. "Ama Easton'a söyleyeceğim."

"Easton da kısmen robot, bu yüzden belki bu da iyi bir fikir değil."

Maddie daha da yüksek sesle güldü. "O bir iş robotu."

Kirli zihinli Wren'in onun bir seks robotu olduğuna dair bir şeyler söyleyeceğini bekliyordum, ama o, telefonunda mutlu bir sırıtışla bir şeyler yazarken bizim yaptıklarımıza hiç dikkat etmiyordu.

"Bu gece yatağında uyuyacak mısın, Goldie-Wren?" diye sordum.

Yanakları kızardı. "Hayır."

"Yani sabahları sıcak yoga..."

"Hayır. Ama brunch için geri döneceğim."

"Harika." Kız arkadaşlarımla geçirdiğim bir gecenin ardından onlarla birlikte ayılmak için mimosa eşliğinde bir brunch'tan daha çok ihtiyacım olan bir şey yoktu.

Eh, bir de mozzarella çubukları.

Maddie, "Vic'in seni arabayla götürmesini istemediğinden emin misin?" diye sordu.

Wren başını salladı. "Chris aslında arkadaşlarıyla birlikte o civardaydı, bu yüzden her şey mükemmel oldu."

"Onlar da bize katılabilirler," diye önerdim.

Belki içlerinden biri, üç delikli zımbayı kullanma şeklini gördüğü en seksi şey olarak düşünen, bilgili bir öğretmendir. Ve gerçekten çok yakışıklı. Dış görünüşü sert ama içi yumuşak. Ve biraz da yapmacık.

Beklemek.

Bence ideal erkeğim mozzarella çubuklarından yapılmış olmalı.

Düşüncelerimi pantolonumdan... pardon, karnımdan mı desem, zorla çıkardım. İşler iyice karışıyordu. Her neyse, Wren'in beni susturduğunu duyacak kadar gürültüyü kestim.

“Sanırım ayrılmak için bir bahane arıyordu. Biliyorsun, geceleri çalışmayı sevmiyor.”

Doğrusu buydu. Chris bizimle dışarı çıktığında masada neredeyse uyuyakalmıştı ve saat çok geç olmamıştı. Sonunda Wren'in onu yatağa gitmesi gerektiğine ikna etmesine kadar büyük bir çaba sarf etmişti. Easton'ın hiç içki içmediği halde tüm hesabı ödemesine üzülmüştüm.

Evet, onun şık ofisini görene kadar kendimi kötü hissediyordum.

Maddie arkadaşımıza sarılarak, "Artık sen de yapmıyorsun," dedi. "Hepimiz büyüyoruz."

"Hepimiz öyle miyiz? Bu, yarın sıcak yoga partnerim olmak için erkenden uyanacağın anlamına mı geliyor?" diye sordum.

Gözle görülür bir şekilde ürperdi—ve bunun sadece yarısı dramatik etki yaratmak içindi. "Eğer... Ve gerçekten de bunu kabul edersem, bunu kaçırıldığımın bir işareti olarak kabul edin." Wren'e baktı. "Ne zaman burada olacak?"

“Her an gelebilir.” Şaşkınlığımız üzerine, “Şu ilerideki spor barındaydı,” diye açıkladı.

"Bu bölgede olduğunuz konusunda şaka yapmıyormuşsunuz," dedim.

“Gideceğimiz yerin detaylarını bile konuşmamıştık, yani kader. Ya da tesadüf. Ama ben kader diyorum.” İç çekerek baygınlık belirtileri göstermeye başladı, sonra esnedi. “Sabahlar neden bu kadar erken geliyor?”

Maddie, "Güneş, Dünya ve acımasız işkenceyle ilgili bir şey," dedi.

"Peki, o halde neden bu acımasız işkenceyi içeren bir kariyere girmeye karar verdim?"

"Çünkü öğretmen olmak, kelimenin tam anlamıyla hayatta yapmak istediğin tek şey."

Kıskançlığım ince bir sancı değildi. Kendime bir duvar gibi ördüğüm zorlama iyimserliği paramparça etti.

Maddie, liseden zamanında mezun olmak için ek kredilere ihtiyacı olduğu için isteksizce okul gazetesine katıldıktan sonra, tüm merakını iyi bir şekilde kullanmanın bir yolunu bulmuştu. Gazetecilikte mesleğini bulmuştu ve editörüyle yaşadığı deneyim fikrini değiştirmediyse, hiçbir şey değiştiremezdi. Ve Wren'in öğretmen olmak istemediği bir zamanı hatırlayamıyordum. Küçükken bile, evcilik değil, okulculuk oynardık.

Sonra da ben vardım.

Tüm hayatımız boyunca, her şeyi yoluna koyan, düzenli olan, sakin olan bendim.

O tatsız olanı.

Ama günler gittikçe hızlandıkça, kendimi daha da geride kalmış gibi hissediyordum. Hayatımla ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim olmadan, amaçsızca sürükleniyordum. Arkadaşlarımla mutluluğumu kıskanmıyordum, ama bu bana hâlâ amaçsız olduğumu acı bir şekilde hatırlatıyordu.

İçimdeki o sürekli paniği bastırdım ve Wren masanın etrafından dolaşırken bana sonsuza dek veda etmek için sarıldığında yüzümdeki o paniğin silinmiş olmasını umdum.

Ya da ertesi sabahki öğle yemeğine kadar.

O gittikten sonra, uzun bir süre boş taburesine baktım. "Yorgun olduğunu söylediği için Chris'in onu göndermesi garip değil mi?"

"Hayır," dedi Maddie. Bu, beklediğim cevap değildi çünkü söz konusu biz olunca biraz korumacı olabiliyordu.

Ve "biraz" derken, aslında "çok" demek istedim.

O tek kelimenin bu kadar hızlı ve kararlı bir şekilde ağızımdan çıkmasını kesinlikle beklemiyordum.

“Dediği gibi, muhtemelen eve gidip yatağına girmenin bir yolunu arıyordu.” Kaşlarını oynattı. “Ve Wren’le yatağa girmek mi? Nasıl karşı koyabilirdi ki?” Arkadaşlık adına bırakmaya razı olduğu içkisini geri alıp uzun bir yudum aldı. “Bence onun ilgilenmesi çok tatlı. Easton bana söylüyor ki—”

Sözleri aniden kesildi. Ama yanaklarına yayılan ani kızarıklık kadar ani değildi bu.

"Neyi anlatayım?" diye sordum, tam o sırada sunucu göründü.

İhtiyacımız olmayan daha fazla içecek yerine, önümüze bir sepet mozzarella çubukları kondu.

“Bunları sipariş etmedik,” dedi Maddie ve onu masanın altından tekmelemek istedim.

Genellikle barda servis edilen yiyeceklerden hiçbirini yememe konusunda kesin bir politikam vardı, çünkü D sağlık kodu derecelendirmesi, "çok ucuz içecekler ama yemek sipariş etmeyin" anlamına geliyordu.

Ama o sıcacık, nefis, eriyen çubuklardan birini öpebilirdim.

Yorgun ve bitkin garson omuz silkti. "Onları gönderdiler."

Adam mutfağa geri koşarken, Maddie parmaklarıyla ritim tutarak yana doğru baktı.

Kaldığımız yeri hatırlayarak, "Easton sana ne anlatıyor?" diye sordum.

Beni savuşturmak için elinden geleni yaptı, ama sonunda yapışkan kırmızı içeceğinden birazını masaya döktü. "Sadece daha çok uyumam gerektiğini söyledim." Başka bir şey söylemek üzere olduğunu hissettim, ama ben ısrar etmeden önce dikkatimi dağıtacak bir şey söyledi. "Ve uyuyorum da, bu yüzden en düşük notum şimdi seksen dokuz."

Bardağı ağızıma sertçe vurarak dökmek de benim sıram gelmişti. "Şaka yapıyorsun herhalde."

"Hayır. Gecikmiş veya kalitesiz bir görevim hiç olmadı."

Yaşlı bir erkekle vakit geçirmenin ruh haline, ruha ve akademik başarıya iyi geldiği açıkça görülüyor.

Kim bilebilirdi ki?

ALTINCI BÖLÜM

ANONİM BİR KAYNAĞA GÖRE,
BELLİ BİR İKİNCİ SINIF ÜNLÜ
İLE ÇALIŞMAK TAM BİR
FELAKET. TEKLİFLERİN NE
ZAMAN TÜKENECEĞİNİ MERAK
ETMEDEN EDEMİYORUZ...

GREER

BU İYİ BİR BAŞLANGIÇ DEĞİL...

Ve durum daha da kötüleşti.

O ana kadar, Tripp'in ajansı olan Hullywod'un bekleme salonunda tek başımaydım. Geniş odada yaklaşık bir düzine daha lüks sandalye ve kanepeler vardı. Buna rağmen, tanıdık yaşlı bir başrol oyuncusu hemen yanımdaki boş sandalyeye çöktü. Gözümün ucuyla, benden ona hayranlık duymamı veya ilgisinden keyif almamı beklerken beni süzdüğünü görebiliyordum.

İkisini de yapma isteği duymadım.

Ona ağır evrak çantamla vurma isteği duydum.

O ve Tripp Carter.

Başka yöne bakıyormuş gibi yaparak, içimde hissettiğim teslimiyet dolu bir ifadeyle bekleyen resepsiyonistle hızlıca bir bakış paylaştım.

Zavallı kadın. Umarım bu saçmalıklarla uğraşmak için iyi bir ücret alıyordur.

Onu görmezden gelmeye aktif olarak devam ettim.

O, aynı iyiliğe karşılık vermedi.

"Yani, tatlım, yeni bir Hullywood müşterisi misin?" diye sordu adam. Adını hatırlayamadım ve bunu düşünmek için de yeterince umursamıyordum. Daha önceki röportajlarından yeni aksanının sahte olduğunu anladığım için, yakın zamanda popüler bir western dizisinde rol aldığını biliyordum.

Üstelik kötü bir sahtekarlık.

"Hayır," dedim kısaca, Tripp'in acele etmesini umarak girişi kontrol ettim. Şaşırtıcı bir şekilde, işe yaradı ve uzun boylu bedeni kapı aralığını tamamen doldurdu.

Bu gücü iyilik için kullanacağım.

Çoğunlukla.

Eğer dünyadaki herhangi biri olsaydı ve patronum olmasaydı, ne kadar iyi görüldüğünü düşünebilirdim. Koyu gri Henley tişörtünün kolları yukarı sıyrılmış, bronzlaşmış ön kolları görünüyordu ve yırtık siyah kot pantolonu eskimiş ve yumuşaktı. Tüm havası zahmetsizce havalıydı.

Ve bu, bakışları sanki odadaki tek kişi benmişim gibi bana odaklanmadan önceydi. Sadece odadaki değil, tüm evrendeki tek kişi benmişim gibi.

Ama ben onun karizmasına ve inanılmaz yakışıklı yüzüne karşı bağıışıklık kazanmışım, bu yüzden fark etmedim.

Tamam, kabul ediyorum, fark ettim. Gözlerim vardı. Ama bu tamamen gözlem amaçlıydı ve onun beni diğer tüm asistanları kadar işe yaramaz hale getirene kadar etrafımda dönüp durmasına izin verecek bir şekilde değildi.

Beni görünce yüzünde belirmeye başlayan gülümseme, bakışlarımla birden kayboldu. Belki de yanımdaki adamla bir rekabeti vardı, çünkü ani kaçatmasının ona yönelik olduğundan oldukça emindim. Kayıp işler veya benzeri şeyler hakkında gereksiz tartışmalara ayıracak vaktim yoktu. Eşyalarımı topladım ve ayağa kalkarak yeni patronumla aramdaki mesafeyi kapattım.

Akıllı olsaydım, son kısmı hatırlardım. Sadece patronum olmakla kalmadığını, aynı zamanda yeni bir patron olduğunu da. Kabalığı alışkanlık haline gelmedikçe görmezden gelirdim.

Ben yapmadım.

Tavrımı zar zor da olsa kontrol altında tutmayı başardım ve "Geç kaldınız" diye belirttim.

Tripp, sanki önemli bir şey değilmiş gibi, "Tony bu tür durumlara alışkın olduğu için her zaman ek süre ayırıyor," dedi.

"O öyle olabilir, ama ben değilim. Bir saatten fazla süredir buradayım."

Bekleyen resepsiyonistin ardından nihayet ilerlerken, bakışları diğer adamın uzaklaşan sırtına kaydı. "Görünüşe göre sizi oyalayacak birileri varmış."

İçimden bir kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. "Buna benzer bir şey."

Dikkatini tekrar bana çevirdi ve mahcup bir ifadeyle, "Özür dilerim. Toplantım uzadı ve zamanı unuttum." dedi.

Sinirlerim biraz yatıştı. "Anlıyorum, bazen beklenmedik durumlar çıkabiliyor. Gecikmeler olabiliyor. Her neyse. Ama bir dahaki sefere bana mesaj atmaya çalış da ben de oturup beklemekten başka bir şey yapabileyim."

"Bir daha olmayacak."

Buna inanmadım ama niyetini takdir ettim.

Zaten geç kalmıştık, bu yüzden asansöre yöneleceğini düşündüm ama yönelmedi.

Ellerini ceplerine sokarak, "Bugünkü ders nasıldı?" diye sordu.

"Güzel," diye mırıldandım yavaşça, programımın daha önceki gizemli toplantıya katılmama izin vermemesinden dolayı üzülüp üzülmeyi merak ederek.

Ama yüz ifadesi sinirli ya da somurtkan değildi. Açık ve meraklıydı. "Ne yedin?"

"Ne için?" diye sordum, tamamen şaşkın bir şekilde.

Neyse ki, beni aptal sanmadı. Gülümsemesi eğlenmiş bir halde, "Bugün hangi derslerin vardı?" diye sordu.

"İşletme sahipliğinde sorumluluk. Neden?"

Cevap vermedi ama "Bunu mu yapmak istiyorsun? Bir işletme sahibi olmak mı?" diye sordu.

Soruları karşısındaki kafa karışıklığım, bilinmeyen geleceğimle ilgili rahatsız edici bir endişeye dönüştü. Bunu bastırdım ve "Tony bekliyor" diyerek sorusundan kaçındım.

"Ve o da beklemeye devam edecek." Ama ben ona sadece göz kırptığımda, mırıldanarak asansörü işaret etti ve "Pekala." dedi.

Toplantıya bir an önce gitmemiz konusundaki ısrarıma rağmen, birdenbire sinirlerim altüst oldu. Şüphe, son derece yetersiz olduğumu ve tamamen yabancı bir alanda bulunduğumu hatırlattı. Menajerinin beni herkesin gözü önünde kovmasını talep edeceğine dair görüntüler zihnimde canlanınca korku da içime işledi.

Alex'in bu kadar uzun süre hayatta kalmış olması durumunda bu son kısım pek olası değildi, ama yine de...

Duygularımı iyi sakladığımı sanıyordum ama daha iki adım bile atmadan iri eller üst kollarımı kavradı.

Tripp'in bana ilk dokunuşu değildi bu. Çatı katında belimi tutmuştu, ben de onun kenardan düşmemesi için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştım. Kollarımı tutması, o daha samimi tutuşla kıyaslanamazdı. Ama ellerinin beni bu kadar sıkıca sarması, göğsümü ve daha aşağı bölgelerimi beklemediğim bir şekilde sıkıştırdı.

Bende neyin yanlış olduğunu anlamıyorum?

Beklenmedik sıcaklık dalgasının etkisinden kurtulamadan Tripp beni kendine doğru çevirdi ve hızla tutuşunu bıraktı. "Korkacak bir şey yok."

Evet, var. Kollarımın üzerinde senin ellerinin dokunuşuyla vücudum adeta 4 Temmuz havai fişekleri gibi ısıldadı.

Ama elbette, onun bahsettiği şey bu değildi. "Bu, Tony ile tanışmanız için bir görüşme. Hiçbir baskı yok. Harika olacaksınız."

Kaygım, onun sözlerini asistanlardan düşük beklentileri olan birinin boş lafları olarak görmezden gelmek istedi, ama yapamadım. Sesindeki samimi güven duygusu, ellerinin üzerimdeki hissi kadar içimi aydınlattı.

Sessizliğimi bir cevap olarak algılamayan adam, başını eğerek gözlerime baktı. "Tamam mı?"

"Tamam aşkım."

Sinirlenmeye başladım.

Gergin bir bebek olmak.

İlk iş konusunda pek başarılı olamıyorum.

Kollarımı son bir kez teselli edici bir şekilde sıktıktan sonra, elini bıraktı ve beni asansöre götürdü.

Yetmişli yıllardaki harap haldeki Hollywood Tabelası'ndan adını alan Hullywood hakkında araştırma yaptığımda, butik bir yetenek ajansı olarak tanımlanmıştı. Küçük ama iyi yönetilen bir yer bekliyordum.

Yanılmışım.

Tripp'e göre, Hullywod yüksek binanın yirmi katının tamamını işgal ediyordu. Ofis ne kadar yüksekteyse, kişinin o kadar önemli olduğu teorisi doğruysa, ofisi on dokuzuncu katta olduğuna göre, menajeri de en üst düzey yöneticilerden biri olmalıydı.

Ya da şöyle demeliyim, ofisi on dokuzuncu kattaydı.

Asansör kapıları açıldığında, birkaç sandalyenin sıralandığı başka bir bekleme salonuna girdik. Karşımızda, açık çift kapının önünde bir masa duruyordu.

Tripp, resepsiyondaki güzel kadına başını kaldırarak baktı ama onun dışındaki her şeyi görmezden gelerek arkasından kapıdan geçti.

Partisinde kısaca gördüğüm adam, devasa bir ahşap masanın arkasından duruyordu. Masanın büyüklüğü ve üzerinde ünlüler, politikacılar ve

etkileyicilerle çekilmiş çok sayıda çerçeveli fotoğrafı, acaba bir şeyleri telafi etmeye mi çalışıyor diye düşünmeme neden oldu.

Sonra da yargılayıcı davrandığım için kendimi çok kötü hissettim.

Bu işi başarmak istiyorsam, ünlülere karşı duyduğum düşmanlığı bir kenara bırakmalıyım.

Tripp'e ve bana doğru geniş bir sırtıyla yaklaştığında kendimi daha da suçlu hissettim. "En sevdiğim müşterim. Ve siz de Greer olmalısınız. Ben Tony."

Uzattığı eli kabul edip tokalaştım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Dikkatini benden Tripp'e çevirdi. "Bana 'dostum' ya da 'kanka' demedi. Zaten bir gelişme." Odanın kenarında karşılıklı duran iki lüks kanepeyi işaret etti. "Otur. Bir şey ister misin? Kahve, çay, su, viski?" Sonuncusunu sanki şaka yapıyormuş gibi ekledi.

Ama aslında tam olarak öyle de değil.

Sadece Tripp'le konuştuğunu varsayarak sessiz kaldım.

Ama Tripp benim yerime cevap verdi: "İçine meyve katılmış su içecek."

Benim nelerden hoşlandığımı nereden biliyor?

Ha, doğru.

Maddie.

Geveze en yakın arkadaşımı aklımdan uzaklaştırarak, yeni patronuma karşı çıktım. "Her şey yolunda."

"Saçmalık." Tony omzunun üzerinden, açık kapıda beklentiyle bekleyen güzel kadına baktı. "Meyve suyu, Suze." Tripp'e tekrar baktı. "Sen bir şey ister misin?"

Tripp başını salladı, bu da sorun çıkaran tek kişinin ben olduğum anlamına geliyordu.

İçecek tercihi konusunda oldukça seçici olan bir kişi.

"Sade su bana yeter," diye denedim ama artık çok geçti.

Suze, benim de öğrenmem gereken bir verimlilikle ortadan kayboldu.

Tony tekrar kanepeyi işaret etti ve ben de uzaktan gözlemlemek için en uzak köşeye oturdum.

En azından ben öyle planlamıştım.

Ama Tripp yakınlarda oturuyordu.

Çok yakın.

Aslında hayır. Diğer tarafında oldukça fazla boş alan olduğu için gerekenden daha yakındı, ancak uzun ve kaslı vücudu onu bu alana hakim kılıyordu.

Suze, buzlu su ve narenciye dilimleriyle dolu kapaklı bir bardakla odaya geri koştu. Kolayca bana da verebilirdi ama Tripp aldı ve bana uzattı.

Garip.

Ona sorgulayıcı bir bakış attım ama dikkati karşı tarafa yönelmişti; Tony bir bacağını diğerinin üzerine atmış, ayak bileğini dizinin üzerine koymuştu.

Benden farklı olarak, geç başlamaya sinirlenmemişti. Hatta şaşırmış bile görünmüyordu. "Yoğun bir gün müydü?" diye sorarken ses tonu alaycı bir mizahla doluydu. Gözleri anlamadığım bir bakışla bana kayd. "Ya da bunu başka bir zaman konuşabiliriz."

Tripp, Tony'ye karşı ketum davranmadı ve sesi, Tony'ye zaten bildiği bir şeyi hatırlatıyormuş gibiydi. "Bugün Summer'ın yönetmeniyle görüşmemiz vardı." Sezon hakkında konuştuğunu sandım, sonra ekledi: "Sırada senaryo okuma provası var ve senaryoda bir değişiklik olmazsa, bir iki ay içinde çekimlere başlarız."

O konuşurken, kitabımın yeni bir sayfasını açtım ve notlar almaya başladım.

Çekimler.

Maddie bunu ona söylediğimde çıldırarak.

Ona söyleyebilirim.

“Onu rezerve ettiğini unutmuşum.” Tony başını yana eğdi. “Romantik film mi?”

“Drama.”

“Ama sen bir aşk rolü oynuyorsun, değil mi?” Tripp'in başıyla onaylaması üzerine, küçümseyici bir şekilde homurdandı. “O zaman romantik komedi. Seninle kim oynuyor?”

Tripp, tanıdığım hiçbir ismi saymadı.

Bunun sadece benimle ilgili bir şey olduğunu düşünüyordum, ta ki menajeri de benim düşüncelerimi tekrarlayana kadar. "O liste önemsiz insanlardan oluşuyor." Orada olduğumu geç de olsa hatırlamış gibi, özür dilemeden omuz silktili. "Kalbenliksizce geliyor ama işin gerçeği bu." Dikkatini tekrar müvekkiline çevirdi. "Seni bu durumdan kurtaracağım."

“Neden?” diye sordu Tripp.

"Old Flame fenomen haline gelmeden önce rezervasyon yaptırmıştınız."

Bir fenomen mi? Belki de izlemem gerekiyor.

“Ve işin aslını biliyorsun. Bir filmin başarısı son filminin başarısıyla doğru orantılı. Yeni yükselişini seni aşağı çekecek berbat bir filme bağlamamı istemiyorum.” Masasına doğru işaret ederek Tony, “Büyük bir casus gerilim filmi için bir teklif aldım. Başrol değil, ama ikinci adam rolü. Oyuncu ise —” Bana bakmadan önce sözünü kesti. “Gizlilik sözleşmesi imzaladın mı?”

"Evet," dedim.

"Güzel. Tripp çok nazik olsa bile, bunu sonuna kadar uygulayacağımı unutma."

Tripp, sert bir bakışla "Tony," diye çıkıştı.

Sözleşmeyi bozma niyetim yoktu, bu yüzden tehdit benim için anlamsızdı. Tripp'in koluna parmak uçlarımla hafifçe dokunarak beni savunmasına gerek olmadığını belirttim. "Sorun değil."

Çoğunlukla çünkü umurumda değil.

Tripp'e hâlâ dokunduğumu fark edince, elimi usulca ama hızlıca geri çektim.

Bunu yapmayı bırakmalıyım.

Hiçbir zaman aşırı duygusal bir insan olmamıştım, yine de onun partisinde ve az önce de düşünmeden aynı şeyi yapmıştım.

“Sadece aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istiyorum.” Gizlilik sözleşmeleri konusundaki tüm endişesine rağmen, Tony muhtemelen paylaşmaması gereken bir şeyi paylaşmakta hiçbir sorun yaşamadı. “Neyse, rolü alacak oyuncu rehabilitasyona giriyor, bu yüzden Londra'ya hızlıca uçacak birine ihtiyaçları var. Hatta seçmelere bile katılmanı istemiyorlar. Rol senin.”

Tamam, belki henüz hiçbir çekim izleyemeyeceğim çünkü Coastal ile Londra arasında her gün gidip gelmek biraz zor olurdu.

Tony konuşurken Tripp'in gülümsemesi daha da genişledi ve bunun büyük bir fırsat olduğunu düşünerek yerinden fırlayacağını sandım. Ama bariz mutluluğuna rağmen başını salladı. “Şu anda seyahat etmekle ilgilenmiyorum. Daha yeni bir eve taşındım, hiç tanımıyorum bile. Şaka yapmıyorum, sürekli yanlış odaya giriyorum. Ve aksiyon işini çok yaptım Tony. Sıkıcı. Kaslarım gergin görünecek kadar susuz kalmaktan başka bir zorluk yok, ama bayılacak kadar da değil. Ben aşk objesi olmak istiyorum.”

“Bunu sen yaptın.”

"Psikopat bir sapığa dönüşmeyen kişi."

Psikopat bir sapık mı?

Hiç şüphem yok. Kesinlikle Old Flame'i izlemem gerekiyor.

İkna etmenin mümkün olmadığını anlayan Tony, reddi kabul etti ve hızla müvekkilini desteklemeye yöneldi. "Referanslarınızda biraz çeşitlilik iyi olur. İşleri biraz değiştirin, taze tutun. Arada sırada rol alabileceğiniz aksiyon filmlerinin sayısı az olmayacak."

Toplantının geri kalanı beklediğim gibiydi. Tony ile iletişim bilgilerimizi paylaştık ve o da benden ne tür şeylere ihtiyacı olduğunu yardımcı bir

şekilde sıraladı. Çoğu, abartılı bir çocuk bakıcılığı gibiydi.

Tripp de aynı fikirde olmalı ki, sormadığım bir açıklamayı araya soktu: "Çekimler başladığında, günümün çoğunu kurgusal bir dünyada yaşarken, az uykuyla uzun saatler geçiriyorum. İşleri yolunda tutmakta fena değilim ama bir kereye mahsus biraz yardım almak iyi olurdu."

Yüzündeki o mahcup ifadenin, çekiciliğinden sevimliliğine (ama yine de çekiciliğine) dönüşmesini mi sağladı, yoksa sözlerindeki dürüstlük mü? Ya da önceki asistanları tarafından ne kadar kötü bir şekilde kandırılmış olması mı?

Belki de bu ek beklentiler yeteneklerim dahilindeydi ve sonunda işi yapabileceğimden emin oldum.

Sebebi ne olursa olsun, ona içten bir gülümseme sundum. "Bununla başa çıkabilirim."

Gülümsemesi eskisi kadar büyük değildi ama yine de etkileyiciydi. Tıpkı usulca fısıldadığı "Biliyorum, yapabilirsin" sözü gibi.

Beynim bir anda durdu ve aniden ayağa kalkmadan önce söylediklerinden hiçbir şey anlamadım. İçgüdüsel olarak onları takip ettim, kapıya doğru yönelirken geride kalmaya ve yollarından çekilmeye çalıştım.

Tripp buna izin vermedi.

Elini belime koyarak beni hızla yana kaydırды, ben de onun yanında yürüdüm. Tony önden giderek bekleme alanına doğru yol gösterdi. Birkaç dakika daha golf oynamak için randevu ayarlama konusunda konuştular—esneme—sonra Tony ofisine döndü ve biz de asansöre doğru ilerledik.

Aşağı düğmesine bastıktan sonra Tripp bana doğru eğildi ve sesini alçak tutarak, "Sana harika olacağını söylemiştim," dedi.

Aşağı kattaki bekleme salonunda yaşlı oyuncunun ilgisinden belki de pek hoşlanmamıştım, ama Tripp'in samimi övgüsü içimdeki en iyi olma isteğini körükledi. Gülümsememi tutamadım ve yüzünde tuhaf bir ifade belirirken gri gözleri dudaklarıma indi.

Lanet olsun, dişlerimin arasına meyve mi takıldı acaba?

Dudaklarımı birbirine bastırırken dilimi onların üzerinde gezdirmeye isteğine karşı koymaya çalıştım.

Bakışlarını gözlerime dikerek, "Seni öğle yemeğine götürüyorum," dedi.

Asansör kapıları açılıp içeri girdiğimizde, "Saat üçü geçiyor," diye belirttim.

"Bu da teknik olarak, normalde saat ikiye kadar uyanmayan biri için kahvaltı vakti demektir."

"İki?"

"Ya da daha sonra. Ama bugün daha erken kalktım, yani öğle yemeği vakti." Asansörden indik ve göğsüme bastırdığım portföyü hafifçe vurarak durakladık. "Sorularınızın listesini gözden geçireceğiz."

Saçımı topuzdan çıkarıp tekrar kulağımın arkasına sıkıştırırken, hayır dersem ne kadar kötü bir asistan olacağımı düşünüyordum. Üzerimde beni strese sokan bir sürü görev vardı ve toplantının geç başlaması da işleri daha da zorlaştırmıştı.

İlk iş günümde işten kaytarmak beni daha da strese soktu ve çok, çok geç öğle yemeğine razı olmak üzereydim ki beni çok iyi anladı. "Planların var."

"Okul ödevleri. Ama bekleyebilir."

Sözüne sadık kalarak, okulun önceliği konusunda itiraz etmedi. Kararı ve baskıyı üzerimden aldı. "Hayır, olamaz. Bir dahaki sefere."

"Emin misin?" Başını sallayınca omuzlarım gevşedi. "Bir dahaki sefere gelince, bunun ne zaman olacağını bilmem gerekiyor."

Omuz silkti. "Ne zaman size uygunsa."

"Sizin için çalışıyorum. Bu da ne zaman bana ihtiyacınız olduğunu bilmem gerektiği anlamına geliyor. Eğer programımda çakışmalar olursa, bunları telafi ederiz."

Uzun ve sessiz bir an boyunca bana dik dik baktı ve bakışlarının yoğunluğu, yanlış bir şey söylemiş olup olmadığımı merak etmeme neden oldu. Ayrıca, tıpkı klişe bir filmdeki biri gibi, güçsüz dizlerimi kilitlememe yol açtı.

Ya bunu yapacaktım ya da o kasvetli betonun üzerinde eriyecektim.

Tepkim hiç mantıklı değildi, özellikle de "Senaryo okuma provası gelecek hafta başlayacağı için, bu haftayı kendime ara vermek amacıyla boş bıraktım" demeden önce sadece programını düşünmek için duraklamış olması göz önüne alındığında.

Midemde bir hayal kırıklığı girdabını sardı. Cömert maaşım saatlik değildi, ama bu durumu neredeyse daha da kötüleştiriyordu. Hiçbir şey yapmadan para almak istemiyordum.

Ayrıca sebepsiz yere ortalıkta dolaşmak da istemiyordum.

"Pazar günü buluşalım," dedim, çünkü o gün benim tamamen boş günümdü – tabii ki öğle yemeği hariç. Ama o öğleden sonraya kadar uyanmadığı için, bu mükemmel olurdu. Notlarımı hafifçe salladım. "Bunların hepsini gözden geçireceğiz, böylece sen işe döndüğünde hemen işe koyulmaya hazır olacağım."

O, bu plana benim kadar sevinçli görünmüyordu. Aksine, gününü takvimler ve listelerle geçirme fikrinden rahatsız olmuş gibiydi. Ama sonunda yine de başını kaldırarak onayladı. "Nereye park ettin?"

Dalgın bir şekilde küçük Land Rover'ımı işaret ettim ve o da o yöne doğru yürümeye başladı, kısa bacaklarım ona yetişmekte zorlanıyordu.

"Asistanınız olarak, sizi arabanıza kadar götürmem gerekiyor sanırım," dedim.

Bana inanmaz bir bakış attı ama onun dışında yoluna devam etti.

Arabamın yanına vardığımızda ona baktım. "İptal etmen gerekirse mesaj at."

Sesi boğuk bir mırıltıydı. "Pazar günü görüşürüz, Greer."

Eğer Tripp sadece çirkin bir kişiliği gizleyen güzel bir yüz olsaydı, onun kolay gülümsemelerine, adımı söyleme şekline ve bana dokunuşlarına aldırış etmezdim.

Ama beklediğim şımarık, kendini beğenmiş adam değildi.

Henüz değil, en azından.

Onun bir an önce kaba davranması gerekecek.

Bunu halledebilirim.

"Görüşürüz," dedim, sesimi sakın tutmaya çalışarak.

Çok çalıştık ama feci şekilde başarısız olduk, çünkü ortaya çıkan şey neredeyse duyulmamış bir fısıltıdan ibaretti.

Aceleyle sürücü koltuğuna oturdum ve kapıyı kapattım. Geri geri gitti ama beni izlerken fazla uzaklaşmadı.

Belki de onu Pazar gününe kadar görmemem daha iyi.

Bu da bana Tripp Carter konusunda kafamı toplama fırsatı veriyor.

TRIPP

'Bana ne zaman ihtiyacın olduğunu bilmem gerekiyor.'

Greer'in SUV'si gözden kaybolana kadar bekledim, sonra da kot pantolonumun fermuarını patlatmak üzere olan sertleşmiş penisimi usulca düzelttim. Hayatımda hiç bu kadar seksi bir cümle duymamıştım, ama o bunu benim ve penisimin anladığı anlamda söylememiştir.

Bu, eve vardığımda kendimi okşarken o sözleri tekrar tekrar fon müziği olarak kullanmama engel olmazdı. Garajdaki aşırı güvenlik önlemleri ve kameralar ve dışarıdaki gizli paparazziler olmasaydı, eve varamayabilirdim. Ama en son ihtiyacım olan şey, zavallı bir sapık gibi mastürbasyon yaparken çekilmiş viral fotoğraflar veya videolar olurdu.

Ona gelince ben de onlardan biriydim.

Greer'ı işe almak, uzun zamandır verdiğim en akıllıca iş kararı olabilir.

Ama aynı zamanda hayatımda yaptığım en aptalca şeydi.

YEDİNCİ BÖLÜM

YİNE BİR HAFTA SONU, NEPOL BEBEĞİNİN ETİKETLENMİŞ YENİ FOTOĞRAFLARI

GREER

Tripp'i Pazar gününe kadar görmemiş olabilirim ama ondan haber almıştım.
Ve beklediğimden çok daha sık.

Genellikle mesajları, bilmem gereken şeyler hakkındaydı; adresi, güvenlik sistemi kodu ve bana söylemeyi unutmak istemediği program değişiklikleri gibi. Ama aynı zamanda rastgele mesajlar da atıyor, günümün nasıl geçtiğini, ne yaptığımı, planlarım olup olmadığını soruyordu.

Ve her gün, o an da dahil olmak üzere, aynı şeyi mesaj olarak gönderdi.

TC: Benimle akşam yemeğine gel.

Ve her gün ona aynı mesajı attım.

Ben: Yapamam.

Bu doğru değildi. Yapabilirdim. Ama bunun bir hata olacağını biliyordum.

TC: Heyecan verici planlar mı?

Neredeyse boş olan odada yankılanacak olan bir kahkahayı zor tuttum.

İşte bu boşluk, cuma gecelerinin en yakın arkadaşlarla çamaşır yıkama zamanı olmasının tam nedeniydi. Ve Wren ve Maddie şaşırtıcı bir şekilde ikisi de oradaydı ve erkek arkadaşlarıyla birlikte değillerdi, ancak ikisi de çamaşır yıkamıyordu.

Artık kıyafetlerini başka bir yerde yıkatıyorlar.

Çamaşırhanede takılan o çapkınlar.

Bunun yerine Wren, Maddie'nin tırnaklarını kendi simli yeşil ojesiyle uyumlu, şenlikli bir kırmızıya boyamak için zamanını kullanıyordu. Maddie ise boş zamanını bana sorgulamaya bir adım kala sorular sormakla geçirdi. "Her şey yolunda mı? O kim? Neden bu kadar sinirli görünüyorsun—" Sözleri, telefonuma dik dik bakmasıyla kesildi. Sözleri adeta bir tıslama gibi çıktı ağzından. "Josh'a mı mesaj atıyorsun?"

Gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde ona dikildi. "Ne? Hayır! Hayır, hayır, hayır."

Wren'in gözleri bir oyalamaca ile benim aramda gidip geldi. "Bunun 'çok fazla itiraz ediyorsun' durumu olup olmadığından emin değilim. İnsanları anlamakta çok kötüyüm."

"Hayır," dedi Maddie, ki bunu hepimiz biliyorduk. Seçtiği meslekte sahip olması faydalı bir yetenektir. Ama bir şey saklamak istediğimizde bu algı yeteneğinin hedefi biz olursak, o kadar da faydalı olmazdı.

Ama o durumda saklanacak bir şey yoktu.

"Her şey ortaya çıktığından beri Josh'tan haber alamadım," diye dürüstçe belirttim.

Wren'in melek gibi yüzünde saf bir sevinç belirdi. Şeytani bir sevinçti ama yine de bir sevinçti. "Belki de onu kilit altına alıp anahtarı atmışlardır."

Başımı salladım. "Babamın Josh'un bu işe karışmasından kimseye bahsettiğini sanmıyorum."

"Ama sen yaptın." Maddie'nin kaşları kalktı. "Öyle değil mi?"

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırmaya başladım ama kendimi tuttum. "Şey... Hayır."

"Ne?" diye ikisi birden bağırdı.

Telefonumla meşgulken odanın her yerini tarayarak, kimsenin gizlice içeri girmediğinden emin olmak için üç kez kontrol ettim.

Ortam sakindi ama yine de sesimi alçak tuttum. Maddie'ye, "Endişem anneme ve senin ebeveynlerine gelebilecek olumsuz tepkilerdi," dedim. "Ayrıca, o para avcısı şeytanla olan ilişki meselesi de var. Josh gibi önemsiz birini kimse umursamaz bile, hele de iddia ettiği gibi gizli bir hayat sigortası varsa..."

Sık sık beni soğuk terler içinde uyandıran stres karşısında ürpermemek için kendimi zor tuttum.

"Doğru. Yine de onun hiçbir sonuçla karşılaşmadan kurtuluyor olması içime sinmiyor," diye mırıldandı Wren.

Maddie, "Muhtemelen hâlâ Chase Majors için çalışıyordur," diye belirtti. "Bu bile yeterli bir ceza."

"Benim için değil. Umarım çok kalabalık bir yerde yapmaması gereken bir osuruğa güvenir."

"Bana asla senin kötü tarafına bulaşmamam gerektiğini hatırlat, Wrenley."

"O zaman bana Wrenley diye seslenme, Madeline."

Normalde tam adının kullanılması Maddie'yi rahatsız ederdi, ama bunun yerine yanakları kızardı. Dikkatleri başka yöne çekmek için elinden geleni yaptı.

Ne yazık ki, onu bana doğru geri çevirerek.

"O zaman kime mesaj atıyorsun?" diye sordu.

"Tripp."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. Yani, menajeriyle şimdiye kadar sadece bir görüşme yaptık, ama iyi geçti."

"Senden sadece kahve ve kuru temizleme getirmeni istemiyor, değil mi? Çünkü eminim ki bu çok yardımcı olurdu ama bu tür basit işler için başka bir Alex'i de tutabilirdi. Yeteneklerinin boşa gitmesini istemiyorum." Bunu hafifçe söyledi ama alt dudağını ısırırken ses tonuna ve yüzüne gerginlik sinmişti.

Arkadaşıma, benim kabul etmemi desteklediği işin aslında iyi bir karar olduğunu söyledim. "Hayır. Ama öyle olsa bile, angarya işlerle de sorunum yok."

Aslında ilk haftamın tamamını hiçbir şey yapmadan geçirmektense bunu tercih ederdim.

Telefonuma şöyle bir göz attım ve ona paket yemek getirmeyi teklif etmeli miyim diye düşündüm. Sadece halini hatırını sormak için yeterli olurdu, ama orada kalmamı gerektirecek bir şey de olmazdı.

"Bir şeye ihtiyacı var mı?" dedi Maddie. "Çamaşırlarınızı sizin için yıkayabiliriz."

"Kazak olayından sonra mı?" diye alaycı bir şekilde sordu Wren, ardından tıslayarak, "Hey, ıslak tırnaklarınla bana vurma." dedi.

"Pekala, kuruyana kadar bekleyeceğim, sonra da sana vuracağım."

Kazak olayı, Maddie'nin elde yıkanması gereken kazağımı çamaşır makinesine atmasıyla yaşandı.

Ağır hizmet moduna ayarlanmış bir makine.

Sonra da yüksek ısıda kuruttu.

En sevdiğim kazağım, Amerikan Kız bebeklerinin grunge tarzını taklit etmesi için mükemmel, paramparça ve küçülmüş bir üst haline gelmişti.

Maddie kendini savunarak, "Lisedeydik" dedi.

Cevaplanmamış mesajdan başımı kaldırdım. "Ha, yani artık kıyafetlerini hep ayrı mı yıkıyorsun?"

"Hayır. Ama senin için yapardım."

"Bu çaba takdire şayan ama gereksiz." Ne kadarını paylaşacağıma karar vermeye çalıştıktan sonra, "Önemli değil. Beni akşam yemeğine davet ediyordu." diye itiraf ettim.

Wren'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bu kabul edilemez."

Bana bilmediğim bir şey söyle.

Uyarısı dođruydu, ama dūřündūđū sebepten dolayı deđil. Tripp uygunsuz davranmıyordu.

Elbette kōtū gūnler olacaktı ve beni iři bırakmanın eřiđine getirecek gūnler de olacaktı. Būtūn iřler bōyleydi, harika iřler bile. Ama o zaten dūřūnceli ve dūrūst olmak gerekirse, fazlasıyla gevřek bir patron olduđunu gōstermiřti. Eđer herhangi bir sınırı ařmama izin verirsem, diđer asistanlarının dūřtūđū aynı tuzađa dūřecektim.

Onun adını partilerde eğlenmek ve cinsel ilişkiye girmek için kullanacak değildim. Bu bir sorun değildi. Ama o beni bir çalışan olarak değil, bir arkadaş olarak gōrecekti.

Bu iřin yūrūmesini umuyorsak, bana emir vermekte kendini rahat hissetmesi gerekiyordu.

"ōyle değil," diye savundum kendimi.

řařırtıcı bir řekilde, Maddie Wren'le hemen aynı fikirde olmadı. Hūzūnlū gōzleri telefonuma dikilmiřti. "Bunu ona sōylediđimi sōyleme ama Tripp için çok ūzūluyorum. Gerçekten çok yalnız."

Ben de zaten aynı şeyi varsaymıştım, bu da onun her geceki davetlerine boyun eğmemek için daha da geçerli bir sebepti.

Ona cevap yazmaya bařladım, sonra sildim ve bir dūzine daha deneme taslađı hazırladım. Sonunda, yūksek ve gūlū tutmam gereken o duvarı pekiřtiren bir yanıt buldum.

Ben: Bir şeye ihtiyaınız var mı, patron?

TC: İyi geceler, Greer.

AMAN TANRIM.

Evi yıkıldı.

Belki de soyuldu.

Ve muhtemelen öldürüldü.

Tripp'in uzun araba yolunun başındaki daire şeklindeki park yerine arabamı park ettim ve arabadan inip inmemem veya polise haber verip durum kontrolü yaptırmam konusunda tereddüt ettim. Bu dramatik, abartılı bir soru da değildi. Dürüst olmak gerekirse, içeri girmenin bir suç mahallini rahatsız edip etmeyeceğinden emin değildim.

Çünkü dışarıdan bakıldığında tam olarak öyle görünüyordu.

Yıkıcı bir suçun işlendiği yer.

Tepelerin arasında yer alan تنها ev, köşeli mimarisi ve parıldayan pencereleriyle çok güzeldi. İyi bir günde, fotoğraf çekimi için mükemmel bir fon oluşturabilirdi.

Ama hiç de iyi bir gün değildi.

Burası darmadağın edilmişti.

Tamamen harap olmuş.

Bahçe düzenlemesi birçok yerde bozulmuştu, her yerde toprak ve ot yığınları vardı. Bir SUV ve bir araba—muhtemelen zaten pahalı olan Rover'ımın yüz katı değerinde olan şık siyah bir spor araba—etkileyici garajın yakınında gelişigüzel park edilmişti. En azından, bunun bir garaj olduğundan oldukça emindim. Çocukluğumdaki evimden daha büyük olduğu için—ki o da tam olarak bir kulübe değildi—misafir evi de olabilirdi.

Dikkatimi tekrar ana eve çevirdiğimde, verandadaki mobilyaların devrildiğini ve hızlı sayımım doğruysa, koltuklardan iki minder eksik olduğunu gördüm. Çalılar ve bahçenin her yerine, kırık şişeler ve - umarım kırılmamış- prezervatif ambalajları da dahil olmak üzere çöpler saçılmıştı.

Tüm bu yıkıma rağmen, silah yoktu. Kan yoktu. Kafamda şiddet alarm zillerini çaldıracak hiçbir şey yoktu.

Polisi aramak paparazzileri de alarma geçireceği için, kendi başıma araştırma yapmaya karar verdim.

Korku filmindeki kukla gibi.

Karnımda bir endişe hissiyle arabadan indim. Telefonumu kilitsiz ve kullanıma hazır halde tutarak yavaşça içeri girdim.

Kapı kilitli olmadığı ve alarm sistemi devre dışı bırakıldığı için içeriye kolayca girebildim.

İç kısmı ise dışından bile daha kötü durumdaydı.

Aman Tanrım.

Birinci katta ilerlerken adımlarım yankılandı. Her zarif, mağara benzeri odanın içinde çok az eşya vardı. Tripp'in herhangi bir sanat eseri veya dekoru varsa, kesinlikle çalınmıştı. Evin arka tarafına vardığımda, bir odanın yarısını dolduracak kadar dağınık bir şekilde yerleştirilmiş mobilya görmüştüm.

Üstelik küçücük bir oda.

Biri tüm mobilyalarını çalmak için nakliye kamyonu mu kiraladı?

Evin ön cephesi gibi, arka duvarı da yerden tavana kadar uzanan pencerelerden oluşuyordu. Doğayla iç içe yaşayan ruhum, mekanı dolduran doğal ışıkla canlandı; ancak aynı zamanda boşa harcanmış potansiyelin ıssızlığı karşısında da irkildim.

Dışarıya hızlıca bir göz attığımda durum daha da kötüleşti. Birkaç pizza kutusu verandaya dağılmıştı ve pizzanın kendisi de tuğlalara yapışmış, haşere çeken ve temizlenmesi kabus olacak bir karmaşa yaratmıştı. Havuzda birkaç şezlong ve bir disko topu yüzüyordu ve doğru görüp görmediğimden emin olmak için gözlerimi kısıtım.

Evet, bu şişme bir bebek.

Tripp'in havuzda sarışın plastik kadınla birlikte yüzüstü olup olmadığını teyit etmek için bir kez daha baktıktan sonra, iç mekan incelememe devam ettim.

Alçak avizeye bakılırsa, muhtemelen resmi bir yemek odası olması gereken yerde bir bilardo masası ve bir langırt masası bulunuyordu. İki masa

arasında atılmış kıyafetler birikmişti ve endişe çukuru giderek bir uçuruma dönüşmüştü.

Belki de onun öldürülmüş halde bulunmasını tercih ederdim...

Oturma odasına doğru ilerledim ve nihayet evin içinde birilerinin yaşadığına dair bazı işaretler gördüm. Odanın büyük bir bölümünü, U şeklinde gösterişli bir kanepa kaplıyordu ve karşı duvarın tamamını, sanki bir spor arenasına aitmiş gibi duran bir televizyon kaplıyordu.

Aynı kılık ortamında ilerlemeye devam ettim, ta ki kıvrımlı merdivenlerin dibinde tereddüt edene kadar. Bulduğum kıyafetlere bakılırsa, yukarıda neyle ya da kimle karşılaşacağımdan emin değildim. Bunun yerine seslenmeyi tercih ettim. "Tripp!"

Geriye sadece kendi sesim yankılandı.

"Tripp Carter!" diye tekrar denedim, sanki soyadını kullanmak onu bir şekilde çağırabilirmiş gibi.

Tahmin edilebileceği gibi, öyle olmadı.

İçimden bir ah çekerek birkaç basamak çıktım ve parmaklıkların arasına sıkışmış kırmızı bir şey gördüm. Spor ayakkabımın ucuyla onu kendime doğru ittim.

Sonra, kumaş parçasının itfaiye aracı kırmızısı bir tanga olduğunu fark edince, o spor ayakkabıyı yakmayı aklıma not ettim.

Kasık bölgesine siyah kalemle telefon numarası karalanmış olanlardan biri.

Bu kıyafetleri giyen kişiye yaratıcılık konusunda puan vermem gerek.

İkinci katta yavaşça ilerlerken Tripp'e seslenmeye devam ettim. Geçtiğim her açık kapıdan içeriye temkinli bir şekilde baktım, ne bulacağımı bilmiyordum ama içten içe çok fazla şey görmek istemeyeceğimi de biliyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde, odaların hepsi boştu; hatta onun yatak odası olduğu açıkça belli olan oda bile. Kapıda ağır hizmet tipi bir elektrikli kilit vardı, ancak ön kapıdaki gibi, kurulu olmadığı sürece pek bir işe yaramıyordu.

Evin geri kalanından farklı olarak, onun odası bej rengi, parıldayan mermer ve soğuk fayanslardan oluşan çorak bir arazi değildi. Koyu ahşaplar, serin griler ve derin turkuazlarla dekore edilmişti. Yerde ve büyük yatağının önündeki peluş bankta daha fazla atılmış kıyafet vardı.

Tripp'in çıplaklık yanlısı ve çamaşır sepeti diye bir şeyden hiç haberi olmayan biri olduğundan şüphelenmeye başladım...

Bayılmış bir ceset için etrafı bir kez daha taradım, derken gözlerim karşı duvara takıldı.

Ama aslında hiç de duvar değildi.

Yerden tavana uzanan pencereler, balkonu ve ötesindeki muhteşem manzarayı gözler önüne seriyordu.

Kendimi durduramadan odaya bir adım attım, tek istediğim o balkonda oturup, eminim ki hak ettiğinden çok daha fazla boşa harcanan manzarayı seyretmektir. Bu, hâlâ hayatta olup olmadığını teyit etmem gereken patronumun mahremiyetine bir müdahale olacağı için, aceleyle koridora geri çekilip aramaya devam ettim.

Kapıdan dışarı fırlarken, misafir odası olduğunu sandığım bir yere ulaştım. Diğerlerinin çoğunun aksine, en azından bir yatak ve birkaç mobilya vardı. Çirkin mobilyalardı bunlar; işe yaramaz, ruhsuz ve inanılmaz derecede kırılabilir görünmelerine rağmen, eminim pahalıydılar. Ya da belki de değildi. Belki de etraftaki en iyi eşyalardı. Hiçbir fikrim yoktu ve Tripp'in yatakta uyuduğunu görünce tüm ilgimi ve düşüncelerimi kaybettim.

Uyurken ve çıplak.

Yüzüstü yatarken, battaniye kalçasını zar zor örtüyordu. Kaslı bacakları açıkta kalmış, koyu renkli tüyleri tam kıvamında görünüyordu. Bir erkeğin bacaklarında ne kadar tüy olabileceğinin ideal olduğunu bilmiyordum, ama işte oradaydı. Uyurken bile sırtı gergin ve kasılmış görünüyordu. Kolunun engel olduğu için görebildiğim yüzünün küçük bir kısmı da öyleydi.

Gitmeli miyim? Onu uyandırmalı mıyım? Kafasına bir şey fırlatıp en iyisini mi ummalıyım?

İçeride, keyifli vakitlerini böldüğüm için polisi arayan korkmuş bir arkadaş olup olmadığını kontrol etmek için banyoyu inceledim, ama boştu.

Her adımımı tereddütle atmama neden olan bir isteksizlikle, yatağa doğru sessizce yaklaştım, uzanıp Tripp'in omzuna hafifçe dokundum, sonra da Maddie'yi uyandırdığımda yaptığı gibi bana vurmasından korkarak hızla geri çekildim.

Yapmadı.

Kıpırdamadı bile.

Tekrar denedim, aynı sonucu aldım.

Evet, nefes alıyor.

Ama hâlâ hayatta olduğundan emin değilim.

Daha az nazik davranarak omzuna sertçe vurdum ve "Tripp," diye ekledim.

İşte oldu.

Gri gözleri kocaman açılmış bir halde, Tripp dirseğinin üzerine doğruldu ve başını yana eğerek bana baktı. Saçları tamamen dağınıktı ve koyu renkli sakallar belirgin çenesini kaplamıştı. İzinsiz girdiğim için bağırmasını bekledim ama hiç bağırmadı. Bunun yerine, saçlarını geriye iterken yüzünde tembel bir gülümseme belirdi. "Greer."

Aman Tanrım.

İsmimden hiçbir zaman nefret etmedim, ama her zaman da sevmedim. Çocukken, "rear" kelimesiyle kafiyeli olduğu için aptalca alaylara kolayca konu oluyordu. Yetişkin olarak ise... sıkıcı ve yavan geliyordu. Tıpkı benim geri kalanım gibi.

Ama o söylediği sırada öyle değildi.

Adımı gerçekten günahkâr bir şeymiş gibi gösteriyor.

Sıcak.

Baharatlarla dolu, tatlandırılmamış pirinçten çok daha lezzetli.

Uykulu tavrını daha da güçlendirerek, neşeyle "Buradasın" diye mırıldandı. Kendi sözleri -çünkü ben hiçbir şey üretemiyordum- onu daha da uyandırmış gibiydi. "Bekle, neden buradasın?" Boş komodine baktı, sonra tekrar bana döndü. "Zaten Pazar mı oldu?"

"Hayır, cumartesi. Tony beni aradı."

Gözlerini ovuşturdu. "Neden?"

Menajeriyle yaptığım konuşmayı aktardım. "Bu sabah saat sekizde Intrepid Stüdyosu'nda olmanız gerekiyordu. Gelmeyince ve telefonlarıma cevap vermeyince, sizi kontrol etmeye geleceğimi söyledim."

Teknik olarak, Tony Tripp'in hâlâ yatakta olacağını tahmin etmişti. Ancak, muhtemelen yalnız olmayacağı konusunda da uyarmıştı; bu tahminin yanlış çıkmasından dolayı rahatlamıştım. Sadece randevuyu yeniden ayarlayabilmem için Intrepid'in iletişim bilgilerini vermişti. Ziyarete gelecek kadar endişelenen tek kişi bendim.

Yersiz olduğu açıkça belli olan bir endişe.

Tripp'in kaşları çatıldı. "Onlarla planlanmış hiçbir randevum yok."

"Yayın platformu için tanıtım," dedim, bunun onun için benden daha anlamlı olmasını umarak.

Öyle olmamalıydı çünkü bana sadece göz kırptı.

"Randevuyu yeniden planladığımda daha fazla bilgi alacağım," dedim. "Ve bunu yarınki toplantımızda ele alacağız."

Geri çekilirken, Tripp oturmak için dönmeye başladı, sonra çıplak olduğunu fark etmiş gibiydi. Donakaldı ama "Gitme" diye bağırdı. Bu sefer ben donakaldım ve boğuk sesindeki uykuyu atarak, "Zaten buradasın, neden toplantımızı şimdi yapmıyoruz?" dedi.

Çünkü çıplaksın ve yataktasın, bunların ikisi de inanılmaz derecede dikkat dağıtıcı.

Üstelik, alt katta adeta bir bomba patlamış gibi görünüyor.

Sonuncusunu tercih ettim. "Sanırım bugün evinizle ilgilenmemiz gerekecek."

Yüzünü buruşturdu ve eğer daha iyi bilmeseydim, yanaklarına yayılan bir kızarıklık olduğunu düşünürdüm. "O kadar mı kötü?"

Omuzlarımı gelişigüzel silktim. "Önceden nasıl görüldüğünü bilmiyorum, o yüzden bana sen anlatmalısın."

"Bana birkaç dakika verin, hemen aşağı ineceğim."

"Anladım."

Kapıya doğru yönelirken, zihnimde listeler oluşturmaya başladım.

Ve yatağın kıpırdadığını duyduğumda omzumun üzerinden gizlice bir göz atmaktan kendimi alıkoymak için tüm irade gücümü topladım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

YÜKSELEN B SINIFI OYUNCU
ROLLER KAPIYOR, ANCAK
PARTİLERDE AYNI ŞANSI
YAKALAYAMIYOR...

TRIPP

Greer ile birlikte yatağa girmiştım ama onunla aynı odada uyanmayı beklemiyordum.

Çünkü bir önceki gece yatağa tırmanan Greer, kafamda kurduğum bir fanteziydi. Cinsel organımı okşarken uydurduğum bir hayaldi.

İşimi bitirdikten sonra bile, güzel çalışanın yerine beceriksizce de olsa bir yedek olmaları için kadınlardan birini—hatta birden fazlasını—kalmaya davet edebileceğim aklıma gelmemişti. Ama sarhoşken bile onlarla parti yapmak, hele ki onlarla birlikte olmak istememiştım. Bu yüzden herkesi erkenden dışarı atmış ve tek başıma sendeleyerek odama çıkmıştım.

Elimle yüzümü ovduktan sonra etrafıma baktım.

Yanlış oda.

Tekrar.

Şükürler olsun ki Londra'daki görevi kabul etmedim. Eğer burada kalmazsam, kendimi asla burada rahat hissedemem.

Lafı olmaz...

Başımı salladım, o düşüncenin oluşmasına izin verecek kadar acınası değildim.

Misafir yatağından kalkıp, penisimin inmesi için banyoya gittim. Greer'ı başımda görünce anında sertleşmişti ve acısı ilgi bekliyordu. Ama başının altındaki sert bir çekme dışında, duşa girerken onu görmezden geldim. Suyun ısınmasını beklemeden buz gibi suyun altına girdim.

Kuruması için yeterli olmalıydı. Hatta o kadar soğuktu ki, testislerimin içime çekileceğini sandım. İkisi de olmadı.

Çünkü kendimi onun sıcaklığına gömme düşüncesi, ön meni sızarken beni ürpertti.

Kahretsin.

O aşağıda beklerken duşta mastürbasyon yapacak kadar sapık bir herif miyim gerçekten?

Alt kat, görünüşe göre darmadağın edilmiş durumda.

Yaratmak istediğim iyi izlenimi mahvettiğime inanamıyordum. Aslında inanabiliyordum da. İşleri daha da kötüleştirme alışkanlığım vardı.

İçimde bir utanç duygusu oluştu ama bu bile ereksiyonumu azaltmadı. Gecenin izlerini üzerimden hızla temizlerken açgözlü penisimi görmezden gelmeye devam ettim ama inmedi.

Sanırım gerçekten de hasta bir herifim.

Duş başlığına sırtımı dönmüş halde, ılık su sırtımı okşarken penisimi kavradım. Yavaşlamadım. Gecikmeli hazdan hiç hoşlanmamıştım. Buna hiç gerek de duymamıştım. Ama istesem bile, kontrolüm yeterince güçlü değildi. Mini fanteziler, pornografik bir çizgi roman gibi kafamda belirirken, hareketlerim sert ve çılgıncaydı.

Greer yatakta başımda duruyor.

Üzerime tırmanıyor.

Onun olduğunu anladığım anda yükselen o sertliğin üzerine çöktüm.

Onun, benim kendi elimle onu düşünerek mastürbasyon yapmamı izlemesi.

Yanımdaki duvara avucum çarptı ve neredeyse bacaklarım yerden kesildi. Yerleşik banka çöktüm, soğuk taş vücut ısımla mücadele ederken

omurgamın alt kısmı karıncalandı.

Kapı kapalıydı ama bu, bakışlarımın yine de oraya kaymasını engelleyemedi. Orada Greer'ı hayal ettim. Geniş ela gözleri, bulanık bir hızla yukarı aşağı hareket eden yumruğuma dik dik bakıyordu. Kendi eli de dik göğüslerinin üzerinde geziniyordu. Karnı. Acımasız tempoma ayak uydururken bacaklarının arasına yerleşiyordu.

Onun bana doğru emeklediğini hayal ediyorum. Ağzını açıp dilini piercingimin üzerinde gezdirmeden önce...

Kahretsin.

Orgazmım aniden geldi, meni koyu renkli fayansları boyayacak şekilde fışkırdı. Başımı geriye doğru eğerek yavaşladım, nefeslerim kısa ve düzensizdi.

Tanrım, ben tam bir pislik herifim.

Duştan çıkmadan önce kendimi ve duşu hızla temizledim, belime bir havlu sardım. Koridora çıktığımda nerede olduğumu anlamam birkaç saniye sürdü. Odamın bulunduğu yere ulaşmak için birkaç kapıdan geçtim.

En azından geçen seferkinden daha yakındım.

Kendi banyomda dişlerimi fırçaladıktan sonra, bol bir eşofman ve tişört giyip kapıya doğru yöneldim. Son anda geri döndüm ve ileride yaşanabilecek bir ereksiyonu daha kolay gizleyebileceğim kot pantolonumu giydim.

Olayın ne zaman gerçekleştiği önemli, olup olmayacağı değil.

Aşağı indiğimde Greer mutfak tezgahımın etrafında volta atıyor, arada bir durup bir yeri siliyordu. Yaklaştığımı görünce başını kaldırdı ve bana gülümsemesini istedim.

Buna gerçekten ihtiyacım vardı.

Hayır, yapmadı. Sadece gözlerime baktı.

Birkaç saniye geçtikten sonra dışarıyı işaret etti. "Eee?"

"Peki ne olmuş yani?"

“Ne eksik? Sigorta şirketinizi mi aramamız gerekiyor yoksa polisi mi?”

Dikkatimi ondan ayırıp etrafa baktım. Beklediğim kadar kötü değildi. Kesinlikle her zamanki gibi kötü sonuçlanmamıştı, çünkü partiyi erken bitirmiştım.

Bunu paylaşmadım.

"Sorun yok," dedim.

“Eğer eşyalar çalınmışsa—”

“Öyle değildi.” Ensem arkasını ovdum. “Evi çekimler sırasında aldım ve dekore etmek için zamanım olmadı.”

Bu kısmen doğrudu. Old Flame dizisinin çekimleri sırasında almıştım, ama dekore etmek için fazlasıyla zamanım vardı. Ya da en azından bir profesyoneli tutabilirdim. Sadece asgari düzeyin ötesine geçmek için yeterince umursamamıştım.

Televizyonlarım vardı. Bir kanepem vardı. Bir yatağım vardı.

Başka neye ihtiyacım vardı ki?

Yağmalanmanın kurbanı olmadığım için omuzları rahatlamış bir şekilde düştü. "Tamam, iyi. Aktif bir suç mahalli olma ihtimaline karşı fazla kurcalamak istemedim, ama her şeyin burada olduğundan eminseniz, o zaman temizliğe başlayabilirim."

"HAYIR."

Kararlı ses tonum karşısında gözleri bana dikildi. "Ne?"

“Benim yarattığım karmaşayı düzeltmek senin işin değil.” Ağzı açıldı ama ben sözünü kestim. “Gerçek anlamda yarattığım karmaşayı değil. Eminim düzeltmen gereken başka birçok karmaşa olacak. Mesela Intrepid ile olan olay gibi.”

Şaşırtıcı bir şekilde, teklifi kabul etmekten memnun değildi. Reddetmem üzerine dolgun dudakları sıkıca kapandı ve çenesini inatla yukarı kaldırdı. "Ben senin asistanım."

“Aynen öyle. Asistanım. Ev hizmetçim değil. Onun için bir hizmetim var.”

"O zaman onları arayacağım."

"Zaten daha sonra gelmeleri planlanıyor."

Şüpheli bir ifade takınmıştı ama yalan söylemiyordu.

Greer'ın ertesi gün geleceğini düşündüğüm için, zaten haftada iki kez gelen ve çoğunlukla boş olan odaları tozdan arındıran temizlik şirketimle detaylı bir temizlik planlamıştım. Ayrıca, sevdiği suyu hazırlayabilmek için sabah taze meyve siparişi de vermiştim.

Çok sinir bozucu bir şekilde, Instagram profili gizliydi ama Maddie'yi etiketlediği fotoğrafları görebiliyordum. Çok azı onlara aitti. Çoğunluğu Fransız tostları veya içeceklerinin fotoğraflarıydı. En son kutlama kokteyli fotoğrafında mozzarella çubuklarıyla ilgili bir şaka vardı ve ben de onun için mozzarella çubukları almak üzere o salaş bara telefon etmiştim. Sık sık görünen meyve suyunun Greer'inki olduğunu biliyordum çünkü yanındaki diğer içecek Maddie'nin kahvesiydi ve kahveden çok krema vardı.

Sapık falan değildim.

Tamam, kabul ediyorum, gerçekten de öyleydim. Ama aynı zamanda iyi bir izlenim bırakabilmek için kapsamlı bir araştırma yapmıştım. Ya da en azından çatıda olduğum zamanki halimden veya Tony ile olan toplantımıza geç kalmamdan daha iyi bir izlenim bırakabilmek için.

Aksine, bu da uzun hata listemdeki bir diğer hata oldu.

"Eğer eminseniz," dedi tezgahı ovmaya devam ederken.

Elimi uzatıp üst koluna koyarak hareketlerini durdurdum. "Greer."

Dudakları aralanırken iri gözleri benimkilerle buluştu ve bu bakış beni hem içten içe hem de cinsel organımda derinden etkiledi.

Onu öpmemem için bir sebep var. Biliyorum.

Ama ne olduğunu bir türlü hatırlayamıyorum.

Ama öyle yaptı. Gergin anı bozarak, elindeki bezi durulamak için uzaklaştı. "O zaman yarın geri dönerim. İsterseniz randevuyu yeniden planlayabilirsiniz. O da sorun değil."

“Yukarıda da söylediğim gibi...”

Çıplak ve ereksiyon halindeyken, tıpkı fantezilerimdeki gibi senin bana doğru sürünmeni hayal ediyordum.

Boğazımı temizledim ve sözlerimi şöyle tamamladım: "Zaten buradasınız. Şimdi her şeyi gözden geçirelim."

Ela gözleri yana kaydıkten sonra, "Eşyalarım arabada. Emin misiniz?" diye sordu.

"Eğer öyle olmasaydı teklif etmezdim."

Yarın da seni görmek için bir bahane bulurum.

Yüzünde endişeden başka bir şey belirdi. "Çantamı alayım."

O ve sıkı kalçalarının görüntüsü odadan çıkana kadar bekledim, sonra da yarı cinsel hayal kırıklığı yarı da normal hayal kırıklığı karışımı bir inilti çıkardım.

Evde dolaşırken bu utanç duygusu daha da arttı ve gittikçe daha da mahcup oldum. Burası tam bir çöplüktü.

Yavaşlayıp birkaç saksı bitkisinden birinin arasından kameramı aldıktan sonra, kullandığım tek oturma odası olan ana salona doğru ilerledim. Koltuğa yığıldıktan sonra, sehpanın üzerindeki beyaz toz kalıntılarını silmek için öne atıldım. Bu sefer, kalan kokain benim değildi, ama Greer'ın lojistikle ilgileneceğinden şüpheliydim.

Tam konuşmamı bitirirken, mülakatında ve Hullywood'da yanında taşıdığı deri portföyüyle içeri girdi.

Son anda kamerayı kaldırıp, kadrāja girmiş olmasını umarak bir fotoğraf çektim.

Kadın hemen öfkeyle baktı. "Bu ne içindi?"

"Gelecek nesiller. İlk iş gününüzü anmak şart."

“Toplantının benim ilk iş günüm olduğunu sanıyordum?”

"Evet, ama geç kalmıştım ve o sırada kameram yanımda değildi."

Başını salladı ve önümdeki kola içilmeyen masayı inceledi. "Programlama evraklarınız nerede?"

"Ben alırım."

Kamerayı bırakmanın doğru olmadığını bildiğim için, mutfağa geri dönerken onu da yanımda götürdüm. İhtiyacım olanı almadan önce, Greer'in ulaşamayacağı bir dolaba koydum. Geri döndüğümde, onu yerde oturmuş, sehpa ile benim oturduğum yer arasında bir mesafe olacak şekilde gördüm.

"Kanepeye oturabilirsiniz," dedim, kanepeyi işaret ederek. "Biraz yer var."

Dudakları hafifçe kıvrıldı çünkü uzanıp yatsa bile yine de şeyin sadece beşte birini kaplıyordu. "İyiym."

"Mutfak adasını kullanabiliriz," diye önerdim, keşke bir masam olsaydı diye düşünerek. Ya da en azından tozdan arındırılmış bir yüzeyim olsaydı.

"Sorun değil. Bu bana alan ve erişim sağlıyor." Kağıtları ve cep telefonumu önüne fırlattığımda kaşları çatıldı. "Bu ne?"

"Benim programım."

"Bunlar yapışkan not kağıtları," dedi yavaşça, sanki bilmiyormuşum gibi.

"Evet."

"Ve telefonunuz."

"Evet," diye tekrarladım.

Ekranı açmam için bana doğru tutmadan önce ekrana dokundu, ama ben onun yerine şifreyi söyledim. Şifreyi girdi ve takvimi açmak için birkaç uygulama ekranını kaydırды. "Burada hiçbir şey yok."

"E-postalarımı ve Alex ile olan mesajlarımı kontrol et."

Önce mesajları yükledi, sonra aşağı doğru kaydırды. "Takvim kullanmıyorsunuz."

Bu bir soru değildi, ama yine de cevap verdim. "Üretim ekibi bir tane gönderiyor."

“Peki ya diğerk her şey? Randevularınız, etkinlikleriniz ve benzeri şeyler?”

“Mesajlar.” Üzerinde bira, pancar, fasulye gibi şeyler yazan yapışkan bir notu salladım. Alex'in el yazısı berbattı. “Ve notlar.”

Uyandığımday başımda durduğunu gördüğümday beri ilk defa dehşete kapılmış görünüyordu. "Nasıl... Neden... Nasıl yaparsın...?"

"Sana zaten işlerimin berbat olduğunu söylemiştim," diye hatırlattım ona.

Yanakları pembeleşirken yüz hatlarını silmeye çalıştı ama başaramadı. "Hayır, sorun değil. Eğer bu sistem sizin için işe yarıyorsa, daha verimli hale getirmek için ayarlamalar yapabiliriz."

Yüzü kızardı.

Gözleri kocaman açılmış bir şekilde bana bakıyordu.

Yerde yatarkenki haline bakın.

Hızla sertleşen penisimin izlerini gizlemek için hemen oturdum.

Gelmenin gerginliği azaltacağını düşünmüştüm.

Ona tekrar baktım.

En az on beş dakika boyunca.

Kendimi odaklanmaya zorlayarak ona gerçeğı söyledim. "Sistem hakkında hiç düşünmedim ya da umursamadım, ama Intrepid için olan randevu kaçırdığım ilk randevu olmadığına göre, sistemin berbat olduğu açıkça belli. Benim için kolay olduğu sürece, istediğinizi değiştirin."

"Emin misin?"

Eğer bu durum sizde bana karşı o dizginsiz heyecanı uyandırıyor, umurumda değil, evi etrafımda yakabilirsiniz.

Çenemi yukarı kaldırdım.

Defterini açtı, kendi telefonunun ve benim telefonumun kilidini açtı ve yapışkan notları masanın üzerine yaydı; eskilerini de kenara küçük bir yığın

halinde bıraktı. Sonra çeşitli renklerde birkaç kalem çıkardı ve sıraya dizdi. "Gelecek haftanın programını aldın mı?"

Yaz aylarındaki e-postaları açmak için telefonumu elime aldım. "Eğer bir şey varsa, oradadır."

Dehşet ve tiksinti karışımı bir ifadeyle heyecanını belli eden bakışlarında, yapmacık bir neşe vardı. "Mükemmel. Bunu hallettikten sonra Intrepid'i arayıp onu da halledeceğim." Gözlerini önündeki masaya dikti. "Burada takılmak zorunda değilsin."

"İyiyim."

Sonunda, tartışacakmış gibi bakışlarını bana çevirdi ama sonra fikrini değıştirdi. Omzunun üzerinden televizyonu işaret ederek, "En azından onu açın," dedi.

"Bu sizi rahatsız etmeyecek mi?"

"Hayır."

Kumandayı kaptım ve karşıma çıkan ilk berbat filmi açtım. Gelmiş geçmiş en iyi filmin ilk gösterimi bile olabilirdi, yine de Greer çalışırken dikkatimi ondan ayıramazdım.

Özellikle de kaleminin ucunu o çekici alt dudağına sürekli vurup durduğunda.

Elimden geldiğince direndim, ama bir insanın dayanabileceğı şeylerin de bir sınırı vardı.

Artık bir ara vermem lazım, yoksa beynime kan akışı kesilince bayılacağım.

"Telefonumu görebilir miyim?" Telefonumu uzattığında, bir sipariş uygulaması açtım. "Kahve ve yemek istiyorum."

Masadan uzaklaştı. "Siparişinizi verin, gidip alayım."

"HAYIR."

"Kahve ve yemek getirmek, asistanın iş tanımının bir parçasıdır," diye belirtti.

Ama bu sizin işinizin bir parçası değil.

Teknik olarak haklıydı. Diğer asistanlarımdan nefret ettiğim işleri halletmelerini istemekte hiçbir sorun yaşamamıştım çünkü onlara bunun için çok iyi para ödüyordum. Nadiren işlerini tamamlıyorlardı ama bu konunun dışındaydı. Greer'ın böyle şeyler yapması fikri bana hiç doğru gelmiyordu.

Kısmen de olsa onun gitmesini istemediğim için.

“Bir dahaki sefere,” diye yalan söyledim. “Ama şu anda yapacak yeterince işin var, o yüzden teslimat yapalım. Ne yemek istersin?”

"İyiyim," diye mırıldandı.

"Sana her halükarda bir şey sipariş edeceğim, o yüzden sen seçsen iyi olur. Yoksa sana tofu alacağım."

"Tofuyu severim," dedi ve bu kesinlikle bir yalan olmalıydı çünkü kimse o şeyi sevmiyordu.

"Baharatlanmamış, buharda pişirilmiş tofu," diye düzelttim.

Uzun ve bıkkın bir iç çekişle karşılık verdi. Karnının guruldaması da eşlik etmeseydi, bu iç çekiş daha etkili olurdu.

“Hamburger mi? Pizza mı? Meksika yemeği mi?” Gözlerinin nasıl parladığını fark ettim ve “Meksika yemeği olsun,” dedim.

Henüz o gösterişli mutfağımlı kullanmadığım için, bulunduğum bölgedeki seçenekleri yakından tanıyordum ve eve servis yapan en iyi Meksika restoranının menüsünü açtım. Telefonumu Greer'e uzattım ve o uzanıp telefonu aldığında, masanın üzerinden elini tuttum.

Kahretsin, ona dokunmak bir hata.

Sesimi ve sözlerimi tarafsız tutmak için mücadele ettim çünkü o, emir verebileceğim güzel bir köle değildi. "Çalışıyorsan, seni doyuracağım." Buna da karşı koymaya çalıştım ama tutuşumun sıkılaşmasını engelleyemedim. "Her seferinde tartışmasız."

"Bunun sözleşmede yer aldığını hatırlamıyorum," diye fısıldadı.

"O halde avukatımdan bir ek madde eklemesini isteyeceğim."

Gözlerini devirdi ve ben de isteksizce elini bıraktım ki sipariş verebilsin. Telefonumu bana geri verdiğinde, sebzeli sokak takolarının siparişini ikiye katladım, kendi siparişime ise üç çeşit et ve ekstra peynir ekledim. Çekimler için hazırlanmam gerekmeden önce yiyebileceğim son güzel yemeklerden biri olacaktı.

Lanet olası su tutulması.

O siparişi verdim ve kafein için ikinci bir sipariş daha başlattım. Bu sefer Greer içeceğini eklemek konusunda itiraz etmedi.

Ayarlar tamamlandıktan sonra, çalışmaya devam edebilmesi için telefonumu ona geri verdim.

Ve ben de ona bakmaya devam edebilirdim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

VE SON ZAMANLARDA TEK
BAŞINA GEZDİĞİNDEN BERİ
RANDEVU KONUSUNDA ŞANSI
DAHA DA KÖTÜ OLDU...

TRIPP

Belki onunla birlikte replikleri çalışabilirim.

Ya da mobilya mağazasında yardıma ihtiyacım olduğunu söyleyebilirim.

Tanrı bilir, bu yalan olmazdı.

*Belki de ona daha uzun süre kalmasını ve yarın da gelmesini emredebilirim,
o da itiraz etmeden yapar.*

Bu düşünceye neredeyse gülecektim.

Öğle yemeği molası da dahil olmak üzere birkaç saat sonra Greer'in işinin neredeyse bittiğini anladım. Bu da onun neden kalması gerektiğine dair bir sebep bulmak için beynimi zorlamaya başladığım anlamına geliyordu.

Ve ortaya hiçbir bok çıkaramıyorlar.

O kadar dalmıştım ki, bir şey söylediğini duymamış olmalıyım çünkü "Tripp" dediğinde sesi çok keskin çıkmıştı.

Gözlerim boş boş baktığım televizyondan başımı aşağıya eğdim, Greer dizlerinin üzerine kalktı. Bu zaten penisimde bir uyarılmaya neden olmuştu, yüzündeki gerginlik ise pantolonuma boşalarak kendimi rezil edeceğimden endişelenmeme yetmişti.

Gerçekten de sapık biriyim.

Sesim beklediğimden daha kaba çıktı. "Ne?"

Telefonumu kendine doğru itti. "Bence iyi bir duvar takvimi olur. Biraz pahalı ama bir uygulamayla senkronize oluyor. Görsel olması da kaçırılan rezervasyonları önlemeye yardımcı olabilir." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve şakayla karışık, "Eğer asacak boş bir duvar bulabilirsen." dedi.

Seni mutlu edecekse sol testisini alabilirsin.

"Bunu ve ihtiyacın olan her şeyi al," dedim bunun yerine.

Telefonumu geri almadan önce başını hafifçe salladı. Görevi o kadar yoğun bir şekilde yerine getiriyordu ki, sanki her şeyden birer tane ve yepyeni bir arabayı sepete ekliyormuş gibi düşünebilirdim. Ben de kredi kartı bilgilerimi girip hepsini sipariş ederdim.

Ama bana geri verdiğinde, içinde sadece duvar takvimi ve yeni bir paket çizgili yapışkan not kağıdı vardı.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordum.

"İhtiyaç duyduğum şeylerin çoğuna evimde sahibim."

Başımı salladım ve telefonumu ona geri uzattım. "İş için kendi eşyalarını kullanmanı istemiyorum. İhtiyacın olanı sipariş et."

Saçlarını düzeltip açarken yanakları pembeleşti. "Sorun değil. İnan bana, yedeklerim çok."

"İnek," diye takıldım kendimi durduramadan. "Cep koruyucusu da dahil mi?"

Neyse ki, alınmadı. "Kalemin mürekkebi korumasız cebinize düştüğünde kimin güleceğini göreceğiz."

Konu açılmışken...

Elindeki renkli kalemlere göz attım. "Bunlardan daha fazlasına ihtiyacınız var mı?"

Başını yavaşça salladı. "Daha yüz yıl kadar olmaz."

"Gelecekteki alışverişleriniz için size yine de şirket kredi kartımı temin edeceğim."

Kaşlarını kaldırdı. "Şirket kredi kartınız var mı?"

"Evet."

Tamamen yalan değildi. Muhasebecimin işini kolaylaştırmak için iş giderleri için kullandığım—ya da kullanmayı hatırlamaya çalıştığım—bir kartım vardı, ama o kart sadece bende vardı. Asistanlar konusunda çok aptaldım, ama paramı kimseye serbestçe kullanma yetkisi verecek kadar ahmak olmamıştım. Tüm siparişler ya çevrimiçi olarak verilip ödeniyordu ya da onlara kullanmaları için nakit veriyordum.

Hiçbir zaman para üstü getirmemişlerdi, ama en azından bu kontrollü bir hırsızlıktı.

Başını hafifçe salladıktan sonra telefonuma doğru eğildi. "İyi görünüyor mu?"

Sepetteki ürünlere tekrar göz attım.

Bu bir takvimdi. Her ay bikinili kızların veya tüylü kediciklerin resimlerini gösteren asılı kağıt yığınlarından daha gelişmiş bir teknolojiye sahipti, ama yine de bir takvimdi.

"Güzel görünüyor," diye yalan söyledim çünkü takvimler tarihte hiç güzel görünmemişti. Ama o istiyordu, bu yüzden siparişi verdim.

"Gelir gelmez, telefonlarımızla senkronize edip ayarlayacağım. Bu sayede işim kolaylaşacak çünkü hâlâ tüm randevularınızı bulduğumdan tam olarak emin değilim." Alt dudağını içeri çekti, sonra bıraktı. "Şimdi Intrepid'i arayacağım ve başka bir şey çıkarsa yeniden düzenleyeceğim."

Tony telefon numarasını ona vermiş olmalı çünkü konuşurken zaten aramayı başlatıyordu. Biri telefonu açınca, "Merhaba, ben Tripp Carter'ın asistanı Greer Moore. Angelo'yu arıyorum." dedi. Bir an durakladıktan sonra, "Çok teşekkür ederim." diye ekledi.

Bu kulağa hoş geliyor.

Tripp Carter'ın asistanı.

Elbette, Tripp Carter'ın kadını kadar iyi değil.

Ya da Tripp Carter'ın sevimli küçük asistanı.

Ama yine de kabul ederim.

Tutulduğu an kısa sürdü. Yüzünde ve ses tonunda hafif bir gülümseme vardı, ilk selamını yarı yarıya tekrarladı. "Merhaba Angelo, ben Greer Moore. Tripp Carter'ın asistanıyım. Tamam." Konuşurken gözleri yana kaydı.

Sessizliği uzadıkça, başkasının hatası yüzünden onu suçlu bırakıp gittiğim için acı bir pişmanlık hissettim. Herkesin bana yaltaklanmasına o kadar alışmışım ki, Angelo'nun ona sataşıyor olabileceği aklıma bile gelmemişti. Ama Intrepid Studios, çalıştığım diğer stüdyoların çoğundan daha katıydı. Tony'nin "tüm basın iyi basındır" inancını paylaşmıyorlardı. Hatta saçma bir yanlış anlama yüzünden "Eski Alev" galasına katılmamamı istemişlerdi ve ancak Easton bana bakıcılık yapmayı kabul edince katılmama izin vermişlerdi.

Stüdyonun o gergin tavrına, ürettikleri tüm film makaralarını nereye sokabileceklerini söylemek için telefonunu almak üzere elimi uzattım, ama beni eliyle itti.

"Evet, Tony bundan bahsetmişti," dedi sesi sakın bir şekilde. "Bay Carter, bu sabahki randevuyu kaçırdığı için içtenlikle özür diliyor. Personelde bazı değişiklikler oldu ve detaylar gözden kaçtı. Bu ne içindi?" Notlar aldı ama okumak için aşağıya bakmadım. Dikkatim, gözlerinin kocaman açılıp sonra benimkilerle buluşmasına odaklanmıştı. Ela gözlerindeki yeşilimsi kısımlar daha parlak görünüyordu. Bu zaten yeterince acı vericiydi, bir de yüzüne yayılan geniş gülümseme, kot pantolon giydiğime şükretmeme yetti.

Eşofmanların hiç şansı olmazdı.

"Randevuyu yeniden planlamak isteriz, kesinlikle. Bu haftaki günleri biraz dolu... Yarın?" Bana sorgulayıcı bakışlarını çevirdiğinde, ben zaten başımı sallamıştım. Hemen kabul etmeme rağmen, "Öğleden sonra uygun mu? Harika. Mmhmm." diye sordu.

Telefon görüşmesini, ileride görüşmek üzere iletişim bilgilerini vererek bitirdi ve ben de Intrepid'in bana ertesi gün onu görmem için mükemmel bir

bahane sunduğuna şükrettim. Eski Aşk'ın yeni bir kukla versiyonu için tüm repliklerimi yeniden kaydetmemi isteseler bile umurumda değildi. Yaptım. Hatta ipleri kendim bile çaldım.

Greer telefonu kapatır kapatmaz, "Angelo kaba mı davrandı?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Hiç de değil. Alex'in iletişim bilgilerini silmekten Tony kadar o da çok memnundu. Neyse, filmin yayın platformlarına gelmeden önce bazı giriş ve reklam kayıtları yapmanızı istiyorlar."

Kaşlarımı çatmam sırası bana gelmişti. "Bunu zaten yaptım."

"Evet, ama sadece birkaç solo seçenek var. Daha fazlasını istiyorlar." Neşe geri gelmişti. "Bu iyi bir şey, değil mi? Hem de büyük ve iyi bir şey?"

Bu tür bir revizyon, bir duvarın önünde hızlıca bir iki video kaydetmek kadar basit değildi. Bir filmin tanıtımı için çok fazla araştırma ve planlama yapılıyordu ve eğer bana yöneliyorlarsa, bunun iyi bir nedeni vardı. Ego ve gururu işime bağlı biri olarak, bu benim için çok şey ifade ediyordu.

Bu aynı zamanda, kendini beğenmiş herif Chase Majors'ın, ekranlarda sadece kendi yüzünün değil, başka kişilerin de yer aldığını görünce ortalığı ayağa kaldıracığı anlamına geliyordu. Bu da bunu yapmak için yeterli bir sebepti.

"Evet," diye onayladım. "Bu büyük ve güzel bir şey."

Greer'in gülümsemesi soldu ve beni incelerken ekledi: "Birkaç trendi de kaydetmeni istediklerini söyledi, bunları orada yapabilirsin ya da sana gönderip kendi başına yapmanı isteyebilirler. Bu uygun mu?"

Trend videoları genellikle aptalca, viral olan şeylerdi ama işin bir parçasıydı, o yüzden alışmıştım.

Başımı sallamamla telefonumu elimden aldı ve takvimime ekledi.

Randevunun öğleden sonra saat ikide olduğunu görünce, "Gelecekte sabahları da çalışabilirim" dedim.

"Öğleden sonra saat üçte kahvaltı yapan adam böyle diyor."

"Bu sadece izinli olduğum zamanlarda geçerli."

“Önümüzdeki hafta boyunca erken kalkmanız gerekecek. Kaos başlamadan önce son bir gün daha uyuyabilmenizi istedim.”

Düşünceli bir davranıştı; ama insanların bana karşı yapmacık bir şekilde ilgi gösterdikleri gibi değildi.

O ayağa kalkmadan önce söyleme fırsatım olmadı. "Gitmeden önce başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Evet.

Sen.

Çıplak.

"Yarın orada olacaksın," dedim onun yerine.

Bu bir soru değildi, ama cevap vermekte tereddüt etti. Etiketlenmiş fotoğraflardan onun, Maddie'nin ve diğer arkadaşlarının çoğu Pazar günü bir araya geldiklerini anladım, ama bunun kahvaltı için olduğundan oldukça emindim. Bu da bolca zaman bırakıyordu.

“Benim...” Tereddüt etti ve bana başka planları olduğunu söylemek üzere olduğu izlenimini edindim. İçimde bir kıskançlık hissi oluştu ama sonunda isteksizce başını salladı. “Orada olacağım.”

Daha iyi bir adam olsaydım, onu bu taahhütten vazgeçirirdim. Ya da en azından emin olup olmadığını tekrar kontrol ederdim.

Ama ben öyle değildim, bu yüzden yapmadım.

Telefonunun çalması gergin sessizliği bozdu ve kadın telefona baktı. Gözleri irileşti, ardından sesi susturmak için aceleyle elini uzattı. Yanaklarını kaplayan ve göğsüne doğru yayılan kızarıklığa bakınca, beni etkileyen şeyin kıskançlık olmadığını anladım.

Tam bir kasırga gibiydi.

Başını öne eğmiş bir şekilde çömelerek eşyalarını toplamayı bitirdi. "Bir şey değişirse bana mesaj at. Onlar da benimle iletişime geçerlerse sana haber veririm." Her şeyi çantasına koyduktan sonra ayağa kalktı ve zoraki bir gülümseme takındı. "Yoksa yarın görüşürüz."

Kapıya kadar peşinden gittim, kimin aradığını sormak istiyordum. Neden bu kadar güzel kızardığını ve onlarla buluşmasına geç kaldığı için mi aceleyle çıktığını merak ediyordum.

Aptalca davranıp sormaya hakkım olmayan sorular sorsaydım ve bu da onun sadece bir hafta sonra işten ayrılmasına yol açsaydı bile, bana bu şansı vermedi. Verandadan aşağıya, kendisini bekleyen SUV'una doğru hızla giderken, neredeyse bir veda mırıltısı bile atmadı.

Kahretsin, burası berbat görünüyor.

Peki koltuk minderlerim nerede Allah aşkına?

Sandalyeleri düzelttim, birini çalılıkların arasından çıkardım. Koruyucu kıyafetim olmadığı için daha fazlasını temizlemeye kalkışmadım.

Greer'in soyulduğumu düşünmesine şaşmamalı.

Çok şükür ki temizlik servisi yakında gelecek.

İçeri girdim ve rahat bir gece geçirmek için koltuğa uzanıp onları beklemeye başladım.

Gece serin başlamıştı.

Temizlikçi geldi ve gitti, ortalığı toparladı. Mobilya seçeneklerine göz gezdirdikten sonra neden bir türlü ilerleyemediğimi hatırladım. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığı için Easton'a dekoratörünün bilgilerini mesajla sordum, ancak onun dekoratör hakkındaki vasat yorumu beni başa döndürdü.

Yalnız.

Boş bir evde.

Boş bir ev, inanılmaz derecede sessizdi.

Temizlikçilerin yaptığı onca emeği yerle bir edecek insanları eve çağırmak yerine, dışarı çıkmaya karar vermiştim. Gilded'deki mutlu çiftleri, üçlüleri

ve diğerklerini görmek istememiştim. Kesinlikle kimseyle arka odalardan birine kaçmak da istememiştim.

Ancak aniden güzel bir siren belirirse belki olabilir.

Ama muhtemelen onu utandıran ve benden hızla uzaklaştıran kişiyle meşguldü.

Böylece en sevdiğim gece kulübüne karar vermiştim.

Bu bir hataydı.

Kulüp tıklım tıklım doluydu ve çok gürültülüydü.

Çok fazla insanla dolu.

Hepsinin de bana doğrultulmuş çok fazla lanet olası kamerası vardı.

Sis ve dumanın arasından, heyecanın ortasındaki ayrıcalıklı VIP platformum birdenbire sahnenin merkezindeymiş gibi hissettirdi.

HAYIR.

Bu bir sergiydi ve ben de insanların hayretle bakacağı bir sergi nesnesiydim.

Kadınlar kordonla çevrili alana yaklaşırken, yakındaki güvenlik görevlilerinin yanından geçmeye çalışırken, yana doğru sert bir bakış fırlattım. Bir ay önce olsaydı, bariyeri a ardım. Benim küçük b l m mdeki her lüks kanepeler, sandalyeler ve yüksek tabureler, ağzımdan çıkan her kelimeye gülen, gülümseyen ve başını sallayan güzel kadınlarla dolu olurdu.

Ama asla gözlerini devirmez.

Bunu sadece Greer yaptı.

Bende neyin yanlış olduğunu anlamıyorum?

Bir haftadır tanıdığım birine neden bu kadar kapıldığımı anlamıyordum. Özellikle de bu duyguların karşılık bulmadığı açıkça ortadayken. Onu sinirli gördüğüm tek zaman, başka biri yüzündendi.

şanslı herif.

Cinsel ilişkiye girmem gerekiyor.

El ele tutuşmaktan başka kimseyle ilgilenmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ev partilerimden birinde biriyle ilişki kurmanın doğru olmadığını biliyordum. Hiç kimseyle geceyi birlikte geçirmezdim ve onları kovmak her zaman çok garip olurdu.

Gilded eskiden istediğim her türlü sapkınlığı deneme imkanı sunan neredeyse sonsuz bir şeker dükkanıydı, ama artık aynı çekiciliğe sahip değildi. Çok gergindim, hiçbir şeyden veya kimseden zevk alacak kadar rahatlayamıyordum. Oradan boşluk hissiyle ayrıldım.

Ve sadece testislerim değil.

İstemediğim yaşadığım kurak dönemde, benden çok daha genç olan bir kadının beni alt üst etmesi hiç de şaşırtıcı değildi. Tek yapmam gereken onu içimden atmak için onunla birlikte olmaktı.

Kolay.

“Tripp! Tripp, buraya gel!”

Kahretsin.

Ana girişin aksine, arka sokakların labirentinde yer alan gizli çıkış genellikle bekleyen paparazzilerden arındırılmıştı.

Görünüşe göre o gece benim şanslı gecemdi.

Kulüp güvenliği beni içeri geri çekmeye çalıştı ama onları geri çevirdim. İş isten geçmişti. Tek istediğim oradan bir an önce uzaklaşmaktı.

Bir düzine adam telefonlarıyla kayıt yaparken bana bağırarak sorular sordu. Çok acınası bir durumdu. Eskiden bize daha kaliteli kameralar taşıyarak en iyi halimizde görünmemizi sağarlardı, biz de en kötü halimizdeyken fotoğraf çekerdik. Film kameraları gibi DSLR kameralar da yok olmaya yüz tutmuş bir araçtı ve sanatsal yönü de bundan etkilendi.

Tüm konuşmaların arasından sıyrılan tek bir soru dikkat çekti: "Yeni kız arkadaşın kim?"

Aklım hemen Greer'e gitti ve acaba daha önce evimden çıkarken görülmüş müydü diye düşündüm. Ya da belki de bir önceki hafta sonu verdiğim partide.

Ama bir el kolumu kavradığında, yakınımnda duran bir kadın gördüm.

Gözlerimi kırıp onu net bir şekilde görene kadar baktım, yine de onu içeride gördüğümü hatırlamam biraz zaman aldı. Diğer kadınların aksine, güvenlik görevlileri benim geçtiğim bölümü kapattığında hemen pes etmemişti. Tekrar tekrar geçmeye çalışmıştı.

Azmine saygı duydum, ama hepsi bu kadar.

"Buraya kadar beni mi takip ettin?" Elini ondan kurtararak, anlatının benim bir pislik olduğum şeklinde çarpıtılmaması için yüzümde bir gülümseme ve ses tonumda hafiflik korudum.

Ancak bu o kadar kolay olmayacaktı.

Kadın beni tekrar yakaladı ve bağırışların arasında onu duyabilmem için beni kendine doğru çekti. "Beni hatırlamıyor musun?"

Şu an çekip gidebilir ve birkaç dakika içinde yüzünü unutabilirim.

Sarhoştum ama bu düşüncemi paylaşacak kadar sarhoş değildim.

Zoraki bir özür gülümsemesiyle, "Bakın, yorgunum..." dedim.

"Birkaç ay önce burada tanıştık. Yanlışlıkla sizin bölümünüze düştüm."

O düşünüş neredeyse filmimin galasına mal olacaktı.

Sanırım bu anıyı hatırladığımda duyduğum rahatsızlığı iyi gizleyememiştim çünkü hemen ekledi: "Seni savundum. Bir sürü takipçim var, bu yüzden her şeyi açıklığa kavuşturmak ve insanların senin masum olduğunu bilmesini sağlamak için hemen canlı yayına çıktım."

Alaycı bir şekilde güldüm.

Sağ.

Ben.

Masum.

Tertemiz, tıpkı kar gibi.

“Bunu takdir ediyorum,” diye yalan söyledim. “İyi geceler.”

"Bana teşekkür etmenin daha iyi bir yolu var..."

Konuşmasına devam etti, önce çılgın bir geceden bahsetti, sonra da açıkça öyle bir gece geçireceğini vaat etti, ama ben etkilenmedim. Ara sokağın sonuna doğru yavaşça ilerlerken kameralara el salladım ve soruları yanıtlaması için onu yalnız bıraktım.

Bunu yapması gereken kişi o olmalı.

Söylediklerine dayanarak, onları oraya ilk çağırmanın o olduğundan oldukça emindim.

Bazıları beni takip etti, eşit oranda övgü ve hakaret savurdular; hangi yorumun tepki getireceği umurunda değildi, yeter ki bir tepki getirsinler.

Bir Rolls-Royce, U dönüşü yaparak ve aniden fren yaparak kaldırıma yasa dışı bir şekilde park ederken lastikler gıcırdadı. Şoförüm ve zaman zaman korumam olan Hank, araç daha sallanmayı bırakmadan dışarı fırladı. Adamlardan birkaçı, bu göz korkutucu herife bir bakış attıktan sonra, olayı öğrenmek için hızla geri döndüler...

Adı her ne olursa olsun.

İki adam orada kaldı, fotoğraf çekip daha çok bağırdılar.

Hank, tıknaz vücuduyla önümü kesti ve beni koyu renkli camların olduğu arabanın arka koltuğuna aceleyle soktu. İçeri girdiğim anda flaşlar ve sorular anında kesildi ve o ahmaklar onun iri cüssesinden hızla uzaklaştılar.

Onları suçlamadım. Yaşlı adam kahvaltıda protein tozu çekmiş gibi görünüyordu.

O berbat kasabanın en iyi insanlarından biri olduğunu bilmelerine gerek yoktu.

İçeri girip endişesini açıkça belli ederek bunu kanıtladı. "Çıkarken mesaj atman gerekiyordu."

"Çıkış genellikle boş olduğu için güvenli olduğunu düşündüm."

"Artık değil." Dikiz aynasında gözlerime baktı. "Bu durum giderek daha sık yaşanacak. Tam zamanlı birine ihtiyacınız var."

Haklıydı ama ben buna karşı çıkıyordum.

Clark Carter gibi bir babayla büyümek, babamın, kendilerini kurgusal Meadow Stars takımının uzun soluklu dramasının içinde olduğuna gerçekten inanan azgın, dengesiz hayranlardan onu korumak için bir sürü korumaya sahip olduğu anlamına geliyordu. Bu da, sürekli gözlerin üzerimde olduğu bir akvaryumda yaşarken, babamın içkisini gizlice içmemi, cinsel ilişkiye girmemi veya diğer tipik ergenlik çağı saçmalıklarını yapmamı zorlaştırıyordu.

Beni babama şikayet etmekten son derece mutlu olan gözler.

Kendi evime taşındıktan sonra, diğer az çok ünlü tiplerle kaynaşmayı başardım. Ara sıra ortaya çıkan aşırı hevesli hayranlar veya viral bir hikaye peşinde koşan paparazziler, biraz mahremiyet için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi. Çok kalabalık bir yere giderken ya da daha sık olarak, direksiyon başına geçecek durumda olmadığım zamanlarda Hank yanımdaydı.

"Daha fazla saat çalışmaktan memnun olduğumu zaten söyledim," diye devam etti. "Zaten bana yeterince para ödüyorsunuz, kim bilir?"

"Sanırım Darren aynı fikirde olmaz," diye belirttim, çünkü kocası muhtemelen Hank'in gecenin bir yarısı beni sarhoş bir halde eve güvenli bir şekilde götürmek için onu yataktan sürüklemek zorunda kalmasından pek hoşlanmıyordu.

Alaycı bir şekilde, "Encino'daki o ev için yaptığımız teklif sizin sayenizde kabul edildi. Salonuna sizin için bir türbe yaptırmazsa mucize olur," dedi.

"Tebrikler," dedim, yer bulmak için ne kadar çok çabaladıklarını biliyordum.

Umarım onlar kendi odalarını benimkinden daha iyi döşerler...

Kırmızı ışıkta yavaşlayarak durdu ve tekrar dikiz aynasına baktı. "İkimiz de benim daha çok çalışmamda bir sakınca görmüyoruz. Sen de çok ünlü oldun, korunmasız dışarı çıkamazsın."

Ne kadar şanslıyım.

Yeterince zorladığını biliyordu ve konuyu kapattı. "Golden mı, yoksa başka bir yer mi?"

"Evim," dedim, başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapatarak.

Greer'in evde olup olmadığını merak ediyorum.

Ve eğer yalnızsa.

ONUNCU BÖLÜM

YA DA BELKİ DE TEK BAŞINA UÇMUYOR

GREER

“Bu bir işkence.” Gözlerini kapatan Maddie, elinin tersini alnına koydu ve yana doğru düştü. “İşkence, diyorum.”

Yakındaki masalarda oturan müşteriler onun brunch'taki teatral hareketlerini izlemek için döndüler, ama ben en yakın arkadaşşıma sadece başımı salladım. "Dramatik davranmadığına sevindim."

Kapağı araladı. "Ama işe yarıyor mu?"

“Hayır. Bugün ne yapacağımı sana hâlâ söylemeyeceğim.” İtiraz etmek için ağzını açtı ama ben sözünü keserek, “Tripp'ten izin alana kadar söylemem,” dedim.

"Hiç eğlenceli değilsin."

"Bunu sanki beni dava edecek olan senin erkek arkadaşın değilmiş gibi söylüyorsun."

"Yapmazdı."

Kaşımı kaldırdım çünkü ikimiz de onun bunu kesinlikle yapacağını biliyorduk. Tony de aynı şekilde yapardı, çünkü tehdidi hiç değişmemişti.

“Pekala, yapabilir. Ama bundan memnun olmazdı.”

"O beni beş parasız bıraktığında bu bana biraz teselli verirdi."

Eğer Wren orada olsaydı, Maddie merakını biraz da ona yöneltebilirdi. Ama üç tekerlekli bisikletimiz artık daha çok normal bisiklet gibiydi.

Aslında çoğu zaman tek başıma, tek tekerlekli bisikletimle daireler çizerek dolaşıyordum.

Maddie, en iyi arkadaşı olan telepati yeteneğini kullanarak aklımı okudu. "Merak etme. Wren birkaç dakika içinde burada olacak ve sorgu sırası ona gelecek. Ama o zamana kadar sorumluluk sana ait."

"Ya da sen," diye karşılık verdim, meraklılığımla ateşe karşılık vererek. "Dün gece bir tekerlek brie peyniri aldım ama onu paylaşmak için dairende değildin. Sanırım Easton'la birlikteydin, yani zengin ve ünlülerle sosyalleştiğin bir gece daha mıydı?"

"Yani, öğleden sonranızı ünlü Tripp Carter'ın görkemli malikanesinde onunla geçiren sizin aksine mi demek istiyorsunuz?"

Gözlerimi devirdim. "Evet, takvimini düzenlemekten bahsediyorum."

"Hâlâ zenginler ve ünlülerle iç içeyim."

"Bunu bana geri çevirmeye çalışmayın. Dün gece hangi heyecan verici olayı yaşadınız?"

"Hiçbiri. Evde kaldık." Yanaklarındaki kızarıklık, kimin nere kaldığını açıkça gösteriyordu...

Endişe yüz ifadesini yumuşattı. "Ama Brie? Ne oldu? Yeni iş o kadar mı kötü?"

Onun süper kahramanvari aceleci sonuçlara varmasını dramatikliğe olan düşkünlüğüne bağlayamazdım. Stresli olduğumda her zaman peynire sığınırdım.

Ya da üzgün.

Ya da sarhoş.

Üçünden ikisini yapmıştım ve önceki gece üçünü de tamamlamaya çok yakındım, ama ikinci içkimi hazırlamadan kanepemde uyuyakalmıştım.

Benim için gerçekten çılgın bir geceydi.

Stresimin ve üzüntümün sebebini konuşmaya hazır değildim. Ne onunla, ne de kendimle. Eğer bunu çok fazla düşünürsem, midemdeki o nefis Fransız

tostu beton mikserinde çalkalanan bir çamur yığınınna dönüşürdü ve bu bir suç olurdu.

Bu yüzden stres altında kaldığımda en iyi yaptığım şeyi yaptım.

O tatsızlığı başka bir zamana, belki de sonsuza dek, erteledim ve arkadaşşımdan kaçtım. "Akşam yemeğinde sadece peynir istedim. İş hâlâ iyi. O mantıksız maaşı hak edecek bir şey yapmak gerçekten güzeldi."

"Alex'le sadece birkaç kez görüştüm ama oldukça işe yaramaz biri gibi görünüyordu, bu yüzden hatalarını düzeltmek için birçok fırsatınız olacağından eminim."

Bu durum moral bozucu olmalıydı, ama garip bir şekilde bunu dört gözle bekliyordum.

Maddie sözlerine şöyle devam etti: "Tripp'in onu neden daha önce kovmadığını hala anlamıyorum. Belki de parti arkadaşını kaybederdi. Ama belki bu, Easton ve benim artık ev partilerini dağıtmak zorunda kalmayacağımız anlamına gelir."

Onun bu öfke nöbetine dair kanıtları incelemeyi düşündüm. "Bunu göz ardı etmemeliyim. Tabii dün evinin o halde olmasının sebebi külot bombasının patlaması değilse."

Kahkaha atmayı zor tuttu ve fısıltılı sesi dehşet ve eğlenenin karışımıydı. "İç çamaşırı bombası mı?"

"Teknik olarak bakıldığında, geride sadece bir tanga kalmıştı, ama üzerinde bir telefon numarası yazılıydı."

"Ne kadar yetenekli bir vajina."

"El yazısıyla yazabilseydi daha çok etkilenirdim."

İkimiz de kahkahalarımızı tutamadık, ama Maddie başını sallayarak güldü. "En azından bu iş, o erkek egemen şirketten kahve alıp popo tokatlamaktan daha ilginç." Kafası dondu. "Bekle, yatağında başka biri mi vardı?"

Başımı salladım.

Ancak bu sabah durum farklı olabilir.

Yoga öncesi sabahın erken saatlerinde sosyal medyada gezinirken, Tripp ve güzel bir kızın bir gece kulübünün dışında çekilmiş birkaç fotoğrafını ve videosunu görmüştüm. Açıklamalara göre, ben uyanmadan kısa bir süre önce mekandan ayrılıyorlardı. Gönderilerden sadece birinde yollarının ayrıldığı belirtilmişti, ancak özel bir yerde tekrar bir araya gelebilecekleri de ima ediliyordu.

Kelime oyunu kastedilmiştir.

Onu birileriyle—ya da birileriyle—ya da birkaçıyla—yatakta bulmamın kaçınılmaz olduğunu biliyordum. Tripp inanılmaz derecede çekiciydi. Komikti. Şaşırtıcı derecede düşünceliydi. Kolayca çekici gelen ve daha da kolay bir flört etme biçimi olan bir cazibesi vardı. Bu yeterince çekiciydi, ama aynı zamanda konuştuğu kişiyi evrenin merkeziymiş gibi hissettirme yeteneğine de sahipti. İşle meşgul değildi—ki bu haklı bir sebep olurdu. Dikkatini beni dinlemekle telefonunda gezinmek arasında bölmüyordu.

Ne zaman konuşsam, sanki dünyanın en büyüleyici sırlarını paylaşıyormuşum gibi dikkatle dinliyordu, hangi renk kalemin ne anlama geldiğini açıklamıyordum.

Başarılı olmasının sebebi buydu. Dedikodu bloglarında adının sıkça anılmasının sebebi de buydu; birçok yıldız ve model onunla ilişkilendiriliyordu. Ve bu bile, onunla gerçekten birlikte olanların sayısıyla kıyaslandığında muhtemelen hiçbir şeydi.

Veya misafir yatağı.

Ya da o yere atılmış kıyafet yığını bir göstergeyse, bilardo masası.

Her ne kadar çıplaklığın en ince ayrıntılarına şahit olmayı tercih etmesem de, gerisi beni ilgilendirmiyordu.

Kucağımdaki telefonum titredi ve iyi ruh halim bir anda yerle bir oldu. Vücudumdaki her kas kemiklerimin etrafında gerildi; bu, sabahki yorucu yogadan sonra daha da kötü bir ağrıydı. Kalbim boğazımda, midem korkudan düğümlenmiş halde, derin bir nefes vermeden önce ekrana şöyle bir göz attım.

Ben: Günaydın patron. Her şey yolunda mı?

TC: Uyanığım ve çekimi tekrar kaçırma tehlikesi yok, bunu bildirmek istedim. Bugün hala müsait misiniz?

Hayır, değildim. İşletme Sahipliği dersim için çok büyük bir final ödevim vardı ve tam bir cehennemdi.

Hayır, cehennemden bile beterd.

Dersin çok kolay geçeceğini sanıyordum. İyi bir insan olduğumu, etik bir insan olduğumu düşünüyordum. Şirketlerin neler yaptığını ve çoğu zaman nasıl da paçayı kurtardığını incelediğimizde, insanların bu tür karanlık işleri nasıl düşünebildiklerine hep şaşıırıyordum. Dürüst davranmaktan çok daha zaman alıcı, kaygı verici ve karmaşık görünüyordu.

Ancak profesörümüz bizi rahatsız edici durumlara itmeyi severdi; bilinçaltımızdaki mikro saldırganlıklarımızı, açgözlülüğümüzü ve öz koruma içgüdümüzü sorgulayarak bizi geleceğin daha iyi liderleri yapmaya çalışırdı. Son ödevde, para ve başarı arayışımızda kişisel sınırimızın nerede olduğunu inceleyerek kendi kusurlarımıza ayna tutmamız ve bu sınırı aşmadan önce kendimizi sorgulamamız gerekiyordu. Sadece etik olmayan bir iş uygulaması bulmakla kalmadık, aynı zamanda yakalandığımızda bize ve kurgusal şirketimize ne olacağının etkisini de incelememiz gerekiyordu.

Her şeyin güllük gülistanlık ve mükemmel olduğunu iddia ederek görevi geçiştiremezdim. Ama kendimi gitmem gereken alana itmek de zordu.

Özellikle de her ne zaman makale üzerinde çalışmak için otursam, aklım kaçınılmaz olarak babama ve dağılmış ailemize gidiyordu.

Bu yüzden geride kalmıştım ve art arda ikinci bir günüm daha yoktu.

Ama benim de yapmam gereken bir işim ve kazanmam gereken bir maaşım vardı.

Ve eğer bu bana okul ödevlerinden ve babamla ilgili düşüncelerden kaçmak için bir bahane verirse...

Ben: Evet, orada olacağım.

TAMAM, BURADAYIM.

Şimdi orası nerede Allah aşkına?

Kapıda ismimi verdikten sonra bana bir geçiş kartı verildi ve Tripp'in ses stüdyosunun nerede olduğunu gösteren genel yönlendirmelerle birlikte içeriye alındım. Ben de o yönlendirmeleri takip ettim.

En azından ben öyle sanıyordum.

Arsa çok büyüktü ve binaların çoğu birbirine benziyordu. Numaralar da elbette sıralı değildi. Bunun ne anlamı olabilirdi ki? Aynı yerlerin etrafında mı dönüyordum yoksa gitmem gereken yerin tam tersinde miydim emin değildim. Ama tekrar eden bir kabus gibi, dakikalar geçtikçe daha da kayboluyordum ve sonunda geç kalmaya başlamıştım.

Erken olmak için geç kaldık, ama yine de.

Geç.

Pes edip boş bir yere park ettim ve telefonumu aldım.

Ben: Neredeyse geldiniz mi?

Tripp'in cevabı, onun araba kullandığını tahmin ettiğim için beklediğimden çok daha hızlı geldi.

Tahminim yanlışmış.

TC: Zaten buradayım. Sen neredesin?

Ben: İşte asıl önemli soru bu. Otoparktayım... bir yerlerde.

Tekrar mesaj atmadan önce etrafta neler olduğuna dair birkaç soru daha sordu.

TC: Orada bekleyin.

Ben: Eğer biri bana nereye gideceğimi söylerse bulabilirim.

Cevap vermeyince çantamı kaptım ve dışarı çıktım. Başka birini gönderip beni geri getireceğini sanıyordum ama birkaç dakika sonra, otoparkın karşısından Tripp'in kendisi geldi.

Vay.

Görünüşünde zamansız, neredeyse eski tarz bir havalılık vardı. Uzun saçları, her zamanki gibi alına düşmek yerine geriye doğru taranmıştı. Üzerine tam oturan koyu gri pantolonu ve içine sokulmuş şık siyah tişörtü, bana klasik bir film yıldızının gönül hırsızını hatırlattı.

Şey, yakasına sıkışmış olan ve serin rüzgarda uçuşan kağıt önlük dışında her şey yolundaydı.

Ve yüzüne sürülen makyaj lekeleri.

Bu durum onun çekiciliğini azaltmalı ve onu gülünç göstermeliydi, ama o her zamanki gibi zahmetsizce şık ve yakışıklıydı.

Özellikle bana gülümsediğinde ve gri gözlerinin dış köşeleri kırıştığında, "Maddie için beni terk ettiğini düşünmeye başlamıştım." dedi.

Ona pazar günleri yaptığımız kahvaltılardan bahsetmiş olmalı.

"Bu hafta olmaz," dedim. Tam ayrılırken Wren'in gelmesi nedeniyle biraz daha kalmaya niyetlenmişim ama kendimi zorla uzaklaştırmıştım.

İyi ki de öyle yapmışım, yoksa gerçekten geç kalacaktım.

Ya da daha sonra, çünkü patronum zaten işe başlamıştı bile.

"Erkenden geldiniz," diye belirttim, bunun tipik bir durum olup olmadığını ve buna göre plan yapmam gerekip gerekmediğini öğrenmek amacıyla.

"Trafik azdı."

Los Angeles'ta trafik hiçbir zaman hafif olmazdı, ama spor arabasını evinin önünde görmüştüm. O aracın, benim Rover'ımın hayal bile edemeyeceği şekillerde, sürekli trafik sıkışıklığının içinden ustaca sıyrılıp geçebileceğine emindim.

Gözlerimi yakalamak için aşağıya baktığı anda ona bir kez daha bakmaya cesaret ettim. Dudakları kıvrıldı. "Bana baktığını hissedebiliyorum."

Yüzünü abartılı bir şekilde işaret etti. "Benim ten rengim değil mi?"

"Hayır, hayır, renk uyumu iyi. Sadece biraz karıştırmanız gerekebilir."

Bana doğru dönerek durdu ve işaret ve orta parmaklarını kaldırarak fondöten, kapaticı veya kullandıkları her neyse o makyaj malzemesinin bir noktasına dokundu. "Buraya mı?" Alnına yaydı, düzgün çizgiyi bozdu. "Yoksa buraya mı?" Başka bir nokta, çenesine doğru giden başka bir leke, sakalın bir bölümünü aydınlattı. "Ya da belki buraya..." dedi yavaşça, sürpriz saldırısını başlatmadan önce. Temiz eliyle kolumu kavrayarak, makyajlı parmaklarını yanağımda gezdirdi. Şaşkın bir çığlık ve kahkaha patlamasıyla geri çekilmeye çalıştım, ama o kolumu daha da sıkılaştırdı ve yanağımı avuçladı.

İçimden geçen son derece uygunsuz bir ateş patlamasıyla kahkaham kesildi. Daha önce beni böyle tuttuğu zamanlarda olduğu gibi, bu arzu dalgası da şok ediciydi.

Ve yabancı.

Josh'la yaşadığım en tutkulu, en samimi anlarda bile, o yoğunluğu daha önce hiç hissetmemiştim.

Kolların erojen bölge olup olmadığını araştırmam gerekiyor.

Bu arada hissi azaltmak için belki de büyük, kabarık bir palto giyebilirsiniz.

Tripp'in gülümsemesi, yanağımı kavrayan elini refleks olarak sıkmasıyla soldu. Konuşmayı unutana kadar uzayan uzun bir anın ardından, yüzümü bırakıp bana dokunduğu temiz yüzüğü ve serçe parmağını gösterdi. "Merak etme, güzel yüzün güvende."

Ani ruh halimdeki değişimi yanlış anladığını ve dağınıklıktan endişelendiğimi sandığını anlamam biraz zaman aldı. Anlamadığım bir tepkiyi açıklamaktan daha kolay olduğu için, öyle düşünmesine izin verdim.

Sözlerini duyunca gözlerimi devirerek geri çekildim ve ne diyeceğimi düşünmeye çalışırken sonunda, "İçeri girmeden önce bilmem gereken bir şey var mı?" dedim.

Bu geçerli bir soruydu çünkü tamamen bilgisizdim.

“Hayır. Bana emir verecekler, ihtiyaç duydukları kayıtları alacaklar, sonra da işi bitireceğiz. Senin için çok sıkıcı olacak.”

Bundan pek şüphe duyuyorum.

Yürümeye devam ederken onu takip ettim ve hemen hatamı anladım. "Kapıdaki adam bana sağa dönmemi söyledi."

O şerefsiz.

"Yine de bu kadar yakın olmanız etkileyici," dedi ve beni yatıştırmaya mı çalışıyordu yoksa benimle alay mı ediyordu anlayamadım. Ama öyle görünmüyordu. "Gelecekte birlikte yolculuk edeceğiz."

Trafik yoğunluğu düşükken, hızlı bir araçla mı ilerliyorsunuz?

Hayır, teşekkürler.

Bunu kendime sakladım çünkü iyi niyetime rağmen yapmaya devam ettiğim uzun gaflar listesine onun sürüşünü aşağılamayı eklememe gerek yoktu.

Bir şey söylemek istesem bile, o kaosun kapılarını açtığında bunu yapma yeteneğimi kaybettim.

Bizim ortaya çıkışımızla birlikte kaos durdu.

Tamam, biraz abartılı oldu. Çoğu zaman insanlar ışıklarla, kameralarla ve arka planlarla uğraştı. Ama yakınlarda duran, yıldızın kurtarma görevinden dönmesini bekleyen küçük bir grup insan da vardı.

Geri çekilmeye çalıştım ama Hullywood'da olduğu gibi Tripp buna izin vermedi. Büyük eliyle belime bastırarak beni ileri doğru itti ve takımla tanıştırdı. Muhtemelen rastgele bir asistanla tanışmakla ilgilenmiyorlardı ama kibar davranıp ilgileniyormuş gibi yaptılar.

Tripp, üzerinde birden fazla ayna ve uzaktan bile başımı ağrıtabilecek kadar parlak ışıklar bulunan uzun bir makyaj masasına yönlendirildi. Makyaj sanatçısı, Tripp'ten uzaklaşana kadar yüzünde bir gülümseme taşıdı, sonra da yapılan karmaşadan duyduğu rahatsızlığı göstermek için gülümsemesini düşürdü.

Hata.

Sahte nezaketini tekrar yüzüne yapıştırmadan önce mendilleri kaptı ve yakışıklı yüzü temizleyip yeniden başlamaya hazırlandı. Doğrusunu söylemek gerekirse, Tripp'in başlanmış olan işi mahvetmemesi gerekirdi. Ama aynı zamanda... Bunlar sadece noktalardı. Belki altlarında biraz baz vardı, ama daha fazlası değil. Adam saatlerce makyaj yapıp, Tripp'in işi bitirir bitirmez makyaj temizleyiciye dalması gibi bir durum söz konusu değildi.

Bu durum, Tripp'in yüzüne gülümserken arkasından ona kötü kötü bakanların sayısını merak etmeme neden oldu. Ayrıca onun bunun farkında olup olmadığını da merak ettim.

Eminim öyleydi. Bana kalırsa pek bir şeyi kaçırmamıştır.

Bu durum Tripp için oldukça yorucu olmalı.

Kenara çekildim ve sorumlu kişilerden birinin günün planını anlatmasını dikkatle dinledim.

Portfolyomu çıkarmak zahmetli ve acı verici olacağından -hele ki her şeyi göz önünde bulundurursak, duygusal açıdan da oldukça yıpratıcı olacağından- o konuşurken telefonuma notlar aldım.

İşi bittiğinde, Tripp'in herhangi bir sorusu, notu veya ihtiyacı olup olmadığını görmek için ona baktım. Bunun yerine, yansımada gözlerinin bana kilitlendiğini, etrafındaki insanların telaşlanmadığını ve onun yanıtını veya yüz ifadesindeki değişikliği beklediğini gördüm. Her şey olabilir, ama o dalgın bakışları hariç.

Sessizlik uzayınca kadın sözlerine şunu ekledi: "Bunlardan herhangi birine itirazınız yoksa."

Tripp konuşmaya başlamadan önce makyaj sanatçısı panik içinde bir ses çıkardı. Bunun yerine dikkatlice başparmağını yukarı kaldırdı.

Tripp'in... neredeyse aynı görünmesi için beklediğimden çok daha uzun süre ve çok daha fazla makyaj gerekti. Aynıydı, ama pürüzsüz bir görünüm elde edilmişti. Ayağa kalktı ve bekleyen ekibe gitmesi gerekirdi, ama bunun yerine önüme geçti.

"Bu sefer karıştırmayı daha iyi yapmışsın," diye şaka yaptım, güleceğini bekliyordum.

Hayır, yapmadı. Çenesi kenetlenmiş, başı elimdeki telefona doğru eğilmişti. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, neden?"

"Gelecekte, çalışırken mesajlaşmayı en aza indirmeye çalışın."

"Ben... Şey..."

Sözlerinin boğukluğu ve ses tonundaki sertlik beni hazırlıksız yakaladı ve kekeleyen bir aptal gibi bıraktı. Kaba davranmıyordu. Eğer mesai saatlerinde mesajlaşıyor olsaydım, uyarısı tamamen geçerliydi.

Ama Alex hakkında duyduklarımdan sonra, Tripp'in bir patron olarak herhangi bir sınırı olduğuna şaşırdım. Özellikle de ortada pek bir şey yokken telefonda konuşmak gibi önemsiz bir sınır.

Otoriter tavrı, bana bir parti arkadaşı gibi değil, bir çalışan gibi davrandığını da gösteriyordu. İstedğim de buydu ve midemde hafif bir heyecan dalgası yarattı.

"Anladığınızı söyle, Greer," diye emretti ve bu, küçük bir heyecan dalgasına neden oldu.

Şiddetli bir depremdi.

Ne oluyor be?

Ne kadar telaşlı olsam da, hiçbir şekilde başımın belaya girmemesi gerekliliği her şeyin önüne geçti. Telefonumu hızla çevirdim, böylece öğleden sonraki programı gösteren ekranı görebilsin.

"Not alıyordun," diye mırıldandı.

"Bu benim işim." Bir sonraki adımın ne olacağını veya günün ne kadarının kaldığını sorup sormayacağından emin değildim, ama olur da sorarsa diye bu bilgiyi elimde bulundurmak istemiştim.

Bir şey söylemek için ağzını açtı, ancak sorumlu kadın, "Ne zaman hazırsan biz de hazırız, Tripp," diye seslendi.

O kadar yakınımda durduğu için, ona başıyla onay verirken bile iri vücudunun nasıl gerildiğini görebiliyorum ve bir şekilde hissedebiliyordum.

O hareket edemeden, otomatik olarak uzanıp koluna dokundum. Gözleri bu temasa takıldı.

Neden bunu yapmaya devam ediyorum?

Elimi geri çekmeye başladım ama o sertçe, "Greer," dedi.

Elim hâlâ yerindeydi, donakalmıştım; gözlerim kocaman açılmış bir şekilde ona dikildi.

Yüzümü süzdükten sonra, "Neye ihtiyacınız vardı?" diye sordu.

"Ah. Şey, başlamadan önce bir şeye ihtiyacınız olup olmadığını soracaktım. Su? Kahve?"

"Şu lanet olası şeyi bir an önce bitirmek istiyorum."

Sağ.

Evet, bu mantıklı.

Sanırım elimi çekmeliyim ki o da gidip o işini yapabilsin.

Elimi neden hareket ettirmiyorum?

Vücudum ve beynim sonunda onu uzaklaştırmak için yeterince senkronize oldu. "O zaman iyi şanslar."

Cep telefonunu ve anahtarlarını cebinden çıkardı. "Sakıncası yok mu? Geçen sefer cebimde bir şeyle fotoğrafım çekilmişti, o şişkinliğin büyüklüğü bir hafta boyunca derinlemesine incelenmişti." Büyük boy telefonu uzattığım elime koymadan önce havaya kaldırdı. "Kalite düşüşünden hoşlanmadım."

Bu şaka -ya da belki de şaka değildi- beynimin tekrar alt üst olmasına yetti.

Elimden çok daha büyük bir telefona bakakalmıştım.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ SINIF OYUNCU, ALEV
SÖNENE KADAR ZİRVEDE. AMA
ROL ARKADAŞI PEK MUTLU
DEĞİL.
GREER

Tripp bir bakıma haklıydı sonuçta.

Öğleden sonra sıkıcıydı.

Tamamı değil.

Onun kısa tanıtım ve giriş bölümlerini izlemek eğlenceliydi. Muhteşem bir duruşu vardı ve çekimlerde inanılmaz derecede iyi görünüyordu. Bence her repliği ilk denemede kusursuz bir şekilde okudu.

Ama belli ki ben uzman değildim çünkü onlar birden fazla işlem yaptılar.

Birden çok daha fazla.

Aydınlatma değişiklikleri. Pozisyon değişiklikleri. Ton değişiklikleri. Vurgu değişiklikleri. Kelime seçiminde ufak tefek değişiklikler. Yayın hizmeti isimlerinin değiştirilmesi.

Çok fazlaydı.

Ve birileri hazırlık yaparken aradaki o sessizlik anları çok sıkıcıydı. Bunu düşünen tek kişi ben olmamalıydım çünkü her ara verildiğinde Tripp yanıma geliyordu. İlk başta telefonunu alıp ekranı kaydırmaya geldiğini sanmışım ama uzattığımda hiç almadı. Onu yerine yerleştirirkenki zoraki gülümsemelerini fark ettikten sonra, ben onun yanına gitmeye başladım.

Sosyal medya için çektiği videolar daha eğlenceli olabilirdi, ancak hareketlerinin ve sözlerinin o anki viral trendlerle uyumlu olmasını sağlamak için de aynı derecede emek harcadı. Çoğu klişeydi ve akımların ne kadar hızlı değiştiği düşünülduğünde muhtemelen haftanın sonuna kadar geçerliliğini yitireceklerdi, ancak yine de her şeye gösterdiği aynı özeni ve çabayı gösterdi.

Her ne kadar bu durumdan son derece bıkmış olsa da.

Çekimler arasında daha fazla talimat verildikçe, verimlilik arayışında Tony'nin asistanını örnek aldım ve Tripp'e su getirmek için sessizce uzaklaştım.

Ama o suyu nerede bulacağımı hiç bilmiyordum. Çekimler boyunca ona içecek ve atıştırmalıklar ikram edildiğinden, mutlaka bir miktar su olması gerektiğini biliyordum, ama nereye gittiğimi hiç bilmiyordum.

Odanın bir köşesine yaklaşırken, benim yaşlarımda bir adam bana acıyarak, "Kaybolmuş gibisin," dedi.

"Su?"

"Diğer taraf."

Burada neden sürekli yanlış yöne gidiyorum acaba?

Dışarıyı işaret etti. "Sana göstereyim." Yürümeye başladık, sonra "Yeni iş mi?" diye sordu.

"Bu kadar açık mı?"

"Sadece çekimler sırasında Bay Carter'ın asistanı olmadığınızı bildiğim için soruyorum. Adınız ne?"

Bay Carter. Çok resmi.

Böyle bir şeye maruz kalmak aptalcaydı. Tripp'in oyuncu olması yüzünden oradaydım. Ama nedense, onun ünlü olduğunu unutmak kolaydı.

Sonradan fark ettim ki, henüz cevaplamadığım bir soru sormuştu. "Greer."

"Ben Alfie." Beni odadan çıkarıp uzun bir koridora götürdü. "Bu işe girmek mi istiyorsun?"

Glmemi zor tuttum ve başımı salladım. Dramla, iki yüzlü insanlarla ve şöhretin getirdiēi yoēun mahremiyet eksikliēiyle uērařmak istesem bile, oyunculuk yeteneēim yoktu. Sıfır. Dürüst olmak gerekirse, sıfırdan da az. O kadar kaskatıydım ki, ancak zombi rollerinde oynayabilirdim. "Sen mi?"

"Evet. Ama milyonlarca seēmeye katıldıktan ve sadece iki iş aldıktan sonra, gerēek mesleēim belki de angarya işler yapmak olabilir."

Onu daha dikkatlice inceledim. Uzun boyluydu. Tripp kadar uzun deēildi ama yaklaşık 1.80 metre civarındaydı. Vücudu da daha inceydi, ancak kısa kesilmiş sarı saēları mavi gözlerini ve elmacık kemiklerini daha da belirginleştiriyordu.

Televizyonda oynayabilecek kadar sevimliydi. Benim gibi oyunculuk yeteneēi olmasa bile, her zaman yazılı işler veya figranlık seēenekleri vardı.

Ya da suē dizilerindeki cesetler.

Bunları da oyunculuk repertuarıma ekleyebilirim. l bedenler ve ölümsüz bedenler.

Odanın diēer tarafından, üzerinde ēeřitli atıştırmalıklar, meyveler ve iēecekler bulunan bir masanın hemen yanından tekrar iēeri girdik. Bir su şişesi ve bir protein barı aldım ve Tripp'in tercihleri hakkında daha fazla bilgi edinmeyi aklıma not ettim.

"şurada ēalıřmak nasıl gidiyor—" diye söze başladı Alfie, daha biri adını ēaēırmadan.

Arkamı dndēmde her şeyin yeniden kaosa dndēn gördüm.

"şunu yapabilir miyim—" diye denedi ama sözleri bir baēırıřla tekrar kesildi. "Kahretsin. Umarım seni buralarda görürüm, Greer."

"Belki de yakında seni ekranda görürüm. Seēmelerde başarılar dilerim."

Geri geri yürürken yukarıyı işaret etti. "Aēzınızdan ēıkanlar, ilahi takdir tanrılarının kulaklarına ulaşsın."

Verimliliēim fena deēildi belki ama zamanlamam üzerinde ēalıřmam gerekiyordu ēnk Tripp'in yanına dndēmde işini bitirmişti.

Kelimenin tam anlamıyla.

Programda nerede olduğumuzu zihnimde gözden geçirdim. "Daha fazlası olduğunu sanıyordum?"

"Onların zaten yeterince var," dedi bakışları başımın üstüne kaymadan önce.

Omzumu çevirip onun bakışlarını takip ettiğimde, Alfie'nin yaptığı işe değil, bana doğru baktığını gördüm.

Ve bu yüzden neredeyse başına metal bir direk yiyecekti.

Bu tehlikeli an onu harekete geçirdi ve ben de gülerek arkamı döndüm.

Tripp'in bana bakış şekline güldüğüm an boğazımda düğümlendi.

Eyvah.

İş yerinde mesajlaşmak yasaksa, sosyalleşmek kesinlikle iyi bir şey değil demektir.

Özellikle de olayların sonunu kaçırdığım için.

"Yeni arkadaş mı?" diye sordu.

"Su bulmama yardım etti." Ona su şişesini ve protein barını uzattım. "Acıkırsan veya susarsan diye sana bir şeyler almak istedim."

Dudakları hafifçe kıvrılırken yüz ifadesi aydınlandı. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Elbette, yapıyorum. Bu benim işim."

Göründüğünden daha yorgun olmalıydı çünkü neşeli tavrını zorlamadı. Yüzü ifadesizleşirken küçük gülümsemesi de kayboldu.

Göğsüme beklenmedik bir hayal kırıklığı çöktü. Gözlerini kıstıran o küçük gülümsemeler, herkese verdiği o rahat sırıtışlardan her zaman daha samimi görünüyordu.

Ya da belki de yanıliyordum. Belki de tam tersiydi ve gözdeki kırıksıklık aslında bastırılmış bir rahatsızlık seğirmesiydi.

Odayı şöyle bir gözden geçirdi ve ekledi: "Bir şeye ihtiyacım olduğunda size haber vereceğim."

"Bana söylemeni beklersem, o kadar etkileyici olmaz."

Bu onun dikkatini tekrar çekti. "Her zaman etkileyicisin."

Tripp'in bu tür açıklamalarının otomatik olduğunu ve muhtemelen nefes almak kadar içgüdüsel geldiğini biliyordum. İzlediğim röportajlarının hepsi aynı türden şakalarla doluydu. Ama bu, benim gibi aşırı hırslı birine söylenecek en doğru şey olmadığı anlamına gelmiyordu.

Yine de gözlerimi devirdim.

Sonunda sunduklarıma şöyle bir göz attı. Bara gitmedi ama suyu kabul etti ve yarısını bir çırpıda içti.

Susamıştı.

Başarı!

Tripp hâlâ içki içerken, o günkü asistanlardan biri aceleyle yanına geldi. Gergin adam neredeyse yere yığılacak gibiydi. "İyi, hâlâ buradasın. Sosyal medyaya yükleyeceğim ilk videoyu hazırlıyorum çünkü bu işlerin nasıl olduğunu biliyorsun. Çabuk yapmalıyım yoksa utanç verici olur. Seni etiketleyecektim ama sanırım kullanıcı adım güncel değil."

Adam sonunda konuşmayı kesti ve belki de hayatında ilk kez derin bir nefes aldı; ben de Tripp'ten bir cevap bekledim.

Su şişesini elinden çekip, şişeyi tutan elinin tersiyle ağzını sildi. Eğer fotoğrafçı olsaydım, bu pozu gelecekteki bir çekimde kullanırdım. Çok viral olurdu.

Ama ben öyle değildim, bu yüzden ağzımı kapalı tuttum ve manzaranın tadını tek başıma çıkardım.

Gerçekten de güzel dudakları var. Güzel şekilli. Sakal tıraşı ile gizlenmek yerine daha da belirginleşmiş.

"Hiçbir fikrim yok," dedi. Sessizlik uzadı ve o da sessizce boğazını temizledi.

Ve ben hala onun güzel dudaklarına bakıyorum.

Bakışlarım birden onun gözleriyle buluştu ve yanaklarıma yayılan kızarıklığın hissettiğim kadar belirgin olmamasını canı gönülden umdum.

"Telefonum sende," diye hatırlattı bana, yüzünde o küçük gülümseme yeniden belirmişti.

Hata.

"Özür dilerim, dalmıştım," diye mırıldandım. Tam olarak yalan değildi. Patronuma bakarken dalmıştım işte.

Çantamdan telefonunu çıkardım ve ona uzatmaya çalıştım ama o, kalan suyu içerken telefonu almak için hiçbir hareket yapmadı.

Tamam aşkım...

Şifresini girdim ve asistanlarına bu kadar kişisel bir şeye erişim izni vermesinin ne kadar akıl almaz bir şey olduğunu tekrar düşündüm. Memnuniyetsiz bir çalışan, kötü bir mesaj, e-posta veya çevrimiçi yorum, onun dünyasını yerle bir edebilirdi.

Özellikle de paylaşılabilecek özel fotoğrafları veya mesajları varsa.

Tek tahminim, o bilgileri ayrı bir telefonda sakladığıydı. Akıllıysa, iki adımlı kimlik doğrulama ve biyometrik özelliklerle donatılmış ayrı bir telefonda saklar ve sadece kendisinin erişebildiği bir kasada muhafaza ederdi.

Ben de öyle yapardım. Hafifçe müstehcen mesajlar göndermek bile beni, yanlışlıkla profesörlerime, ölümcül düşmanlarıma ve jinekoloğuma göndermediğimden emin olmak için üç kez kontrol eden nevrotik bir karmaşaya dönüştürmüştü.

Tedbir amaçlı olarak, telefonumu kaybetme ihtimaline karşı onu TC olarak bile kaydetmiştim. Sanki dünyada sayısız başka Tripp yokmuş gibi.

Instagram'ı açıp profiline girdiğimde kaşlarım çatıldı.

Bu doğru olamaz.

Başka bir kullanıcı adı olup olmadığını görmek için küçük düğmeye tıkladım, ancak yoktu.

Ha.

İki milyonu aşan takipçi sayısı etkileyiciydi ama yine de beklediğim kadar yüksek değildi. Ancak tek resmin dört yıl öncesine ait rastgele bir gökyüzü fotoğrafı olması şaşırtıcı değildi. Mavi onay işaretine rağmen, çoğu kişi bunun bir dolandırıcılık hesabı olduğunu ve bir sonraki projesini finanse etmek için paraya ihtiyacı olduğunu iddia ederek kendilerinden para isteyeceğini düşünmüştür.

Ya da daha kötüsü, çıplak fotoğraflar isteyebilirler.

"Bu tek hesabınız mı?" diye sordum, emin olmak için. Çenesini kaldırdığında, diğer adama kullanıcı adını verdim.

"TikTok'ta da durum aynı mı?" diye sordu.

"Muhtemelen," dedi Tripp.

Emin olmak için uygulamayı açtım, göğüs sallama videosu ya da benzeri bir şey bekliyordum. Bunun yerine, en iyi klasik komedilerin sıralamasını gösteren bir video çıktı.

"Aynı," diye onayladım. Kullanıcı adı aynı olabilirdi, ama geri kalanı farklıydı. O uygulamada daha fazla takipçisi vardı, ama hiç kimseyi takip etmiyordu. Ve tek bir video veya fotoğraf bile yoktu. Yeniden paylaşım bile yoktu.

Adam ekrana baktıktan sonra yüzünde dehşet ifadesi belirdi. Hemen ifadesini gizledi. "Sosyal medya hesaplarınızı yönetecek birini tutmalısınız. Size birkaç şirket önerebilirim."

Tripp başını salladı. "İyiyim."

"Ama bu—" diye başladı adam ve Tripp'in anında sinirlendiğini görebiliyordum.

"Ona yardım edeceğim," diye araya girdim. Profesyonel olup internette viral olan biri değildim elbette, ama internetteki varlığının daha da kötüye

gitmesi de mümkün değildi. Ayrıca, zaten yetersiz olan özgeçmişime bir madde daha eklemek gelecekte bana yardımcı olacaktı.

Üstelik, bu ek sorumluluk, aşırı yüksek maaşımı hak etmeme de katkıda bulundu.

Adam bunun kendisi için yeterli olduğuna karar vermiş olmalı ki başını salladı. "Bunu şimdi yayınlayacağım. Hikayesine ekleyeceğim, hepsi bu."

"Üzerinde çalışıyorum."

Patronum pek yardımcı olmamıştı ama adam yine de minnettarlığını Tripp'e yöneltti. "Teşekkür ederim efendim." Geldiği gibi hızla uzaklaştı.

Tripp öne eğildi, bu da ne kadar yakın durduğumuzun farkına varmamı sağladı. Ama sadece, "Başka bir şeye ihtiyaç duymadan önce buradan defolup gidelim," diye mırıldandı.

Yüz ifademi korumaya çalıştım ama gülümsememi engellemekte zorlanıyordum. "İyi fikir, efendim."

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Genellikle öyle olmaz mı patron?"

"Evet, ama bence çeşitliliğe ihtiyacımız var. Efendim değil mi o zaman? Peki ya patron? Büyük patron? Kaptan?"

Göz temasını birkaç saniye fazla sürdürdü. Uzun bir günün ardından onu sinirlendirdiğimi düşünmeye başladığım anda, "Efendim çalışıyor," diye homurdandı.

Sonra kapıya doğru yöneldi, beni de yetişmek için aceleyle geride bıraktı.

Bunu yapabilecek kadar beynimi çalıştırmayı başardıktan sonra.

Dışarı çıkarken başka kimseye rastlamamayı başardık. Güvenli bir yere ulaştığımızda, yeni etiketlenen videoyu yeniden paylaşmak için adımlarımı yavaşlattım.

Tripp omzumun üzerinden bana bakarak, küçümseyen bir ifadeyle, "Sosyal medya saçmalıklarıyla uğraşmana gerek yok," dedi.

Hayal kırıklığımı duymasın ve bana acıyarak işi vermesin diye ses tonumu nötr tutmaya çalıştım. "Başka birini mi işe alacaksınız?"

"HAYIR."

Kaşımı kaldırdım. "Kendin mi yapacaksın?"

"Hayır."

"O zaman ben hallederim. Kolay olur." Onu ve kamerasını düşündüm. "Fotoğraflarından bazılarını paylaşabiliriz. İnsanlar buna bayılacak."

Sırıttı. "Önce senin fotoğraflarınla başlayalım."

"Sildiğiniz dosyaları mı kastediyorsunuz?"

"Tamam, öyle olsun."

"Ama ciddiym. Paylaşım yapmak gerekli bir kötülük."

Arabamın yanına vardığımızda, tartışmak istiyormuş gibi görünüyordu ama sonunda pes etti. "Pekala. Ne yapmam gerektiğini bana gösterebilirsin, böylece her şey senin sorumluluğunda olmaz. Akşam yemeğinde başlayalım. İtalyan yemeği ister misin? Makarna ve bir sürü ekmek çubuğu düşünüyorum."

Kabul etmeyi ne kadar çok istesem de, yapamadım. Ödevimi daha fazla ertelersem, asla zamanında bitiremeyecektim. Sadece bir derste bir not olabilirdi, ama o dersten kalma düşüncesi içimi bir felaket hissiyle dolduruyordu. Sanki hayalimdeki mesleği yapacak olan potansiyel işveren bir şekilde o düşük notu öğrenip beni işe almamaya karar verecek ve beni her zamanki gibi amaçsız bırakacaktı.

Mantıksızdı ama bu, göğsümü sıkıştıran ve kalbimin duracağından endişe etmeme yol açan kaygıyı azaltmadı.

İstemeyerek de olsa—çünkü gerçekten de dikkatimi dağıtacak bir şeye, makarnaya ve güzel bir arkadaşlığa ihtiyacım vardı—yavaşça başımı salladım. "Bu gece yapamam."

Daha büyük bir mücadele bekliyordum. Ve dürüst olmak gerekirse, onun ilk kurnazca girişiminde pes ederdim.

Ama o sadece sıkıca kenetlenmiş çenesini sertçe yukarı kaldırdı, yüzündeki ifade yorgunluğunu açıkça gösteriyordu. "Yarın için hâlâ bir sorun yok

mu?"

"Öğleden sonra erken saatlerde orada olacağım," dedim tam o sırada biri yaklaştı.

"Bay Carter!"

Kahretsin, şansımızı çok fazla zorladık...

Tripp gerildi ve ben aceleyle fısıldadım, "Onunla ben mi ilgileneyim?"

Başını salladı, yüzündeki hoş maske kendiliğinden yerine oturdu.

"Hoş" kelimesi belki de abartılı bir ifade olurdu.

Çekici kadın bize doğru yaklaşırken arkasını döndü.

Gülümsemesi o kadar genişti ki, canını acıtmış olmalıydı. "Merhaba. Büyük bir hayranınızım. Hem de çok büyük bir hayranınızım. Merhaba demeseydim çok pişman olurum."

Belki de ona tuğlaları tekmelemesini söylemeliydim. Uzun bacaklarıyla onları otoparkın öbür ucuna fırlatabilirdi herhalde.

"Ve erkek arkadaşım daha da büyük bir hayranınız," diye devam etti, bu da içimdeki kıskançlığımdan pişman olmama neden oldu. "Her zaman 'Filmlerden zevk alan tek aksiyon kahramanı sensin' diyor."

"Haklısın, öyleyim," dedi. "Adın ne?"

Onlar konuşabilsinler diye kapıma doğru yavaşça geri çekilmeye çalıştım ama Tripp, konuşmasına ara vermeden parmağını kemerimin ön halkasına taktı.

BENCE...

Bu...

Huuhhnnn.

Beynim, o tutuşun ne kadar samimi görüldüğünü algılayacak kadar çalışmaya başladı. Kendimi usulca kurtardım ama yakınında kaldım. Telefonunu hâlâ elimde tutarak, yeni paylaştığı videodaki bildirimleri

tarayıp başka bir etiket olup olmadığını kontrol ettim. Bakarken aklıma başka bir fikir geldi ve uygulama mağazasında bir uygulama açtım. Önce onunla konuşabilmek için telefonu indirmeye başladım.

Ne dediniz?

'Telefonunuza takip uygulaması yükleyebilir miyim?'

O, benim deli olduğumu düşünecek.

Onu takip etmeye çalışmıyordum. Gerçekten de öyle değildi. Uygulamayı Maddie ve Wren ile acil durumlar için kullanıyordum. Ama tekrar kaybolursam ve o da arama kurtarma yapacak kadar meşgul olursa, konumuna erişebilmek işime yarardı.

Onu oraya yerleştirmek sadece işimi yapmamdı.

Verimlilik adına.

İzin istemektense özür dilemek daha iyidir.

Göğsümdeki kalp çarpıntısıyla, yükle düğmesine tıkladım ve şifresini girdim, bir an önce indirilmesini umuyordum.

Ve o "Greer" diye homurdanınca suçluluk duygusuyla karışık bir çığlık attım.

Ekranı göğsüme bastırırken dikkatim birden ona yöneldi. "Hım?"

"İmza için kalem ve kağıdınız var mı?" diye sordu, keskin bakışları beni inceliyordu.

"Kalem ve kağıdım var mı?" diye zorlama bir mizahla alay ettim. "Kimle konuştuğunu sanıyorsun?"

Telefonunu henüz ona vermeye niyetim olmadığı için, elindeki telefonu bir o yana bir bu yana savurarak çantamdan kağıt ve kalem çıkardım.

Tripp kağıdı ikiye yırttıktan sonra, birini ona, diğerini de erkek arkadaşına nezaketle imzaladı. Telefonunu hevesle bana uzattığında, ikisinin birlikte birkaç fotoğrafını çektim ve Tripp'in erkek arkadaşına merhaba dediği kısa bir video kaydettim.

Kadın saf mutluluktan ölecek gibi görünüyordu ve şaşırtıcı bir şekilde Tripp de öyleydi. Başlangıçta sinirli olmuş olabilir, ancak olumsuzluk hızla ortadan kaybolmuştu.

Belki de ilişki durumu onun için bir sorun teşkil etmiyordur...

Telefonunu geri verdikten sonra (ve karıştırmadığımı bin kere görsel olarak teyit ettikten sonra), onun telefonunu açtım ve uygulamanın ana ekranda olduğunu gördüm. İçine bakmaya zahmet etmeyeceğini umarak, uygulamayı takvim ve sosyal medya uygulamalarının bulunduğu bir klasöre taşıdım.

Kadın havada süzülerek yakındaki bir binaya girerken, Tripp'in yakışıklı yüzünü inceledim. "Bundan zevk alıyorsun, değil mi?"

"Bazen," dedi. "Ama sırf beni kızdırmaya çalışan, para isteyen, rol isteyen ya da arabayla uzaklaşmadan önce internette satışa çıkarılacak şeyleri imzalamamı isteyen bir densiz olduğunda değil. Ama gerçek bir hayran olduğunda, evet. Keyif alıyorum."

"Bu iyi."

Ve imrenilecek bir durum.

En azından işinin avantajlarından yararlanma kısmı iyiydi. Geri kalanı bana cehennem gibi geldi. Gerçi, gizlice bir konum takip cihazı kurduğum için, ne kadar müdahaleci olduğunu değerlendirecek durumda değildim.

İçimde bir suçluluk duygusu sel gibi akıyordu ve telefonunu ona uzatırken, "Yarın görüşürüz," diyerek bunu olabildiğince gizlemeye çalıştım.

Arkamı döndüm ama eli kapıma uzandı, beni içeride hapsetti ve kapıyı açmamı engelledi.

Kahretsin, ne yaptığımı gördü. Biliyor.

O biliyor!

Ama sesi kısık ve boğuk bir şekilde sordu: "Greer, bir şeyi mi unuttun?"

Nefes almayı nasıl öğreniriz?

Nasıl düşünülmeli?

Eskiden ismimden ne kadar nefret ederdim, ama senin telaffuzun sayesinde şimdi ona bayılıyorum.

Ağzımı açıp bunlardan herhangi birini ağzımdan kaçırmadan—ya da uygulama üzerinden yaptığım takipleri veya kafamı dolduran daha da uygunsuz düşünceleri itiraf etmeden önce—"Anahtarlarım hâlâ sende," dedi.

Ah.

Sağ.

Harika iş, Greer.

Gerçekten pürüzsüz.

ON İKİNCİ BÖLÜM

NÜFUS BEBEK YENİ ROLÜ İÇİN
İŞ BİRLİĞİ YAPILIYOR. UMARIM
BUNA DEĞER.

GREER

İSTİFA EDECEĞİM.

O noktada neyi bıraktığımdan bile emin değildim.

Tripp ile olan işim.

Üniversite.

Annemin kızı olmak.

Greer Moore olarak hayat.

Herhangi biri. Hepsi.

Gece ilerledikçe, karanlığa karışmadan önce adımı değiştirme fikri giderek daha cazip gelmeye başladı.

Kaçıp sirke katılabıldım.

Bahse girerim ki, giriş seviyesi bir pozisyon için beş yıllık deneyim şartı aramıyorlardır.

Kendi düşüncelerime kafamı salladım. Akrobatik yeteneğim sıfırdı ve palyaçolar beni çok korkutuyordu.

"İyiym anne," diye tekrarladım o kısa telefon görüşmesinde milyonuncu kez.

“İyi olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama bilinçaltımızdaki stres birçok şekilde kendini gösterebilir. İyi uyuyor musun?”

Hayır, çünkü stresimin hiçbiri bilinçaltı kaynaklı değil.

“Evet,” diye yalan söyledim.

“Güzel. Senin için endişeleniyorum.”

Annemin sürekli yanımda olmasından duyduğum o sevgi dolu rahatsızlık, kısa sürede bir suçluluk nehrine dönüştü. Sürekli zorluklarla boğuşmamın onun suçu değildi. Bunu ondan çıkarmak haksızlıktı.

"Endişelenmene gerek yok. Söz veriyorum. Bana neler yaptığını anlat."

Çoğunlukla diğer eski üyelerle birlikte gittiği restoranlardan bahsetti. Arada bir sürü avukat ziyareti olduğunu tahmin edebiliyordum ama bunlardan hiç bahsetmedi. Sosyal etkinliklerden veya gönüllü kurullarından da söz etmedi. Ben de sormadım. Davet almış olsa bile kabul etmediğine bahse girerdim.

Sadece evliliği altüst olmamıştı. Tüm hayatı, birkaç ay öncesine kıyasla tamamen farklı bir hal almıştı.

Telefonu kapatmadan önce, onun benimle ilgilenmesine izin verirken biraz daha konuştuk.

Sehpanın üzerine dağılmış notları inceledim. Çalıştığım yeri buldum ve tutarlı bir fikir oluşturmaya çalıştım. Tam bir fikir oluşmaya başlarken, titreşen telefonum masanın üzerinde şakırdadı ve yine aklımı kaybettim.

Telefonu tamamen susturmak için kaptım; acil durumlar umurumda değildi. Tahmin edebileceğiniz gibi, yine patronumdan mesajlar geldi.

TC: Beni görmezden gelemezsin.

TC: Ben çıkıp seni görmeye geleceğim.

Gözlerimi devirdim, derdinin ne olduğunu merak ediyordum.

Bildiğim kadarıyla, Tripp'in yakında çıkacak filmi için yapılan ilk üç günlük okuma provası sorunsuz geçmişti. Ne yazık ki, sadece ilk güne

katılabildim, ama o birkaç saat inanılmazdı. Özellikle de diğer asistanlarla birlikte sadece bir gözlemci, çevrede veya lobide sıkışıp kalmadığım için.

Tripp beni arkasındaki bir sandalyeye oturtmuştu ve sık sık arkaya yaslanıp fikrimi soruyordu.

Filmleri çok severdim. Belki Maddie kadar değil ama benim de çocukluğumun büyük bir parçasıydılar. O büyülü perdenin ardına bir göz atmak, tahmin ettiğimden çok daha heyecan vericiydi.

Ne yazık ki, görebildiğim tek şey buydu. Ders programım ve diğer iki günlük okuma provası çakışmıştı. Tripp ile sık sık mesajlaşıyorduk ve anlatılanlara göre her şey yolundaydı.

Hayır. İyiden de öteydi. Çalışırken içinde büyüyen bir kıvılcım vardı. Sanki amacını yaşadığını biliyordu.

Nedense, yönetmenin doğum günü yemeğine oyuncu kadrosunun geri kalanıyla birlikte katılma söz konusu olduğunda o mutluluk kayboldu. Nedenini hiç bilmiyordum. Eğer beni strese sokan muazzam iş yükü olmasaydı, onun davetini seve seve kabul ederdim; lüks bir restoranda açık bar ve ücretsiz yemek olurdu.

Bu, mutfağımda ayakta dururken aceleyle ağzıma tıktırdığım, yumuşamış artmış salata ve neredeyse bayatlamış tortilla cipslerinden daha iyiydi.

Gitme tehdidini tekrar okuyunca, hızlıca bir mesaj yazdım.

Ben: Sakın yapma!

TC: O halde buraya gelin.

Ben: Yapamam.

TC: Tofu var. Sadece biraz süngere benziyor.

Ben: Çok cazip, ama yapamam. Cumartesi görüşürüz.

TC: Tamam, tofuyu size getireceğim. 30 dakika sonra görüşürüz.

Ben: Yeni müdürünüzün doğum günü partisini aksatamazsınız.

TC: Kimse fark etmeyecek.

Bu işin uzmanı olmaktan çok uzaktım ve bunun doğru olmadığını ben bile biliyordum. Tıpkı çekimler başlamadan önce yönetmenini küçümsemenin kariyerim için kötü bir hamle olacağını kesin olarak bildiğim gibi.

Ben: Eğer canınız sıkılıyorsa, eminim sohbet etmekten keyif alacak birçok güzel yıldız adayı vardır.

Parmaklarım gönderme düğmesinin üzerindeydi ama basamadım.

Bu profesyonelce değil. Hepsi bu.

Mesajı yeniden düzenledim.

Ben: Eğer canınız sıkılırsa, yeni rol arkadaşlarınızla konuşun. Bunu rol araştırması olarak düşünün.

TC: Ben sıkılmıyorum.

Ben: Harika, o zaman iyi geceler patron.

Hiç yılmadı, verilen ince ipucunu anlamadı.

TC: Ben "Efendim" demeyi tercih ederim.

Bu şakayı asla unutamayacağım.

TC: Oraya vardığımda gecenin tadını çıkaracağım. Süngerden başka bir şey ister misin—yani, tofu?

Ben: Hayır!

TC: Tamam, o zaman sadece tofu.

Ben: Hayır! Yani, hayır, buraya gelemezsin.

Hemen bir yanıt bekliyordum, ancak telefonuma bakarken hiçbir şey gelmedi.

İyi. Pes etti.

İşime tekrar odaklanmaya çalıştım ama tüm kelimeler birbirine karıştı ve hiçbir anlam ifade etmedi.

Onun pes etmesine neden hayal kırıklığına uğradım?

Ya da belki de pes etmedi ve alıntı tofu ile buraya doğru geliyor.

Üzerimdeki bol pijama tişörtüne ve hiç de şık durmayan, yıpranmış şortuma şöyle bir göz attım.

Profesyonel anlamda.

İyi görünüp görünmemem umurumda değildi.

Ve dairemin içinde aceleyle ayağı kalkıp koşarken kendi kendime bunu tekrarlayıp durdum.

Telefonun alması telaşlı koşuşturmamı yarıda kesti ve çoraplı ayaklarım koridorda kayarak aniden durdum, sonra geri dönüp telefonu açtım. Tripp'in daha fazla ayrılma tehdidinde bulunduğunu varsaydım. Onu bu tehditlerden vazgeçirmeye çalışacaktım. Ama bu, damarlarımda kabaran tuhaf bir beklenti ve hayal kırıklığı karışımını engelleyemedi.

Telefonumu kaptım.

Ve sonra o milyonlarca köpüren baloncuk, ağır, kurşun gibi ağır, korkunç toplara dönüştü.

Hayır.

Tripp değil.

Uğraşmak istemediğim aramayı sessize aldım, ancak patronumdan bekleyen bir mesaj olduğunu gördüm.

TC: Bunu yaparsam bir şeyi bölmüş olur muyum?

Telaşlı koşuşturmamla daha da kötüleştirdiğim, etrafımdaki kaosa baktım; artık notlar sadece masada değil, yerde de vardı. Onun müdahaleleri olmasa bile, bu kaosun üstesinden gelemiyordum.

Bu hiç mantıklı değildi. Keyfini çıkarıyor olmalıydı, bana mesaj atmıyor olmalıydı.

Bir şeyler ters gidiyor olmalı.

Ve onun asistanı olarak bunu düzeltmek benim görevim değil mi?

Onun tehdidinin şartlarını kabul edip fikrimi değiştirmek üzereydim ki, o benim yerime karar verdi.

TC: Ya sen buraya gelirsın, ya da ben oraya gelirim.

Ben: İkiği de değil, patron.

Söylemem gereken buydu. İçimdeki inatçı taraf bunu söylememi istiyordu. Aslında, ona cehenneme gitmesini davet eden kendi teklifimi göndermemi istiyordu, ama ben profesyoneldim. Parmağım gönderme düğmesinin üzerindeydi, ama yine kendimi dokunmaya zorlayamadım.

Ve bu, başka bir mesaj eklemeden önceydi.

TC: Lütfen.

Mesajı değiştirmeden önce içimden bir iç çekerek rahatladım.

Ben: Bana adresi gönder.

TRİPP

AMAN TANRIM, KENDİNİ GÖSTERDİ.

Ve aman Tanrım, ne kadar da güzel görünüyor...

Kahretsin.

Greer her zaman hem tahrik edici hem de ıslak rüyaların ta kendisiydi, ama özellikle o an öyleydi.

Kısa siyah bir elbise giymişti, bacakları görünüyordu ama vücudunun geri kalanı yüksek yaka ve uzun kollu elbisenin altında gizliydi. Çok fazla ten göstermese de, dar kesim vücudunu sergiliyordu. Oradaki her bir piç kuruğu, onu yavaşça elbiseden çıkarıp bize neyi gösterdiğini görme şansına sahip olacak şanslı piç olmayı diledi.

Ben de dahil.

Açık kahverengi saçları her zamanki gibi toplanmış değildi. Serbestçe sarkan saçları, fark ettiğimden çok daha uzundu ve parmaklarım saçlarına

dalmak için kaşınıyordu. Ya da saçlarını elimle sarıp başını kontrol altına almak istiyordum.

Onu kontrol altında tut.

Makyajı hafifti ama gözlerine ne yapmışsa daha yeşil görünmelerini sağlamıştı. Gelmeyi kabul edeli çok uzun zaman olmamıştı ve bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar inanılmaz görünebildiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Onu rahatsız etmeden önce ne yaptığını merak ettim.

Ve bunu kiminle yaptığını.

Girişte durup saçını kulağının arkasına sıkıştırırken, odanın tamamını süzdüğünü izledim. Restoran, Alessandro Russo'nun doğum günü nedeniyle halka kapalıydı ve mekan benim gibi diğer ünlü ukalalarla doluydu. Aslında çok daha ünlü olanlarla. Bakışları hiçbirinde durmadı. Gülümsemedi, yaklaşmadı ya da yaklaşılmamasını beklemedi - ve uzun süre beklemesi de gerekmezdi. Onları fark etmiş gibi bile görünmüyordu.

O, beni bulmaya odaklanmıştı ve zaten sertleşmiş olan penisim, bacağımın üzerinden acı verici bir şekilde gerilirken seğirdi.

Ona doğru ilerlemeden önce kendimi düzeltmek için kısa bir süre arkamı döndüm. Bakışları bana takıldı ve bir gülümseme bekledim.

Hiç gelmeyen bir şey.

Ama o da hemen dönüp gitmedi, bu yüzden ben kazandım. Diğer adamların ona nasıl baktığına aldırmadan, yarı yolda bana doğru yürümeye başlayınca zafer daha da büyüdü.

Ona bakış şeklim.

Yan yana geldiğimizde, vücudu neredeyse benimkine değene kadar durmadı. Beklediğimden daha yakındı, ama istediğim kadar da yakın değildi.

Ona ihtiyacım vardı.

Dudakları baştan çıkarıcı bir şekilde kıvrılmıştı, elinde tuttuğumu unuttuğum bardağa bakarken; ben de bardağı ona uzatmaya çalıştım.

"Bu nedir?" diye sordu.

Doğum günü gecemin çoğu bulanık geçti, ama çatıdan gelen siren sesiyle ilgili kısımlar, hatta onun içki siparişi bile aklımda kaldı. "Tekila, soda ve limon."

Sonunda gülümsedi; küçük bir gülümsemeydi ama kabul ederdim. "Bunu göstereceğime küstahlık etmişsin."

"Kendinden emin."

Bana bakarken hâlâ bardağı kabul etmiyordu. Yakındakilerin duymaması için sesini alçak tutuyordu.

Ve onlar da dinliyorlardı.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

"Evet, neden?"

"Mesajlarınızdan işkence gördüğünüz izlenimi edindim."

"Öyleydim."

"Sorun nedir?"

"Sen burada değildin."

Bu bir gülümseme yaratmadı. Göz devirmeye neden oldu ve bu da neredeyse aynı derecede iyiydi. "Ciddi misin, neler oluyor?"

"Hiçbir şey. Neden?"

Gözlerini kıstı ve boğuk bir çığlık atmadan önce ağzını açtı. Telefonunu çantasından çıkardı ve bir tuşa bastı, ama ben cevapsız aramaları görmeden önce değil.

Onlardan bir sürü var.

Sahiplenici pislik.

Peki ben farklı olur muydum?

O benim bile değilken ben ondan farklı mıyım?

Az önceki kıskançlık içimi kemiriyordu. Sormaya hakkım olmayan soruları sorma fırsatım olmadı -ama kesinlikle soracaktım- ki elindeki telefon tekrar ışıklandı ve gözlerini sıkıca kapattı.

"Affedersiniz, hemen geri dönüyorum," diye aceleyle dışarı çıktı ve arka terasa açılan kapılara doğru hızla ilerlemeye başladı.

O, yalnız kalmak istedi.

Ona vermedim.

Dokunulmamış içeceği masaya bırakıp peşinden gittim. Ortamı anlayamayan ve benimle sohbet etmek için beni durdurmaya çalışan insanlardan sıyrıldım. Dışarı çıktığımda, o bana sırtını dönmüş bir şekilde en uzak köşede idi.

Yanına yaklaştığımda, "İşteyim. Bana biraz zaman verin." dediğini duydum.

İş yerinde.

Çünkü bu onun için sadece bundan ibaret.

Ben onun için her şeyim.

Bunu biliyordum. Easton, evraklar imzalandıktan sonra bile bana bunu hatırlatmıştı. Ama kahretsin, bunu onun bu kadar açıkça söylemesi canımı çok acıttı.

Telefonu kapattı ama partiye geri dönmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Duvara bakmaya devam ederken arkasını bile dönmedi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum, muhtemelen onu terk ettiği için çok kızgın olan adam hakkında meraklanarak.

Roller tersine dönseydi ben de öyle olurdum, biliyordum.

Greer irkildi ve bana doğru döndü. Bana fırlattığı bakışı bekliyordum. Beklemediğim şey ise o sinirli bakışın içindeki gözyaşlarının parıltısıydı. Kaçan birkaç damlayı hızla silerek, "Tabii ki içeride beklemedin," diye mırıldandı.

"İyi misin?" diye ekledim.

Soruma el sallayacağını sanmıştım ama öyle yapmadı. Az önce gözleriyle sildiği gözyaşları, kızarmış yanaklarından tekrar akmaya başladı. “Hayır. Hayır, değilim. Bir sürü okul ödevim birikti, notumun büyük bir kısmını oluşturan ve henüz başlamadığım bir final ödevi de dahil. Dur, bu bir yalan. Bir düzine kez başladım ve hepsini sildim çünkü berbatlar. Şimdi teslim edecek bir şeyim olup olmadığından emin değilim, hele ki vasat bir ödevim hiç olmayacak, çünkü her yazmaya çalıştığımda donup kalıyorum. Aklımdan geçen tek şey, bu ödevi berbat edersem, geleceğimin zaten olduğundan daha da çökeceği. Ve bu gelecek, hazır olduğumdan çok daha yakın çünkü dönem neredeyse bitiyor ve sadece bir dönemim kaldı. Bir. Hayatımın son on yedi yılını okulda geçirdim ve neredeyse bitti. Ama bundan sonra ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yok. En ufak bir ipucu bile yok. Ve bu varoluşsal kriz yetmezmiş gibi”—telefonunu salladı —“babam da sanki arabamın uzatılmış garantisi hakkında bana ulaşmaya çalışıyormuş gibi beni spam aramaya başladı. Ve "Sen—" Sözleri, keskin bir nefes almasıyla aniden kesildi.

Onun yerine ben doldurdum. "Ve ben de seni bu gece dışarı sürükleyen narsist bir herifim."

Yüz ifadesi yumuşadı ve ben de hiç gelmeyen bir acıma duygusuna hazırlandım. "Değilsin."

"Benim."

“Belki biraz,” diye karşılık verdi alaycı bir gülümseme ve hafif bir omuz silkmeye. İkisi de yapmacıktı ve duvarlarını yeniden inşa ederken tuğla eklediğini neredeyse görebiliyordum. “Neyse, bu şundan daha kötü geldi —”

"Baban iyi mi?" diye sordum, çünkü ebeveyn ilişkilerinin ne kadar berbat olabileceğini deneyimlerimden biliyordum.

“Evet. Annemle babam boşanıyor. Çok karışık bir durum. Bunu düşünmek bile istemiyorum, hele konuşmak hiç istemiyorum.”

Gerçekten anladım. "Bu akşam ödevi mi yapıyordun?"

"Yapmak" kelimesi belki de fazla iddialı olabilir.

Sıra bana gelmişti, ben de ona dik dik baktım ve Greer bakışlarını kaçırmaya çalıştı.

Ona izin vermedim.

Çenesini kavrayarak gözlerini bana çevirmeye zorladım. "Baştan beri okulunun öncelikli olduğunu ve ona göre hareket edeceğimizi söyledim. Neden bana bunu yapacağınızı söylemediniz?"

"Zaten bana çok fazla para ödüyorsunuz ve yaptığım işi zar zor yapıyormuş gibi hissediyorum. Yaptığım zaman da sanki pek bir şey yapmıyormuşum gibi geliyor. Ve sizin için iyi bir iş yapmak istiyorum. Hem de çok istiyorum."

'Senin için.'

Genel olarak değil.

Ama benim için.

Daha iyi bir adam olsaydım, o sözler penisimi sertleştirmezdi. Ve görmezden gelmeye çalıştığım o gözyaşı izleri, tek bir yanlış hareketin beni tahrik edeceğinden endişelenene kadar bu uyarılmayı tetiklemezdi.

Ama ben daha iyi bir insan değildim.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, ben narsist bir herifim.

Bu yüzden çenesinden tutarak onu kendime doğru çektim. "Buraya gel."

Şaşırtıcı bir şekilde, onu zorlamama gerek kalmadı. Öne doğru düştü, yüzü göğsüme çarptı.

Vücut tepkimi hissetmemesi için yeterince mesafeyi koruyarak kollarımı ona doladım. "Greer, şimdiye kadar sahip olduğum en iyi asistansın, bu konuda tartışmaya bile gerek yok."

"Bu pek bir şey ifade etmiyor," diye fısıldadı, sözleri bana karşı boğuk bir şekilde çıkıyordu.

"Öyle." Elimi omuzlarına doğru kaydırarak, yüzümdeki samimiyeti görebileceği kadar geriye doğru yasladım. "Sen zaten benim işlerimi yoluna koymuşsun."

"Ben de o kadar ileri gitmezdim."

"Sessiz olun," diye emrettim.

Gözlerini devireceğini ya da bana defolup gideceğini söyleyeceğini sanıyordum, ama dudaklarını birbirine bastırdı.

Bu sözler benim de cinsel organıma isabet etti ve onun o anlık teslimiyetinden faydalandım. "Maaşının her kuruşunu hak ettin, o yüzden bunu aklından çıkar."

Gözleri birdenbire tekrar yaşlarla doldu ve yüzünü tekrar göğsüme yaslayarak onları gizledi.

Elimle başının arkasını kavrayıp onu kendime doğru çektim. "Ve kimse sana mezuniyete kadar hayatını planlaman gerektiğini söylemiyor. Bunu çözmek için zamanın var ve sen bunu yapana kadar seninle birlikte olmaktan mutluluk duyacağım."

"Konuşmayı kes," diye emretmeye çalıştı.

"Hayır. Haftada sadece bir gün çalışabiliyor olman umurumda değil. Hatta ayda bir gün bile çalışsan umurumda değil. Yani, umurumda çünkü senin yanımda olmanı seviyorum," diye itiraf ettim kendimi yakalayamadan. "Ama o bir günde diğer asistanlarımın tüm çalışma süreleri boyunca yaptıklarından daha fazlasını başarabileceğini zaten gösterdin. Okula odaklanmak için ihtiyacın olan zamanı ayır ve müsait olduğunda benim için çalış. Kendini çok fazla yorduğun için bir dersten kalmanı istemiyorum."

"Başarısız olmayacağım," dedi usulca, sözleri boğuk çıkıyordu çünkü onu hâlâ kendime sıkıca sarmıştım.

"Biliyorum, yapmayacaksın. Bunu halledeceksin—"

"Hayır, yani, yapamam. İmkansız. Bir şey teslim ettiğim sürece geçerim. Sadece iyi bir notla değil."

Kollarımı kavrayarak onu tekrar geriye yasladım. "Öyleyse neden streslisin?"

Başını işaret ederek, "Ben deli, nevrotik ve açıkça çok, çok dramatik biriyim." dedi.

Anlamadım ama zaten çok iyi bir öğrenci de değildim. Olmama da gerek yoktu. Ne kadar farklı olmasını istesem de, her zaman babamın izinden gitmek istediğimi biliyordum—ya da daha doğrusu, Şöhretler Kaldırımı'ndaki el izlerini takip etmek istediğimi. Pahalı özel liseden mezun olmak için yeterince şey yapmıştım ve üniversiteye başvurmayı bile hiç düşünmemiştim.

Ama bu onun için açıkça önemliydi, bu yüzden anlamama gerek yoktu.

“Sen bunların hiçbirini değilsin,” dedim. “Ne yapman gerekiyorsa yap. Sen işini bitirene kadar kaba davranmaktan kaçınacağım. Anladın mı?”

Başını sallarken alt dudağını dişlerinin arasına çekti.

“Ama ondan sonra işler kızışıyor. En azından bir sonraki dönem başlayana kadar.”

Gülmeye başladı ve yüzündeki gerginliğin bir kısmı kayboldu. "Tatillerde dört gözle bekleyeceğim bir şey."

Ona bunu yapabildiğim için, onu daha iyi hissettirebildiğim için aptalca bir gururla gülümsedim.

Yüzümü incelerken kahkahası yavaş yavaş kayboldu. Sözleri neredeyse duyulmayacak bir fısıltıydı. "Göz rengin gerçekten muhteşem."

"Teşekkürler, çocuklarımız da bundan faydalanabilir."

Büyüleyici gözlerini devirdi. "Röportajlarda flört ederken bunu sık sık kullanıyor musun?"

"Bunu hayatımda daha önce hiç söylemedim," dedim dürüstçe.

Bakışlarını kaçırıp başka yöne bakmaya çalışırken hafifçe alaycı bir ses çıkardı.

Ona izin vermedim.

Kollarının üst kısmını daha sıkı kavradım ve o anında donakaldı.

Keskin bir nefes aldı.

Dudakları aralık.

Gözleri faltaşı gibi açılmıştı, şok olmuştu.

Bütün bunlar, karşı koyamadığım bu ihtiyacı daha da körükledi.

Kavga etmek istemediğimi söyledim.

Dikkatim tam o lanet olası ağzına kaydı ve pembe dilinin alt dudağını yalayıp geçtiğini gördüm. Bu, herhangi bir erkeğin dayanabileceğinden fazlaydı. Onu kendime doğru çekmek üzereydim.

Ona, bana yaşattığı şeyin aynısını hissettirmek için.

Ona, onu ne kadar çok istediğimi en ufak bir şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde hissettirmek.

Ama buna gerek kalmadı.

Öne doğru eğildi.

Kadın iyice yaklaştı.

Sonra aynı hızla geri çekildi, beni şaşırttı. Bunu kendi avantajına kullandı ve hızla kendini kurtardı. Ama bu ona yetmedi ve duvara çarpana kadar birkaç sendeleyerek geri çekildi.

O kollarımın arasından ayrıldığında, etrafımızdaki dünya yeniden normale döndü ve dışarıya bir grup insanın geldiğini, sigara içerken gülüp konuştuklarını fark ettim.

“Şey... Üzgünüm... Gitmeliyim...” diye başladı Greer, ardından titreyerek derin bir nefes aldı. “Gitmeliyim.”

Tek kelime etmeden uzaklaşınca peşinden gitmek istedim. Kahretsin, onu durdurup yerinde tutmak ve sonunda ağzını öpmek, o tadı asla unutmamak için ne kadar çok istedim.

Ama ona ihtiyacı olan alanı verdim.

Bunu yapmak beni çok üzdü ama biliyordum ki onu zorlarsam, onu elde etmeden önce kaybedecektim.

Ve ben bu riski göze almaya hazır değildim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

B-LİSTESİNDEKİ ÜNLÜ OYUNCU ORTADAN KAYBOLDU MU?

GREER

O ŞEREFSİZ.

Benden kaçınıyor.

Öncelikle, dün gece beni öpmeye çalıştı.

Ya da birbirimizi öpmeye çalıştık.

Ya da bu sadece kafamda kurduğum bir şeydi ve neredeyse kendimi rezil edecektim.

Her iki durumda da, önce bu oldu, şimdi de benden kaçıyor.

Tripp'i suçlamadım bile. Benim o küçük... patlamama karşı inanılmaz derecede anlayışlı davranmıştı.

Tamam, o da bu patlamanın alevine biraz benzin dökmüştü ama yine de. Bana rahatlamamı söylememişti. Bana nevroitik ve gergin olduğumu söylememişti -ki ikisi de doğrudu-. Ona ayıracak vaktimin azlığından da şikayet etmemişti.

Bunların hepsi Josh ile sık sık yaşanan olaylardı. Ve eski sevgilimin aksine, Tripp'in zamanıma ve dikkatime hakkı vardı. O benim patronumdu. Bunun parasını o ödüyordu.

Çok fazla para ödüyorlar.

O öğleden sonra banka hesabımı kontrol ettiğimde bir hata olduğunu düşünmüştüm. O hafta yatırılan para, zaten yüksek olan maaşımdan bile

daha fazlaydı.

Mesela, kenevir panço, ayak topu, Cheech ve Chong kafayı bulmak gibi.

Sorunu düzeltmeleri için maaş ödeme şirketiyle iletişime geçtim, ancak biraz önce aldığım e-postaya göre bu, yeni sosyal medya sorumluluklarımı karşılamak için yapılan bir zamdı.

Yeniden paylaş ve beğen butonuna basmak gibi zorlu görevleri de içeren sorumluluklar.

Tripp'in sosyal medya hesaplarını devralmayı kabul etmemin amacı, kazandığım para ile ödediği fahiş miktar arasındaki farkı kapatmaktı, yoksa onun bana daha fazla para ödeyip bu açığı daha da genişletmesi için değildi.

Ve şimdi kızgın olduğumu bildiği için aramalarım ve mesajlarım cevap vermiyordu.

Ya da onları görmezden geliyordu çünkü onu öpmeye çalışmadan önce nefes nefese bir şekilde çılgınlığımı ağzımdan dökerek durumu garip bir hale getirmiştım.

Her iki durumda da iyi değildi.

Hâlâ bunu yaptığıma inanamıyordum. Tripp hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamdı, ama bundan daha fazlasıydı. Bana bu kadar destek olması, bu kadar anlayışlı olması... Sanırım fark ettiğimden daha fazla ilgiye açtım çünkü onun konuştuğu herkesin onun tek odak noktasıymış gibi hissetmesini sağladığını unutmak çok kolay olmuştu. Bundan daha akıllı olmalıydım.

Aksi takdirde, onu ünlü yapan gülümsemelerine ve yoğun çekiciliğine kapılırdım. Bedenim zaten her bakışı, dokunuşu ve masum sözü daha fazlasına dönüştürmek istediğini göstermişti. Duygularımın da aynı şekilde davranmasına gerek yoktu.

Kimseyle ilişkiye girmek istemiyordum ama Tripp gibi bir adama karşı duygular beslemek mi?

Sanırım mazoşist olmam gerekecek.

Salonumda bir aşağı bir yukarı yűrűrken, önceki gece bıraktığım gibi masanın üzerinde dağınık duran okul ödevlerimi görmezden geldim. Tripp'le konuşana kadar başka hiçbir řeye odaklanamayacağımı biliyordum.

Öncelikle, işimin hala devam edip etmediğini teyit etmem gerekti.

Sonra da o iş için bana daha az ödeme yapmasını talep ettim.

Keşke şu lanet telefonuna cevap verseydi. Onun evine gitmek bir se eneki ama evde değilse uzun bir yol olacaktı.

Telefonuma bakarken dudağımı ısırđım.

Bu bir tür acil durum...

Dayanamadım ve takip uygulamasını açtım.

 yi ki kontrol ettim.

Evde değildi.

Ve yalnız da değildi.

TRIPP

Gilded'a girmek, eskiden olduğu gibi aynı etkiyi yaratmadı.

Omuzlarım arasında düğümlenmiş gerginliği hafifletmedi. Damarlarımdaki kanı ısıtmadı. Beni fotoğraflamaya çalışmayacak, imza, seçme veya senaryo okuma için peşimden koşmayacak, kendilerinden çekinmeden kendileri olabileceklerini bilerek  ekingenliklerini bir kenara bıraktımış insanlarla çevrili olmanın verdiği yalnızlık hissini biraz olsun azaltmadı.

Bunun yerine, kalabalık bara göz gezdirirken midem kasılmış halde kaldı.

Tahmin edileceği üzere, hiçbir şey bulamadım.

Yaklaşmadığım sürece aradığım kişiyi gremeyecektim. Masalar ve sandalyeler şüphesiz onun şu anki konumunu engelleyecekti.

Tahmin ettiğim gibi, odanın kenarına vardığımda Maddie, boş bir sandalyenin yanına yerleştirilmiş bir yastığın üzerinde diz çökmüş duruyordu. Yanında küçük bir masa vardı ve üzerinde Dirty Shirley dergisi ve bir kadeh şampanya bekliyordu.

Penisimin yerinde kalmasını istediğim için—ve Easton beni çok yakınımda otururken görürse çıkarılacağı için—masanın karşı tarafındaki yumuşak koltuğa yığıldım.

Aslında, onu biraz daha uzağa çektim ve sonra oturdum.

Cinsel organım söz konusu olduğunda tedbirli olmak her zaman daha iyidir.

Telefonundan başını kaldırdı ve beni görünce kaşları çatıldı. Dudaklarını birbirine bastırarak, mavi gözleri benden ofislere giden korunaklı koridora doğru kaydı.

"Sorun yok," diye onu rahatlattım. "Nerede olduğunu öğrenmek için mesaj attığımda Easton'dan seninle konuşmak için onay aldım."

Yanakları kızardı, aynı anda dudaklarında memnun bir gülümseme belirdi. Bunun sebebinin, sevgilisinden izin almak zorunda kalmam olduğunu biliyordum.

Easton'a ait olmaktan gerçekten hoşlanıyor.

Acaba Greer benim hakkımda hiç böyle hisseder miydi?

"Oh, Tanrıya şükür," diye nefesini vererek aceleyle söyledi. "Sıkılmaya başlamıştım. Easton yakında dönecek. Atlas ile görüşecek."

Kulüp ortaklarından ve bir ödül avcısı olarak Atlas, Wells Law'a çeşitli işler getiriyordu; bunların hepsi de farklı nedenlerden dolayı hassas konulardı. Easton, Maddie'yi sıkılacak kadar uzun süre yalnız bıraktıysa, bunun ödül avcılığıyla ilgili bir şey olması gerekirdi.

Cohen'in orada olup, Maddie'nin dışarıdaki işkencesini uzatmak için toplantıyı yavaşlatıyor olması beni şaşırtmazdı doğrusu.

Sadist.

Bu etiketi değerlendirecek durumda değildim açıkçası.

"Aslında buraya seninle konuşmak için geldim," dedim.

Onun kendini toparlayacağını bekliyordum, ama beklentiyle öne eğildi—yani, bileklerindeki altın kelepçelerle olabildiğince öne eğildi. Kelepçeler yanındaki boş koltuğa bağlıydı.

Evet, bu sandalyeyi seçmek akıllıca bir tercihti çünkü Easton benim sikimi koparıp bana yedirirdi.

Yüzümü inceledi ve tepkimi gözlemleyerek sorgulamaya başladı. "Greer'le her şey yolunda mı? Seni çıldırtıyor mu?"

Evet, ama sandığınız şekilde değil.

"Çünkü iyi niyetli," diye devam etti. "Dahası, neredeyse her zaman haklı. En akıllıca olan şey, onun söylediklerine kulak vermektir."

"Hayır, o iyi. İyiden de öte. Ama yardımına ihtiyacım var." Aman Tanrım, çok gergindim. Sanki sivilceli bir çocuk platonik aşkını itiraf ediyormuş gibi hissediyordum. "Onu nasıl elde edebilirim?"

"Ona... ne yaptıracağız?"

"Onu elde et. Benimle çıkmayı kabul etmesini sağla. Beni geri istemesini sağla."

"Onu mu istiyorsun?"

Ona delicesine takıntılıyım.

Bunun yerine çenemi yukarı kaldırdım.

"Ah. Ben... Sen... Şey... O... Hımm." Yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Özür dilerim, bir cümleyi bitirmeme izin verin. Greer'in çok güzel olduğunu biliyorum—"

"Bu, durumu hafife almak olur," diye araya girdim.

"Doğru. Ama Los Angeles'ta çok güzel kadınlar var. Senin için çalışmayanlar. Kötü eski sevgilileri ve bir sürü başka stresle uğraşmayanlar."

Berbat eski sevgilim benim işime yaradı çünkü artık harika bir adamla kıyaslanmayacaktım, ama gerisi yaramadı.

Arkama yaslandım. "Yani ona biraz zaman vermem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Berbat olurdu. Hayır, tam bir işkence olurdu ama yine de yapardım.

Maddie başını sallarken kaşlarını çattı. "Hayır, bunu iyice düşünmen gerektiğini söylüyorum. Ben onun vasisi değilim. O kendi kararlarını verebilecek yetişkin bir insan. Ama işi zevkle karıştırmak nadiren işe yarar ve bir isteğini gidermek için Greer'ı asistan olarak kaybetmek istemezsin." İfadesi değişti, nazık bir acıma ile sert bir koruma arasında bir yerde kaldı. "Özellikle de bu, eee, yasak meyve olduğu içinse. Paylaşmam gereken detayları sana vererek en iyi arkadaşlık kurallarını çiğnemiyorum, ama o kolay kolay güvenmez ve bunun iyi bir sebebi var. Hayatı boyunca kovalanıp sonra bir kenara atılmaktan yeterince çekti. Yani, sadece sahip olamayacağın şeyi istiyorsan, başka bir zorluğa yönel."

"Bu öyle bir şey değil." Öne doğru eğilerek, umarım gazetecilik becerilerini kullanarak yüzümdeki dürüstlüğü görür diye düşündüm. "Ben bencil bir herifim ama bilerek biriyle oynamam. Ve bencil bir herif olduğum için, hızlı bir ilişki uğruna sahip olduğum tek iyi asistanımı da riske atmam. Sonsuza dek süreceğini vaat etmiyorum ama orada bir şey olduğunu biliyorum. Peşinden gitmediğim için pişman olacağım bir şey. Onu seviyorum, Maddie."

"Onu sevecek kadar tanıyor musun ki?" diye karşılık verdi. "Bahsettiğim güzelliği dışında."

Greer'ı düşündüm. Ne kadar seksi olduğunun ötesinde. Onu alıp, tadına bakıp, sahiplenmeyi ne kadar çok istediğimin ötesinde.

"Zeki biri. Şaşırtıcı derecede alaycı. Çok ısrarcı. Hak etmeyenlere bile tatlı dilli. Mükemmeliyetçi, ama başkalarını kendisiyle kıyasladığı ulaşılmaz standartlara göre değerlendirmiyor. Her şeyi, genellikle renk kodlu bir sistemle, not alıyor. Düşünürken kaleminin ucunu kemiriyor ve çok düşündüğünde saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. Ve ayrıca çok da önemsiyor—"

“Tamam, tamam, sana inanıyorum.” Söylediğim her kelimeyle büyüyen gülümseme, Maddie'nin kararlı bir şekilde başını sallamasıyla yüzünde belirdi. “Elimden geldiğince sana yardımcı olacağım, ama hiçbir şeyin sözünü de vermiyorum. Baştan başlayalım. Ona çıkma teklifi ettiğinde ne dedi?”

"Akşam yemeği davetlerimi hep geri çeviriyor."

“Mesajla olanlar mı?” diye sordu, ben de çenemi kaldırarak, “Peki, patronu olarak değil de yüz yüze çıkma teklifinde bulunduğunuzda ne dedi?” diye düzeltti.

"Ben yapmadım."

"Peki, ona ondan hoşlandığını ne zaman söyledin?"

“Hayır, yapmadım,” diye tekrarladım. “Ama ne zaman ona iltifat etsem, gözlerini deviriyor.”

Dikkatini benim gülümsememe çevirdi ve başını salladı. "Elbette bundan hoşlanıyorsun. Sapıksın. Ayrıca aptalsın."

"Hey." Haklı olduğu için buna verecek başka bir cevabım yoktu.

“Gördüğümü olduğu gibi söylüyorum. Çok çekici bir adamsın. Greer, şüphesiz ki her röportajında ve kamuoyu önündeki görünümünde bunu görece kadar iş araştırması yapmıştır. Bunu ciddiye almayacaktır.” Yüz ifadesi ölümcül bir tonda ciddileşti. “Sabah üçte kendini influencer sananlarla kulüplerden ayrılmamak da muhtemelen güvenilirliğine katkıda bulunur.”

Ellerimi kaldırdım. "Yemin ederim, o kadının orada olduğunu bilmiyordum. Geceyi yalnız başıma geçirdim ve o şekilde ayrılacağımı sanıyordum."

Yüzündeki gerginliğin bir kısmı kaybolmuştu ama uyarısı hâlâ devam ediyordu: "Sana inanıyorum, ama bu Greer'ın da sana inanacağı anlamına gelmiyor."

Telefonu çalmış olmalı çünkü hemen aşağıya baktı. Tüm gerginlik bir anda geri geldi.

On kat.

“Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.” Telefonu kaldırdı ve ekranı çevirdi, böylece mesajları görebildim. “Bizim onun hakkında konuştuğumuzu hissetmiş olmalı.”

Greer: Merhaba, ben Golden'dayım. Siz neredesiniz?

Greer: Barın tamamını ve kadınlar tuvaletini aradım ama sizi hiçbir yerde bulamadım.

Greer: Madeline teknik olarak hâlâ Baker soyadını taşıyor (en azından Easton ona evlenme teklifi edene kadar), bana cevap ver.

Greer: Ya uygulamada bir hata var ya da saklanıyorsunuz.

Greer: Tripp ile birlikte.

Greer: O da telefonuna cevap vermiyor.

Greer: Endişelenmeye başladım. Neler oluyor?

Kendi telefonumu çıkarıp baktığımda birçok cevapsız arama ve mesaj olduğunu gördüm. Hepsi de onaylattığım maaş zammıyla ilgiliydi. Nerede olduğuma dair hiçbir şeyden bahsedilmemişti.

"Burada olduğumuzu nereden biliyor?" diye sordum, çoğunlukla kendi kendime.

Maddie ekranına birkaç kez dokunduktan sonra tekrar bana çevirdi. GPS haritası yüklendi; bir sembol bulunduğumuz yeri, diğeri ise şehrin dışını gösteriyordu. "En iyi arkadaşımın güvenlik önlemi."

"Peki, benim burada olduğumu nereden biliyor?"

Maddie'nin kaşları birden yukarı kalktı, ardından yüz ifadesini düzeltmek için elinden gelenin en iyisini yaptı.

Ne yazık ki, berbat bir oyuncuydu.

Zorlanarak titreyen sesiyle "Hım. Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen arabanızı gördüm" dediğinde durum daha da kötüleşti.

"Arka otoparktayım," dedim.

Burası, güvenlik güçleri tarafından sıkı bir şekilde korunan ve Gilded üyeleri dışında kimsenin erişemediği bir alandı.

"Belki de ön taraftaki biri sizi gördüğünü söylemiştir," diye denedi.

"Saçmalık."

Telefonumda Greer'in işini yapmak için oluşturduğu uygulamalar klasörünü buldum. Orada, Maddie'nin bana telefonunda gösterdiği uygulamanın aynısı gizliydi.

O sinsî küçük sapık.

Bu beni neden bu kadar çok tahrik ediyor?

Ekrandan dikkatimi Maddie'nin paniğine çevirdim. Minderde oturan Maddie'yi işaret ederek, "Sanırım Greer hayatının bu kısmından habersiz," diye düşündüm.

Dudaklarını büzdü ve başını salladı.

Merakla beklediğim soruyu sordum: "O da itaatkar bir taraf olduğundan hiç bahsetmiş miydi?"

Maddie tekrar başını salladı, ama ardından omuz silkti. "Hiçbir şey söylemedi, ben de söylemedim. Ama bence öyle değil. Bunu tüm sevgimle söylüyorum çünkü bence bu bir kusur değil, karakter gücü. Ama belki de hiçbir şeyi ona devretmeyecek kadar kontrol manyağıdır. Ve bu, son derece anlaşılabilir güven sorunlarını hesaba katmadan bile böyle."

İlk bakışta haksız değildi. Ama yeterince küçük ayrıntı yakalamıştım ve bu durum Maddie'nin bilmediği başka bir şey olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Hatta Greer'ın bile bilmediği bir şey olabilir. Ya da belki de sadece itaatkâr bir çalışan rolü oynuyordu ve benim kendi iyimser tahminlerim bunu daha da çarpıtıyordu.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı, ama Maddie'nin onayı olmadan bunu yapmazdım. En azından şimdilik.

"Nasıl oynamak istiyorsun Mads?" diye sordum. "Şimdilik mesajları görmezden gelebiliriz. Ya da seni serbest bırakıp o görmeden gizlice dışarı çıkmayı deneyebiliriz."

Yersizdi ama paniği daha da arttı.

"Easton'ın anlayacağını biliyorsun," diye güvence verdim.

Birkaç saniye düşündü, konuyu iyice kavradı. Sözleri yavaşça, temkinli bir şekilde çıktı. Sanki bunları söylemek isteyip istemediğinden emin değildi. "Ya da yara bandını bir an önce çıkarıp onu buraya geri getirebilirsiniz."

"Bunu kabul eder miydiniz?"

"Ya o bunların hiçbirine ilgi duymuyorsa sorun olur muydu?" diye karşılık verdi. "Çünkü biliyorum ki benim ilgi alanlarıma göre beni yargılamaz. Ama eğer bu senin için bir sorun teşkil ediyorsa, durumu test edip onu yavaş yavaş alıştırmam gerekebilir."

"Burada çok sık bulunduğum için arka tarafta kendime ait bir odam yok. En son ne zaman kullandığımı hatırlamıyorum bile. Hatta en son ne zaman keyifle kullandığımı bile hatırlamıyorum."

"Yani bu yer onu bir haftalık bisküviden daha kuru yapıyorsa...?"

Ağır bir konuşmaydı ama, kahretsin, çok komikti. "Hayatta kalırım" derken bile güldüm.

Yalan değildi. Ne kadar ünlü olursam, ilişkilerim (geniş anlamda bir terim) o kadar sıradanlaştı. Canlı yayına atlamayacak veya benimle olan deneyimlerini dedikodu sitelerine satmayacak birine güvenmek benim için zaten yeterince zordu. Ya gardımı indirip onlara beni gerçekten neyin tahrik ettiğini gösterseydim?

Bir saat içinde viral olurdu.

Maddie birkaç saniye öylece oturdu, sonra sanki eli kelepçeli değilmiş gibi asil bir şekilde el salladı. "Öyleyse git onu yakala."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YALNIZ BAŞINA MI
SAKLANIYOR?

GREER

BUNLAR NEREDE ALLAH AŞKINA?

Şık barda otururken, siyah ve altın renkli peçetelerden birini yırtıp odayı şöyle bir süzdüm. Telefonumun söylediğinin aksine, Maddie ve Tripp ortalıkta yoktu. Barmene Cohen'in orada olup olmadığını sormak istedim ama sahibiyile sadece bir kez tanışmıştım. Onu iş yerinden alıp patronum ve en yakın arkadaşım hakkında soru sormaya kalksam deli gibi görünürdüm.

Uygulamanın abonelik ücretini boşa harcayan, hatalarla dolu bir uygulama olduğundan şüphelenmeye başlamıştım.

Randevuya davet edilmeme gerek kalmadan, sanki terk edilmiş acınası bir kadın gibi görünmemek için sipariş ettiğim içkiden son bir yudum aldım ve pes ettim.

Şey, parçalanmış peçete.

Gizli içki mekanı temalı bardan uzaklaşan sarmal merdivene neredeyse varmıştım ki "Greer!" diye bir ses duydum.

Dönerek, Tripp'in sadece personel için olduğunu sandığım gizemli bir kapıdan içeri girdiğini izledim.

Ahhh.

Arkada Cohen ya da kardeşiyle birlikteler... Adı her neyse.

“Hey, ben—” diye başladım ama sözlerimi yarıda kestim. Onun yerini tespit ettiğimde öfkeyle doluydum. Merakım yüzünden aramaya devam etmiştim. Ama şimdi onunla karşı karşıya gelince kendimi biraz aptal hissettim. Cumartesi günü yanına gidip takvimini ayarlarken onunla konuşabilirdim. Ya da sapıkça mesajlarımaya cevap vermesini bekleyebilirdim.

Telefonuna yüklememem gereken bir uygulamayı kullanarak onu kelimenin tam anlamıyla avlamama gerek yoktu.

“Burada olduğunu bilmiyordum,” diye yalan söyledim. “Maddie'yi arıyordum.”

"Sizi onun yanına götüreyim," dedi ve bana başka bir soru sormadı.

Oh be.

Kapıya geri dönerek hızla bir şifre girdi ve kapıyı benim için açtı. Ben içeri girdikten sonra, kapının tekrar yerine kilitlendiğinden emin olmak için durdu.

Boş salon hiç de beklediğim gibi değildi. Depo, dinlenme odası, ofisler, yani bir barın arkasındaki olağan şeyler olacağını varsaymışım.

Bunun yerine, sadece bir kapı vardı ve pencere olmadığı için nereye açıldığını göremedim. Tıpkı Golden'ın geri kalanı gibi, mat siyah ve altın rengi detaylara sahipti.

Tripp, elini belimin alt kısmına koyarak beni ona doğru dürttü. O da kilidi açana kadar kısa bir süre durakladık, sonra da kapıyı sonuna kadar açtı.

Tahmin ettiğim gibi Cohen'in ofisi değil, bir lobiydi.

Ahhh.

Sokaktan erişilebilen, telefonlu gizli giriş bara ait. Burası restoran olmalı.

Tripp'in doğum gününde ikram ettikleri o minik brie en crouste'lardan var mı acaba? Acıktım.

Beni resepsiyon masasına ve arkasında duran çarpıcı sarışına doğru itti.

Hafif bir gülümsemeyle bana baktı, oysa sorusu arkamda duran adama yönelikti. "Misafir misiniz, Bay Carter?"

"Evet." Bu tek kelime gerekenden daha gergin çıktı ağzımdan ve nedenini anlamadım.

Önündeki tablete dokunarak muhtemelen boş masa olup olmadığını kontrol etti. İşini bitirdiğinde, "Kimliğinizi lütfen," dedi.

Üst kattaki korkutucu güvenlik görevlisinin çoktan kontrol ettiğini ona söyleme zahmetine girmedim. Sadece uzattım.

Tablete biraz daha dokundu—doğum tarihim girmek için gerekenden çok daha fazla, sanırım beni otomatik olarak bir e-posta listesine kaydettiğini düşündüm. Can sıkıcıydı ama politika buysa onun suçu değildi. İşini bitirdiğinde ehliyetimi geri verdi ve ekranı bana çevirdi. Bu bir menü ya da müsait yemek saatlerinin listesi ya da bir restorandan bekleyebileceğim başka bir şey değildi.

Bu bir formdu.

"Bu ne?" diye sordum.

"Bir misafir kartı," dedi ve ardından sorunsuz bir şekilde ekledi, "ve son derece standart bir gizlilik sözleşmesi."

Gizlilik anlaşması mı?

Bir restoranın gizlilik sözleşmesine neden ihtiyacı var?

"Neden—" diye başladım.

Sorumu sormadan önce—ve ardından bir düzine soru daha sormadan önce—Tripp çenemi kavradı ve bana bakacak şekilde yana eğdi. "Sana göstermek daha kolay olacak."

"Ancak—"

"Formları imzala, Greer."

Ses tonundaki otoriteyi görünce, dediğini yaptım.

Elbette, önce onları okuduktan sonra.

İlk form seti, ehliyetimde bulunmayan temel bilgilerimin geri kalanından oluşuyordu. İkinci form seti ise gizemli gizlilik sözleşmesiydi. Dediği gibi, Tripp'le iş teklifini kabul ettikten sonra imzaladığım sözleşmeye çok benzeyen standart bir sözleşmeydi.

Ama yine de mantıklı gelmedi.

Kadın kapıyı açıp, "Gilded'da keyifli bir gece geçirmeniz dileğiyle," diyene kadar durum böyle değildi.

Bu yüzden...

Restoran değil.

Görünüşe göre insanlar bir şeyler yiyor olabilirler...

Bakışlarım etrafta hızla geziniyordu, gördüklerimi anlamasam bile her şeyi algılamaya çalışıyordum.

Deri vardı.

Dantel.

Spandeks, vinil veya nefes almaz gibi görünen parlak suni deri.

Duvara dekoratif desenler halinde altın kelepçeler, kırbaçlar ve diğer aletler asılıydı. Bunların ne adla anıldığını bilmiyordum ama ne işe yaradıklarını tahmin edebiliyordum.

Bütün bunlara rağmen, kimse aslında seks yapmıyordu. Ya da seks sınırında bile bir şey olmuyordu. Sohbetin ve şehvetli müziğin hafif uğultusunun üzerinde zevk dolu inlemeler duyulmuyordu. Hiçbir vücut parçası açıkta değildi.

Sonuncusu kıl payıydı çünkü kıyafetlerin bazıları neredeyse hurda ve iplerden ibaretti, ama yine de işlerini gördüler.

Bu, niyetin olmadığı anlamına gelmiyordu. Yoğun gerilim, sıcak havada öyle bir hissediliyordu ki, boğulacakmışım gibi geliyordu.

Dürüst olmak gerekirse, kıyafetlerdeki değişiklik ve erotik dekorun eklenmesi olmasaydı, Gilded, Golden'ın bir devamı gibi görünüyordu. Aynı

mat siyah ve altın renkler. Aynı yüksek masalar ve gösterişli oturma düzeni. Birkaç tanıdık yüz olduğu için neredeyse bir VIP odası gibiydi.

Ama bunların hepsi vardı, bu da bende birçok soru işareti bıraktı.

Biri diğerlerinden daha önemli.

Tripp neden Maddie ile birlikte oradaydı?

Peki ya Easton?

Takip uygulamamda görünmeyebilir ama Maddie oradaysa, sevgilisinin de yakınlarda olması kesin gibiydi.

Birincisi, en yakın arkadaşımı kendimden daha iyi tanıyordum. O asla aldatmazdı. Asla.

Öte yandan Maddie, Easton'a deli gibi aşıktı.

Ama ona karşı tam anlamıyla vahşi bir tavır sergiliyordu.

Tripp çenemi kavradı, yüzümü etrafımdaki manzaradan uzaklaştırıp ona bakmak zorunda bıraktı. Sesi sert bir emir gibiydi. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Bu, şimdiye kadar gittiğim en seksi bar.

Kafam karışık.

Birdenbire o kadar çok ısındım ki, sanki bir kağıdı dokunarak tutuşturabilirmişim gibi hissediyorum.

Ona bir soruyla karşılık verdim: "Burası neresi?"

"Yıldızlı," dedi kısaca.

"Dışarıdaki kadın öyle dedi, ama bu durumun ne olduğunu açıklamıyor."

"Maddie'yi ziyaret etmek için duracağız, sonra da size turu yaptıracağım."

Daha görülecek yerler var mı?

Beni bırakmasını bekledim ama bırakmadı.

Tripp'in yüzü genellikle ifadeli ve rahattı, ama bana bakarken tam tersiydi. Nasıl hissettiğine dair tek ipucu, sıkılmış çenesinden ve kaşlarının arasındaki kırışıklıktan geliyordu.

Aksi takdirde, o kadar ürkütücü derecede ifadesizdi ki, ağzımda acı bir tat bıraktı.

Derin bir nefes alarak, "nceden uyarayım. Maddie'yi görebilirsiniz, ama onunla konuşmamanız gerekiyor. O da sizinle konuşmayacak. Easton izin vermedikçe." dedi.

Beynim bunu algılayamadan, elini çenemden elime geçirdi ve beni masa ve sandalyelerden oluşan labirentin içinden adeta sürükledi.

Odanın diğer ucuna ulaştık ve en iyi arkadaşımı bulmam biraz zaman aldı.

Belki de onu kendimden daha iyi tanımıyorumdur...

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

BELKİ DE NÜFUS BEBEK YENİ ROLÜNE HAZIRLANIYORDUR TRIPP

Greer'ı her zamankinden daha dikkatle izledim - ki bu da bir şey ifade ediyordu.

Bakışlarını arkadaşına indirmesi birkaç saniye sürdü.

Maddie minderinde otururken, Easton'ın izni olmadan kimseyle konuşmaması konusunda kesin talimatlar almıştı. Yine de, en yakın arkadaşına gizlice el salladı ve ona küçük bir gülümseme sundu.

Eğer hareket sırasında kelepçe zincirlerinin çıkardığı şingirti olmasaydı, her ikisi de güven verici olabilirdi.

Maddie'nin mavi gözleri kapandı ve o kadar gergin görünüyordu ki, paramparça olmaması mucizeydi.

Greer endişeyle arkadaşına doğru bir adım attı, ama ben kolumu beline doladım ve sırtı yanıma yaslanana kadar onu kendime doğru çektim.

Ona karşı duyduğum cinsel çekimin kaygısını artırıp artırmayacağından veya dikkatini dağıtıp dağıtmayacağından emin değildim, bu yüzden kendimi ondan uzak tuttum. Dudaklarımı kulağına yaklaştırıp hafifçe dokunarak fısıldadım: "Endişelenme. Tam olmak istediği yerde."

Bütün vücudu titredi ve benim penisim de seğirdi.

Maddie'nin en yakın arkadaşından gelebilecek her türlü yargılamaya karşı gözlerini kapattığını düşündüm ve Greer'ı da olası bir yargılamadan

uzaklaştırmaya hazırlanıyordum. Pek olası görünmüyordu ama en azından çok büyük bir şok yaşanmış olmalıydı.

Ama Maddie, Greer'den saklanmıyordu. Göz kapaklarını açtığında, çenesini inatla yukarı kaldırdı.

Ömür boyu arkadaş olmaları hiç de şaşırtıcı değil.

"Susadım," derken gözleri Easton'daydı. Adam fosforlu kırmızı kokteyle uzandı ama kadın başını salladı. "Şampanya."

Bu sefer Easton da gerildi ve onu dikkatle süzdü. "Emin misin, tatlım?"

Kadının ani bir baş sallamasıyla, adam cam kadehi aldı.

Ne olacağını biliyordum. Daha önce de görmüştüm. Ama bu gösteri benim için değildi. Maddie'nin, kendisiyle Greer arasındaki her şeyi açıkça ortaya koyma yöntemi.

Elimi daha sıkı tutarak, Easton'ın bardağı ağzına götürmesini ve ardından köpüren sıvının onun ağzına akmasını ikimiz de izledik.

Greer nefesini tuttu.

Ağzı bağlı değil.

Tiksintiyle bağırmadı.

Geri tepmedi.

Nefesini keskin bir şekilde içine çekmesi penisime isabet etti, ama o daha da sabrımı ve kontrolümü sınavarak içime doğru itti.

Kalçasını yukarı doğru kaldırarak.

Kahretsin.

Easton, Maddie'nin çenesinden aşağı damlayan şampanyayı başparmağıyla sildi. Maddie ise kaskatı kesilmiş bir halde, bakışlarını ona dikmişti. Arkadaşıyla konuşmasına izin verirdi, ama sanırım biraz zamana ihtiyacı vardı.

Greer de muhtemelen öyle düşünüyordu.

İstemeyerek de olsa kolumu onun etrafından kaydırıp avucumu sırtının alt kısmına yerleştirdim. Bu tutuşu onu uzaklaştırmak için kullandım. şaşkınlığı işime yaradı ve itiraz etmeden gitti. Çiftle aramızda biraz mesafe bıraktıktan sonra, omzunun üzerinden onlara bakmaya çalıştı. Ama Easton'dan başka bir şey göremiyordu.

“O... Ne kadar sürdü... Ne...” Yüzünü buruşturduktan sonra bana doğru döndü. Ellerini göğsüme koyarak yüzünü yukarı doğru çevirdi.

Ve kahretsin, onu öpmeyi çok istiyordum.

“İnanamıyorum...” Duraksadı, ama yine sözsüz kaldığı için değil. Düşüncelerinin ağırlığı altında ezildiğini belli edercesine başını yana eğerek, “Aslında inanabiliyorum. Maddie, çıktığı erkeklerden hep hayal kırıklığına uğramıştı. Sanki daha fazlasını istiyordu. Ve görünüşe göre onu buldu.” diye ekledi.

Bir an öylece oturdu, sonra tekrar çiftle baktı. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Dayanabileceğim bir sınır var.

Başımı hızla bara doğru çevirdim. "İçecek ister misiniz?"

"Sanırım sinir sistemim şu anda alkole tahammül edemiyor," diye itiraf etti.

Daha fazlasını görmek ister misiniz?

Başını hemen sallayınca, onu özel odalara giden koridora yönlendirdim.

Ya da çoğunlukla özel odalar.

Perşembe günü olmasına ve hafta sonu olmamasına rağmen, dükkanların birçoğu doluydu. Açık bir kapının önünde durdum.

"Otel odasına benziyor," dedi içeriye göz atarken. Koridoru işaret etti. "Bunların hepsi otel odası mı?"

“Bu da sadece o kadar,” dedim. Maddie mecazi kapıyı açmıştı, bu yüzden Greer'e kelimenin tam anlamıyla içeriye bakmamda bir sakınca görmeyeceğini umdum. “Easton ve Maddie'nin kullandığı bu, çünkü onlara

sadece bu yetiyor. Onların sapkınlığı, Maddie'nin ona ait olmasından kaynaklanıyor.”

“Ait olmak...” Başını salladı. “Bunun anlamı ne ki?”

Bu benim paylaşabileceğim bir bilgi değildi. "Arkadaşına sor."

Ve sonra bana ait olmayı kabul et.

Koridorda gergin bir şekilde etrafa bakındı. "Başka, eee, daha sapkın odalar var mı?"

“Ne görmeyi umuyorsunuz?”

Şaşırtıcı bir şekilde, sorumu gülerek geçiştirmedi. Telaşa kapılıp güzel gözlerindeki heyecanlı parıltıyı inkar etmedi. Gerçeği söyledi: "Bilmiyorum."

Tekrar yürümeye başladık, sık sık durup duvardaki erotik sanat eserlerinin her birini incelemesine izin verdik. Doktor muayenehanesi gibi düzenlenmiş bir oda ve vücut sıvısı damlayan mumlarla dolu oda açıktı. Her ikisine de şöyle bir göz attı ama bunun ötesinde ilgisi yok gibiydi.

Onu suçlamadım. Çatıdaki o geceden önce, mum ışığıyla aydınlatılmış oda bana da çekici gelmemişti. Şimdi ise kabul ettiği herhangi bir odaya onu götürürdüm.

Eğer kabul ederse.

GREER

Bir seks kulübündeyim.

Gerçek bir seks kulübü.

Muhtemelen var olanların en güzel, en zarif olanı.

Ya da belki de değil.

Gerçekten bilmiyorum.

Saf değildim. Böyle yerlerin var olduğunu biliyordum. Ama bir saat önce biri bana böyle bir yeri hayal etmemi isteseydi, pis, bakımsız, şüpheli bir yer olurdu ve hemen dezenfektan kovaına koşardım.

Ama Gilded'den kaçmak istemedim.

Hiç de bile.

Bu, önceden edindiğim veya üzerinde düşünmüş olsaydım edineceğim tüm fikirlerin tam tersiydi. Geçtiğimiz tetikteki muhafızlardan, aynalı bir odayı sterilize eden temizlik malzemeleriyle donanmış adamlara kadar her detay, yüksek bir ortamda güvenli keşif ve erotik zevk için hedeflenmiş gibiydi.

Burası...

Barda bu kadar çok ünlü ismin olması hiç de şaşırtıcı değil.

Ayak seslerini duyunca yana doğru baktım.

Ve koridorda bizimle birlikte.

Tıp temalı odaya doğru ilerleyen dev bir rock yıldızı ve mavi üniformalı güzel bir kadına bakmamaya çalıştım.

Tripp büyük elini bileğime doladı ve beni loş bir girintiye çekti. Orada bir kapı vardı, ama diğerlerinden farklıydı. Sesi nazikti. "Gitmek ister misin?"

"Asla," diye sert bir nefes vererek patladım. Yanaklarım kızardı ve bunun nereden geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu, tek bildiğim doğru olduğuydu. Odaların daha fazlasını görmek istiyordum.

HAYIR.

Bütün odaları görmek istedim.

Hayır, o bile doğru değildi.

Hepsini deneyimlemek istedim. Dışarıdan bakıldığında sıradan görünenleri bile. Ve bu hiç mantıklı değildi.

Ben o tür bir kadın değildim. Maddie gibi daha fazlasını bekleyen biri değildim.

Cinsel hayatım gayet iyiydi. Kendi kendime yaşadığım orgazmlar daha tatmin ediciydi. Ve bunların hepsi güzel ve hassas fantezilerle besleniyordu. Güvenli.

Sıkıcı.

Ben çılgın, eğlenceli ya da heyecan verici değildim. Hatta sıradan bile değildim. Süt içermeyen vanilyaydım; eridikçe krema kıvamına gelmeyen, ucuz, buz kristali gibi bir şeydi.

Tatsız. Olabilecek en tatsız şeydim. Baharatsız beyaz pirinç ve buharda pişmiş sebzelerden ibarettim.

Asla baharat kullanmam. Kendi kafamda bile kullanmam.

Böyle bir yere ait değildim ama bu, "İnsanlar buraya gelmek için para ödüyor mu?" diye sormama engel olmadı.

"Üyelik ücreti var," dedi ve şüphemi doğruladı.

Tripp ve Easton da dahil olmak üzere müşterilerin sosyal statülerine bakıldığında, bu ücretin bütçemin dışında olduğu kesindi.

Abartılı maaşıma rağmen bile.

"Neden soruyorsun?" diye sordu Tripp.

Omuz silkerek geçiştirdim. "İlginç."

Bileğimi daha sıkı kavradı ve yanmış derim için bu neredeyse dayanılmazdı. "Katılmak ister misin?"

Ona hayır demek için ağzımı açtım. Merakımı yinelemek istedim. Ama kelimeleri bir türlü ağzımdan çıkaramadım.

Yalanı zorla dışarı atın.

Yüzümü süzdü ve uzayan sessizliği karşısında kendimi hazırladım.

Bana bunun mümkün olmadığını söyleyecek.

Buraya ait olmadığımı anladım.

Ama sonunda konuştuğunda, sesi gür bir tonda çıktı: "Kurallar olacak."

“Biliyorum.” Yanı işaret ettim. “Formları okudum.”

“Gilded’in kuralları değil.” Çenemi kavrayıp yukarı doğru kaldırdı. “Benim kurallarım.”

ON ALTINCI BÖLÜM

AMA SÖYLENTİLERE GÖRE, BİR
SONRAKİ FİLMİ, NEPOLOJİK
BEBEK'İN HAYATINDAKİ TEK
YENİ ŞEY DEĞİL.

GREER

"N-ne?" diye kekeledim.

Tripp'in bakışları hâlâ yoğundu. "Beni duydun."

"Neden benim için kurallar koyuyorsunuz?"

"Çünkü eğer buradaysan, benimlesin demektir."

"Sponsorluk gibi bir şey mi?"

Annem ve babam kulüplerine üye olduklarında, mevcut bir üyenin onlara kefil olması gerekiyordu. Aşırı pahalı bir tesiste sıkıcı golf oynamak için bu kadar çok engeli aşmak gerekiyorsa, Gilded için olanların çok daha kapsamlı olduğuna bahse girerdim.

Zaten bunun bir önemi yoktu. Kullanmaya cesaret edebileceğimden şüphelendiğim bir üyeliğe para harcayacak param yoktu.

"Hayır," dedi, aklımdan geçen düşünceleri keserek. "Benimle. Keşfetmek istiyorsan, benimle yapacaksın."

"Neden?" diye sordum, bu isteği karşısında hazırlıksız yakalanmıştım.

Ama bunu fazla abartmayacak kadar da akıllıydı.

Belki de bana en çok değer veren iki adam tarafından kandırılmasaydım, sözlerinin ardında daha fazlası olduğuna dair umut besleyebilirdim. Ama ilk düşüncem benimle dalga geçtiği ve kahkaha atmaya başlayacağıydı. Ancak o bir pislik değildi, yani öyle değildi. İkinci düşüncem daha doğrudu.

Tripp her zamanki gibi düşünceliydi, ama çok farklı bir şekilde. "Gilded, bir yabancıyla dalıp gideceğiniz türden bir yer değil. Güvendiğiniz biriyle gitmeniz gerekiyor." Durakladı, sessizlik ağırlaştıktan sonra ekledi, "Tabii aklınızda başka biri yoksa."

Başımı salladım, seçeneklerimin azlığı konusunda kendimi sorgulamayacak kadar dalgındım.

"Bunu yapsanız da yapmasanız da bir fark etmezdi, ama bir engelin daha ortadan kalktığını bilmek güzel."

Sadece bir erkekle birlikte olmuşum, ama bu yanlış bir ahlak anlayışından kaynaklanmıyordu. Josh'la inişli çıkışlı ilişkilerim sırasında hep çok meşgul olduğum için rastgele flörtlere vakit ayıramıyordum. Ama bu, seksin herhangi bir duygusal ön koşul gerektirdiğini düşündüğüm anlamına gelmiyordu.

Tripp fiziksel bir şey öneriyordu. Kaşıntıyı gidermek. Bir arkadaşına el uzatmak—ya da dil veya başka bir uzuvla—yardım etmek.

Yaramaz bir akıl hocalığı.

Cazip bir teklifti ve başımı sallamak için vücudumdaki tüm irade gücünü kullanmam gerekti; sadece sıkı tutuşu yüzünden değil, aynı zamanda bunu zorlaştırdığı için de. "Bu iyi bir fikir değil."

"Bence bu şimdiye kadar aklıma gelen en iyi fikir."

Vücudum da aynı fikirdeydi.

Ne yazık ki, beynim bir kriz geçiriyordu.

Ve sonra benim ne kadar sıkıcı olduğumu, ne kadar sıradan olduğumu görebilir? Deri veya dantel gibi şeylerle ilgilenmediğimi anlayacak.

Ben pamuğum.

Sıkıcı, nefes alabilen pamuk.

Bir yabancınn önünde kendimi rezil etmek zaten yeterince kötü olurdu, bir de Tripp'in önünde mi? Bir daha onun yüzüne bakamazdım. İstifa etmek zorunda kalırdım ve bunu istemiyordum. İşimi seviyordum.

Onu sevdim.

Belli ki çok fazla şey olmuştu, çünkü ait olduğum yer olan Golden'a geri dönmem gerekirken hala orada duruyordum.

Bir şekilde, genellikle ustaca gizlediğim paniğimi okudu. "Az önce aklından neler geçtiğini anlat bana."

"Dediğim gibi, bu kötü bir fikir."

Ellerini belime doğru uzattı, parmakları sıkıca tutundu. Acıtacak kadar değil, ama acıtmayacak kadar da değil. Bu paniklememi artırmalıydı. Ya da beni çıldırtmalıydı. En azından, kendimi onun kollarından ve o binadan kurtarmaya çalışmalıydım.

Ama ben değildim.

O, "Bana yalan söyleme Greer. Neden kaçmaya hazır gibi görünüyorsun?" diye hırslı bir şekilde bağırırken ben olduğum yerde kaldım.

"Ben—"

"Neden?"

"İyiym—"

"Neden?" diye o kadar kararlı bir şekilde tekrarladı ki, kaskatı kesildim.

Sonra, sessiz kalmam için sayısız nedenim olmasına rağmen, sözlerim ağzımdan döküldü. Kendimi, güvensizliklerimi ve kırılganlıklarımı tek bir nefeste ortaya döktüm. "Çünkü burada olmak isteyebilirim ama buraya ait değilim. Böyle bir yeri hiç düşünmemiştim bile. Ben böyle bir kadın değilim ve bunu üstün bir anlamda söylemiyorum. Tam tersi. Ben bu kadar ilginç değilim. Ben sıkıcıyım. Hayır, sıkıcıdan da öteyim. Ve bunu görmenizi istemiyorum." Hafifçe güldüm ama ben bile bunun sert, mizahsız tonunu duyabiliyordum. "Gerçi, şimdi size bunların hepsini anlattım, bu da

pek iyi değil. Ve bu da üst üste ikinci gecede yaşanan bir başka çılgınlık krizi, bu yüzden şimdi susacağım.”

Tanrı şahit, Tripp'in geri çekileceğini bekliyordum. Zoraki gülümsemelerinden birinin ardına saklayıp, sanki benim tercihimmiş gibi düşünmeme izin verecekti, ama ikimiz de gerçeği bilecektik.

Ama yanılmışım. Dehşete kapılmış görünmüyordu. Geri çekilmedi. Söylediklerime şaşırmış bile değildi.

“Sen kesinlikle sıkıcı değilsin, siren. Ve eğer buraya ait olmadığını düşünüyorsan, yanılıyorsun.” Daha da yaklaştı, beni duvara yasladı, vücudu benimkine yapışana kadar. Beni orada hapsetti. Sertliğinin uzun uzantısını karnımda hissetmeme izin verdi. Sanki bir kova dolusu deliliği boşaltmamışım gibi. “Ama bu sadece sana bunu gösterebilen şanslı piç olduğum anlamına geliyor.”

Tahrik olmuş durumda.

Yani, elbette ki tahrik olmuş durumda.

Etrafımız seksle çevrili.

Ama gerçekten çok tahrik olmuş durumda.

Ve gerçekten, gerçekten, gerçekten çok büyük.

O küstahça çekicilik, sahip olduğu yeteneklerin yanında birdenbire mütevazı kalıyor.

“Göster,” diye başladım ama kelime duyulamayacak kadar havai ıktı. Sahra ölü kadar kuru dudaklarımı yaladım ve tekrar denedim. Gözleri dudaklarıma kilitlendiği için sorum daha istikrarlı çıkmadı. “Neyi göstereceksin?”

“Her şey. Her şey.” Gözlerini yavaşça kaldırıp benimkilerle buluşturdu. “Ne istersen.” Bana doğru hafifçe sallandı. “Ne istersem.”

Aman Tanrım.

Bu bile bedenim ve sağduyum arasındaki savaşı yeniden alevlendirmeye yetmişti ve kabul etmeyi çok daha cazip hale getirmişti. Öyle ki, neden

hayır demem gerektiğini hatırlamakta bile zorlanıyordum.

Evet deyin. İyi bir çalışan olun ve 'Evet, patron' deyin.

Ah.

Sağ.

Bu yüzden hayır demem gerekiyor.

“Sizinle çalışmayı ve işi şunlarla birleştirmeyi gerçekten seviyorum...”
Hayal kırıklığı o kadar derine işledi ki, beni yerin dibine sürükleyeceğini sandım. “Bu iyi bir fikir değil. Hiçbiri. Gitmeliyim.”

Sözleri söyledim ama ayrılmak için hiçbir adım atmadım. Atmış olsam bile, Tripp'in izin vereceğinden emin değildim.

"Sence ne olacak?" diye ısrar etti.

Sanırım rezil olacağım ve bırakmak zorunda kalacağım.

Ya da haklı olduğumu ve temel isteklerimin gizli hiçbir yönü olmadığını göreceksiniz ve benden hayal kırıklığına uğrayacaksınız; bu da sadece bunu düşünmek bile bende panik atak geçirme isteği uyandırıyor.

Daha önce açıkça ortaya koyduğum güvensizliklerimi onun kafasına vurmak istemedim.

Üçüncü bir gerçeğe yöneldim. Onunla sadece arkadaşça bir akşam yemeği yemeye tereddüt etmemin sebebi buydu.

"Zaten bana yeterince iş devretmiyorsunuz. Bu sınırları bulanıklaştırırsak, bana ne yapmam gerektiğini söylemek size garip gelebilir."

Vücudu hâlâ benimkine sıkıca yapışık haldeyken, penisinin bana sürtünerek yaptığı seğirmeyi yanlış anlamak mümkün değildi. "Bana güven bebeğim, bu asla sorun olmayacak."

Onunla aynı şeyden bahsetmediğimizi anlamak için onun cinsel uyarılmasını hissetmeme gerek yoktu.

“İş anlamında söylüyorum. O şekilde değil.”

"Sana ne yapman gerektiğini söylememe gerek yok çünkü sen zaten benim ihtiyaç duyduğum şeyi yapıyorsun."

Göğsümde bir gurur patlaması belirdi.

"Bana sistemlerinle ve renk kodlu takvimlerinle emirler vermeye devam ediyorsun, ben de seni takip etmeye devam edeceğim çünkü işinde iyisin. Ama bunun dışında?" Gözleri karardı, gri renk kasvetli bir hal aldı. Yaklaşan bir fırtınanın habercisiydi bu, saklanmak istemediğim bir şeydi.

Bunun içine çekilmek istedim.

Çok kötü.

Özellikle de alçak sesle, "Bunu araştırırken dediğimi yapacaksın" diye emrettiğinde.

Heyecanla karışık bir tedirginlik. İhtiyaç fıçısının içindeki tek bir damlaydı ama yine de oradaydı. "Ya bir şeyi beğenmezsem?"

"Öyleyse sen bana anlat, birlikte konuşalım."

Bu... sağlıklı geldi.

Ayrıca, çok fazla konuşma olacağından emindim çünkü hoşuma gitmeyen birçok şey olacağından da emindim.

Muhtemelen bunların hiçbirinin karşılığını vermeye değmeyecek kadar çok şey var.

Ama yine de ret kelimesini ağızımdan zorla çıkaramadım.

Bunun yerine, en iyi yaptığım şeyi yaptım. Bilgileri kafamda düzenli bir tablo haline getirdim.

Eh, denedim işte. Ama her defasında hayali dezavantajlar kategorisine bir madde koyduğumda, o madde avantajlar tarafına kaydı ve sonunda sadece bir tane kaldı.

Bunu çok kötü yapacağım.

Tripp uzun bir süre beni izledi, sonra belimdeki tutuşunu sıkılaştırdı. "En azından bu geceyi bana ver. Bana o kadarını borçlusun."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Sana mı borçluyum? Ne için?"

Bir an panikleyerek, maaşımı söyleyeceğini, beni ve yaptığım işi değersizleştireceğini sandım.

Daha akıllı davranmalıyım.

Yüzündeki alaycı gülümseme, beklemediğim bir keskinlikle bezenmişti ve son derece çekiciydi. "Yüklediğin takip uygulaması."

Yakalanmanın verdiği utanç ve soğuk terlemeyle birlikte tüylerim diken diken oldu. Bu, utancımı öfkeyle gizlememe engel olmadı. "Bunu pazarlık kozu olarak kullanamazsın. Bu cinsel şantaj."

Utanmaz bir şekilde omuz silkti. "Elimdeki imkanları kullanıyorum."

Aslında ona bir şey borçlu olmadığımı biliyordum. Tamam, belki de izni olmadan telefonuna uygulamayı yüklediğim ve acil bir durum olmadığı halde onu takip etmek için kullandığım için özür dilemem gerekebilirdi, ama hepsi bu kadardı.

Ama onun sözlerinde, beynimin daha önce varlığından haberdar olmadığım bir bölümünde bir şeyleri harekete geçiren bir şey vardı.

Başka seçeneğim olmadığı düşüncesi bile bacaklarımın arasında bir nem dalgası yaratmaya yetti. Bu da kabul etmemi kolaylaştırdı.

Ya da en azından daha kolay.

Yutkundum. "Bir gece," diye kekeledim. Bunun tamamen fiziksel olacağı aşıkardı. Hatta bilimsel araştırma adına bile. Bu, bir şart daha eklemek için parmağımı kaldırmama engel olmadı. "Ama gerçek seks yok."

Bunun korkakça bir yol olduğunu biliyordum ama umurumda değildi. Bana Gilded'in tadına bakma fırsatı verdi, böylece neyi kaçırdığımı merak etmeyecektim. Bunun bana göre olmadığını, beni cezbeden şeyin orada olma arzusu değil, bedensel bilinmezlik olduğunu kesin olarak öğrenecektim.

Ve eğer her sınırı aşmadan, işleri hafif tutarsak, onun için çalışmaya devam edebilirdim. Özellikle de aslında ne kadar vasat olduğumu kendisi öğrenmeyeceği için.

Tripp'in ısrar edeceğini ya da belki de buna değmeyeceğini düşünerek vazgeçeceğini sanmıştım. Ama vazgeçmedi. Kararmış bakışlarındaki ani ateş, bu şartımı geri çekmeme neredeyse yetecekti.

Kendimi durdurmak için dudağımı ısırdım.

"Hangi oda?" diye sordu.

Üzerinde düşünmeme gerek kalmadı. Kolay bir karardı. "En çok kullandığınızı görmek istiyorum."

Bunun iyi bir şey olacağını varsaymıştım, ama Tripp'in vücudunun gerilmesi bunun hiç de öyle olmadığını açıkça gösterdi.

Geri dönüp başka bir şey seçebilirdim, ama yapmadım. Onu neyin tahrik ettiğini görmek istedim.

HAYIR.

Buna ihtiyacım vardı.

Her şeyden çok ihtiyacım olan şey buydu.

Boynunun arkasını okşamak için beni bıraktı. "Ben..." Başını salladı ve gerekirse uzaklaşmak için tüm irademi topladım.

Ama gerçekten de buna gerek kalmamasını umuyordum.

Uzun bir sessizlikten sonra, sonunda o da pes etti. "Bakalım müsait mi?"

Beni koridorun daha ilerisine götürdü. Geçtiğimiz odaları şöyle bir gözden geçirdim ve birdenbire bu dürtüsel ısrarımdan pişman oldum. Çoğu, anlamadığım aletler ve düzeneklerle doluydu. Eğer o tereddüt ediyorsa, muhtemelen benim anlayamayacağım çok, çok uzak bir şeyle uğraşıyordu demektir.

Bunu gördükten sonra geri adım atmak utanç verici ve muhtemelen de hakaret olurdu. O yargılandığını hissederci, ben de saf ve korkak biri gibi hissedirdim ve iş ilişkimizi sürdürme şansımız da tamamen yok olurdu.

Artık durmalıyım.

Oraya varmadan önce, böylece hiçbir sorun yaşanmaz.

Ona fikrimi değiştirdiğimi söyleyeceğim.

Hayır, yapmadım. Merakım beni ileriye doğru itti, attığımız her adımda endişeyle m¼cadele ettim.

Tripp durduğunda, korkunç temalı çılgın bir odanın ön¼nde değildi.

Tekerlekli, yerinden çıkmış birkaç ayna dışında, özel bir şeye benzemiyordu. Dört direkli bir yatak. Uzun ama alçak bir masa. Hepsi bu kadardı.

En azından ilk bakışta öyle gör¼n¼yor.

Ç¼nk¼ daha yakından baktığımda bunun sıradan bir masa olmadığını görd¼m. Kalın bir şekilde yastıkla kaplıydı.

Her bacağına deri kelepçeler takılmış.

Yatak başlıklarındaki bağlama ipleriyle uyumlu olanlar.

O yaramaz eklemelere rağmen, çok da çılgın bir şey değildi. Elbette, Maddie'nin tercih ettiğini söylediği oda kadar sade değildi, ama sapkınlıktan da çok uzaktı. Hiçbir şey, gergin vücudundan yayılan temkinli tedirginliği açıklayamıyordu.

Dikkatimi mekândan uzaklaştırıp Tripp'in dikkatli bakışlarının üzerimde olduğunu fark ettim. Kafamdaki karışıklığı anlamış olmalı ki kolunu omzuma doladı ve beni odaya sür¼kledikten sonra bize doğru dönd¼.

Ah.

Ahhh.

Hayır.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

MUTLAKA BİR ŞEYLER OLUYOR
OLMALI ÇÜNKÜ HERKES B
SINIFI ÜNLÜNÜN GÖRÜLMİYİ
VE GÖRÜNMEYİ SEVDİĞİNİ
BİLİYOR.

TRIPP

Greer'in ela gözleri büyük pencereden yatağa, sonra tekrar bana döndü.
"İnsanlar görebiliyor mu...?"

"Evet."

Hareketli aynalara baktı. "Bütün oda mı?"

"Evet," diye tekrarladım.

"Bunu beğendin mi?"

"Ben bir oyuncuyum. Hepimiz seyirci önünde narsisistiz."

Ve bu doğrudu. Gilded'ı ilk ziyaret etmeye başladığımda, acı aletleriyle dolu odaları tercih ederdim. Bu artık benim için bir seçenek olmadığında, aynalı odaya geçtim. Ama kendimden iğrenme duygum arttıkça, gerçeği yüzümde görmek istememeye başladım.

Bu da geriye teşhirci ve röntgenci odasını bıraktı.

Bütün gözler üzerimde.

Hayatından nefret etmeyen bir adamı canlandıran bir aktör.

Saraya ait bir soytarı.

"Onları görebiliyor musun?" diye sordu.

"Duruma bağılı." Kolumu ondan çekip duvardaki düğmeye bastım. Düğmeyi tekrar eski haline çevirmeden önce pencere aynaya dönüştü.

"Ah," dedi sesi titreyerek.

Ona hangi odayı sevdiğim konusunda yalan söyleyebilirdim. Onu, yanında olduğum için aynı derecede zevk alacağım diğer odalardan herhangi birine götürebilirdim, önemli olan tek şey buydu. Ama o bana güvenmişti ve ben de bunu mahvetmek istemedim.

O lanet olası pencereye bakarken pişman olduğum bir karardı.

Seyirci önünde performans sergilemekte bir sorun yaşamıyordum. En azından eskiden öyleydi.

Ama birinin onun herhangi bir yerini görme ihtimali bile, gidip bara gidip gözlerini oymak istememe yetiyordu.

Greer'ı ne kadar çok istesem de, bir an önce vazgeçmesini umuyordum. Saçlarıyla oynamasına neden olan o sinirlerinin arzusunu bastıracağını ve beni başka bir yere götürmesine izin vereceğini umuyordum. Herhangi bir yere.

İnatçı sirenimin pes etmeyeceğini bilmeliydim. Başını kaldırıp beni izledi. Liderliği ele almamı bekliyordu.

Hızlıca düşündüm. Planımın işe yarayıp yaramayacağından emin değildim, ama elimdeki tek plan buydu.

Kapalı kutu oyuncaklar, kayganlaştırıcı jel, prezervatif ve iyi bir gece için ihtiyaç duyulabilecek her şeyle dolu dolaba doğru gittim. Bir şey aldım ve Greer'in yanına döndüm.

Bakışları elimde tuttuğum şeye indi ve güzel yüzünde hoşnutsuzluk belirdi. "Tripp, ben—"

Omuzlarımı geriye doğru ittim. "Hangi ismi tercih ettiğimi söylemiştim?"

Kaşlarını çattı, benim kendi zihnimde tekrar tekrar geçen konuşmayı hatırlaması biraz zaman aldı. "Efendim?"

Çenemi yukarı kaldırdım. "Bana başka bir şey deme."

O ufak tefek boyun eğme belirtilerinin benim tarafımdan yansıtılmadığını bilmek güzeldi, yoksa yüzüme gülebilirdi. Bunun yerine, iki kelime nefes nefese bir iç çekiş gibi ağzından döküldü: "Evet, efendim."

O da en az benim kadar bundan zevk alıyordu.

İpek göz bağını kaldırdım ve bu ona söylemeye çalıştığı şeyi hatırlattı. "Ben, eee, görebilmek istiyorum."

"Hayır." Ondan daha fazlasını söylemedim ve şaşırtıcı bir şekilde ısrar etmedi. Geri çekilmeden önce gözlerini kapattım.

Ona o boşlukla takılıyor.

Ona hayranım.

Onun gergin bir şekilde kıpırdanmasını izlemek için orada daha uzun süre kalmaya canım çekti, ama eğer gerçekten sadece bir gecem varsa, yapabildiğim sürece bir fanteziyi gerçekleştiriyordum.

"Hemen geri döneceğim," dedim ve eli sanki maskeyi yırtacakmış gibi havaya kalktı.

Kendini toparladı ama yine de sordu: "Nereye gidiyorsun?"

Cevap vermedim.

Odayı terk ettim, kapıyı arkamdan sertçe çarptım. Hemen önümdeki gözetleme penceresinden, gürültüye nasıl sıçradığını izledim. Parmakları birbirine dolanmıştı ama onun dışında yerinden kıpırdamadı.

Tereddüt ederek, planımdaki hatayı geç de olsa fark ettim. İhtiyacım olanı almak için Greer'ı göz önünde bırakmak istemiyordum.

Şansıma Atlas tam o anda koridorda bir tur attı. Beni odanın dışında dururken görünce kaşları çatıldı—bu tarafı hiç sevmemiştim—ve onu susturmak için parmağımı dudaklarıma götürdüm.

Bu durum, o metanetli herif için hiçbir zaman sorun olmamıştı.

"Naber?" diye mırıldandı yeterince yaklaştığında.

“Mum ve çakmağa ihtiyacım var.”

Neden kendim almadığımı sormadı. Sadece koridorda geriye doğru yürüdü ve bir dakika sonra istediğim şeylerle geri döndü.

Bakışları kısa bir an pencereye takıldı. Sesindeki güney aksanı, sertliğin içinde kayboldu. "Sen ve Easton... şanslı herifler."

En azından bu gece için.

Çenemi yukarı kaldırdım. "Bana bir iyilik yapın. Güvenlik görevlilerinin insanları buradan uzak tutmasını sağlayın."

Kafasını şaşkınlıkla yana eğdi, ama ben neden gözetleme penceresinde gözetleyicilerin olmasını istemediğimi açıklamadım.

Yapacak daha önemli işlerim vardı.

Odaya geri çekilirken kapıyı tekrar sertçe kapattım. Greer neredeyse çıldıracak gibiydi ve bu beni iyice tahrik etti. "Tripp—yani, Efendim?" diye tereddütle seslendiğinde ise tahrik acı verici bir seviyeye ulaştı.

“Evet, siren, benim.” Mumları yere bıraktım ve tekrar onun önüne geçtim.

Dudaklarını yaladı. "Şey, sadece sen mi böyle düşünüyorsun?"

Kıskançlık duygusu beni bir anda geriye savurdu. "Başka türlüünü mü umuyorsun?"

Başını anında ve kararlı bir şekilde salladı. "Hayır. Kesinlikle hayır."

Bu, incinmiş egomu yatıştırdı. "Güzel. Çünkü eğer başka birinin sana dokunmasına izin vereceğimi düşünüyorsan, aklını kaçırmışsın demektir."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Ama izleyebilirler, değil mi?"

Onların da bunu yapamayacaklarından emin olduğum için, ben de belirsiz bir şekilde mırıldandım.

Sözlerinden, her şeyi berbat ettiğim açıkça belli oldu. Daha önce hiç tecrübesiz biriyle aynı odada bulunmamıştım, ama bu bir bahane değildi. Onun fikrini değiştirmesini istemediğim için acele ediyordum. Sorumsuz ve bencilce bir davranıştı.

Göz bağıını, bakışlarımı karşılayabileceği kadar yukarı çektim. "Dur dersin her şey durur. Konuşuruz, ara verimiz ya da neye ihtiyacın varsa onu yaparız. Zaten seks ve paylaşım istemediğini söyledin. Başka yapmamı istemediğin bir şey var mı?"

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve iyice düşündükten sonra başını salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır."

"Yani ağzım mı? Parmaklarım mı?"

Gözleri irileşti, ama kabulü aceleci bir telaşla oldu. "Onlarla bir sorunum yok."

"Eğer hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam, bana hemen söyle. Anladın mı?" Başını sallayınca ben de başımı salladım. "Bunu senin ağzından duymam gerekiyor."

"Evet, efendim."

"Güzel." Göz bağıını tekrar yerine taktım ve kimsenin görmemesi için sessizce perdeyi kapatmak üzere odanın diğer tarafına geçtim.

Bunu bilmesine hiç gerek yoktu.

Mumları yerleştirdim ve ışıkları kapatmadan önce yaktım.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp yüzünü ellerimin arasına aldığım da, penisimden daha fazla meni damladı; dokunuşumla irkilmesini çok sevdim. Başını hareket ettirmeme gerek kalmadı. Bunu kendisi yaptı, yukarı doğru kaldırdı.

Kendini bana sunuyor.

Ve ben aldım.

Onun sunduğu şey.

Ağızı.

O.

Başımı eğip dudaklarımı onunkilere değdirdim. Keskin nefes alış ve baştan çıkarıcı dudaklarının aralanışı, dilimi içeri sokup, o gece çatıda hayalini

kurduğum tadı ve zevki yaşamam için adeta yalvarıyordu. Ama yavaş ilerlemek istedim. Dudaklarına tekrar hafifçe dokundum, neredeyse hissedilmeyecek bir öpücük. Geri çekilirken, onun da beni takip etmeye çalışmasına bayıldım. Daha fazlasını istiyordu. Tekrar ettim. Ve tekrar.

Ve yine.

Sonunda boğuk bir inilti çıkardığında, dilimi içeri sokup inledim. Ellerini kaldırıp göğsüme dokundu, sonra aniden indirdi.

Hemen uzaklaştım. "Bana dokunabilirsin. Her zaman. Lütfen."

Bu izin, avuç içlerinin karın kaslarım ve göğüs bölgem üzerinde gezinmesi için ihtiyacı olan tek şeydi; tıpkı benim ona duyduğum gibi bana karşı aynı açgözlülükle doluydu.

Kalçalarını kavrayarak, sanki tişörtünü çıkaracaktım gibi ellerimi tişörtünün içine doğru kaydurdum ama belinde durdum. Aynı şeyi pantolonuyla da yaptım, işaret parmaklarımı kemerine taktıktan sonra elimi tekrar kalçalarına kaydurdum. Tekrar yukarı doğru ilerledim, bu sefer başparmaklarım göğüslerinin altına gelene kadar durmadım. Daha fazla dokunmamak için kendimi zor tuttum ama kendimi geri çekmeyi başardım.

Onun hayal kırıklığıyla inlemelerini duymak istedim.

Onun yalvarışını duymak istedim.

Beni uzun süre bekletmedi.

"Lütfen efendim," diye fısıldadı ve o kocaman gözlerini göremiyor olmam beni kahrediyordu. Odayı beğenmediğine dair en ufak bir ipucu verseydi, saçmalığı bırakırdım. Ama Gilded'ı deneyimlemek istiyordu ve ben de ona bunu veriyordum.

En azından kıskançlığımın izin verdiği ölçüde.

Güzel deniz kızına acıyarak, tişörtünün etek ucundan tuttum ve maskesini çıkarmamaya dikkat ederek tişörtü başından geçirdim. Pantolonunu aşağı ittim, pantolonunu, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmasına yardım ettim, sonunda sadece sütyen ve külotla kaldı.

Sade olabilirlerdi, ama yine de hayatımda gördüğüm en seksi şeylerdi. Özellikle de mum ışığı titrediğinde.

Kahretsin.

Hayallerimden bile daha iyi.

Pantolonumun düğmesine uzandığında, onu durdurmak için bileklerinden tuttum. Kontrol bendeydi, ama çok fazla değil. Ellerini kurtarmaya çalıştı ama ben tutuşumu sıkılaştırdım.

Dudaklarımı boynuna doğru indirmeden önce tekrar ağzını öptüm. Oradaki deriye hafifçe dokunduktan sonra emmeye başladım. Kendimi tutamadım ve ısırdım.

Zor.

Gereğinden çok daha sert davrandım ama beni itmedi. Boynunu geriye doğru bükerek bana daha fazla erişim sağladı ve beni daha da sıkıca kavradı. Dilim dışarı fırlayıp yalayarak ve tahrik ederek göğüslerinin dolgunluğuna doğru indi.

Onlar da vücudunun geri kalanı kadar küçük olabilirlerdi, ama yine de kusursuzdular.

Sütyeninin kopçasını açıp düşmesine izin verdikten sonra çıplak tenini avuçladım. Başparmaklarımla güzel küçük meme uçlarını sıkılaşıp kadar okşadım. "Keşke ellerime ne kadar mükemmel uyduğunu görebilsen."

"Gözlerimi açarsan, yapabilirim," dedi, sertleşmiş gözlerini hafifçe çimdiklediğinde sözleri bir iniltiyle sona erdi.

"Güzel deneme." Başımı eğdim ve birini ağzıma aldım. Emdim, dilimi etrafında döndürdüm ve sonra diğerine geçmek için bıraktım. Eli karnımdan aşağı doğru inip pantolonumun üzerinden beni kavradığında, parmaklarımın kalçalarına saplanma şekli ya da dişlerimin uyarı amaçlı göğsünü ısırma şekli hiç de nazik değildi.

Beklediğim gibi onu caydırmayan bir uyarıydı bu.

HAYIR.

İçimdeki siren, o zevk-acı karışımından daha fazlasını istiyormuş gibi içime doğru itildi.

Ona zarar verme.

Yavaşça geri çekilin.

Biraz geri çekil.

Vücudumun tepki vermesi ve elimi gevşetmem birkaç saniye sürdü. Akıllı olsaydım, elini zorla çekerdim.

Ama Greer söz konusu olduğunda ne kadar aciz olduğum herkesçe biliniyordu, bu yüzden öyle yapmadım. Boşalıp kendimi rezil etme tehlikesiyle karşı karşıya olmama rağmen, onun bana daha uzun süre dokunmasına izin verdim.

Bu ihtimal çok gerçekçi hale geldiğinde, kendimi ondan uzaklaştırdım ve aramıza mesafe koydum. Birkaç sakinleştirici nefes aldım ama mumlardan birinin titremesinden başka bir işe yaramadı.

Greer onlara doğru döndü, nefes alışverişleri hızlanıp duruyordu. Göz bağının ardındaki manzarayı görebildiğini sanıyordum ama fısıldarken sesi panikle doluydu: "Pencerenin önünde biri mi vardı?"

Eğer öyleyse, senin silüetini gördükleri için onları öldürürüm.

"Sana söylemeyeceğim." Elim külotuna uzattım, o da çıkarmamı engellemek için bacaklarını çaprazladı. "Bana durmamı söyle."

Elleri titriyordu, titreyerek birkaç derin nefes aldıktan sonra bacaklarını yavaşça açtı.

"Ne kadar cesursun," diye övdüm, kumaşı yavaşça aşağı kaydırırken titrediğini hissettim, inerken dizlerimin üzerine çöktüm. Her iki bacağı da kaldırıp kumaştaki çıkmasını sağladım, böylece çıplak kaldı.

Cinsel organı acıtacak kadar çıplak.

Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmediğimden emin değildim. Aslında bu doğru değildi. Görmediğimi biliyordum. Bakışlarım bir o yana bir bu yana gidip geldi, nereye odaklanacağımı bilemedim. Vücudunun her

santimi bir öncekinden daha mükemmeldi. Her yerine dokunmak istedim. Yumuşak teninin her santimetresine dilimi srmem gerekiyordu. Tam da bunu yapmak için öne eğildim ve tatlı kokusu ciğerlerimi doldurdu. Sakinleştirici bir mola olsun ya da olmasın, boşalmanın tehdidi beni aynı derecede sert bir şekilde vurdu.

Bunun beni durdurmasına izin vermedim.

Çaresizlik ve tek bir amaca odaklanmış bir şekilde, bacaklarından birini omzuma attım ve yüzümü vajinasına gömdüm.

Kahrolasıca.

Zaten onun sarhoşuydum. Onun sarhoşuydum. Kokain, alkol, şöhret ve etkinliklerle kovaladığım o hazzın yüz katıydı bu. Asla doyamayacağım bir hazdı.

Dilimin ilk dokunuşundan sonra bağımlısı olduğum bir rn.

Elleri saçlarıma daldı ve beni itmeye başladı. Klitorisine hafifçe dokunmam, hareketini değiştirmesine ve beni kendine sıkıca sarmasına yetti.

Aman Tanrım, tadı çok güzeldi. Dilimi ıslaklığında gezdirdim, yumuşak inlemeleri damarlarımda yanan ateşe yakıt gibiydi. Küçük çıkıntıyı ağzıma aldım ve Greer irkildi. Kaçmaya mı çalışıyordu yoksa daha da yaklaşmaya mı çalışıyordu emin değildim. nemli değildi.

Seçim ona ait değildi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

BÜYÜK SINIF ÜYESİNİN BU
KADAR ÇOK KONTROL SAHİBİ
OLDUĞUNU KİM BİLİRDİ?

TRIPP

Ağzımı zorla çekerek Greer'in iç uyluğunu ısırdım. "Kıpırdama."

"Yapamam," diye fısıldadı, tekrar kıpırdanıp neredeyse tökezleyerek.

Ona eziyet etmek istedim ama düşüp kendine zarar vermesini de istemedim.

Bacağını üzerimden çekmeye çalıştığımda, bacağını daha da sıkıca etrafıma doladı. "Lütfen, durma. Daha çok deneyeceğim. Lütfen."

"Durmuyorum," diye onu rahatlattım, ayağa kalkmadan önce pürüzsüz tenine bir öpücük kondurdum. Acı dolu dudak büzüşü o kadar baştan çıkarıcıydı ki, onu dizlerinin üzerine itmeye karşı koymak zordu. Ama sadece bir geceliğine razı olmuştu ve ben onu öyle harika bir geceye dönüştürecektim ki fikrini değiştirecekti. Ve eğer ağzını benimkine sarmış olsaydım, her şey saniyeler içinde bitecekti.

Onunla ilgili daha önce kurmaya çalıştığım tüm ilk izlenimleri berbat etmiştim. Ama bunu berbat etmeyecektim.

Onun yerine onu öptüm, dilim sıkıca kapalı tuttuğu ağzının kenarında hafifçe gezindi.

Başını çevirip kurtulmaya çalıştı ama izin vermedim. Elimle çenesini kavrayıp parmak uçlarımı yanaklarına bastırarak dudaklarını araladım. Dilimi içeri sokarak kendi tadını üzerimde hissetmesini sağladım. Vücudu yavaşça gevşedi ve daha da açılırken tişörtümü kavradı. Sessizce daha

fazlasını istedi. Ben de verdim, sadece ikimiz de nefes almaya ihtiyaç duyduğumuzda kendimi ondan ayırdım.

Boşta kalan elimle saçlarını kavradım, uzun tutamlarını avuçladım ta ki acıyla inleyene kadar. "Öpüşünü benden saklamaya bir daha asla kalkışma, Greer. Anladın mı?"

"Özür dilerim, ben sanmıştım ki—"

Sözünü birdenbire kesmesi üzerine, başını hafifçe çekiştirdim. "Ne düşündün?"

Yanaklarına pembe bir renk yayıldı. "Hiçbir şey."

"Bana bir daha yalan söylersen, dururuz," dedim ve ona aynı şekilde yalan söyledim.

Gözlerinin kapalı olması iyi oldu, yoksa yüzümdeki ifadeyi kolayca anlayabilirdi.

Üstelik, acı verici bir açıda sıkışmış ereksiyon da her şeyi ele verirdi.

Ama o benim saçmalıklarına inandı ve aceleyle, "Bence... tadım iğrençti," diye itiraf etti.

"Böyle yanlış bir şeyi neden düşündün ki?"

"Az önce yaptım."

Yine saçından çektim, bu sefer onu geriye doğru iterek bacakları yastıklı bağlama sehпасına değene kadar zorladım. Sallandı ama sıkı tutuşum onu dik tuttu. "Az önce ne dedim ben?"

Hâlâ tereddüt ediyordu, ağzı birkaç kez açılıp kapandıktan sonra usulca fısıldadı: "Eski sevgilim öyle söyledi."

O aptal herif.

Bu kadar büyük bir hata yaptığı için ona bir meyve sepeti göndermeliyim.

"Greer," dedim.

Gözleri bağlı olsun olmasın, sanki beni görebiliyormuş gibi yukarı baktı. Kırıışık omuzları her ağır nefes alışında inip kalkıyordu. "Ne?"

"Eski sevgilin tam bir sürtük." Hafifçe güldü ama ben henüz bitirmemiştim. "Dünyanın birçok yerini gezdim. En iyi restoranlarda, en yetenekli şeflerin işlettiğı yerlerde yemek yedim. Daha da iyi, bilinmeyen yerlerde, yemek seven ve bunu açıkça belli eden yemekler yaratan daha yetenekli şeflerin işlettiğı yerlerde yemek yedim. Ve hiçbir şey, bebeğim, hayatımda tek bir şey bile, senin kadar lezzetli gelmedi." Aniden onu çevirmeden önce gülümsemesinin sadece kısa bir anını görebildim. Bacaklarının arasına ellerimi dolayarak diğerk elimi boğazına sardım ve yüzünü yukarı kaldırıp dudaklarını tekrar öperek hızlı ama acımasız bir öpücük kondurdum. "Ve henüz bitirmedim."

Onu bıraktıktan sonra avucumu kürek kemiklerinin arasına koydum ve iterek masanın üzerine eğilmesini sağladım.

Bacaklarını zorla ayırabilirdim. Bağlama aletlerini kullanabilirdim. Sonradan kullanıp kullanmayacağımdan emin değildim. Ama o zaman onu tattığımda, bunun sürpriz olmasını istemedim. Kendini bana sunmasını istedim.

Kendini bana teslim et.

"Bacaklarını aç, Greer," diye emrettim.

Sanki gidecekmiş gibi kıpırdandı ama sözlerim yakındaki alevi daha da alevlendirdi ve donup kaldı.

"Dur de," diye denedim onun yerine.

Eğer öyle yapsaydı, sadece ikimiz olduğumuzu göstermek için maskesini çıkarırdım. Hayal kırıklığı olmazdı. Gözlerini görmek istiyordum. Tahrik olduğunda yeşilin altın kahverengiye bastırıp bastırmadığını, yoksa tam tersi mi olduğunu bilmek istiyordum. Ama aynı zamanda onun gerginliğini de özlüyordum. O korkuyu.

Onu rahatlık alanının dışına ittiğimi bilmenin verdiği o baş döndürücü güç ve onun da beni dinlemek istediğı için isteyerek bunu yapıyor olması.

Bana teslim etmek için.

Bacaklarını açtığında uylukları titriyordu.

Yavaşça diz çökerken avucumu omurgası boyunca gezdirdim.

Cennetin sunağında dua eden bir günahkar.

Yüzümü ıslak kasıklarına doğru yaklaştırdım, ona dokunmadan hemen önce durdum ve derin bir nefes aldım. Bacaklarını kapatacakmış gibi ağırlığını kaydırды ama kapatmadı.

"Tadın kadar güzel kokman da harika bebeğim," diye onu rahatlattım. Sonra da yemeye başladım.

Mutlulukla.

Çaresizce.

Kendimi tıka basa doyuruyorum.

Bacakları titremeye başladığı her seferinde geri çekildim. Ve her geri çekildiğimde, küfürler fısıldadı. Tehditler savurdu. Yüksek sesle yalvardı.

Çok geçmeden titremesi dinmedi, içindeki birikmiş arzu onu huzursuz etti ve yüzüme sürtünerek kıpırdandı. Klitorisini dişlerimin arasına alıp hızla dilimi yaladığımda hareketleri kesildi.

"Aman Tanrım. Aman Allahım. Ahh."

Onu bıraktım ve yavaşça yaladım.

"Neden—vay canına!" diye bağırdı, o kadar sert irkildi ki masayı devireceğinden endişelendim. Ayağa kalkmaya çalıştı ama kendini topladı. "Orayı yalama sakın."

Yine yaptım, dilimi onun daracık deliğine sokup ardından kalça yanağını ısırdım.

Zor.

İz bırakacak kadar sertti ve o an, zerre kadar umurumda değildi.

"Bana ne yapacağımı söyleme Greer. Bu iş böyle yürümez."

“Ama...” diye başladı, ben tekrar vajinasını yalarken kelimesi yarım kaldı. “Ama bir şeyden hoşlanmazsam sana söylememi söylemiştin.”

Her iki elimle ayak bileklerini kavrayarak, ellerimi baldırlarından yukarı, uyluklarına doğru kaydırdım. Aşağıya doğru damlayan kaygan sıvının içinden. En tepeye ulaştığımda, iki başparmağımı da vajinasına soktum. Birini yerinde tutarken diğerini yukarı doğru hareket ettirip kalçasına bastırdım. Tahrik olmuş halinden faydalanarak vajinasına zar zor girdim. Sesim alçak bir mırıltıydı. "Hoşuna gitmedi mi?"

"Hayır," diye tersledi, bir yandan da bana yaslanarak kıpırdanıyordu.

"Bu çok komik bebeğim, çünkü senin o muhtaç küçük deliğin daha fazlasını elde etmek için çok çalışıyor."

"Yani, hoşuma gitti. Birazcık. Sanırım. Ama ağzını bana değdirmeni istemedim."

Dilimi klitorisinin üzerinde hafifçe gezdirdim, sonra dilimi ve iki başparmağımı da çektim. "Yani seni yalamayı bırakmalıyım, öyle mi? Anladım."

"Hayır. Tanrım hayır, lütfen durmayın. Sadece kıcıma dokunmayın."

"Tamam, oranı yalamayacağım."

Rahatlamaya başladı.

Bunu gerçekten yapmamalıydı.

“Eğer bunu gerçekten beğenmediğini söyleyebiliyorsan,” diye ekledim. Sonra da kalçalarını avuçlarımla ayırarak, kalçasını, vajinasını, klitorisini ve tekrar kalçasını yaladım.

Dilimi kullanarak.

Dişlerim.

Parmaklarım.

Onun tatlılığı yüzümü kaplayıp çeneme damlayana kadar onunla çalıştım.

Tartışmayı bıraktı ve ben de onun bu teslimiyetini bir orgazmla ödüllendirecektim. Onun orgazm olduğunu hissetmek, duymak istiyordum.

Dilim dünyadaki diğer tüm tatları unutana kadar tadına baktım, çünkü hiçbir tat Greer'in tadıyla kıyaslanamazdı.

Ama ben onun vücudundan gelen her sözsüz işareti takip ederek, durmaksızın yemek yememe rağmen, düşmedi.

İki parmağımı içine sokup kısırarak, "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," diye emrettim.

"Yapıyorsun işte," diye bağırdı. Gerçekten ağladı. Omuzunun üzerinden bakıp maskenin altından süzülen gözyaşlarını göstermeden önce, hayal kırıklığıyla dolu gözyaşlarını duyabiliyordum. Yüzü kızarmıştı, saçları alnına yapışmıştı.

Eğer çoktan gelmiş olsaydı, o manzara beni onu takip etmeye zorlamaya yeterdi. Ama henüz görevimi tamamlamamıştım.

"Dolaptan bir oyuncak alayım." Ayağa kalktım ama o şiddetle başını salladı.

"Oyuncak ihtiyacım yok. Sana ihtiyacım var. Benimle seviş. Lütfen. Lütfen, lütfen, lütfen."

Tanrım, beni öldürüyor.

Onu istemediğimden değildi. Kahretsin, onu çok istiyordum. Hayatımda her şeyden ve herkesten daha çok. Ama onun pişman olacağı biri olmak istemiyordum.

Ve zevkin verdiği coşku geçtikten sonra, tam olarak öyle olacaktım.

Bir hata.

O halimden yeterince bıkmıştım. Greer'e karşı böyle davranmayacaktım. Bu beni paramparça ederdi.

"Bu sefer olmaz," dedim, göğsümdeki acı giderek büyüyerek içimi boşalttı. Dikkatimi ona odaklamak için bu acıyı bastırdım. Vücudunun üzerine

eğilerek dudaklarım omurgasına, omuzlarına, boynuna değdi. “Bana neler olduğunu anlat.”

"Çok güzel bir his. İnanılmaz derecede güzel. Hiç kimsenin şimdiye kadar hissettiğinden çok daha güzel."

Boynuna doğru kıkırdadım ve o da başını yana eğerek bana daha fazla erişim sağladı. Isırdım ve o da hafif bir tıslama sesi çıkardı.

“Şakayı fazla abarttım.” Ona doğru sallandım, ıslaklığı pantolonumun kumaşını ıslattı. “Çatıdaki o geceden beri beni çıldırttığın için intikam alıyorum.”

"Ne demek istiyorsun—" Ben geri çekilince sorusu öfkeli bir hırıltıyla son buldu.

"Biraz ara verelim, bir dakika sonra tekrar deneyelim."

"Eğer durursan, seni dolaptaki o devasa dildolardan biriyle döverim."

“Öyleyse bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, Greer.” Parmağımla vajinasının üzerinde yukarı aşağı doğru hafifçe dokundum. “Yönlendirmeye ihtiyacım var. Çabuk öğrenirim. Ama nerede yanlış yaptığımı söylemezsen daha iyisini yapamam.”

"Hayır, değilsin," dedi usulca. "Sorun bende. Yanlış olan benim."

“Bu kesinlikle doğru değil.” Göz bağını yerinde tutan lastiği çektim. “Seyirciler mi sorun yaratıyor?”

“Şey...” diye başladı, sonra vücudu gerildi. “Hayır, aslında onu tamamen unutmuşum.” Sesi neredeyse fısıltıya dönüştü. “Nasıl unutmuş olabilirim ki?”

Göz bağını şimdilik çıkarmadım.

Birkaç saniye bekledikten sonra hafifçe içini çekti. "Bu sık sık oluyor. Tek başıma bile. Yaklaşıyorum ama, biliyorsunuz, oraya ulaşamıyorum."

"Genellikle ne yaparsınız?" diye sordum, zihnimde çeşitli sorular dolaşıyordu.

Tek başına ne kullandı?

Kusursuz küçük vajinasına dokunurken aklından neler geçiyordu acaba?

Beni hiç düşündü mü?

"Pes edip, hayal kırıklığı içinde yatağa gidiyorum," dedi.

"Öyle olmayacak." Dizlerimin üzerine geri çöktüm ve onu yavaşça, alaycı bir şekilde yaladım. Dilimin her hareketinde yoğunluğu artırıyordum. Durmadan, kademeli olarak artan bu yoğunluğun onu orgazma ulaştırıp ulaştırmayacağını görmek istiyordum.

Umut verici başladı. Vücudu tepki verdi. Sallandı. Sürtündü. Titredi. Ama sonra kasıldı ve bu ikimizin de istediği şekilde değildi.

"Durabiliriz," dedi.

"Hayır," diye hırladım vajinasına doğru, sonra da yemeğime devam ettim.

"Ama sana dokunmak istiyorum."

"HAYIR."

"Tripp, ben—acıdı!" diye bağırdı kalçasının yanağını ısırduğımda.

"Neydi o?"

"Efendim. Efendim demek istedim." Aynı noktayı tekrar ısırduğımda son kelimeyi inleyerek söyledi ve penisim seğirdi. Israrla, "Olmayacak. Ben bozuldum," derken bile bana doğru hareket etti.

Dolaptaki tüm oyuncakları alıp doğru olanı bulana kadar aramaya başlamıştım ki, onun saçlarıyla oynadığını fark ettim.

Uzanıp kollarını kavradım ve yanlarına sabitledim. "Seni bu düşüncelerden kurtarmamız lazım, bebeğim."

Onu bırakmaya başladım ama başını salladı. "Bırakma. Lütfen."

Kollarının üst kısmındaki tutuşumu yeniden ayarladım ve tekrar yemeye başladım, inlemeleri beni daha da coşturuyordu.

"Daha sert, efendim."

Ellerim zaten onu sıkıca kavramıştı. Daha sert sarılırsam iz bırakma riskim vardı.

Yine de yaptım.

Ya da belki de bu yüzden.

Kırılmaz kavrayışımla, bedenini ağzıma bastırdım ve aldım.

Ve aldı.

Ve aldı.

Yer değiştirdiğinde bile.

Kurtulmaya çalışsa bile.

Tutuşmaya karşı koyduğunda bile.

Ağzım onun tatlı tadıyla daha da doldu, keskin bir çığlık attı, vücudu kasıldı. Boğuk bir çığlıkla gevşediğinde bu gerilim kırıldı.

Nihayet.

Onun tadı hayallerimden bile daha güzeldi ve gevşeyene kadar amansız baskıyı sürdürdüm, ancak o zaman dilimin nazik hareketlerine geçtim. Her damlasını aldığımdan emin olduğumda, arkama yaslandım.

Destekleyici bankta durmasına rağmen dizleri titredi ve onu kucağıma çektim. Onu öptüğüm o an, tadından kaçınmaya çalışmadı. Açıldı, uysal ve rahat bir şekilde bana doyamadığım şeyi verdi.

Geri çekilip, nefesimizi toparlarken bir anlığına başımı alnına yasladım. Göz bağınyı çıkardım ve birkaç kez göz kırptı, ama yavaştı. Sersemlemişti. Çenesini avuçlarımın arasına alıp başını yana eğdim, böylece odaklanmamış gözlerine bakabildim.

Ona sözsüz bir şekilde biraz zaman verdim, dudaklarımın dokunuşları ve nazik hareketlerim arasında onu yavaşça yeniden giydirdim. Eğer fiziksel ve duygusal olarak geri çekilip uzaklaşacaksa, önce alabileceğim her şeyi açgözlülükle alacaktım.

Ama hareket etmeye başladığında, kendini benden uzaklaştırmak için değildi. Başını yana eğerek alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve kucağımda kıpırdanarak sertleşmiş halimi ve kontrolümü test etti. "Neden kıyafetlerimi tekrar giydiriyorsun? Giymedin ki..."

"Başka bir zaman," dedim, alnına bir öpücük kondurarak.

Şaşırtıcı bir şekilde, bunun tek seferlik bir anlaşma olduğunu belirtmedi. Sadece başını salladı.

"Kalk bakalım, bebeğim," diye nazikçe emrettim ve o da dediğimi yaptı, ayakları üzerinde hafifçe sallandı. Dik durması için kalçalarından tuttum. "Seni eve götürüyorum."

Bu durum tartışmaya yol açtı. "İyiyim."

"Bu bir soru değildi."

"Ama arabam burada."

"Yarın sabah alacağız."

"Erken saatte dersim var."

"Bunun farkındayım."

Ağzını açtıktan sonra bana baktı. Geri adım atmayacağımı anlamış olmalı ki, ani bir baş hareketiyle ağzını tekrar kapattı.

Yavaşça elimi bıraktım, dengede olduğundan emin olduktan sonra ışıkları açmak ve mumları söndürmek için uzaklaştım.

Greer sandığımdan daha dalgınmış çünkü ancak o anda "Işıklar kapalı mıydı?" dedi. Dönmeye başladı ama sonra tüm dikkati pencerede donakaldı. "Perde bütün zaman boyunca orada mıydı?"

Dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. "Gerçekten birinin görmesine izin vereceğimi düşünmedin herhalde, değil mi?"

İri gözleri perdeden bana, sonra tekrar perdeye doğru gidip geldi.

Onun dikkatsizliğinden faydalanıp kolumu omzuna dolayarak onu koridora doğru yönlendirdim. Kulübün içinden geçip otoparka kadar yürürken

sessizliğini korudu. Kendi başına araba kullanabileceği konusunda ısrar etmeye bile çalışmadı.

Onu kenara çekip kelebek kapısını açabildiğimde, neredeyse hiç tepki vermeden yolcu koltuğuna yığıldı. Arabanın etrafından dolaşp içeri girdim ve motoru çalıştırdım.

"Bu ne tür bir araba?" diye sordu ben geri geri giderken.

"McLaren."

Başını koltuğun başlığından kaldırmadan, tembelce bir göz gezdirdi. "Çok geniş. Çok kullanışlı. Taşınmayı çok kolaylaştırıyor olmalı." Vitesle takınca motor kükredi ve sesini yükseltmek zorunda kaldı. "Ve çok sessiz."

Lüks aracın, beni A noktasından B noktasına götürmekten başka bir amacı olmadığını bildiğim için kıkırdadım. "İşlevsellik için G-Wagon'ım, pratiklik için Rolls-Royce'um var. Bu sadece eğlence için."

"Rolls-Royce'u görmedim."

"Şoförüm onu saklıyor."

"Şoförünüz. Tabii ki." Yorgun gözlerle bana bakmak için başını çevirdi. "Bazen büyük bir yıldız olduğunuzu unutuyorum."

Geriye doğru sendeledim.

Kendi başıma bir yıldız olmadan önce bile, bir yıldızın oğluydum. Her zaman insanların benden haksız kazanç sağlamaya çalıştığı param vardı. Kullanmak istedikleri güç, faydalanmak istedikleri ayrıcalıklar ve avantajlar vardı.

Sanırım bunu daha önce kimse unutmamıştı.

Onların beni bundan daha fazlası olarak gördüklerinden emin değildim.

Oysa benim çalışanım öyle yaptı.

Güzel yüzünü buruşturdu. "Yanlış mı anlaşıldı? Yemin ederim, hakaret olarak söylemedim—"

"Öyle olmadı." Aksine, bu çok büyük bir övgüydü.

Arkasına yaslandı ve birkaç dakika sessiz kaldı. Uyuduğunu sandım, ta ki "Büyükanne, böyle bir arabanın bu kadar yavaş gitmesinin fiziksel olarak mümkün olduğunu düşünmemiştim." diye mırıldanana kadar.

Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de öyle düşünmüyordum. Dikkatsizce araba kullanmıyordum; araç kamerası görüntülerine veya her yere basılmış bir sabıka fotoğrafına ihtiyacım yoktu, ancak genellikle Los Angeles trafiğinin gerektirdiği tempoyu ve savunma manevralarını koruyordum.

Greer arabada olduğu için ise daha temkinli davranıyordum.

Güldüm ama duyup duymadığından emin değildim.

Motorun gürültüsüne rağmen uyuyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

BELKİ DE İKİNCİ SINIF OYUNCU
İLE ROL ARKADAŞININ
KURGUSAL ESKİ
SEVGİLİLERDEN DAHA FAZLASI
OLDUĞUNA DAİR
SÖYLENTİLERDE BİR
GERÇEKLİK PAYI VARDIR.

GREER

"Uyan, siren!"

Gözlerimi birkaç kez kırptırdım, loş araba ışıklarında Tripp'in üzerimde havada süzıldüğünü gördüm.

Tripp Carter.

Patronum.

Dünyaca ünlü aktör.

Ve sertifikalı bir yiyici.

Bunu yaptığıma inanamıyorum.

Bunu yaptık.

Gecenin nasıl geçtiğine şaşırmış olabilirim, ama pişman olmadım. En ufak bir pişmanlık bile duymadım. Belki de aklım başıma gelince bu değışirdi, ama o an o kadar rahatlamıştım ki umursamıyordum bile.

En azından Tripp'in etrafına bakıp binamı görene kadar öyleydim.

Gözlerim kısıldı. "Seni eve götüreceğini sanıyordum."

"Evet, yaptım." Arkasını işaret etti. "Kimin evi olduğunu belirtmedim."

Onu daireme götürmesini istemeliydim. O gece zaten yeterince sınırı aşmıştık. Tek seferlik bir olaydı o gece. Daha fazla uzatmak kötü bir fikirdi.

Korkunç, çok kötü bir fikir.

Ama ağzım sıkıca kapalı kaldı.

Tripp, dile getirmediğim itirazı tahmin etmiş olmalı ki, gerekçesini çoktan hazırlamıştı. "Benim evim Gilded'e daha yakın. Sabahları buradan sizi arabanıza bırakmak daha hızlı olur."

"Pekala," dedim çünkü tartışacak kadar enerjim yoktu ve kalmam için mantıklı bir sebep vardı.

Ve benim beynim tamamen mantık üzerine kuruluydu.

Kaşları kalktı ama kararlı bir şekilde başını sallayarak "Tamam" dedi.

Alçak arabadan inmemde bana yardım etti ve yorgun adımlarımla içeri girdik. Televizyon izlemek isteyip istemediğimi soracağını ve o saatte genellikle çoktan uyumuş bir kaybeden olduğumu açıklamak zorunda kalacağımı bekliyordum. Ama sormadı. Beni doğrudan merdivenlerden yukarı yönlendirdi ve yatak odasının hemen içine girene kadar durmadı.

Onun yatak odası.

"Tripp," diye başladım ve omuzları geriye doğru düştü, bana dik dik baktı. Ona "Efendim" diye hitap etmediğim için beni azarlayacağını sandım.

Ve dürüst olmak gerekirse, bunu bir bakıma istiyordum.

Başka bir adam böyle bir hitap şekli talep etseydi, yüzüme gülerdim ve cinsel organımdaki tüm nem kaybolurdu. Ama Tripp farklıydı. İyi hissettirdi. Doğal. Ve yaramazcaydı çünkü o benim patronumdu.

Hiçbir zaman çılgın veya asi bir dönemden geçmemiştim, ama anlaşılan henüz çok geç değildi.

Ya da kafadan hastaydım ama o an bunu irdeleyecek kadar enerjim yoktu.

Zaten boşunaydı. Konuşmamı beklerken kaşları beklentiyle kalktı.

Ben de öyle yapardım.

Söyleyeceklerimi hatırladığım anda.

Ah.

Sağ.

Baş parmağımı omzuma geçirdim. "Misafir odasında uyuyabilirim."

"Şu yataklar neredeyse yeni ama hâlâ çok sert." Odanın diğer tarafına geçerek, tüm dairemin iki katı büyüklüğündeki bir dolabın çift kanatlı kapılarını açtı – ve bu sadece benim bulunduğum yerden görebildiğim kadarıyla. Bir tişörtle geri döndü ve bana uzattı. Tereyağı gibi yumuşaktı ve ona bakarken tişörtü buruşturdum.

Acaba benimle aynı yatakta mı uyuyacaktı diye merak ettim.

Ona izin verip vermeyeceğimi merak ettim.

Ya da ona yalvarırsam.

Ağzımı açtım, ne döküleceğinden emin değildim.

Bir şey söyleme fırsatı bulamadan başımın üzerinden işaret etti. "Sol alttaki çekmecedeki fazladan bir diş fırçası var. Sağdaki üç kapıdan geçiyorum. Cumartesi günü bulunduğum oda."

Tanrım, gerçekten bir haftadan az mı geçti?

Çok şey değişti.

"Tripp—" diye denedim.

"İyi geceler, Greer."

Sonra da sanki onu cehennemin en ücra köşesindeki güzel bir tatil evi hakkında konuşmaya zorlamışım gibi öfkeyle uzaklaştı.

Orada uzunca birkaç saniye durdum, onun olduğu boşluğa bakakaldım. Onun varlığının, o koca odayı bile nasıl sıcak ve samimi hissettirdiğine, onun yokluğunda ise odanın birdenbire nasıl boş hissettirdiğine hayret ettim.

Pekala o zaman.

Derin bir nefes alıp esnedikten sonra, kendimi temizlemek ve bana verdiği bol tişörtü giymek için banyoya gittim. Yatak odasına döndüğümde, komodinin üzerinde buzlu su beni bekliyordu.

Kapıya doğru baktım, milyonuncu kez acaba oda değiştirmekte ısrar etmeli miyim diye düşündüm. Ya da ikimiz de onun odasında mı uyumalıyız? Yatak yeterince büyüktü. Yetişkindik sonuçta.

Dili benim içimdeydi.

Ama aynı zamanda gitmeye de kararlı görünüyordu. Kalmayı şaka yollu önermek için o çekici flörtleşmeyi bile kullanmamıştı. Eğer kullansaydı, ucuz bir iskambil masası gibi çökerdim.

Yemyeşil örtülerin altına girdim, beynimin her zaman yaptığı gibi çalışmasını bekliyordum: Binlerce kilometre hızla çalışmasını. Aslında daha da hızlı, çünkü artık Gilded'da geçireceğim gece boyunca her şeyi aşırı analiz etme fırsatım olacaktı.

Ancak orgazmın yarattığı zihin değiştirici etki nedeniyle vücudum hâlâ şaşırtıcı derecede gevşekti ve birkaç dakika içinde uyuyakaldım.

BİRAZ ARA VERMEM GEREKİYOR.

Ya da teknik olarak, tatilimden bir mola.

Dizüstü bilgisayarımı yere koydum ve ayağa kalktım. Sonra oturdum. Sonra tekrar ayağa kalktım, bu sefer buzdolabına gidip bir bardak salatalıklı naneli su doldurdum. Sonra da bardağı buzdolabına koydum çünkü tek bir yudum alma düşüncesi bile midemi alt üst ediyordu.

Vücudum titriyordu. Endişeliydim.

Muhtaç.

Araştırmamı suçladım.

O sabah dersten sonra, ödevime odaklanmak için kütüphaneye gitmiştim. Genellikle en sevdiğim yerdi orası, ama her kalem sesi, boğuk öksürük ve çevrilen sayfa beni rahatsız etmişti. Tekrar denemek için evime gitmiştim, ama aklım sürekli Tripp ve Gilded'a dönüyordu.

Bir önceki gece yaptığım deney başarısız olmuştu. Bana kulübe karşı sadece yaramaz bir merakın ötesinde hiçbir ilgim olmadığını göstermemişti. Aksine, ateşi daha da körüklemişti.

Ve "alevlendirmek" derken, içine az miktarda çıra ekleyip hafifçe üflemeği kastettim.

Ardından yangını benzinle söndürdü.

Ve klor triflorür.

Tripp'in yatağında uyandığımdan beri süregelen takıntımı biraz olsun dindirmek için detaylara inmenin iyi geleceğini düşündüm. Eğer bunu bir araştırma gibi ele alırsam, okul ödevi kadar sıkıcı hale gelebilirdi.

Yanılmışım.

Her makale, ahlaksızlığın farklı bir girdabına götürüyordu. Bazıları bana hiç çekici gelmedi. Diğerleri ise beni dehşete düşürdü.

Ama bazıları, itiraf etmek istediğimden daha çok ilgimi çekti.

En azından teoride öyle.

Pratikte ise durum farklı ve bilinmezdi.

Bu durum muhtemelen uzun süre böyle kalacaktı çünkü Tripp'e bunun tek seferlik bir şey olduğunu açıkça belirtmiştim. Ve Gilded'ı keşfetmenin bir güven seviyesi gerektirdiğini söylediğinde haklıydı. Özellikle de bizi izleyen kimse olmadığını düşünürsek, çok aşırı bir şey yapmamıştık ama ondan başkasıyla bu işe yaramazdı. Hala orgazmın ve deliliğin eşiğinde sallanıyor olurdum.

Susuz ve huzursuz bir halde, diğer tüm olumsuz duygularla birlikte oturma odasına döndüm ve dikkatimi tekrar makaleme vermek için açık aramalarımı sonlandırdım. Sadece on dakika dayanabildim.

Telefonumu alıp Maddie ile olan mesajlarımı açtım.

Ben: Hey.

Yanıtı anında bir "sonunda" GIF'i şeklinde geldi.

Mads: Yani, merhaba. Nasılsın? Burada bir şey yok. Çok rahatım. Senden haber beklerken çok sakindim ve hiç telefonuma bakmadım.

Ben: Özür dilerim, uyanık olduğunuzu bilseydim daha önce mesaj atardım.

Mads: Artık hep erken kalkıyorum. Makul bir saatte yatmanın talihsiz bir yan etkisi bu.

Ben: Ve kızarmış marshmallowlu buzlu kahveyle uyanmak da muhtemelen yardımcı oluyor.

Mads: Bu acıtmaz. İyi olan da öyle...

Mads: Kahvaltılık burrito.

Ben: Aynen öyle.

Mads: Şey... Akşamınız nasıl geçti?

Bunu düşünmeme bile gerek kalmadı.

Ben: Göz açıcı derecede şaşırtıcı. Ya seninki?

Mads: Kaygı verici ama genel olarak büyük bir rahatlama. Yani, yarı yarıya. Wren'le konuşunca daha da iyi olacak.

Mads: Bir noktada.

Mads: Eğer ona daha önce söylemediyseniz.

Ben: Hayır.

Ve bunu yapmayı hiç düşünmemiştim. Maddie'nin Easton'ın önünde diz çökmüş halini görmenin şoku geçtikten sonra—ya da en azından çok az bir oranda azaldıktan sonra—gerçekten de o kadar şaşırmamıştım. Tripp'e söylediğim gibi, Maddie her zaman flört ve seks konusunda ilgisiz

görünüyordu. Buna karşı değildi, ama önemli bir ilişkisi olmak yerine arkadaşlarıyla takılmaktan mutluydu. Easton'ın farklı olduğunu, onunla ne kadar çok zaman geçirdiğinden biliyordum ve şimdi onun gerçekten ne kadar farklı olduğunu anladım.

Ne kadar farklıydılar.

Sevgili arkadaşımız Wren'in müstehcen bir mizah anlayışı ve cinselliğe olumlu bir yaklaşımı vardı, ama benim bu küçük çaplı vahşi maceramı ona açıklama fikri yine de gözümü korkutuyordu. Ve Maddie'den bahsetmek hiç de bana düşmezdi.

Mads: Bunu yakında yapmalıyım sanırım.

Mads: Gilded'ın sürpriz keşfinin iki kez yaşanabileceğini düşünüyor musun?

Ben: Buna pek güvenmezdim.

Mads: Lanet olsun. Peki, ortadan kaybolduğunda neler olduğunu anlatarak bu merakımı giderecek misin?

Ben: Değilim.

Mads: Lanet olsun.

Ben: Henüz değil, en azından.

Mads: Sabırlı olacağım. Sanırım.

Mads: Eğer bana kirli detayları anlatmak için mesaj atmıyorsan (ki gerçekten atıyor olmanı çok isterdim), ne oluyor?

Ben: Tripp'ten Old Flame'in bir kopyasını istediğinden bahsetmiştin. Bunu hiç yaptın mı?

Mads: Hayır. Çıkınca alırım diye düşündüm. Neden?

Ben: İzlemek istiyorum.

Mads: Eminim size bir kopyasını göndermekten memnuniyet duyar.

Mads: Dün gece kötü bir şey olmadıysa...

Hayır, sadece inanılmaz bir orgazm ve onun yatağında geçirdiğim bir gece.

Yalnız.

Ben: Bilgi peşinde koşmayı bırak, ortada bir sır yok.
Beğenmezsem diye izlediğimi bilmesini istemiyorum.

Bu geçerli bir endişeydi. Maddie bir filmde keyif aldıysa, filmin ne kadar kusurlu olduğu önemli değildi. Ona iyi bir eleştiri yazdı. Ben tam olarak sert bir eleştirmen değildim, ama filmi anlamak benim için daha zordu. Beynim çok aktif kalıyor, hataları ve tutarsızlıkları fark ediyordu. İnançsızlığı askıya almak çoğu zaman imkansızdı.

Mads: Haklısın. Az önce ona mesaj attım.

Saate baktığımda henüz öğleden sonra üç olduğunu gördüm. Tripp, beni arabamı almaya götürmek için şafakta kalkmak zorundaydı, ama muhtemelen sonrasında tekrar yatağa girmişti ve hâlâ oradaydı. Senaryo okuma provası bir gün önce bitmişti ve daha fazla ön prodüksiyon hazırlığı öncesinde hafta sonu tatili vardı. Çekimler ise yeni yıldan sonra başlayacaktı. Hızlı bir süreç olmayacağını biliyordum, ama tahmin ettiğimden çok daha fazla lojistik sorun vardı. Bu kadar kötü bir ekiple bu kadar çok işi halledebilmesi inanılmazdı.

Ben: Teşekkürler.

Mads: Bu akşam çamaşır yıkayacak mısın?

Mads: Yoksa Gilded'da tekrar görüşecek miyiz?

Ben: Hayır ve hayır. Bu aptal ödevi bitirmem gerek.

Mads: Yardıma ihtiyacın var mı? Ben smoothie ve peynir getirebilirim.

Ben: Cazip ama hayır. Ama Tripp bir kopyasını gönderirse, film gecesi yapabiliriz.

Mads: Şey, hayır. Bence bunu tek başına izlemek isteyeceksin.

Ben: Neden?

Mads: Göreceksin.

Mads: Ama fikrinizi değiştirme riskini göze alarak, en iyi arkadaş olarak size Chase Majors'ın onun rol arkadaşı olduğunu hatırlatmanın benim görevim olduğunu düşünüyorum.

Midem anında bulandı. Chase Majors, eski sevgilimin patronuydu ve Maddie'ye göre, Exquisite Aesthetics'te sayısız kez karşılaştığımız şımarık divaların tam da örneği idi. Bu yetmezmiş gibi, babamın uyuşturucu kaçakçılığı şebekesinin kurulmasında da rolü vardı.

Ve bu, aslında fikrimi değiştirmeme neredeyse yetecek bir şeydi. İki saat boyunca onun aptal suratına bakmak istemiyordum. Ama mesleki yeterlilik adına kişisel kinini bir kenara bırakacaktım.

Ben: Biliyorum. Ekranda her görüldüğünde yuhalayacağım.

Mads: Geçerli bir yanıt. Şimdi işini bitir.

Telefonuma ve işime dik dik baktım, sonra da dediğini yaptım.

Ya da en azından denedim. Diğer hocalarımın finallerden önce ders içeriğini tekrar etmemizi sağlamak için verdikleri önemsiz, gereksiz işlerin hepsini halletmeyi başardım.

İşletme sahipliği konulu ödevim için etik dışı bir zihniyete girmeye çalışırken telefonum çaldı.

Ve göğsüm sıkıştı.

Ve karnım kasıldı.

Ve cinsel organım ıslandı.

Bu, endişe verici bir dizi reaksiyondur.

Ama mesajlarımı kontrol ettiğimde Tripp'ten gelmediğini gördüm.

Mads: E-postanı kontrol et.

Mads: Patlamış mısır yap.

Mads: Ve unutmayın ki bu bir film, gerçek hayat değil.

Mads: Yine de, ne olur ne olmaz diye vibratörünüzü de şarj edin.

Bu ne tür bir film?

Tüm çalışmalarımı kaydettim ve Maddie'nin Tripp'ten ilettiği dosyayı tam ekran açıp, rahat bir şekilde incelemeye başladım.

Umarım güzel bir şey olur.

AMAN TANRIM.

Aman Tanrım.

Yüzüncü kez, Old Flame filmini kendi oturma odamın rahatlığında izlemek için beklediğime şükrettim. Çünkü yine yüzüncü kez, boğuk bir çığlık atmak için filmi durdurdum ve bunun sinemada hoş karşılanmayacağından oldukça emindim.

Filmin sürprizlerle dolu oluşuyla ilgili genel övgüler dışında, neye bulaştığımdan emin değildim. Yakışıklı patronumun da bu övgülerin zirvesinde olduğu anlaşılıyordu. Herkes onun performansına bayılıyordu. Reklamlardaki bu büyük değişimin sebebi de buydu.

Film henüz bitmemişti ve ben de anladım.

Aman Tanrım, anladım işte.

Katmanlar.

Geri dönüp teyit etmek zorunda kaldığım Paskalya yumurtaları ve ipuçları.

Aşk üçgeni temalı romantik hikayeden karanlık ve erotik bir gerilim filmine ani ve çarpıcı bir dönüş.

Ve Tripp.

Bir daha ona bakabileceğime emin değildim. Tüm çekiciliği bir anda yok olmuş, tam bir psikopat ortaya çıkmıştı.

Tam bir manyak.

Ve kesinlikle kafam karışmıştı çünkü kahramanın aksine, onun tehlike işaretleri beni bir kulübede saklanmaya itmezdi. Aksine, beni daha da yakına çekerti.

Tripp'in yüzündeki bu çılgın çaresizliği görmek şok ediciydi, ama aynı zamanda... değildi. Belki bir iki gün önce, düşünceli, sakın patronumun böyle davrandığını görseydim daha çok sarsılırdım, ama bu, onun kaba emirlerinin hedefi olmadan önceydi. O, benim vajinamı yerken ve kalçamda diş izleri bırakacak kadar sert ısırırken bana "Efendim" diye hitap etmemi istemeden önceydi.

Ayrıca, kendisini geri tuttuğu izlenimine kapılmıştım ve günün büyük bir bölümünü, şartlar veya onun kısıtlamaları olmadan durumun nasıl olacağını düşünerek geçirmiştım.

Zihinsel kısıtlamalar. Kelimenin tam anlamıyla zihinsel kısıtlamalar ilgi çekici bir noktaydı ve tartışma konusu olmaya devam ediyordu (kelime oyununa dikkat).

Ekranda onun o keskinliğini görmek beni çok meraklandırdı. Neler yapabileceğini kendi gözlerimle öğrenmek istedim.

Yapabileceklerim.

Oynat tuşuna bastım ve beş dakika daha dayanamadım, sonra tekrar durdurmak zorunda kaldım... "Sevimlilik saldırganlığı" doğru terim değildi çünkü Tripp'in karakterinin eski sevgilisinin kulübesinin dışında elinde cinsel organıyla gizlice dolaşmasında sevimli hiçbir şey yoktu.

Şehvet ve saldırganlık.

Vücudumu kasıp kavuran ve bir yandan da neşeli bir çılgılık atarken ayaklarımı yere vurmamı sağlayan şey şehvet ve saldırganlıktı.

Öfke patlamam, interkomun yüksek sesle vızıldamasıyla kesildi.

Ups, belki de çok ses çıkardım ve biri şikayet etti.

Kalktım ve cevaplama düğmesine bastım. "Merhaba?"

Bir adam, "Greer Moore için bir teslimatım var," demeden önce, statik elektrik birikmişti.

Hiçbir şey sipariş etmediğim için, gözlerim bilgisayardaki sapık fotoğrafına kayarken kalp atışım binlere fırladı. Sonra da gözlerimi devirdim, çünkü bir sapığın kendini bu kadar kalabalık bir lobide duyurması pek olası değildi.

“Hemen aşağı iniyorum.” Anahtarlarımı ve telefonumu alıp rahat ayakkabılarımı giydim ve asansörle lobiye indim. Kapıda elinde büyük bir kağıt torba ve plastik bir smoothie bardağı olan bir adam bekliyordu.

Maddie.

Tekrar belirtmeliyim ki, her şey yolunda ve endişelenmesi için hiçbir sebep yok.

Ya da beni yemekle rüşvet verin.

Belki de gönderdiği mesajı görene kadar o son kısmı paylaşmaktan vazgeçerim.

Adamdan malları aldıktan ve yukarı çıktıktan sonra, poşeti açtığımda peynir gördüm.

Bol miktarda peynir.

Bir kişi için çok fazla peynir—özellikle bu kadar stres altındayken asla aklıma geleceğini düşünmediğim bir bakış açısı.

Peynirin yanı sıra ekmek, zeytin, kuruyemiş, sürülebilir ürünler ve meyve de vardı.

Ayrıca bir kişi için çok fazla meyve.

Maddie'ye, bana katılmak istediğine dair çok da ince olmayan bir ima olup olmadığını anlamak için mesaj atmak üzereydim ki, gözüm çantaya zımbalanmış teslimat talimatlarına takıldı. Yazıda göndericiden bir mesaj vardı.

Yakıtı inceleyin.
-Tripp

Film zaten onu aklımdan çıkarmamış olsaydı bile, peynir tedarikçisi olması bu etkiyi kesinleştirirdi.

Onunla olan mesajlarıma geçtim ve ekrana baktım. Kimseyi memnun etmeye çalışan, asla rahatsızlık vermemeye çalışan yanımda, bu hareketin gereksiz olduğunu söylememi istiyordu. Ama Tripp'in bana karşı davranış

biçimi, kendimi küçültüp arka plana karışmam gerektiği hissini hiç uyandırmamıştı. Beni fark edilmiş hissettiren nadir insanlardan biriydi.

Özellikle de o an, çünkü stresli olduğumda peynir aşerdiğimi sadece bir kez belirtmiştim.

Bu yüzden, geri adım atmak istemediğim bir mücadeleye girmektense, işi basitleştirdim.

Ben: Teşekkür ederim.

Küçük bir tabak hazırladıktan sonra, geri kalanını daha çok acıktığımda yemek için buzdolabına koydum ve filmime geri döndüm. Ve sonra yemeği, smoothie'mi ve Tripp'in dışındaki her şeyi tamamen unuttum.

Tripp, psikopatın seviyesini on bire çıkarmıştı.

Onun doğal çekiciliğinin bir göstergesiydi bu; kurgusal eski sevgilisinin kulübesini -içinde onun yeni erkek arkadaşı da varken- ateşe verirken bile hâlâ onu destekliyordum.

Ya da belki de söz konusu erkek arkadaşın Chase Majors tarafından canlandırılmasıydı, bu yüzden yangın tamamen haklı bir seçenek gibi görünüyordu.

Her iki durumda da, verdiğim yanıt konusunda kendimi çok çelişkili hissettim. Beynimin sürekli olarak Gilded'daki gerçek hayattaki Tripp'i oynadığı role yerleştirmesi de işleri kolaylaştırmadı.

Şimdi Maddie'nin vibratörümü şarj ettirmemi neden önerdiğini anladım.

Filmin jeneriği akmaya başlarken arkama yaslandım ve titrek bir nefes verdim.

Artık ona asla eskisi gibi bakamayacağım.

Maddie'ye yorumumu mesaj olarak göndermek için telefonumu elime aldım, ancak Tripp'ten gelen mesajları gördüm. Filme o kadar dalmıştım ki, telefonumun çaldığını fark etmemiştim.

TC: Rica ederim.

TC: Makaleniz nasıl gidiyor?

TC: Umarım sessizliğiniz her şeyin yolunda gittiği anlamına gelir, kaçıp gittiğiniz anlamına gelmez.

Ona ödevimin henüz yazılmadığını ve kaçma fikrinin oldukça mantıklı olduğunu söylemek için sorusuna cevap vermedim.

O an benim için önemli olan tek şeyi ona mesaj olarak yazdım.

Ben: Beni Gilded'e geri götürür müsün?

Mesajlarını bir süredir okumamış olmama rağmen, yanıtı anında geldi; sanki bekliyormuş gibiydi.

TC: Kesinlikle. Bir saat sonra seni alacağım.

Ben: İlla bu gece olmak zorunda değil.

Bunu neden söylediğimden emin değilim çünkü o bir saat bile beklemek için çok uzun gelmişti.

TC: Kesinlikle öyle değil.

Bir an orada oturdum, sinirlerim bozulup şüpheye düşeceğimi ve kendi kendime gönderdiğim daveti geri çekmek için acele edeceğimi bekliyordum.

Ama hiçbir şey yoktu.

Tamam, bu doğru değildi. Gergindim ama iyi türden bir gerginlikti. Nefesimi kesen, beni neşelendiren ve heyecanlandıran türden bir beklenti gerginliğiydi.

Ve mesele sadece erotik oyun alanına gitmek değildi. Mesele Tripp'i görmektir.

Bu, damarlarımı diyet kola ve patlayan şeker yerine buzlu suyla doldurmaya yetmeliydi.

Mantıksal olarak, onunla oraya dönmenin bir sınırı aşmak olmayacağını biliyordum. Aksine, o sınırı tamamen aşmak, hatta görünmez hale getirmek olacaktı.

Ama yine de yapıyordum.

YİRMİNCİ BÖLÜM

NEPO BABY'NİN MEKANINDA
EFSANEVİ BİR PARTİ OLMADAN
YİNE BİR CUMA GECESİ Mİ?
BUNUN YERİNE HANGİ
KULÜPTEN SENDELEREK
ÇIKACAĞINI MERAK EDİYORUZ.
GREER

"Yine bana bakıyorsun," diye homurdandı Tripp, gözlerini benimkilerden ayırmadan.

Ve haklıydı.

Çünkü Gilded'ın barında etrafımızda olup biten her şeye rağmen, hiçbirine bakmıyordum. Ünlülerin ve politikacıların ne tür sapkınlıklara düşkün oldukları umurumda değildi.

Tripp'e bakmakla çok meşguldüm. Bunu yapmak kolaydı çünkü içki içeceğimizi söyledikten sonra beni tam kucağına oturtmuştu.

Ben bir şeyler içiyordum, o ise su içiyordu.

"Dişlerimde bir şey mi var?" diye sordu sonunda bana bakarak.

Başımı sallarken yanaklarım kızardı.

"Öyleyse bu nedir?"

"Bugün 'Eski Aşkım'ı izledim."

Vücudum tam onun üzerinde olduğundan, nasıl kendini hazırladığını fark etmemek imkansızdı. Kaşları kalktı, ancak ifadesi ve sesi tamamen boştu, "Öyle mi?" diye mırıldandı.

"Gerçekten çok iyiydin. Hem de gerçekten, gerçekten çok iyiydin."

Rahatladı. "Öyle düşündüğüne sevindim."

Rolüyle ilgili aldığı tüm övgülerden sonra, yetersiz iltifatımdan pek bir şey beklemiyordum, ama yanılmışım. Sözleri samimiydi, gözlerinin kısıldığı o küçük gülümsemesi de öyle.

"Bu, seni almaya geldiğimden beri neden bana bakıp durduğunu açıklamıyor," diye ekledi.

Ve ben de öyle düşünmüştüm. Ona artık aynı şekilde bakamayacağımı biliyordum ve bunun hayranlık duymakla hiçbir ilgisi yoktu. Yeteneğinden etkilenmişim, elbette. Ama tepkim, onun sadece kendisi olmasından kaynaklanıyordu. Bir önceki gece yaptıklarımızdan. Rahat tavırlarının altında yatan tüm o yoğunluğu bilmekten.

Ama en çok da, filmdeki kulübenin dışında yaptığı gibi kendini okşamasını izlemenin nasıl bir şey olacağını hayal etmekten kendimi alamamıştım.

Aniden kuruyan boğazımı temizledim. Bu da işe yaramayınca içeceğime uzandım. Tripp benden önce davrandı ve beklentiyle beklerken içeceğimi ulaşamayacağım bir yerde tuttu.

"Lütfen efendim," diye denedim.

Onu bana uzattı ve ben de sinirlerimi yatıştırmak için birkaç büyük yudum aldım.

Hiçbir işe yaramadı.

Bardağı indirdim ve Tripp onu elimden alıp masaya geri koydu.

İfadesiz garsonlardan biri aniden ortaya çıktı. "Bir tekila daha ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedim çünkü o az miktardaki alkol midemde plastik bir kaptan lav gibi çöküyordu.

Garson bana cevap vermedi. Bana bakmadı bile. Tripp başını sallayana kadar olduğu yerde kaldı.

Geri çekilen sırtına öfkeyle baktım, Tripp'in kolu ise beni daha sıkı sardı. Büyük elini siyah elbisemin ipeksi kumaşı boyunca gezdirdi, göğsümün kıvrımının hemen altına kadar getirdi. Başını eğerek ağzını kulağıma dayadı, dudakları kulağımın kabuğuna değerek şöyle dedi: "Buradayken kimse seninle konuşmayacak. Benim iznim olmadan asla."

"Bu herkes için geçerli bir kural mı?" diye sordum.

"Hayır. Aralarındaki ilişkinin türüne bağlı. Bazen konuşulamayan taraf erkektir. Bazen de ikisinin de herhangi bir kısıtlaması yoktur."

"Ama benim bir sınırlamam var?" diye tahmin yürüttüm, çünkü garsona aksini söylememişti.

"Doğru."

Aşırı derecede abartılı, ilkel ve gereksizdi.

Ve o kadar ateşliydi ki, tahrikimin iç çamaşırımı mahvedeceğinden neredeyse emindim.

Odayı yeni bir gözle süzdüm. Bazı gruplar birlikte oturup sohbet ediyordu, ancak Tripp ve ben de dahil olmak üzere, görünmez bir baloncukla ayrılmış gibi görünen epey sayıda misafir vardı. İlk oturduğumuzda kimsenin onunla konuşmaya gelmemesine şaşırmıştım. Bunu, yüksek ücretlerin sağladığı gizlilik ve mahremiyete, ayrıca çoğu üyenin kendi alanlarında başarılı olmasına bağlamıştım. Akranlar arasında dalkavukluk yapmaya gerek yoktu.

Gerçek çok daha cezbediciydi ve içimde hiç de hoş olmayan bir titreme hissettim. Tripp bunu fark etti. Tutuşunu kullanarak beni yeniden konumlandırdı, böylece onun da sözlerinden benim kadar etkilendiğinin uzun ve kalın kanıtını hissedebildim.

Bu durum, yapmamız gereken çok önemli konuşmadan dikkatimi dağıtmaya neredeyse yetecek kadar etkiliydi.

Neredeyse.

"Konuşmamız gerekiyor," diye ısrarla söyledim.

"Bir odaya girdiğimizde."

"Dünküyle aynı mı?" Pencereyi kapalı tuttuğunu bilmek hayal kırıklığı yaratmalıydı. En azından, çekiciliğini azaltmalıydı. Ama azaltmadı. Deneyim kendi başına inanılmaz derecede ateşliydi ve bunu seyircisiz yaşadığımızı öğrenmek beni rahatlatmıştı. İzlenmenin tabu yönü teoride sonsuz derecede daha iyiydi. Ama beni tekrar oraya götürmek isterse, giderdim. Hatta onunla neredeyse tüm odalara girerdim.

Başını salladı. "Başka bir tane. Hazır olunca mesaj alacağım."

İçimi yeniden heyecanlı bir beklenti dalgası kapladı, ancak bu heyecan, içine girdiğim şeyin ürkütücü bilinmezliği ve önce yapmamız gereken daha da ürkütücü konuşma nedeniyle biraz hafifledi.

Neyse ki, telefonunun titreşmesini uzun süre beklemek zorunda kalmadım. Sanki o da benim kadar heyecanlıymış gibi, hemen beni ayağa kaldırdı ve sonra kendisi de aynısını yaptı. Koridorda ilerlerken kolunu kalçamın etrafına sarılı tuttu. Her açık kapıya yaklaştığımızda, nefesim daracık ciğerlerimde sıkışıyor, sonra da hızla dışarı çıkıyordu. Sonunda odalardan birine girdiğinde ise nefesim kesilmişti.

Tekrar nefes alıp alamayacağımdan emin değildim.

Pencereli oda gibi, burada da bir yatak ve minderli bir bank vardı. Ama ayrıca köpük takozlar, jimnastik aletine benzeyen bir şey, duvara monte edilmiş mobilyalar ve barda bulunanların aynı lüks koltukları da vardı.

Ve bunların hepsi, duvar da dahil olmak üzere, kısıtlayıcı ekipmanlarla donatılmıştı. Parlak metal tokalı kalın deri kelepçeler.

Kapı arkamdan uğursuz bir kesinlikle kapanırken irkildim, ama dikkatimi metal tokalardan bir türlü ayıramadım.

Kolayca açılmayan kilitler.

Kolayca dayanıksız cırt cırt değil.

Bu, müstehcen ürünler satan dükkanların arka raflarında satılan, kolayca açılabilen basit bir tokadan oluşan sahte kelepçeler gibi bir şey değil.

Tripp çenemi kavrayıp başımı geriye doğru eğdiğinde ve "Konuş" diye emrettiğinde tekrar irkildim.

"Burası sadece bir sadomazoşist oda mı?" diye sormadan önce kendimi sorgulamayı bile düşünmedim ve "Araştırma yaparken bunlar hakkında bir şeyler okudum" dedim.

"Elbette araştırma yaptınız. Bulgularınızı renk kodlarıyla gösterdiniz mi?"

Soru alaycı bir soruydu, ama ses tonunda ya da yüzünde hiçbir alay belirtisi yoktu. Aksine, gri gözleri koyu ve ateşliydi.

Sanki benim mükemmeliyetçi ve ařırđ titiz kişiliğimi seksi bulmuş gibi ydi.

Başımı salladım. "Bu sefer olmaz."

"Hayal kırıklığı." Yüzümü bıraktđ ve büyük eliyle bacaklarımdan birini kavradıktan sonra, kısa elbisemi de sürükleyerek yukarı doğru hareket etti. "Peki araştırmanız hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"İlginti," diye fısıldadım. "En azından teoride."

Tripp'in kollarımı tutmasından ne kadar hoşlansam da, kısıtlanma fikri bambaşka bir seviyedeydi ve bunu kabullenebileceğimden emin değildim; üstelik internette gördüğüm, kolayca ıkarđlabilen bağlarla bile.

Onaylarcasına mırıldandıktan sonra elini eteğimin altına daha da kaydđrdđ ve dantelle karşılaştı. ekmecemde arayıp bulduğum narin siyah kumaşa bakmak için geriye yaslandı. "Güzel. Ama sanırım dnkleri daha çok beğendim."

Bunun doğru olma ihtimali olmadığı için gülmeye başladım, ama yüzündeki samimiyeti görünce kahkaham boğazımda kaldđ.

Omuzlarını geriye atmış, bu da onu daha uzun ve daha ürkütücü gösteriyordu. Bana odaklanıp kendimi dünyadaki tek kişiymişim gibi hissetmemi alışkındım, ama bakışlarındaki baskın yoğunlukla bu his sonsuza dek arttı. "Sana konuşmanı söylemiştim."

"Pekala," diye hemen kabul ettim, ama başka bir şey söylemedim. Hazırlanırken, olası çeşitli yanıtlarına karřđ argümanlar da dahil olmak üzere, kesin bir konuşma taslağı hazırlamıştım. Ama hepsi aklımdan uçup

gitmiş gibiydi. Maddeleri hatırlamaya çalıştım. “Başka bir katı sınıırım daha var. En azından, bunun katı bir sınır olduğunu düşünüyorum.”

"Nedir?"

“Bana kötü isimler takılmasını istemiyorum. Bazı insanların bundan hoşlandığını gördüm ama bana ‘kötü kız’ derseniz, sanırım panik atak geçiririm.”

Dudakları, sanki gülümsemesini bastırmaya çalışıyormuş gibi seğirdi. "İstesen bile yapamazdım. Çok mükemmelsin."

Kendimi ona doğru sallanmaktan alıkoyamadım.

Düşüncelerim tekrar karmakarışık hale gelince, "Başka ne?" diye sordu.

"Dün gece olanların tek seferlik bir olay olduğunu söylemiştim."

Az önce girdiğimiz yeni odaya, yani ziyareti benim başlattığım odaya, anlamlı bir bakış attı.

“Açıkçası, fikrimi değiştirdim. Daha fazlasını keşfetmek istiyorum, ama bunun ötesinde bir şey de aramıyorum.” Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken aceleyle ekledim, “Yani öyle olduğunu düşünmüyorum. Sadece, bu konuda fazla bir şey düşüneceğimden endişeleniyorsan diye açıkça belirtmek istedim.”

"Endişelenmedim."

“Güzel. Çünkü ben değilim.”

Tripp'in rahatsız edici derecede boş bakışları altında gevelemeye devam etmemek için ağzımı zorla kapattım.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu sonunda.

Başımı salladım.

"Bir şeyden hoşlanmadığında ne dersin, siren?"

Bana o ismi ilk kez kullanmıyordu. Başta, bunun tüm kadınlara kullandığı, daha özel bir hitap şekli olduğunu sanmıştım, tıpkı "tatlım" veya "canım"

gibi. Ama izlediğim tüm haberlerde bunu hiç söylememişti. Bunun yerine, her zaman röportajcının adını öğrenip onu kullanarak bir bağ kuruyordu.

Merakıma yenik düştüm ve sorusuna kendi sorumla cevap verdim: "Bana neden böyle sesleniyorsunuz?"

Elini kalçamda çılgınca bir şekilde yukarı aşağı hareket ettirirken birkaç saniye bana baktı. "Çünkü seni doğum günümde çatıda gördüğümde, beni uçurumdan aşağı çekmek için orada bulunan bir siren olduğuna ikna olmuşum. Ben de giderdim." Ağzında şeytani bir sırıtış belirdi, dikkatimi dağıttı ve beni geriye doğru ittiğini neredeyse fark etmedim. Arkamdaki duvara çarptım ama darbeyi yumuşatmak için başımı avuçladım. "Senin için her zaman seve seve düşerim."

Sonra dudakları dudaklarıma yapıştı ve beni öyle tutkuyla öptü ki, ayakta kalabilmek için gömleğine tutunmak zorunda kaldım.

Ya da en azından denemeye çalışın.

Çünkü elleri bileklerimi kavrayıp kollarımı yanımda sabitlemişti. Sıkı tutuşu, yerimde kalmam gerektiğini açıkça belli ediyordu. Öpüşmeye devam ettiği sürece buna aldırış etmiyordum bile. Ama nedense, yine de bu tutuşa karşı direndim. Sadece onun boyun eğmez gücünü hissetmek için.

Acı dolu bir iniltiyle dudaklarını benimkilerden ayırdı. "Sana bir soru sordum ve kendimi tekrar etmekten hoşlanmıyorum."

Arzu sisinin arasından sıyrılıp o sorunun ne olduğunu hatırlamam biraz zaman aldı. "Bir şeyden hoşlanmazsam dur derim." Sertçe sıkmasına karşılık, "Efendim," diye ekledim.

Bileklerimden birini bırakmadan önce onaylayarak başını salladı. Diğerini duvara dayadı ve tüylü bir şey tenime değdiğinde irkildim. Aşağı baktığımda kelepçenin iç kısmının ipeksi yumuşak bir kürkle kaplı olduğunu gördüm. Telaşlı gözlerim Tripp'e kaydı.

Bir elinde kelepçe, diğer elinde bileğimle duraksadı. "Bana güveniyor musun?"

Ona neredeyse herkesten daha çok güveniyordum, ama bu pek bir şey ifade etmiyordu. Yine de, başımı sallamadan önce birkaç derin nefes aldım.

Aldığım onaylayıcı baş sallaması yeterli olsa da, bunun yerine yakışıklı yüzünde gururlu bir sırıtış belirdi. Yüzünü boynuma gömüp oradaki hassas deriyi yalamaya ve ısırmaaya başlayınca görüşümü çok çabuk kaybettim. "Çok cesursun, bebeğim."

Bu övgü, bileğimi kavradığı sırada içimde yanan paniği neredeyse söndürmeye yetti.

Neredeyse.

Ama bu, aşırı nefes alıp vermemi engelleyecek kadar azalttı. Sadece zor ve hızlı nefes alıyordum.

Bir kolumu sabitlediğinde, diğer tarafı da hemen halledeceğini düşündüm. Doğrusu, bir an önce bitirmesini umuyordum. Ama boynumu, göğsümü, dudaklarımı öperken beni öylece bıraktı. Sonra tekrar boynumu, göğsümü, dudaklarımı öptü. Elbisemin ince askılarını aşağı kaydırıp parmaklarını göğüslerimin açıkta kalan üst kısımlarında gezdirdi. Sütyenim olmadığı için onları kolayca serbest bırakabilirdi, ama yapmadı.

Her dokunuş çok hafifti. Çok kısaydı. Boşta kalan elimle onu bana daha çok dokunmaya zorlamak istedim. Her yerime dokunmasını. Ama bu dürtüye karşı koydum ve karşılığında dişleriyle, sert tutuşuyla ödüllendirildim.

Vücudu benimkini öyle bir sıkıştırmıştı ki, onun benim çektiğim acıdan zevk aldığının uzun ve kalın kanıtını hissedebiliyordum.

Diğer bileğimi de tutmak için geri çekildiğinde her şeyimi kaybettim. İşini bitirdikten sonra önümde diz çöktü. Elbisemin dar eteğini kalçalarımın etrafında toplayacak şekilde yukarı itti.

İçgüdülerimle hareket ettim, bağlar beni yerimde tutuyordu ve neredeyse hiç esneklik yoktu. Bunun yerine kelimelerimi kullandım. "Beni çözmeniz gerekiyor."

Ağzını tam külotumun bel kısmının üstündeki karnıma bastırdı. "Dur mu diyorsun?"

Başımı o kadar sert salladım ki, beynimin karışmaması mucizeydi. "Önce elbisemi çıkarmayı unuttuk."

“Unutmadım. Çok güzel ve bakımlı görünüyorsun.” Dantelin üzerinde bir yol yaladıktan sonra bana sırtıttı. “Seni nasıl mahvedebileceğimi görmek istiyorum.”

Normalde en iyi halimden daha az görünme düşüncesi bile beni, aşağılanmanın getireceği türden bir panik atağa sürüklemeye yeterdi. Ama gri gözlerindeki o kirli parıltıyı görünce, onun da beni ne kadar mahvedebileceğini görmek istedim.

Beynimdeki mükemmeliyetçi kısmı susturabilseydim keşke.

Öyle ki, beynim bu endişeye takılıp kalmıştı ve bunu başaramayacağımdan endişelenmeye başladım. Bir önceki gece olduğu gibi, aşırı düşünmem ve şüphelerim yüzünden uçurumdan düşmekten kurtulacağımı düşünmeye başladım.

Tripp beni çok iyi anladı. "Dün geceki gibi olmayacak."

"Biliyorum," diye yalan söyledim, o da külotumu aşağı doğru kaydırırken. İçgüdüsel olarak külotumu çıkardım.

"Sana çabuk öğrenen biri olduğumu söylemiştim."

"Hiç şüphe etmedim." Bacaklarımı araladığının belirsiz bir şekilde farkındaydım, ama kendi kendimle zihinsel bir tartışmayı kaybetmekle çok meşguldüm.

"Sinirlenmenize gerek yok."

"Bu konuda ikimiz de hemfikir olabiliriz."

"Benden durmamı yalvarana kadar tekrar tekrar gelmen gerekiyor."

"Evet, ben—" Beynim onun sözlerini algılayacak kadar uzun süre çalıştı ve hızla başımı salladım. "Hayır, o—"

Ağzı beni kapladığı anda aklımdan başka bir itiraz uçup gitti. Yavaş yavaş olmadı. Öncesinde yaptığı o nazik dokunuşlar veya hafif hareketler yoktu. Beni emerken, ısırırken ve yalarken acımasızca ve amansızca davrandı. İki parmağını derine soktu, ihtiyaç duyan klitorisime odaklanarak beni gerdi ve sonunda dayanılmaz bir haz hissettim.

Çok bunaldım.

Onun saldırısına karşı bacaklarımı kapatmaya çalıştım ve yapamadığımı fark edince nefesim kesildi. Ben dikkatsizken takmayı başardığı bağlarda hiçbir gevşeme yoktu.

Kahretsin.

Tekrar kıpırdandım. Manşetler astarlı olmasına rağmen yine de batıyordu.

Ve ben geldim.

Zor.

Aniden.

O kadar büyük bir mutluluk ve keyif içindeydim ki, düşünemez hale geldim, bırakın fazla düşünmeyi.

Bir önceki geceki kadar çekişmeli olmamış olabilir, ama en az onun kadar göz kamaştırıcı ve olağanüstüydü.

Bu da Tripp için yeterli değildi. Sözüne sadık kalarak, geri adım atmadı veya yeterince iyi olduğunu söylemedi - ki bu fazlasıyla yeterliydi. Beni titretecek kadar yoğun ve kararlı bir şekilde beni yiyip bitirmeye devam etti.

“Tripp, ben...”

O benden biraz uzaklaşıp bacağımı ısırmadan önce bile sözlerim çoktan yarım kalmıştı. "Ben kimim?"

Planladığım protestolar yalvarışa dönüşmeden önce, "Efendim," diye düzelttim. "Daha sert olun, efendim. Lütfen."

"Parmaklarım mı, dilim mi?" diye sordu, her ikisini de yapmaktan memnun görünüyordu.

Ama ben bunu istemiyordum. "Dişlerin."

Yukarı baktığında, kalın parmakları da dahil olmak üzere vücudu, derinlere kadar içime bastırdığı halde, donup kaldı.

Güçlü bir adam, üst üste ikinci gecede dizlerinin üzerine çökmüş, tüm dikkatini bana vermişti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

NÜFUS BEBEK BİLE DIŞARIDA
YEMEK YERKEN GÖRÜLMEDİ.
YENİ FİLM İÇİN NE TÜR BİR
SÖZLEŞME İMZALADI?

GREER

Tripp, odaklanmamış gözlerimde ihtiyacı olanı görmüş olmalı ki, istediğimi yaptı. Parmaklarını kıvrırken dişlerini sıktı ve beni tekrar uçurumun kenarına fırlattı. Geri adım atmadı. Dokunuşunu yumuşatmadı. Ziyafetine devam etti, sessizce daha fazlasını istedi.

“Yapamam,” diye fısıldadım ama sesim çok güçsüz çıktı.

“Yapabilirsin ve yapacaksın.” Parmaklarını benden çekti. “Yapamasan bile, işim henüz bitmedi, bu yüzden orada durup katlanmak zorundasın.”

Aman Tanrım.

Az önce dile getirdiğim itiraza rağmen, ona yaslandım. Daha fazlasını arıyordum. İçimde büyük bir boşluk hissediyordum.

Bunu düzeltti, ama benim sessizce yalvardığım şekilde değil. Boşalmamla ıslanmış parmağı cinsel organıma geri girmedi. Yavaşça, yavaşça, anüsümün içine itti. Daha fazla girmeden önce alışmam için duraklayarak ilerledi.

Bu alışılmadık istila beni tıka basa doldurdu, ama Tripp için yeterli olmadı.

Diğer elini yukarı doğru hareket ettirdi ve iki kalın parmağıyla vajinamı vahşice tekrar doldurdu. Ağzını kullanarak klitorisimi uyararak beni hızla

başka bir orgazma ulaştırdı ve hemen ardından bir sonraki orgazmı hazırladı.

Hayatta kalacağımdan emin olmadığım bir durumdu.

Aslında bu doğru değildi. Yapmayacağımı biliyordum. Bitkin bedenim zaten nabız gibi atan titremelerle sarsılıyordu ve dilinin her dokunuşu ya da parmaklarının her hareketi, zevkle karışan acı sarsıntılarına neden oluyordu, ta ki hangisinin hangisi olduğundan emin olamayana kadar.

"Lütfen, daha fazla değil," diye denedim, kısıtlamalara, onun istilasına ve hızla alevlenen zevke karşı koyarak.

"Bir tane daha, bebeğim," diye homurdandı bana doğru. "Biliyorum, bana bunu da verebilirsin."

Güldüm ama boğuk bir hıçkırık gibi çıktı ağzımdan. "Sana vermeyeceğim." Düğmeleri şıkırdattım. "Başka seçeneğim yok."

"Kahretsin," diye mırıldandı kısık sesle. "Haklısın. Başka seçeneğin yok, o yüzden karşı koymayı bırak."

Sözlerimi iyi niyetle söylememiştim. Onun sözleri de çok daha iyi değildi. İkisi de tahrik edici olmamalıydı. Özellikle de ben o kadar hassas, o kadar duygusalken ki gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

Ama tıpkı önceki gece olduğu gibi, kontrolsüzlük içimin çarpık bir köşesine işledi. Son kalan işe yaramaz mücadeleyi de ortadan kaldırdı ve her bir atomumun kendi orgazmını yaşıyormuş gibi, zevkin içimden hızla geçmesiyle teslim olmaya zorladı beni.

Görüşüm daraldı, çevremde parlak ışık parlamaları patlıyordu, sanki kafam rengarenk bir kaleydoskop gibiydi. Son gücüm de tükendi ve dizlerim büküldü, ağırlığımı tam olarak taşıyamıyordu. Bağlama mekanizmaları, zayıf kaslarımın yapamadığını yaptı ve beni dik tuttu.

Ama bu durum, Tripp'in korkutucu kilitleri hızla açmasına kadar sürdü. Serbest kaldıktan sonra beni kucağına oturttu ve karıncalanan tenime masaj yaptı.

En azından, onun öyle yaptığından oldukça emindim.

Bunu yapması onun için zor olmuş olabilir, çünkü ben artık bilinçli bir varlık değildim.

Havada süzülüyordum. Belki bir bulutun içindeydim. Ya da mutlu, küçük bir baloncuk gibi, hafif ve tasasız.

Bedenimin onun bedenine değdiği yer dışında neredeyse hiçbir şeyin farkında değildim. Düşünce yoktu. Duygu yoktu.

Mutlu, küçük hayatım, o ayağa kalkınca sarsıldı ve beni de beraberinde sürükledi. Odanın içinde süzülerek ilerledik ve sert bir şey üzerime çökmeden hemen önce yumuşak bir şeye yaslandım.

Patlayacağım.

Farkında olmadan kapattığım göz kapaklarımı araladım ve bulanık gözlerle Tripp'e baktım. Omuzuma bir elini koyarak ağırlığının çoğunu benden uzaklaştırmaya çalıştı ama yine de onu hissedebiliyordum.

Onun tamamı.

Bacaklarımı kendiliğinden açtım ve kalçaları bacaklarımın arasına düşüp sertliğini acıyan cinsel organıma bastırduğunda çığlık attım.

Acı beni müzik yapmaktan alıkoymadı.

Tripp'in kalçamı kavrayıp beni yerimde sabitleyen büyük eli işe yaradı işte.

"Seni istiyorum," dedim, bu itiraftan dolayı kendimi çok şaşkın hissetmiş ve utanmaz olmuşum.

Aynı şeyi istediğine dair kanıtlara rağmen, bana önceki gece verdiği cevabın aynısını verdi: "Başka zaman." Güvensizlik pençelerini geçirmeye fırsat bulamadan ekledi: "Çok ağrın var. Sadece sana bastırmak bile acı verdi."

Vücut ölçüleriniz göz önüne alındığında, her şey size acı verecektir.

Ve ben bu durumdan şaşırtıcı bir şekilde memnunum.

Bunu sesli söylemedim ama şansımı denedim. "Senin için bir şey yapmak istiyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz."

“Bunu biliyorum.” Kontrolümün olmadığını hissettiğim anlarda bile, kontrolümün olduğunu biliyordum. Dur diyebileceğime ve onun da duracağına güveniyordum. Sadece duracak değil, bunu tereddüt etmeden, kızmadan veya sızlanmadan yapacaktı.

Gergin yüzünde anlamadığım bir savaş yaşanıyordu, kaşlarının arasına stres çizgileri eklenmişti. Bakışları dudaklarıma indi ve uzun bir süre orada kaldı.

Dudaklarımı yaladıktan sonra fısıldadım, "Şimdi sana oral seks yapabilirim."

Gri gözlerinde ateş parladı. "Benim sikimi emmek ister misin, bebeğim?"

Yaptım.

Kötü.

Ama onun beklentilerini biraz düşürmem gerektiğini hissettim. "Evet, ama ben, eee, bu konuda pek iyi değilim."

Bu da onun iğrenç gülümsemelerinden birini daha ortaya çıkardı. "Şimdi bunun tamamen yalan olduğunu biliyorum."

"Öyle değil," diye denedim.

Yanımdan kalkıp yataktan indi ve büyük bir hayal kırıklığı yaşadım. Yani, evet, ona ağız yoluyla iletişim becerilerimin ne kadar yetersiz olduğunu söyleyerek onu uyaran bendim, ama kaçıp gideceğini beklemiyordum.

Ama o koşmuyordu.

"Üzerimi çıkar," diye emretti.

Balon gibi şişmiş bedenim ne kadar hızlı hareket edebiliyorsa o kadar hızlı hareket ettim, emrettiği her şeyi yapmaya can atıyordum. Ve bu, itaat ettiğimde verdiği onaylamaya duyduğum özleminden kaynaklanmıyordu.

Tamam, sadece bu değil.

Onu da görmek istiyordum. Yatakta öldürülmüş olabileceğinden endişelendiğim bir anda değil. En güzel yerlerini zar zor örten bir battaniyeyle değil. Her yerini. Pencere kenarındaki odada fiziksel olarak soyulmuş, duvara yaslanmış halde de duygusal olarak soyulmuşken, onun

her iki seferde de tamamen giyinik kalması acımasız bir adaletsizlik gibi görünüyordu.

Yumuşak gömleğini başından çıkarırken parmaklarım titriyordu. Yüksek yatağın üzerinde diz çökmüş olsam bile, bana yardım etmek için eğilmesi gerekiyordu. Ellerimi pantolonuna indirdim ve fermuarını acı verici derecede yavaş bir şekilde açtım—kısmen yanlışlıkla sertleşmiş penisini çekmemek için, ama çoğunlukla da kendini nasıl tuttuğunu görebilmek için.

Kaslı göğsünün, üzerindeki mükemmel miktardaki koyu tüylerle kaplı, hızla inip kalkması. Parmaklarının kasılıp gevşediği, eklemlerinin bembeyaz kaldığı anlar.

"Eğleniyor musun?" diye sertçe sordu.

Başımı yana eğerek ona gülümsedim. "Kesinlikle öyle."

Ona işkence etmek eğlenceliydi ve bana yaşattığı her şeyin intikamıydı, ama onu görme isteğimle çabucak unutuldu. Pantolonunu indirdim, sonra da iç çamaşırını da yanına ittim. Onu özgürleştirdim.

Onun tamamı.

Kutsal.

Bok.

Onun etkileyici uzunluğunu hissetmiştim ama bu, onun büyüklüğünü tam olarak yansıtmamıştı. Özellikle de özgürce dışarıda, benim için gerilirken.

Belki de cinsel ilişkiye girmememiz iyi bir şey, sonuçta. Zaten hassas olan vücuduma zarar vereceğini sanmıyorum.

Bence bu beni ikiye bölerdi.

Bunu ağzıma nasıl sığdıracağım ben Allah aşkına?

Bakışlarım yuvarlak başın altındaki parıldayan metal halter çubuğuna takıldı. "Delmişsin."

"Dövmeleri kapatmak veya silmek çok zahmetli bir iş, uğraşmak istemedim." Piercingi çıkardı ve çekiştirdi. "Bir şekilde isyan etmem gerekiyordu."

Adamın üzerindeki buruşmuş kumaşı itip ayakkabılarını ve çoraplarını da çıkararak tamamen çıplak kalana kadar ona baktığının belirsiz bir şekilde farkındaydım. Muhteşem bir çıplaklık. Keşke bu manzarayı ben de izleyebilseydim.

Kimi kandırıyordum ki? Ölmemiştim. Gerçekten de keyif almıştım.

Ama tüm özgüven eksikliğim geri dönmeseydi her şey çok daha iyi olurdu. Fikrimi değiştirmek için çok geç olup olmadığını merak ettim. Normal yeteneklerim yok denecek kadar azsa, ağzıma o kalın kafadan fazlasını alamadığım zamanki yeteneklerim çok daha az olurdu.

Güçlü parmakları boğazımı kavradı, kenarlarını hafifçe sıktı ve Tripp bakışlarımı penisinden ayırıp bana bakmaya zorladı. Yoğun göz temasını ve sıkı tutuşunu sürdürdü ve yeni yeni çalışmaya başlayan beynim bulanıklaştı.

Çok da nazik olmadan beni geriye doğru itti, ben de yatakta sekerek yere yığıldım. Vücudunun bir kısmı benimkini örttü ve bana acı verici bir öpücük verdi. Bacağı benimkilerin arasına girdi, onları birbirinden ayırdı. Dizini hâlâ çıplak olan kasıklarına iyice bastırıncaya kadar durmadı.

Tripp öpüşmeyi aceleye getirmede. Bu, asıl önemli kısma geçmeden önce yerine getirmesi gereken bir ön koşul değildi.

Öpüşme çok güzeldi ve adam saatlerce orada kalmaktan memnun görünüyordu.

Memnuniyetten de öte. Özellikle dizini kasıklarına daha sert bastırdığında, bu hareket aynı zamanda sertleşmiş penisinin bana sürtünmesine de neden oldu. Kaygan meni sıvısı tenimi kapladı ve o da bunu daha hızlı kaymak için kullandı.

Neredeyse komaya girecek kadar doymuş olmama rağmen, kalçam her itişe karşılık veriyordu. Utanç verici olması gereken bir çaresizlikle bacağında sürtünme arıyordum.

Ama sonra beynime, anılarıma, DNA'ma derinlemesine işleyen kaba bir inilti çıkardı. Öyle hayati bir parça haline geldi ki, erotik yüklü bu sesi hayatımın geri kalanında duyacaktım.

Bundan daha fazlasını istedim.

HAYIR.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Ağzımı ondan çektiğimde, Tripp homurdanarak karşılık verdi, ben de "Seni emmek istiyorum. Lütfen." dedim.

"Tanrım, o baştan çıkarıcı ağzından en seksi şeyi duyduğumu sandığım her seferinde, ağzını açıp daha da iyisini söylüyorsun." Sözlerinin aksine, yüzümü inceleyebilmek için saçlarımı geriye doğru itmek üzere duraksadı. Orada bir ihtiyaç olduğunu görmüş olmalı çünkü sonunda hareket etti. Beklediğim gibi yatağa uzanıp beni onun üzerine eğilmeye bırakmak için değil.

Bunun yerine, başımın yanına diz çöktü ve saçlarımı okşayarak beni sakinleştirmeye devam etti. "Durdurmak istersen beni çimdikle."

Kaşlarım çatıldı. "Ne? Neden?"

"Çünkü ağzın doluyken konuşmak ayıptır."

Nazik dokunuşunun saçımı yumruklamasına dönüşmesinden önce aldığım tek uyarı buydu. Acıdan nefesim kesildi ve o da bu açıklığı kullandı.

Açılışı ve beni kullandı.

Gerçekten.

Penisi ağzıma doğru hızla girdi, sık hareketlerle mütevazı sınırlarımı zorladı. Dudaklarım onu içine alacak şekilde genişledi, dilim kendi kendine hareket ederek yaladı ve tattı, bu sırada metal dişlerimin arkasına çarptı.

"Kahretsin," diye mırıldandı kısık bir iniltiyle. "İşte böyle oldu."

Ne yaptığımı bile tam olarak bilmiyordum ama onun onayı beni cesaretlendirdi ve yüzümü giderek daha acımasızca itişlerle becerirken kendimi ona bıraktım.

Gözlerimi kırpmaya çalıştım ama yorgunluktan gözlerim doldu ve yavaşça aktılar. Tripp'in dikkati aramızdaki bağa kilitlenmişken, onları kaçırmayı imkansızdı ve umarım durmazdı.

Korkularım boşunaydı.

Gözlerinin alt kısmı karardı, akan bir gözyaşını takip ederken ritmini kaybetti. Daha derine itti, tam acı noktasına gelmeden durdu. Boğazımı gevşek tutmaya çalışırken yanaklarımdan daha fazla gözyaşı aktı. Birini parmak ucuyla topladı. Sonra bir sonrakini. Ve bir sonrakini de.

Ardından nemli parmağını, ağzıma sığdıramadığım ve daha sonra yumrukladığım penisinin açıkta kalan kısmında gezdirdi.

Gözyaşlarımı kullanarak kendini okşadı.

Birdenbire nefes almak artık önemli görünmüyordu ve onu daha derine girmeye teşvik etmek için pozisyonumu değiştirdim. Sözsüz isteğimi yerine getirdi. Ya da belki de sadece istediğini yaptı. Her iki durumda da, sert tutuşu saçlarımdan yüzüme kaydı ve ağzımı daha da açmaya zorlayarak yüzümü sertçe itti.

"Şu güzel göğüslerini çıkar," diye dişlerini sıktı.

Küçük boyutları veya nasıl durdukları konusunda her zamanki endişelerimi bir kenara bırakıp, dediğini yaptım. Tripp'in yüzündeki yoğun şehvet ve beni kullanma biçimindeki sapkınlık karşısında, arzu edilmekten başka bir şey hissetmem mümkün değildi.

Yaklaştığını, hareketlerinin ani ve kesik kesik hale gelmesinden anladım. "Boşalmamın boğazına mı inmesini istersin bebeğim? Yoksa mükemmel göğüslerinin her yerine mi bulaşmasını?" diye sorarken de aynı sıkı kontrolü sesiyle dile getirdi.

Daha önce hiç yutkunmamıştım ama denemekten memnuniyet duyardım.

O an için uygun değil.

Tam o anda, bana özlediğim şeyi sunuyordu: Kendi kendine dokunurken onu bizzat görme fırsatı.

Ağzım doluyken tercihimin dile getiremedim ama gözlerim benim yerime söylemiş olmalı.

O alaycı gülümseme dudaklarında belirdi. "Senin için sikimi okşadığımı görmek ister misin? Seni düşünerek her boşaldığımda nasıl görüldüğünü görmek ister misin?" Daha da içeri itti, boğazım kasılarak sikini yutarken

boğuk bir inilti vücudundan yankılandı. "Çünkü senin fantezinin beni kaç kez boşalttığını saymayı bıraktım. Ve bebeğim, en çılgın hayallerimin hiçbirini buna yaklaştırmadı."

Sözleri beni sarstı ama üzerinde düşünmeye vaktim yoktu. Dikkatim, onu serbest bırakırken sertleşmiş penisindeydi. Ağzımdan ona doğru utanç verici miktarda tükürük aktı ama Tripp benim iğrenme duygumu paylaşmıyor gibiydi. Gözyaşlarım gibi, o da o kaygan damlaları topladı ve kendini onunla yumrukladı.

Ama bu yeterli değildi.

Elini bacaklarımın arasına uzatıp kasıklarımın biriken nemi topladı ve kendisini de onunla kapladı. Sonra vahşi, acımasız hareketlerle kendini okşadı, ta ki her şey bulanık bir görüntüye dönüşene kadar. Boyun kasları gerildi ve omuzları sanki başını geriye atmak isteğine karşı koyuyormuş gibi kasıldı. Bunun yerine, bakışları üzerimde dolaştı. Gözlerimde. Ağzımda. Göğüslerimde. Vajinamda. Diğer eliyle elbisemin buruşmuş kumaşını kavrayıp gererek beni yerime sabitledi.

Sanki tam orada olmaktan başka bir yerde olmak istiyormuşum gibi.

Boşalmasının ilk damlası tenime sıçrayınca irkildim. Beyazlaşmış parmak uçlarıyla acı verici tempoyu korurken, üzerime daha fazla sıcak sıvı akmaya devam etti.

Söz verdiği gibi beni resmetti.

Beni, en azından geçici olarak, kendine ait olarak işaretliyor.

Bu ona yetmedi.

Çünkü nefesini toparlarken, bakışları parmağını saçlarının arasından geçirmeden önce yarattığı karmaşada kaldı.

HAYIR.

Parmaklarıyla boyadı. Daha fazla boya almak için parmağını birkaç kez batırıp göğsümün üzerine bir şeyler çizdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, sesim bir inilti ile kaygısız bir kahkaha arasında bir yerdedi.

"İmzamı atıyorum." diye bitirdi sözünü ve dudaklarında tembel bir gülümseme belirdi. "Şimdiye kadar attığım en sevdiğim imza."

"Sen delisin," dedim o zaman, kaygısız bir kahkaha eşliğinde.

"Ne? Ben senin gibi birinin bu organizasyondan keyif alacağını düşünmüştüm."

"Hangi kuruluş?"

Tripp, şaşkın bakışlarımı kendi yakıcı bakışlarıyla karşıladı. "Mülküne etiket yapıştırıyorsun."

UYUYAMADIM.

Bir önceki gecenin aksine, Gilded'den ayrıldığımızda tamamen sersemlemiş değildim. Bu da Tripp'in beni yine eve götürmediğini kolayca fark ettiğim anlamına geliyordu.

Evime değil tabii ki.

Sabah alınacak bir araba olmadığını, bu yüzden daha yakın olmamıza gerek olmadığını belirttiğimde, o da zaten cumartesi günü çalışmak için onun evine gitmem gerektiğini söyleyerek karşılık verdi. Başlangıçta tavrım kesin değildi, ancak yeni duvar takviminin mutfak tezgahında bir paket içinde durduğunu hatırlatınca pes ettim.

İyi ve etkili bir karşı cevaptı.

İdari bir araçla rüşvet verildi.

Gerçekten de tam bir inek öğrenciydim.

Birlikte yaptığımız her şeyden sonra—birbirimize karşı—onun benimle yatakta uyuyacağını düşünmüştüm. Umarım uyur diye ummuştum. Ama yatak odasına gelmemişi. En azından ben oradayken gelmemişi. Banyodan çıktığımda yatağın üzerinde tişörtlerinden birini ve komodinin üzerinde buzlu su buldum.

Adamın kendisinden ise hiçbir iz yoktu.

Büyük yatakta bir o yana bir bu yana dönüp durdum, sonra bir bacağımı uzatıp diğer tarafa doğru yuvarlandım. Sonra tekrar geri döndüm. Sonra tekrar geri döndüm.

Uyuyor olmalıydım. Sabahın erken saatlerinden beri uyanıktım, Gilded'deki zamanımız bir saatlik yoga ve ardından beş millik bir yürüyüşten daha fazla enerjimi tüketmişti ve geç olmuştu.

Hiç fark etmedi.

Uyku bir türlü gelmiyordu.

Tripp'in evde spor salonu olup olmadığını görmek için eve gizlice girmeyi düşündüm. O kadar inanılmaz bir fiziğe sahipti ki -çıplak halini görmüştüm- olması muhtemeldi. Apartmanımın mütevazı spor salonundaki sabit bisikletle kendimi işkenceye maruz bırakmak, stres kaynaklı nadir uykusuzluk nöbetlerimle başa çıkma yöntemimdi, ancak vücudumun pelvik basınca dayanabileceğinden şüphe duydum.

Ben de bunun yardımcı olacağından şüphe ediyordum.

Tek bir şey olurdu.

Ya da benim durumumda tek bir adam.

Bu sadece kısa bir süre için olacak. Sonra zaten saat altıya kadar kalkmış olacağım.

Kararımı verdim, dağıttığım battaniyeyi üzerimden attım ve yataktan kalktım. Misafir odasının dışına çıkmadan önce koridora doğru sessizce ilerledim. Kapı aralıktı, karanlık mekânı aydınlatan ne bir telefon ışığı ne de bir televizyon vardı.

Görünüşe göre uyku problemi yaşayan tek kişi benim.

Bir yanımda Tripp'i rahatsız etmemek için sessizce geri çekilmek istiyordum. Diğer yanımda ise onun yanına yatağa girmek istiyordum.

Ne yapacağımı bilemediğim için tereddüt ettim.

Seçim benim yerime yapıldı.

"Ne oldu, siren?" diye seslendi, sesinde uykuda olduğuna dair hiçbir kabalık belirtisi yoktu.

Dudaklarımı bzdm, yalan söyleyip sadece televizyon izleyeceğimi ya da sanki yanlış bir şey yaparken yakalanmışım gibi kaşacağımı söylemek istedim.

"Sana bir soru sordum, Greer."

Ses tonundaki otoriter taleple birlikte gerçekler döküldü. "Uyuyamıyorum, o yüzden senin de uyuyup uyuyamadığına ve benimle uyumak isteyip istemediğine bakmaya gelmiştim. Ama muhtemelen çoktan uyumuştun, bu yüzden şimdi gidip uyumaya şalışacağım. Ve ayrıca 'uyku' kelimesini bu kadar şok kullanmayı bırakmaya şalışacağım."

Yatak gıcırdadı ve ben de hızla odaya geri dönmek işin arkamı döndüm. şok uzaklaşmadan kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Yüzünü boynuma gömdü.

"Benimle yatmak ister misin?" diye sorarken, sakallı çenesi oradaki deriye hafışe değdi.

"Yani, istersen yaparsın, istemezsen de. Tamamen sana kalmış. Her iki durumda da sorun değil."

Saçma sapan konuşmalarımdan utandım ama o sadece kıkırdadı. "şöyle yapalım mı? Artık seşeneğin yok şnk bu benim işin şok önemli. Sana alan vermek beni öldürüyordu. Eğer ihtiyaşın yoksa, kesinlikle sana alan vermeyeceğim."

Buna ne diyeceğimi bilemedim ama bedenim biliyordu. Ona doğru yaslandı.

"Yatağa," diye drtt beni hem sözlü hem de fiziksel olarak öne doğru iterek.

Ve ben de mutlu bir şekilde gittim, artık onun arkadaşlığını istemenin aptalca ya da muhtaşça bir şey olduğunu düşünmüyordum.

Başka seşeneğim yoktu.

Tıpkı nasıl uyuyacağım konusunda hiçbir seçeneğim yokmuş gibiydi. Yan yana tahta gibi kaskatı dururken gergin bir gariplik yoktu. Bunun yerine, beni anında çevirdi, böylece önüm onun yanına, başım onun göğsüne, bacağım da onun üzerine geldi.

Hayatımda hiç bu kadar rahat hissetmemiştim ve dudaklarını alnıma bastırıp orada tutarak bunu daha da güzelleştirdi.

Kulağımda yankılanan kalbinin düzenli sesi, en iyi beyaz gürültü gibiydi; göz kapaklarım giderek ağırlaşana kadar beni rahatlatıyordu. Neredeyse uykuya dalmıştım ki, yorgunluktan dolayı ağzımdan bir itiraf daha döküldü: "Bağlama odasını pencereleli odadan çok daha fazla sevdim."

Fısıltısında küstah bir kibir vardı. "Haklı olduğumu bilmek güzel."

Gözlerimi devirdim ama çok karanlık olduğu için göremedi, bu yüzden sözlü olarak da bildirdim. "Bilgin olsun, az önce sana gözlerimi devirdim."

"Tahmin etmiştim."

Onu rahat bırakmaya çalıştım ama merakım ağır bastı. "Beğeneceğimi nereden bildin? Beğeneceğimi hiç düşünmemiştim."

Dürüst olmak gerekirse, bu kadar çaresiz olmaktan dolayı panik atak geçireceğimi yarı yarıya bekliyordum. Bu çaresizlik hissinin orgazmlarımı tetikleyeceğini kesinlikle düşünmemiştim.

"Kollarınızın tutulmasından hoşlanıyorsunuz," dedi.

Sesim neredeyse mırıldanacak gibiydi. "Evet, bunun neden böyle olduğunu bilmiyorum."

"Çünkü her şeyle ve herkesle ilgilenmeye alışmışsın. Bağlı kalmak ya da esaret odasında olmak, bu kontrolü bırakmana neden oluyor. Düşünmene gerek yoktu. Hiçbir sorumluluk yoktu. Tek yapman gereken benim seninle ilgilenmeme izin vermektir." Kalbine dokunarak ekledi: "Tanrı bilir, birileri bunu yapmalı."

Çenemi yukarı kaldırdım. "Kendime gayet iyi bakıyorum."

"Biliyorum bebeğim. Ve harika bir iş çıkarıyorsun." Beni daha sıkı kucaklarken alnıma bir öpücük daha kondurdu. Bunun şefkatli bir teselli mi

yoksa sinirlenip gitme ihtimaline karşı bir önlem mi olduğundan emin değildim. Eğer ikincisiyse, gereksizdi. Tam isabet etmişti, ama henüz bitmemişti. Sesi o kadar yumuşaktı ki, “Ama bir mola vermeyi hak ediyorsun,” diye eklediğinde neredeyse ağlayacaktım.

Çok çaba sarf ederek yansıttığım kusursuz dış görünüşün ötesini bu kadar iyi görebildiği için dehşete mi kapılmalıydım, yoksa harika bir iş çıkardığımı düşündüğü için gurur mu duymalıydım, yoksa gerçeği fark ettiği için duygulanmalı mıydım emin değildim. Bir molaya ihtiyacım vardı ve bana bu anlayışı sunan diğer tek kişiler Maddie ve Wren'di.

Beynim bu üçünün garip bir karışımında karar kıldıktan sonra artık susmam gerektiğine karar verdi.

Ben de fısıldayarak, "O zaman sanırım beni tekrar o odaya götürmelisin," dedim.

Onun tek kelimelik cevabında gülümsemeyi hissedebiliyor ve duyabiliyordum. "Memnuniyetle."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

B-LİSTE ÜNÜ İÇİN KULÜP VEYA
PARTİ YOK MU? KAYNAKLAR
BİR ŞEYLERİN KESİNLİKLE
ORTADA OLDUĞUNU
SÖYLÜYOR

GREER

Aslında altı sayı önde değildim.

Aslında saat sekizi geçmişti, Tripp yavaşça yataktan kalkmıştı. Beni uyandırdığı için özür diledikten sonra (ve beni daha da uyandıran bir şekilde öptükten sonra), kişisel antrenörünün yakında geleceğini ve bodrumda olacaklarını açıklamıştı. Sonra yatakta kalmamı emretmiş, isteksizce de olsa bilgisayarım ve duş için eve gitmem gerektiğini kabul etmişti.

Onun evine döndüğümde, patronumun bir şeye ihtiyacı olup olmadığını görmek için tamamen profesyonel bir amaçla gizlice aşağı kata indim.

Tamam, peki, manzaranın tadını çıkarmak istemiştim. İki kat hayal kırıklığına uğradım. Birincisi, bodrumu sızdıran su ısıtıcısı ve dökülen alçıpan duvarlarıyla rutubetli bir yer değildi. Koyu ahşap, uzun bir bar ve beşgen duvarların dördünü kaplayan geniş bir şarap mahzeniyle eski tarz bir puro kulübü havası vardı. Sıcaklık kontrollü depolama alanının camından şöyle bir göz attığımda, mekan boştu. Şarap içen biri değildim ve bunun bir israf olduğunu biliyordum. Ama mantıklıydı çünkü mekanın geri kalanı, olması gerektiği gibi lüks deri koltuklar ve kanepelerden oluşmuyordu. Bunun yerine, bazı ticari spor salonlarını bile utandıracak tam bir ekipman seti vardı.

Oda güzeldi ama tişörtsüz, ter içinde kalmış ve antrenörü tarafından fena halde dövülen Tripp'in yanında hiçbir şeydi. Zaten kasları mükemmel bir şekilde şekillenmişken ne tür bir antrenman yapması gerektiğini anlamadım ama anlaşılan kamera acımasızdı.

Yüzsüz avatarlarının arkasında oturan izleyiciler de aynı şekildeydi.

Gözümü dikmem gereğinden fazla uzun sürdüğünde ve Tripp ile antrenör tarafından fark edildiğimde, son ödevim üzerinde çalışmak için yukarı kata çekildim.

O zaman gerçekten yap.

Asla etik dışı davranmayacaktım. Kayıp cüzdanları teslim eder, düşen paraları alırdım. Hiçbir sınavda kopya çekmez, başkasının ödevini kopyalamazdım. Hatta babamı reçete yazma yetkisini kötüye kullandığı için ihbar etmeyi bile düşünmüştüm. Annem benden önce davranmasaydı, belki de gerçekten yapardım. Bu düşünce her aklıma geldiğinde ve moralimi bozduğunda, beni çok büyük bir suçluluk duygusuyla dolduruyordu. Kişiliğim, açgözlülük adına kuralları çiğnemeye izin vermiyordu.

Ancak Tripp'in de belirttiği gibi -ki bu da benim fikrimin oluşmasına vesile oldu- ben bir kontrol manyağıydım.

Tamam, daha kibar bir dille ifade etmişti ama asıl nokta aynıydı.

Ve bu doğruydı.

Bu konuya ağırlık verdim ve her şeyin tam da olması gerektiği gibi yapılması ihtiyacımın, çalışanlarımı aşırı kontrol ederek işten ayrılmalarına yol açabileceği ve olumsuz bir çalışma ortamı yaratabileceği konusunda konuştum.

Profesörümün, aceleyle bitirdiğim, kolay yoldan kurtulmaya çalıştığım bir ödev yazdığımı düşüneceğinden emin değildim. Son kısım doğruydı, ama ilki değil. Kusurlarıma ayna tutmak rahatsız ediciydi.

Ve üzerinde ne kadar çok çalışırsam, Tripp'in tüm gün yanımda kalmam konusunda ısrar etmesine o kadar çok seviniyordum. Antrenörüyle işini bitirip duş aldıktan sonra, senaryosunu okumak için oturma odasına yanıma geliyordu. Yalnız olsaydım, durum daha da iç karartıcı olurdu.

Bir süredir çalışıyorduk ki, aniden kağıtlarını yere bıraktı ve yerde oturduğum yerin etrafındaki karmaşayı incelemeye başladı. Çalışırken notlarım sehpanın ve yerin üzerine dağılmıştı.

Ya da en azından, yapmam gereken şey buydu.

Aslında yaptığım şey Tripp'e gizlice bakmaktı.

"Bana baktığını hissediyorum," dedi kaşlarını sorgularcasına kaldırarak.

Omuz silktim. "Okurken çok ifadecisiniz."

"Çok garip suratlar mı yapıyorum?"

İşaret parmağımı ve baş parmağımı birbirine yaklaştırdım. "Birazcık." Gülümsedim. "Ama merak etme, çok tatlı."

"Sence sevimli miyim?" Sesi alaycıydı ama aynı zamanda... değildi. İçimde bir ateş yakacak kadar yoğun bir duygu ve sevimli bulduğum gerçek bir keyif vardı.

Ben de paylaşmadım.

Bunun yerine gözlerimi devirdim. "Biliyorsun zaten. JoltNews'e göre, bu ayın en popüler hayran düzenlemesi konusu da sensin ve romantik başrol için hayallerindeki oyuncu seçimi de sensin."

Bence bu iki şey de ona sadece "şirin" demekten daha çok keyif verirdi, ama yanılmışım. Etkilenmemiş gibi görünüyordu, ama senaryo kağıtlarını salladı. "Sonuncusunu hallettim."

Ona göre, Yaz gerçek bir aşk hikayesi değildi, ama oynadığı aksiyon filmlerinin hepsinden daha yakındı. Ve muhtemelen Eski Aşk'tan da daha yakındı, çünkü o bir gerilim filmiydi ve orada çekici olması gerekmiyordu.

Ama o, benim ve binlerce hayran düzenlemesi yapan kişi için öyleydi.

"Gel de bana ne kadar sevimli olduğumu düşündüğünü daha detaylı anlat," diye homurdandı Tripp, ama beni yanına çağırmak için iki parmağını bükme şeklinde sevimli hiçbir şey yoktu.

Eğer bir çizgi filmde olsaydık, havada süzülerek yanına giderdim. Ama öyle değildi, yanına gitmenin neden kötü bir fikir olduğunu hatırlamakta

zorlanıyordum.

Ah.

Sağ.

Sorumluluklar.

Kendimi yerimde kalmaya zorladım. "Hesaplarınızda yeniden paylaştığım videolara gelen yorumları okuyun. Eminim egonuz o kadar şişecek ki kafanız kapıdan geçmeyecek."

Yakışıklı yüzü dehşetle buruştu. "Turizm sezonunun en yoğun olduğu dönemde Hollywood Bulvarı'nda çıplak popomu sallayarak yürümeyi, yorum bölümüne bakmaktan daha çok tercih ederim." İfadesi aynı hızla yumuşadı ve tekrar denerken iki parmağına çene hareketini de ekledi. "Neyse, başkalarının ne düşündüğü umurumda değil. Senin ne düşündüğün umurumda."

Buna nasıl hayır diyeceğim ki?

Ayağa kalkmaya başlamıştım ki bir şart daha ekledim: "Çalışmaya devam etmem gerekiyor."

"Elbette."

"Bunu bu gece bitirmem gerekiyor."

"Sorun değil."

"Bu, dikkatimi dağıtmamanız gerektiği anlamına geliyor."

İki elini de kaldırarak yapmacık, masum bir gülümseme takındı. "Böyle bir şeyi hayal bile etmezdim."

Bu kötü bir fikir.

Yine de yaptım.

Tam yanına yaklaştığım anda Tripp beni yakaladı ve kucağına çekti. Ona göre yeterince yakın değildi ve beni öperken pozisyonumuzu değiştirdi; o kamburlaştı, ben de onun üzerine oturdum.

Aramızda sadece onun basketbol şortu ve benim ince şortum ve külotum varken, o incecik kumaşı kenara çekmek çok kolay olurdu. Ama öyle olmadı ki, kalçalarımın tutup beni daha sert bir şekilde kendine sürtmeye çalışırken muhtemelen ıslak bir leke bırakacaktım.

Evet, utanç vericiydi ama beni durdurmaya yetecek kadar değil.

Daha ileri gideceğini düşünmüştüm. Gitmesini ummuştum. Ama sadece birkaç dakika süren yoğun öpüşmenin ardından, beni üzerinden çekip kanepeye yatırdı. O da hareket etti ve boğazımda ve klitorisimde nabzım hızlandı, ama peşimden gelmedi. Sadece sırtıma birkaç yastık koyup beni destekledikten sonra dizüstü bilgisayarımı bana verdi. İşini bitirince, bacaklarımı kucağına uzatmak için kendi yerine döndü.

Ardından, kayıtsızca kağıtlarını eline alıp okumaya başladı.

Okuma!

Sanki huzursuz, muhtaç ve karmakarışık biri değilmişim gibi.

“Tripp,” diye başladım, o ise burun delikleri genişleyerek bana acımasız bir bakış fırlattı. Hemen kendimi düzelttim. “Efendim.”

Bilgisayarına doğru parmağıyla işaret etti. “İş.”

“Biraz ara verebilirim.”

"HAYIR."

"Ya da yarın bitirelim."

"Yarın kahvaltın var ve bu mesele kafanda bir yük gibi durmadığı sürece çok daha keyifli geçecek."

Haklıydı.

O da Maddie ile konuştuğumda bana çok benziyordu.

Ona göre artık erteleme problemi yoktu.

Anlaşılan kişiliklerimiz yer değiştirmişti.

İçimden bir ah çekerek notlarımı görebilmek için masayı kendime doğru çektim ve o da sanki hareket edeceğimi düşünmüş gibi bacaklarımı daha sıkı kavradı.

İnatçıydım, aptal değildim.

Ne yapmaya çalıştığımı anlayınca masayı kaptı ve benim için yaptı. Kanepenin üzerine birkaç eşya yerleştirmem gerekti ama yer sıkıntısı yoktu. Kanepe çok büyüktü.

Yine de kendi kendime, "Daha fazla yüzeye ihtiyacınız var," diye mırıldandım.

"Anlaşıldı."

“Şaka yapıyorum. Daha az not almalıyım.”

Dekorasyon tercihlerine yönelik eleştirimden rahatsız olmuş gibi görünmedi, ama çok öfkelenmiş gibiydi. Tepkisini anlamasam da, bir azalma olmayacağı için bunun pek de önemli olmadığını bilerek başımı salladım. Elektronik paralar, fiziksel paralar gibi etki yaratmıyordu.

İyi ilerleme kaydediyordum—tamam, fena sayılmaz bir ilerleme—derken Tripp'in eli bacağımı kısa bir çizgi halinde yukarı aşağı ovmaya başladı. Sonra biraz daha uzun bir çizgi. Sonra daha da uzun bir çizgi.

Bu hiç de sürpriz değildi.

Wren'e göre, herkesin sevgisini göstermek için kullandığı temel bir sevgi dili vardı; ister platonik olsun ister olmasın. Benimki ise hizmet eylemleriydi. Eğer bunların herhangi biri doğruysa, Tripp'in sevgi dili kesinlikle fiziksel temastı. Küçük dokunuşlar. Sıkı sarılmalar. Sık sık öpüşmeler.

Uyurken bile bağlantıyı koruyordu. Gece tuvalete gitmek için uyandığımda, yüzlerimiz zıt yönlerdeydi ama o kolunu geriye doğru uzatıp kalçamın üzerine koymuştu.

Kariyeri yüzünden hayatının ne kadar yalnız geçtiğini söylediğine göre, buna ihtiyaç duyması hiç de şaşırtıcı değildi.

Çalışırken bacak masajına aldırmadım, bu yüzden pek dikkat etmedim. Ta ki onun izinin yavaş yavaş uyluğumun daha yukarısına doğru çıktığını fark edene kadar. Dikkatimi toplamaya çalıştım ama her seferinde tepeye yaklaştığında nefesim kesildi, sonra tekrar geri çekildi. Az önce azalan uyarılma, beni gergin ve diken üstünde bırakan, kabaran bir beklentiye dönüştü.

Biraz daha yakın.

Neredeyse.

Neredeyse.

Ama her seferinde, iri eli bana en çok ihtiyaç duyduğum yere dokunmadan aşağı doğru kayardı.

Uzun, işkence dolu dakikaların ardından nihayet avucu cinsel organımı kapladı ve rahatlamış bir nefesle nefesimi verdim. Hareket etmemek ya da ondan hareket etmesini istememek için son irademi kullanmak zorunda kaldım. Ama aynı zamanda çabuk öğrenen biriydim. Talepte bulunmanın sadece onun alayını uzatacağını biliyordum.

Doğru bir karardı ve itaatim, şortumu ve külotumu kenara çekip ıslak vajinama başparmağını soktuğunda ödüllendirildi.

Daha fazlasını bekleyerek kendimi hazırladım. Kalın parmaklarıyla beni doldurmasını ya da bana bir şey yapmamı emretmesini bekledim.

Öyle bir şey olmadı. Sanki kahve eşliğinde gazete okuyormuş gibi sayfayı çevirdi, beni rahatsız etmiyordu.

"Efendim," diye fısıldadım, kalçalarım kendiliğinden dalgalanırken.

Elindeki dört parmağını kalçamın üzerine yaydı ve hareketimi durdurmak için kullandı. "Ödevini bitir."

"Parmaklarını benden çek," diye homurdanarak karşılık verdim.

Karanlık bakışları bana döndü ve tehditkar bir şekilde kaşlarını çattı. "Bu neydi?"

"Hiçbir şey," diye aceleyle söyledim ve dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Çalışman gerektiğini söyledin, o zaman çalış.”
Senaryosuna geri döndü ve ben de her geçen saniye içimde biraz daha ölmeye devam ettim.

Bu şartı neden koydum?

Ne zaman öğreneceğim?

Bunun bacak meselesine benzemediğini anlamam uzun sürmedi. Ben boşalana kadar hareketlerini kademeli olarak artırmayacaktı. Sadece orada oturmaktan memnundu.

O sapık canavar.

Durumu kendi ellerime aldım. Yer değiştirdim. Yeniden ayarladım. Onu daha da cesaretlendirmek umuduyla kaslarımı onun etrafında sıktım.

Başardığım tek şey, kendimi gittikçe daha çok sinirlendirmek oldu, o ise hiç etkilenmedi.

En büyük kozumu ortaya koydum. "Hadi giyinelim ve Gilded'e gidelim."

“Bu gece olmaz.”

Kaşlarım çatıldı. Bana kalmamı istediğinde—ya da emrettiğinde—geceyi yine Gilded'da bitireceğimiz için olduğunu ve bu yüzden araya eve gitmem için bir neden olmadığını varsaymışım.

Belli ki yanılmışım.

Kafam karışıklığının farkında olsa bile bunu belli etmedi. Sadece okumaya devam etti.

Başparmağı içimdeydi.

Başka seçeneğim kalmayınca yazmaya başladım.

Başparmağı içimdeydi.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ANİDEN KAYBOLAN ARKADAŞ
BEBEĞİ HAKKINDA BİRİLERİNİN
BİLGİSİ VARSA, DİNLEMeye
HAZIRIZ.

GREER

Maddie, kahvaltı masasına oturduğu anda, "Wren'e söyleyeceğim," dedi.

"Merhaba, sana da." Ona sipariş ettiğim mimozayı hafifçe iterek yaklaştırdım.

"Hey. Selam. Selam. Wren'e söyleyeceğim," diye tekrarladı ve yarısını o kadar hızlı içti ki, bekleyen diğerini de içeceğini sandım.

Ne demek istediğini sormama gerek kalmadı.

Üçümüz, olabilecek en yakın arkadaşlardık ve her zaman da öyle olmuştuk. Hiçbir zaman aramız bozulmamıştı. Hiçbir zaman zorlu dönemler yaşamadık. Kıskançlık, yargılama ya da doğal olarak, kusur olmaksızın oluşabilecek uzaklaşma bile olmadı. Birbirimize zaman ayırarak ve asla birlikte yaşamayarak dostluğumuzu koruduk.

Ama bu, birbirimize her şeyi anlattığımız anlamına gelmiyordu. Bazı şeyler özeldi—en yakın arkadaşlar arasında bile—ve kişisel yaşam tercihleri de bunlardan biriydi.

Özellikle de bu kişisel yaşam tercihleri gizli bir seks kulübüne üye olmayı içeriyorsa.

Şöyle bir noktaya değindim: "Ona söyleyebilecek misin? O gizlilik sözleşmesi oldukça sağlam görünüyordu ve erkek arkadaşın sana dava

açmak zorunda kalırsa işler garip bir hal alabilir."

"Garip bir şekilde çekici." Şaşkın ifademe karşılık, iç çekerek şöyle dedi: "Ofisinde çok zaman geçiriyorum, o sürtük gözlükleriyle hukuk terimlerini savurmasını izliyorum." Özür dilemeden omuz silkti. "Bana bir şeyler hissettiriyor."

"Pekala, bunu bir kenara bırakalım, ona söyleyebilir misin?"

Sesini alçalttı. "Biliyorsun nerede olduğunu söylemeyeceğim. Kasıtlı olarak bir şey söyleyeceğini sanmıyorum ama eğer şaşırırsa ve yanlışlıkla ağzından kaçırırsa, bu iyi olmaz. Ama ona Easton ve benim aramdaki ilişkiyi anlatacağım."

"Senin bir erkek arkadaşın olduğunun farkında."

"Evet, cuma günü dersten sonra ofisine uğradı ve beni sandalyesinin yanında diz çökmüş halde neredeyse yakaladı. Sanırım öğleden sonra keyifli bir an yaşadığımızı sandı."

Mülakat günümde benzer bir durumla karşılaştığımı ve mantığın tutmadığı için kafamın karıştığını hatırladım. "Ben de aynı şeyi düşündüm."

"Hayret."

"Belki de bunu iş yerinin dışında konuşsanız daha iyi olur."

"Çalıştığı saat sayısı göz önüne alındığında mı? Hayır, teşekkür ederim. Ayrıca, en kötü ne olabilir ki? Patronu onu kovar mı? Sonuçta o patron." Yanakları kızardı ve dudaklarında memnun bir gülümseme belirdi. "Birçok lezzetli şekilde."

"Bence olabilecek en kötü şey, arkadaşınıza cinsel hayatınızdan bahsetmek zorunda kalmanız, böylece o da bu cinsel hayata şahit olduğunu düşünmesin."

"Bu sadece cinsel hayatımızla ilgili değil. Her zaman böyle. Bu yüzden ona anlatmak istiyorum. Birbirimizi herkesin önünde sevişmeyi planlayan teşhirciler değiliz. Sanırım Easton, insanların beni görmesi düşüncesiyle bile dünyanın ilk cinayet anevrizmasını geçirirdi."

Aklıma hemen Tripp ve pencere odasındaki perdeyle yaptığı sinsî hareket geldi.

Maddie çenesini kaldırdığında dikkatimi tekrar çekti. "Utanacak bir şey yapıyormuş gibi hissetmek istemiyorum. En azından en yakın arkadaşlarımın yanında." Bakışları bana kaydı ve mahcup bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Özel şeyleri özel tutmanın yanlış bir yanı yok elbette. Ona senden bahsetmeyeceğim. Ya da Tripp'ten. Ya da bu hafta ikinizi Gilded'dan iki kez çıkarken gördüğümünden."

Yüzümü buruşturdum. "Orada mıydın?"

"Easton'ın tatillerde katıldığı tüm iş etkinliklerine gitmesinin tek yolu bu. O etkinliklere katılıyor ve karşılığında Gilded'da bana eziyet ediyor. Etkinliklerdeki yemekler genellikle oldukça lezzetli olduğu için benim için de kazan-kazan bir durum." İçeceğini kaptı. "Ama dediğim gibi, senden bahsetmiyorum." Bir yudum aldı. "Ya da Tripp'ten." Bir yudum daha. "Ya da Gilded'a yaptığın iki ziyaretten." Bana doğru bir kez daha dik dik baktı. "Birlikte."

"Sadece iki kişi olduğunu kim söyledi?" diye sordum, oysa öyleydi.

"Bundan daha fazlası mıydı? Dün gece gittiniz mi?"

"Sadece bir gözlemde bulunuyordum."

"Kesinlikle bundan daha fazlasıydı."

"Dedikodu peşinde koşmayı bırak."

Maddie kendini tamamen dramatik bir tavıra kaptırdı. "Elimde değil. Bu benim karakterim. Benimle arkadaş olduğunuzda bunu biliyordunuz zaten."

"Yani daha bebekken mi demek istiyorsun?"

"Pekala. Benimle arkadaş kaldığın zaman bunu biliyordun."

"Belki de bundan pişmanım," diye mırıldandım, ama onun dramatik tavırları gibi, bu da tamamen gösterişten ibaretti.

"Çok geç. Dördüncü sınıfta sonsuza dek arkadaş kalacağımıza dair yaptığımız o kan yemini ömür boyu bağlayıcıdır."

“Bu bir kan yemini değildi. Ketçap kullandık.”

“Domates, kan-ah-to.”

Arkadaşıma güldüm.

"Siz ikiniz birlikte misiniz?" diye sordu.

Başımı salladım. "Senin ve Easton'ınki gibi değil."

Böyle bir ilişki yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Umutsuzca bağlı ve karşılıklı olarak takıntılı. Benim berbat şansıyla imkansız.

Ve, tamam, berbat seçimlerim.

"Demek ki siz seks arkadaşısınız," diye yanlış bir tahminde bulundu.

"Cinsellik hariç."

“Henüz yapmadın...?”

Sıra bendeydi, dramatik davranmam gerekiyordu ve bunların hiçbirisi gösteriş için değildi. "Hayırrr, ölüyorum!"

“Bu şaşırtıcı.” Parmaklarını çenesine vurdu. “Bazen biraz, eee, anlaşılması zor olabiliyorsun. Emin misin, onun bunu istediğini biliyor mu?”

"Yalvardım. Kelimenin tam anlamıyla yalvardım."

Mavi gözleri irileşti. "Ve bu da işe yaramadı mı?"

"Hayır."

“Sebebini biliyor musun?”

“ünkü ona cinsel ilişkiye giremeyeceğimizi söyledim.”

Peetesini yüzüme fırlatarak, bitkin bir iniltiyle geriye yaslandı. "Ben onu suçluyordum, ama bu senin suçun."

"Ama bunun tek seferlik bir şey olduğunu da söylemiştim ve sonra sözümünden döndüm."

“Bu seksten farklı. Ona açıkça söylemen gerekecek.” Ağzımı açtım ama o aklımı okudu ve sözümü kesti. “Ve o anın sıcaklığında yalvarmak

sayılmaz.”

Başımı geriye doğru eğdim ve homurdandım. "Ahhh, bunu söyleyeceğinden endişelenmiştim."

"Şey, eğer aranızdaki ilişkiyi cinsel arkadaşlık seviyesine taşımak istiyorsanız... her neyse işte."

"Arkadaşlık artı cinsel ilişki," diye doldurdum.

"Bu, işyeri haklarınıza gerçekten farklı bir boyut katıyor. Ama bu haklara biraz da yıllık izin eklemek istiyorsanız, onunla konuşmanız gerekiyor."

"Ücretli izin mi?" diye tereddütle sordum, öğrenmek isteyip istemediğimden emin değildim.

"Penisle Orgazm" dediğinde, tereddüdümün yerinde olduğunu doğruladı.

"Aman Tanrım."

"Evet, eminim öyle diyeceksin." Kendi kötü şakasına gülmesi dindi ve yüzünde samimiyet belirdi, gülümsedi. "Ona söylemekten çekinmemelisin. Senden hoşlanıyor."

"Bana oral seks yapıp neredeyse bayılacak hale geldiğimde bunu tahmin ettim."

"Öyle mi?" Başını salladı. "Bekle, hayır, bunun önemi yok. Yani, evet, önemi var ama—"

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim. Geç kaldığımı biliyorum ama buradayım." O güzel kıvrımlı tanrıça Wren, tam o anda oturmayı seçti. İkimize de baktı. "Neyi kaçırdım?"

Maddie'nin neredeyse çıldıracak gibi göründüğünü fark ettim, bu yüzden nazik davrandım.

Dikkati ondan uzaklaştırdım ve muhtemelen öğlen vakti halka açık bir yerde uygun olmayan bir sohbeta geçtik, ama neyse. "Patronum beni bayılacak duruma gelene kadar oral seks yapıyor."

Ani sevinci, koyu renkli gözlerini endişeyle kaplayınca hızla söndü.

"Karşılıklı rıza ile," diye ekledim. "Arkadaşlık temelli, cinsel ilişki odaklı bir ilişki."

Bu durum, olayların gidişatından tam anlamıyla keyif almasını sağladı. "Patronunuzun, uzun süreli erkek arkadaşınızın sağlamadığı hizmetleri sağlaması inanılmaz."

Yüzümü buruşturup dilimi çıkardım. "Oof, onu hiç gündeme getirme."

"Hâlâ telsizden ses yok mu?" diye sordu Maddie.

"Ne mutlu bana."

"Artık bu avantajlardan mahrum kaldığına göre, onun hayatına tekrar sızmasına izin vermen için hiçbir sebep yok." Wren bekleyen mimozayı aldı ve benimkine tokuşturdu. "Kutlamak için bir sebep. Şok edici olsa bile."

"Bunun şok edici olduğunu düşünüyorsan, Maddie'nin başına gelenleri bekle—ah!" Bacağımı kaldırıp, onun kaval kemiğime tekme attığı yeri ovdum. "İyi bir fırsattı."

Wren, "Tripp'in geceleri sana söyledikleri," diye şaka yaptı.

"Seni yavaş yavaş alıştırıyordum," diye devam ettim.

"Tripp'e geceleri neler söylersin?" diye tekrar şaka yaptı Wren. Tam da garson siparişimizi almak için geldiği sırada.

Adam kıpkırmızı oldu ve hızla uzaklaştı, bu da çok üzücüydü çünkü gerçekten çok acıkmıştım.

"Aman Tanrım!" diye çıktım ona.

"Söyledikleriniz de—"

"Bu şakayı zaten yapmıştım," diye araya girdi Maddie. Wren'in surat asmasına karşılık, özür dilemeden omuz silkti. "Geç kalınca böyle olur işte."

Sözler şakayla karışık bir sevgiyle söylenmişti, ama Maddie'nin yüzünde bir endişe belirtisi vardı. Bunu kolayca tanıdım çünkü aynı ifade benim kendi içimde de yansıyordu.

Wren peçeteyi buruşturdu ve soluk pembe tırnaklarının peçeteyi yırtışını izlerken gözlerimi aşağıya eğdim. Ama "Şey, dikkatim dağıldı ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım," derken gülümsüyordu.

"Doğru," diye mırıldandı Maddie öne eğilmeden önce. "Otururken yüzünü buruşturmanın sebebi bu muydu?"

Bakışlarım Maddie'den Wren'e kaydı çünkü bunu kaçırmıştım.

"Konuyu değiştirmeye çalışmayın," dedi Wren.

"Hayır, değilim," dedi Maddie, oysa tamamen öyleydi. "Konuşmayı devam ettiriyorum ki aralar açılmasın."

"Ve Greer'in ima ettiği şey hakkında konuşmaktan kaçınmak."

Maddie bana dik dik baktı. "Seni tekrar tekmelemeliyim." Sinirini gizlemek için uzun ve acı dolu bir iç çekti. Boşunaydı, biz hemen anladık. "Bu büyük bir şey değil. Hem de çok fazla bilgi. Ve muhtemelen umursamayacaksın bile—"

"Söyle bakalım," diye nazıkçe teşvik ettim.

Wren, "Tripp'in size söylemediği şeyler," dedi.

Maddie içini çekti ama bu havayı yumuşatmaya yaradı. "Cuma günü Easton'la beni birlikteyken yakaladığında, onunla birlikte olmuordum."

"Bakın, ikinizin gün ortasında, onun son derece göz önünde bulunan ofisinde yaptığınız şeyler tamamen sizin kendi işiniz."

"Ciddi söylüyorum. Sadece hoşuma gittiği için onun yanında diz çöktüm."

Bu, kolayca müstehcen bir şakaya dönüştürülebilirdi, ancak Maddie'nin ses tonundaki endişeyi fark eden Wren dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ah, bu çok garip oldu. Tamam, biliyorsun ki başlangıçta sadece Easton'ın etkinlik partneri olacaktım?"

Wren başını salladı ve ben de ayrıntıları öğrenmek istediğim için daha yakına eğildim. Bildiğim tek şey Tripp'in paylaştığı azıcık şeydi.

"Doğru bu. Ama bu anlaşılmaya bir açık artırma olduğu için başladık ve o da beni satın aldı."

Hemen arkama yaslandım.

"Mesela o bağış toplama müzayedelerinden biri mi?" diye sordu Wren. "Seattle'daki kuzenim öyle bir müzayedede yapmıştı. Bir kurtarma köpeği ve bir itfaiyeci kazandı. Köpek iyi gitti. İtfaiyeci? Pek de öyle değil. Hayatının en kötü randevusuydu. Ama arkadaşşı Aria, kazandığı itfaiyeciyle evlendi, bu yüzden şimdi etkinliğe bilet bulmak neredeyse imkansız."

"Şey, hayır. Bu daha çok, eee, yetişkinlere yönelik bir açık artırma."

"Ah. Ahhh."

'Onların sapkınlığı, kadının ona ait olmasından kaynaklanıyor.'

Gilded'deki ilk gecemde Tripp'in sözleri aklımdan geçti ve birden çok daha anlamlı hale geldi.

O, ona aitti.

Satın alındı ve ödemesi yapıldı.

Biz şaşkınlıktan sessizliğe bürünmüşken, garson sonunda yaklaşmak için uygun bir zaman seçti.

Sipariş verdikten ve o uzaklaştıktan sonra Maddie tekrar söze girdi. "Neyse, bunun detaylarına giremem ama sahte bir ilişkiyle başladık. Sonra onun 'şeker bebeği' oldum. Ve şimdi sadece... biliyorsun... onunum."

Onları Gilded'da Maddie ile birlikte o güzel yastığın üzerinde görmüştüm. Hatta Easton'ın pahalı şampanyayı onun ağzına tükürdüğünü bile izlemiştim. Ama yine de aralarındaki durumun nasıl geliştiğini duyunca biraz şaşırdım.

Sanırım tek ben öyle düşünüyordum—ya da belki Wren hâlâ şoktaydı—çünkü sadece hafifçe başını salladı. "Tamam, güzel."

Maddie, bu kayıtsız tepkiyi yanlış yorumlama olarak algılamış olmalı ki, durumu açıkça dile getirdi: "Onun, hem ilişkisel anlamda hem de güç dinamikleri açısından."

"Anladım."

"Yani ben—"

"Boyun eğen biri. Anladım."

"Anlıyorsun işte." Maddie, bu ani kabulleniş karşısında neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Sana söylemek için günlerdir stres yapıyordum. Daha çok şok olacağını düşünmüştüm."

"Ah, özür dilerim." Wren, abartılı bir şaşkınlık ifadesi takınmadan önce koltuğunda hafifçe kıpırdandı. Bayılacakmış gibi kendini yelpazelerken bir de el salladı. Tüm bunlara rağmen, tatlı sesi robotik bir ifadeyle, "Ah. Vay canına. Bunu hiç beklemiyordum. Şok oldum. Kulaklarım. Bakir kulaklarım." dedi. Rol yapmayı bıraktı. "Önemli değil. Yalnız değilsin."

Bunu nereden biliyordu?

"Boyun eğen biri olduğumu söyleyemem," dedim düşünmeden. "Yani, bağlama oyunlarından sandığımdan daha çok hoşlanıyorum, ama hepsi bu kadar..." İki çift şaşkın göz bana dikilince sözlerim yarım kaldı ve gözlerindeki şokta zorlama veya abartılı hiçbir şey yoktu. Gözlerimi sımsıkı kapatmadan önce uzun süre göz teması kuramadım. "Kendinden bahsediyordun, değil mi?"

"Öyleydim," dedi Wren, "ama bu çok daha iyi. Bağlanma mı?"

Soruyu geçiştirdim ve yüzüm o kadar yanıyordu ki, yanaklarımda Fransız tostunu pişirebilirdim, diye düşündüm.

"Endişelenme." Maddie bana anlayışlı bir gülümseme ve güven verici bir el sıkışmasıyla karşılık verdi. En azından, o devam edene kadar öyle sanıyordum. "Seni Tripp'le gördüm. Çok itaatkâr birisin."

"Ben..." Ama aslında savunacak bir şeyim yoktu, bu yüzden o tek kelime havada asılı kaldı ve ben de kocaman ağzımı kapattım.

Bana acıdı. Ya da belki de beni tekmelediği için duyduğu suçluluktandı. Ya da en büyük ihtimalle, ben artık eski bir haberdim ve bu Wren bombası daha ilgi çekiciydi.

Her ne sebeple olursa olsun, soruşturma odağını arkadaşımıza çevirdi. "Sen itaatkar mısın?"

"Evet."

"Ne kadar sureliğine?"

"Bunun ne olduğunu anlayacak yaşta olduğumdan beri."

"Bu tur ilişkilerden çok yaşadın mı?" diye sordum. Wren, Maddie'den daha çok kişiyle çıkmıştı ama uzun sureli ilişkileri pek olmamıştı. Ve bildiğim kadarıyla ciddi bir ilişkisi de yoktu. Kendisinin ve aşk hayatının buyuk bir bolumunu, kabul gormeme korkusuyla sakladığı dncesi beni suçluluk duygusuyla kemiriyordu.

Ama o, alaycı ve tiksintiyle karışık içsel karmaşamı çabucak bastırdı. "Hayır, hayır. Hem de denemekten vazgeemedik. Bizim yaşımızdaki erkekler kendilerini baskın alfa sanıyorlar ama tek istedikleri kendilerine bakacak bir anne. Oedipus, yüksek değerli bir erkek olmaktan çok uzak."

Onun iğerme dolu rpertisine ben de ortak oldum.

"Neyse, Chris ne yaptığını bilen ve beni ucube gibi hissettirmeyen ilk adam. Koruyucu ve tatlı, ama aynı zamanda çok iyi bir dayak da atıyor." Maddie'ye kaşlarını çatarak baktı. "İşte bu yüzden oturduğumda irkildim. İyi bir Dominant."

Son kısımda kafamın arkasında bir şey drttu, sesinin biraz fazla sert ve keskin çıkması beni rahatsız etti. Bunu paylaşmanın Maddie için olduğu kadar onun için de bunaltıcı olduğunu tahmin edebiliyordum.

Ve tamam, ben de dahil—katkım kasıtlı olmasa bile.

"ğretmene ilgi duymana gerçekten sevindim," dedim ve ona, niyetim kadar güven verici olmasını umduğum bir glmsemi sundum.

"Sen de benim ve Easton gibi tam zamanlı mı alışyorsun?" diye sordu Maddie, ardından mavi gözlerini bana çevirerek beni de sorunun kapsamına aldı.

Wren'in mutluluğu yerini hüzne bıraktı ve dudaklarını büzerek usulca, "Hayır. Hl yavaş yavaş ilerliyoruz," dedi.

“Tripp ve ben kesinlikle öyle değiliz. Arkadaşça cinsel ilişki yaşıyoruz, hatırlıyor musun?”

“Emin misin?” Maddie bana şüpheli bir bakış attı. “Bundan emin misin?”

Öyleydim. Yani, Tripp bana çok şey söyledi ama aynı zamanda patronumdu. Hem kişisel hem de profesyonel olarak itaatkar bir role bürünmek doğal geldi.

Bütün bunları açıklamanın imkanı olmadığı için onu görmezden geldim. Yemeklerimiz önümüze konulduktan sonra bu iş daha kolaylaştı.

Yemek yerken sohbetimiz, dönem sonu telaşına kaydı; bu da bende o kadar varoluşsal kaygı uyandırmadı. Üçlü buluşmamızda bir ağırlık eksik gibiydi. Bunun yerini, utanmadan açık olabilme ve gerçekten kendimiz olabilme yeteneğinden gelen bir sıcaklık almıştı.

Dostluğumuz belki de eski dostlar ve kız kardeşlik tanrıları tarafından düzenlenmiş olabilir, ama sahip olduklarımıza değer vermek muhtemelen hayatımda yaptığım en akıllıca şey.

Ketçapla yapılan kan yemini falan filan.

"Öyleyse bize kölelik meselesi hakkında daha fazla bilgi verin," dedi Wren hiç beklemeden.

Tam o sırada, benim dairemin hemen karşısında oturan iki adam yanımızdaki masaya oturdu.

Ya da belki de değil.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BİR KAYNAK, İKİNCİ SINIF
ÜNLÜNÜN PUDRA GİBİ KAR
PROBLEMİ NEDENİYLE
TEDAVİYE ZORLANDIĞINI VE
PARTİ ORTAMINDA NEDEN
GÖRÜNMEDİĞİNİ AÇIKLIYOR.
GREER

“Noel birkaç gün sonra.”

Dikkatimi zar zor verdiğim filmde bakışlarımı ayırıp Tripp'e baktım. "Öyle mi?"

Başparmağı içimde olduğu için ağzımdan tek kelime bir nefes nefese kalma gibi çıktı.

Yoğun geçen bir haftanın ardından, bir rutine oturmuştuk. Alışıldık bir rutindi, ama yine de bir rutindi.

Programlarımızın uyuşmadığı birkaç gün dışında, en azından bir süre birbirimizi gördük. Tripp zamanını antrenörüyle ve prodüksiyon öncesi hazırlıklarla geçirdi. Ben de bu hazırlıkların bir parçası olmayı çok istedim, ancak günlerimi finallerle geçiriyordum.

Ya da final sınavlarına çalışmak.

Ya da final sınavlarına takıntılı olmak.

Sanki bu yetmezmiş gibi, haftam annemden gelen aramaları yanıtlamak ve babamdan gelenleri görmezden gelmekle de geçti. Her ikisi de farklı

şekillerde duygusal olarak yıkıcıydı.

Zaten okulun getirdiği stresin çok fazla olduğu bir dönemde, bu da ihtiyacım olmayan bir dikkat dağıtıcı unsur oldu.

Hayatımda ilk defa, Gilded'a yaptığım birkaç ziyaret sayesinde bu stresi atmanın iyi bir yolunu bulmuştum. Tripp, tipik Tripp tarzıyla, o an diğer odaları keşfetmeye ihtiyacım olmadığını bir şekilde anlamıştı. Bana gereken şey, bağlanma odasıydı. Kontrol sahibi olmamakla kontrol sahibi olma hissi. Stresim azalana kadar beni yiyecek, parmaklayacak veya oyuncaklarla oynayacaktı.

Ama yalvardığım halde bile benimle asla birlikte olmadı.

Gelmediği anlamına gelmiyor bu. Ağzımı kullandı. Ya da ellerimi, yumruklarım üst üste gelecek şekilde, penisinin etrafına sardı—ve o zaman bile, tamamına dokunamadım. Ya da benim işkencemden zevk alırken kendi penisini okşadı. Ama ne yaparsak yapalım, sonunda üzerime boşaldı.

Ama beni tekrar transfer etmek için bunu kullanmadı.

Çok hayal kırıklığı.

Birkaç geceyi televizyon karşısında tembellik yaparak geçirdim; bu sırada onun takvimini güncelledim, e-postalarını kontrol ettim ve işimin asgari gerekliliklerini yerine getirdiğimden emin oldum. Bana bunu yapmamamı emretmeye çalışmıştı ama bunun hoş bir mola olduğunu söyleyince razı olmuştu.

Neyse ki, cinsel ilişki sadece Gilded ile sınırlı kalmadı. Evde kaldığımız zamanlarda bile beni tatmin etti. FWB dünyasına ilk girişimimizin aksine, kısıtlamalar olmadan orgazm olmakta hiç sorun yaşamadım. Sadece Tripp'e ihtiyacım vardı.

İçimdeki o işkence gibi başparmak da ara sıra olan bir şey değildi. Kanepede birlikte olduğumuz her seferinde oluyordu. Hem sinir bozucu hem de tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

Ama çoğunlukla alay etme kısmı.

Onun tamamına sahip olmak çok daha iyi olurdu aslında.

Maddie'nin tavsiyesine uyup ona onunla seks yapmak istediğimi söylemem gerektiğini biliyordum. Ama diğer tüm stresin ortasında, beni reddetme düşüncesi bile beni panik atak geçirme noktasına getirmeye yetti.

Ve gerçekten de beni reddedeceğini düşünmeye başlamıştım. Ama asla daha fazlasını istemedi. Hatta sormadı bile.

Kendime sürekli daha kötü olabileceğini hatırlatıyordum. İyi giden bir ilişkimiz vardı. Eğer ağzımı açıp işleri garip bir hale getirirsem, Tripp ilişkimizi bitirebilirdi. Ve onsuz bu haftayı atlatmamın imkanı yoktu.

Bu, o anda neden bir şey söylemediğimi açıklamıyordu. Tek sebebi, dönemin nihayet bitmiş olması ve zihinsel ve fiziksel olarak düşünecek halim kalmamış olmasıydı.

Ayrıca, bunu istemiyordum.

Bunun yerine, onun rastgele yaptığı Noel geri sayımına ifadesiz bir şekilde, "Bir mağazaya girdiğimde, telefonuma baktığımda, televizyonu açtığımda veya herhangi bir yere baktığımda hiç fark etmedim" diye yanıt verdim.

Aile ve birliktelik etrafında şekillenen neşeli bayramın sürekli hatırlatılması adeta gözlerime sokuluyordu.

Çok moral bozucuydu.

Ama onun başparmağını benden kaydırması kadar moral bozucu değildi. Umursamaz tavrım yüzünden azar işiteceğimi sandım.

Onun ceza anlayışını beğendiğim için hayal kuruyorum.

"Günü benimle geçir." Tripp'in sözleri bir rica değildi, ama yine de başımı salladım.

"Annemle birkaç gün geçireceğim, hatırlıyor musun?" Umarım bu süreye Wren, Maddie ve diğer aile üyeleriyle de vakit geçirmek dahil olur, çünkü film izlemek annemden sadece gözyaşları değil, daha fazlasını garanti ederdi. Arkadaşlarım gibi, onun arkadaşları da onu güldürmekte çok iyiydi. Ayrıca, Wren ve Maddie için de hediyelerim vardı.

Tripp için de bir hediyem vardı ama ona o klişe şeyi verip vermeyeceğime henüz karar vermemiştim.

“Biliyorum,” dedi. “Ben de geleceğim.”

Onun adına yüzümü buruşturdum. "Bunu yapmak istemezsin. Annemle babamın yakında boşanması nedeniyle, tam bir gözyaşı tufanı olur. Çok fazla gözyaşı."

Yine de bu, yüzyılın en büyük hafife alması.

Tripp'e anne babamın ayrıldığını söylemiştim ama nedenini hiç detaylı olarak anlatmamıştım. Çoğunlukla da tüm durumu küçücük bir kutuya sığdırmaya çalıştığım için.

Sonra o kutuyu ateşe verdim ve zihnimde etrafında dans ettim ki onunla uğraşmak zorunda kalmayayım.

Onun eninde sonunda gerçeği öğreneceğini biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, babamın skandalının bir iki hafta boyunca yerel haberlerde yer almamasına şaşırmıştım. Ama bu şans sonsuza dek süremezdi.

“Gözyaşlarıyla aram iyidir.” Bu sözleri duyunca vücudum yersiz bir şekilde ısındı, çünkü gözyaşlarımı bu şekilde kullanmıştı, ama o devam etti. “Ve gözyaşlarımı harekete geçiren güçlü bir kokteyl hazırlıyorum.”

Aklım çelindi. Hem de fazlasıyla çelindi. Yine de başımı salladım. "Babanla akşam yemeği yemiyor musun?"

Yapmacık bir telefon görüşmesinden yeterince şey duymuştum, bu kadarını anlayabiliyordum.

"Önemli değil."

"Bunun sizin için bir zorluk olacağından eminim ve teklifiniz için teşekkür ederim, ancak muhtemelen iyi bir fikir değil."

Bir an beni inceledikten sonra dikkatini tekrar filme verdi.

O zamanlar, başparmağım yoktu.

Ve kararımdan pişman olmamaya çalışırken, sanki izliyormuş gibi yaptım.

Bu en iyisi.

Annemin benimle biraz zamana ihtiyacı var.

Sanırım annemin benimle vakit geçirmesine gerek yokmuş.

Oturma odamda, önümdeki kanepenin üzerinde duran hazır çantamla, annemin durumunu anlatmasını dinledim.

“Biliyorum bu son dakika kararı ve özür dilerim. Sadece bir anlık hevesle karar verdim. Ama senin de benimle gelmeni istiyorum. Bilet bulabildiğimiz her yere bilet alacağız ve sonra Avrupa'yı dolaşacağız, yemek ve şarap bizi nereye götürürse oraya gideceğiz.”

Gereksiz spor çantasının yanına çöktüm. "Yapamam anne. Çalışmam gerekiyor."

Bu doğru değildi. Tripp'e bir, iki veya on hafta izin istediğimi rahatlıkla söyleyebilirdim ve o da bana izin verirdi. Sadece gitmek istemedim.

Bu da kendimi berbat bir kız evlat gibi hissetmeme neden oldu.

Olayın iyice berbat bir hal alması ise hemen geri adım atmasıyla oldu. "O zaman kalacağım. Planladığımız gibi birlikte vakit geçireceğiz."

Hem kendi vicdan azabımı hem de onun vicdan azabını hafifletmeye çalıştım. "Hayır, bu saçma. Gitmelisin. Bir tatili hak ediyorsun."

"Noel'i yalnız geçirmeni istemiyorum."

“Yapmam,” diye yalan söyledim. “Arkadaşlarım var.”

“Dina ve Kerri, Wren ve Maddie'nin tatillerde evde olacaklarını söylediler. İkisi de bizi onlara katılmaya davet etti. Maddie hatta evimizde akşam yemeğine gelen avukatı da getirecek. Bu ne kadar tuhaf değil mi?”

“Easton harika, anne. Kesinlikle tuhaf değil. Ve biliyorsun, başka arkadaşlarım da var.”

"Ne zamandan beri?"

Onun nazikçe takılmasına aldırış etmedim. “Bir sürü insan tatilde eve gidemeyecek, bu yüzden çok misafirim olacak. Sen de gitmelisin. Eğlen, rahatla ve bir sürü fotoğraf çek ki, kaçırdığım her şeyi yüzüme vurabilesin.

Döndüğün anda bir araya geleceğiz. Sen ve ben, ama aynı zamanda tüm kızlar.”

"Söz?"

“Bunu yapmak için dersleri kaçırmak zorunda kalsam bile.”

"Tsk" diye homurdandı, sesi uzun zamandır olduğundan daha çok anneme benziyordu. "Şunu yapma. Bitirmeye çok yaklaştın."

Beni paniğe sürüklemeyen bir düşünce.

En azından eskisi kadar değil...

Birkaç dakika daha sohbet ettik. Bana Maddie ve Easton hakkında, kıymetli kalem koleksiyonumun Kerri adına sorulduğundan emin olduğum sorular yağdırdı. Arada bir, bana bir milyon kere, Dickens'ın yetimlerinden biri gibi terk edilip aç bırakılmayacağımı teyit etti. Ve sonra bir buçuk milyon kere de duygusal olarak iyi olduğumu teyit etti.

Ve öyleydim.

Annemi özleyeceğim ama bunca karmaşadan sonra birkaç gün yalnız kalmak iyi gelecek.

Hatta zeki.

Yeni yıla mükemmel bir başlangıç.

Sonunda telefonu kapattığımızda—iyi olduğuma dair bir kez daha güvence verildikten sonra—çantamı yere fırlattım ve uzandım. Yani, Tripp'in koltuğunun beşte biri büyüklüğündeki küçük koltuğumda uzanabildiğim kadar uzandım.

İlk dizi izleme maratonuma başlayalı üç saat olmuştu ki, telefonum göğsümde titredi.

Muhtemelen annem iyi olduğuma dair yazılı bir onay istiyordur.

Ancak gelen bildirim, doktorumun muayenehanesinden gelen genel bir bayram tebrik mesajıydı ve yoğun geçen tatil döneminde stresi azaltmak için bazı faydalı ipuçları içeriyordu.

Bunun için biraz geç.

Aklıma bir fikir gelmeye başlayınca e-postayı sildim.

Kötü bir fikirdi.

Ve muhtemelen Tripp'e ilk şartımın geçersiz olduğunu söylemekten daha da garip olurdu.

Ama üzerinde ne kadar çok düşündüysem, fikir o kadar iyi görünmeye başladı.

Ona son sağlık kontrolümün ekran görüntüsünü göndermek, muhtemelen çoktan yapmamız gereken, çok gerekli ama bir o kadar da garip bir konuşma ihtiyacını ortadan kaldırdı.

Aynı zamanda, cinsel ilişkiye hazır olduğuma dair pek de gizli olmayan bir ima da gönderdi.

Ve en iyi yanı, birkaç günlüğüne yok olduğumu sanıyordu. Eğer beni reddedecekse, bunu mesajla yapabilir ve tekrar görüşmeden önce kendimi savunma mekanizmalarımı yeniden kurmam için bana zaman tanıyabilirdi.

Ya da Avrupa'ya kaçardım.

Her iki durumda da, benim gibi bir korkağın aklına gelebilecek en dahiyane fikirdi.

Sağlık portalıma giriş yapıp, temiz test sonuçlarımın ekran görüntüsünü aldım. Bu sonuçlar Josh'tan kesin olarak ayrıldıktan hemen sonra alınmıştı, ama Tripp'in o zamandan beri başka kimseyle birlikte olmadığını anlayabileceğini tahmin ediyordum. Çıkmak üzereydim ki, bir anlık hevesle geri döndüm.

Spiral taktığımı belirten ikinci bir görsel ekledikten sonra, ikisini de Tripp'e gönderdiğim bir metne ekledim ve bir mesaj yazdım.

Konuyu iyice iyice vurgulamanın tam zamanı.

Ben: Hiçbir şeyin değişmesine gerek yok, ancak seks artık kesin bir sınır değil.

Vazgeçmeden önce gönder tuşuna bastım.

Ne beklediğimden emin değildim.

Tripp'in yanıtları genellikle anında gelirdi, ama hiçbir şey yoktu. Radyo sessizliği. Dikkatimi tekrar programıma vermeye çalıştım, ama zihnim başka yerlere kaymaya başladı.

Ve gittiği yönü hiç beğenmedim.

Onun nerede olduğunu bilmek istemediğimden oldukça emin olduğum için takip uygulamasını kontrol etme isteğime karşı koydum.

Sanırım kendimi rezil ettim.

Ancak kısa bir süre sonra dayanamadım ve mesajlaşma grubumuzu kontrol ettim. Korktuğum gibi, mesajlarımın altında küçük bir bildirim vardı.

Gönder tuşuna bastığım anda onları görmüştü.

Henüz cevap vermemişti.

Evet. Kesinlikle kendimi rezil ettim.

Yastıkla kendimi boğmaya çalışırken utançtan inledim.

Tanrıya şükür ki gittiğimi düşünüyor.

Ve şükürler olsun ki yanımda tekila var.

Dekoratif yastığı bir kenara atıp pijamalarımı giymek için kalktım ve bir içki hazırladım. Şirin küçük bardağımın ne kadar yetersiz olduğuna baktıktan sonra, yürüyüşe giderken yanımda getirdiğim büyük boy su şişelerinden birini aldım. Alkolü bardağa aktardım ve şişeden biraz daha ekledim. Uyuşmuş olmak istediğim için—kusacak gibi olup da çaresizce mesaj atacak kadar dürtüsel davranmak istemediğim için—çok fazla içmedim ve bolca limon ve soda ile seyrelttim.

Onu oturma odasına geri götürdüm ve utançtan karnım gevşeyene kadar bekledim ki sonunda bir şeyler yutabileyim.

İşler iyi gitmiyordu.

Tam içki içmeyi göze alacakken biri kapımı şiddetle çaldı ve beni çok korkuttu.

Yanlış kapıda olduklarını ya da geçerken birilerinin şaka yaptığını varsayarak, kapıyı açmak için kalkmadım. Ta ki kapı çalma sesleri aralıksız hale gelip ardından "İçeride olduğunuzu biliyorum, siren sesi" diye bir gürültü gelene kadar.

Tripp.

Kanepeden aceleyle kalktım, muhtemelen bir çizgi film karakterine benziyordum. Kapının kilidini zar zor açmıştım ki, kapı itilerek açıldı.

Tahmin edildiği gibi, Tripp gerçekten de oradaydı.

Benim binamda.

Dairemde.

Koridorda, başına iyice çekilmiş bir beyzbol şapkasıyla duruyordu.

Yine, tıpkı bir çizgi film karakteri gibi, dilim dışarı fırlamak istedi ve kulaklarımdan buhar fışkırdı. Bir erkeğin beyzbol şapkasıyla, hele de arkaya değil öne doğru takılmış bir şapkayla bu kadar inanılmaz derecede çekici görünebileceğinden hiç haberim yoktu, ama işte oradaydık. Şapkayı yere savurmadan önce sadece kısa bir anlığına görebildim.

Sıcaklık neredeyse dikkatimi dağıtacak kadar yüksekti, ama biraz da korkuyla karışık sağduyu galip geldi. Noel'e iki gün kalmıştı ve çoğu insan gitmişti, ama herkes değil. "Burada ne yapıyorsun? Ya biri görürse—"

Sözlerim kesildi. Korkum dindi. Ve başımı kavrayıp beni öptüğünde, aklımın son zerresi de bedenimden uçup gitti.

Acımasızca.

Çılgınca.

Bu, ilk öpüşmemiz değildi ama anlamadığım farklı bir şey vardı. Bağlantıyı koruyarak beni daireye doğru itti ve kapıyı arkamızdan sertçe kapattı. Kalçam mutfağımdaki küçük masanın kenarına dayanana kadar durmadı ve hatta o zaman bile beni masanın üzerine kaldırdı ve zorla açtığı bacaklarımdan arasına yerleşti.

Ellerinden biri dağınık topuzumun altına saplandı, ardından parmakları sıkı bir yumruk haline gelerek saç tellerini çekiştirdi. Diğer eliyle çenemi kavrayıp başımı yukarı kaldırdı. Sözlerinin arasında beni öpmeye devam ederken, "Mesajlarını aldım," diye hırıldadı.

"Gördüm," dedim. Yüzünü boynuma gömüp oradaki deriyi yalamaya başladı ve bu neredeyse aklımı kaçırmama yetecekti.

"Buraya kadar tüm yolu hızla geldim," diye ekledi ve nasıl bu kadar hızlı geldiğini açıkladı.

"Hız yapmazsınız," diye belirttim.

"Seninle arabada olmaz."

"Bunu senin arabadayken de yapmamalısın." Eğer inlemeler ve ellerimin kafasının arkasında umutsuzca dolaşması sözlerimi glgelemeseydi, azarlamam muhtemelen daha etkili olurdu.

"Anladım." Bunun beni susturma girişimi olup olmadığını bilmiyordum, ama önemli değildi çünkü başka bir acı verici öpücükle daha fazla bir şey söyleme yeteneğimi elimden aldı. Bu da yetmezmiş gibi, kasıklarıma doğru sertçe bastırdı. Sadece pijamam ve eşofmanı araya girdiğinden, sertliğini kısıtlayacak veya hissi kreltecek sert bir kot kumaşı yoktu. Ağızlarımızı ayırmadan bir şekilde tişörtünü çıkarmaya çalışarak tişörtünü kavradım.

Hareketleri de bir o kadar ılgıncaydı; masayı o kadar çok salladı ki, tekila şişesi yere düşüp paramparça oldu. Ağzından şiddetli bir küfür savurdu ve alkolün yarattığı karmaşaya baktı. "Bundan ne kadar içtin?"

"Hiçbiri."

"şükürler olsun."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

SANIRIM BU YIL NEPOS
BEBEĞİNİN HERHANGİ BİR
TATİL SÜSÜNDE YER ALMASINI
TEKRAR GÖRMEYECEĞİZ.
HAYAL KIRIKLIĞI.

GREER

Tripp'e ne demek istediğini sorma fırsatı bulamadan aniden havaya kaldırıldım. Büyük eli kalçamı kavradı, ben de içgüdüsel olarak kollarımı ve bacaklarımı ona doladım. Koridora doğru birkaç adım attı ve ben aceleyle, "Sola," diye yönlendirdim.

Odamıza vardığımızda, doğruca yatağa yöneldi. Beni ayaklarımın üzerine kaldırmadı ya da bırakmadı. Beni yatağa indirirken sıkıca tuttu ve vücudu benimkini örtecek şekilde beni takip etti. Boynumu, göğsümü ısırıp okşadıktan sonra tekrar yukarı doğru kayarak beni öptü, tüm bunları yaparken vücudunu benimkine yakın tuttu.

İyiydi.

Çok iyi.

Ben de o bağı kaybetmek istemiyordum.

Ama ben onun çıplak olmasını istiyordum.

Hayır, bu doğru değildi.

Onun penisinin serbest kalmasını ve pantolonumun da onu alabileceğim kadar aşağı indirilmesini istiyordum. O an gerisi umurumda değildi.

Ben de denedim.

Bol pantolonu için şükran dolu bir dua ederek kolumu bedenlerimizin arasına soktum, kemerine kadar kaydurdum ve sadece teniyle karşılaştım. Sertleşmiş penisini kavradığımda, iç çamaşırı giymediği için de şükran dolu bir dua ettim. Başparmağım piercinginin üzerinden geçti.

"Kahretsin," diye tısladı dişlerini sıkarak.

Hedef bu.

O benden uzaklaşmaya çalıştığında daha fazla ilerleme şansım olmadı. Ya da uzaklaşmaya çalıştı. Dizlerinin üzerine kalkarken bile onu açgözlülükle tutmaya devam ettim. Başı geriye düştü, boynunun kaslı vücudu ortaya çıktı ve inledi.

“Tanrım, dikkatimi dağıtıyorsun.” Cebinden telefonunu çıkarmak için uzanırken hareketleri ani ve kesik kesikti. Ekran dokunduktan sonra telefonu bana doğru çevirdi.

Göstermeden önce ne göreceğimi biliyordum, ancak doktorundan aldığı son olumlu geri bildirim yine de içimi rahatlattı.

Ve şaşırtıcı bir şekilde, aylar öncesinden.

“O zamandan beri kimseyle birlikte olmadın mı?” diye teyit ettim. Beni riske atmayacağına güveniyordum, ama Tripp gibi birinin bir iki geceden fazla yalnız kalacağına da inanamıyordum.

“Hayır. Zaten prezervatiflerim var,” diye ekledi. Dikkatli bakışları üzerimde kaldı, onu bıraktığımda daha da temkinli hale geldi. Yüz ifadesi hızla bir ateş patlamasına dönüştü, ben de kısıtlı alanı kullanarak tişörtümü başımın üzerinden hızla çıkardım. Onun hareketi çok daha zarif ve sonsuz derecede daha ateşliydi; tişörtünü ensesinden kavrayıp tek bir hareketle çekip çıkardı.

Pantolonlarımız da soyunmak için telaşlı bir telaşla peşimizden geldi.

Tripp, o iştah açıcı çıplaklığı üzerime yığarak, bacaklarımın arasına dizini koydu ve onları daha da açtı. Beni tamamen çıplak ve geniş bir şekilde açarak kendi insafına bıraktı.

Onun keyfine göre.

Onun her şeyine.

"Son şans," diye homurdandı, üzerime doğru eğilirken vücudu gerginleşmişti.

İşte o zaman anladım. Öpüşlerinde farklı olan neydi?

Hiçbir kısıtlama yoktu. Hiçbir geri adım atmamıştı. Parmakları kalçalarımaya saplanmış halde titremeye ramak kala gerginliğini koruduğu o anda, kendini her zaman ne kadar sıkı kontrol altında tuttuğunu fark ettim.

Onu kontrol altında tutmak istemedim.

Onun, benim üzerimdeki gücünü kullanırken kendi üzerindeki kontrolünü bırakmasını istedim.

Düşünmek istemedim, ya da daha doğrusu fazla düşünmek istemedim.

Sadece hissetmek istedim çünkü onun benim için harika bir şey yaratacağına güveniyordum.

Neden benim için harika bir deneyim yaratmıyordu?

Onun bir şey söylediğini hatırlamam uzun ve sersemlemiş bir an sürdü. "Ne için son şans?"

Sesi alçak, gergin bir hırıltıydı. "Bana gitmemi söylemek için."

Başımı çılgınca salladım.

"Bana durmamı söyle."

"Hayır." Bu tek kelimeyi zar zor söyleyebildim, o da hemen eğilip ağzımı öptü. Eli aramızda hareket ederken, sadece ucu içeri girecek şekilde kendini girişime yerleştirdi.

Ve sonra donakaldı.

Onun beni kızdırmayı, eziyet etmeyi, yalvartmayı sevdiğini biliyordum. Ama böyle bir anda bunu bırakması çok acımasızcaydı.

Ancak bakışlarımı ona odaklamaya zorladığımda, dudaklarında kıvrılan kötücül bir sırıtiş değildi.

Yüzünü düzleştirmiş, çenesini sıkıca kenetlemiş, gözlerinde yıkıcı bir hüznle bana bakıyordu. Boğazı kasıldı, zorlukla yutkundu. Sıkıca sıkılmış sözleri, zımpara kağıdı ve kırık tekila şişesinin parçaları arasından zorla çıkarılmış gibiydi. "Seni o çatıda ilk gördüğüm geceden beri bunu istiyordum. Ama bunun senin pişman olacağın bir şey olmasını istemiyorum."

Ellerimi kaldırdım. Şüphelerimi belli edecek gergin bir hareketle kendi saçlarımla uğraşmak istemedim; zaten belli edecek bir şüphem yoktu. Bunun yerine, alnındaki uzamış saçlarını nazikçe iterek ona gerçeği söyledim: "Asla. Bu asla olmaz."

Yoğun göz teması kurduğunda, vurgu yapmak için başımı hafifçe salladım.

Çenemi kavrayarak hareketi durdurdu. Son bir arayış dolu, yakıcı bakışla başını bana doğru eğdi. Dört saniye bile onun için çok uzun olmalıydı çünkü parmak uçları daha da derine saplandı ve beni sertçe yukarı çekerek yarı yolda kendisine doğru yaklaştırdı. Öpüşü güçlü ve her şeyi kapsayan bir öpüştü ve ben seve seve kendimi onun içinde kaybederdim.

Beni cinsel organıyla tahrik ederek eziyet etmeyi bıraktıktan sonra.

Kalçalarımın içten gelen sallanışı, anlatmak istediğimi anlatmaya yetti.

"Bir dahaki sefere daha yavaş olacağım," diye hırladı Tripp öpüşmelerin arasında. Geri çekilirken alt dudağımı ısırdı ve şişmiş ete dişlerini sürterek uzaklaştı. Tutuşu omzuma ve kalçama kaydı, beni sıkıca yerimde tuttu. Sonra o kadar sert bir şekilde girdi ki, eğer tutuşu olmasaydı beni yataktan yukarı itebilirdi.

O beni doldurdu.

Beni gerdi

Tamamen dibe vurmuştum, sanki onu göğsümde hissedebiliyordum.

Bedenimin onun büyüklüğüne alışması için hiç duraksamadı. Kontrolünün son zayıf noktasını da kopardıktan sonra Tripp harekete geçti. Vuruşları güçlüydü, penisinin içindeki metal sinirlerimi rahatsız edici bir şekilde sürüklüyordu.

Bunlar, işkence odasının kısıtlamaları değildi, ama iri elleri aynı etkiyi yaratıyordu. Beni istediği yerde tutarken parmak uçları morluklar bırakıyordu.

Beni ihtiyaç duyduğu şekilde kullandı.

Ben hiçbir zaman sadece cinsel ilişkiyle orgazm olmamıştım. Dürüst olmak gerekirse, bunu yapamadığım için kendimde bir sorun olduğunu düşünmüştüm hep.

Tamam, bana sanki bende bir sorun varmış gibi hissettirilmişti. Bozukmuşum gibi. Kusurluymuşum gibi. Her şeyi kontrol etme konusundaki nevrotik ihtiyacım ve strese girme eğilimim suçluymuş gibi. Güvence verip karşılığında utanç duymakla sonuçlanacak bir kavgaya girmektense, rol yapmak daha kolaydı.

Ama midemde giderek artan ve beni klitorisime daha fazla sürtünme hissi vermek için bacaklarımı daha da açmaya iten gerilimde sahte hiçbir şey yoktu.

Durumu kontrol etmeye ya da fazla düşünmeye gerek duymadım. Tripp vücudumu okudu ve elini kalçamdan alıp pelvisime yaydı. Başparmağı aşağı doğru uzandı ve hızlı, istikrarlı dairesel hareketlerle klitorisimi uyardı.

Eklenen his, gerilimi dayanılmaz hale gelene kadar artırdı. Çok bunaltıcıydı. Ona sahip olma konusundaki çaresizliğime rağmen, bacaklarım kapanmak için mücadele etti, ama o sadece kendi dizlerini daha da açarak beni daha da açtı, tüm bunları yaparken de ritmini kaybetmeden her kontrolsüz itişte derine doğru ilerledi.

Bu benim tahammül edebileceğimden fazlaydı.

Patladım.

Tamamen.

Geri dönülemez şekilde.

Bir milyar tane sivri, paramparça parçaya ayrıldı.

Tripp tüm bunlara rağmen saldırısını sürdürdü, baskıyı azaltmadı ve beni tekrar bir araya getirirken, beni yeniden parçalama niyetini açıkça ortaya

koydu.

Dudaklarımı yalayarak, ondan durmasını yalvarmaya çalıştım.

Devam etmek için.

Bana acımak için.

Asla, asla durmamak.

Ağzından boğuk bir inilti çıktı. "Efendim."

Klitorisimi acıyla bağırıncaya kadar çimdikledi. "İçindeyken olmaz. Adımı duymak istiyorum. Tam olarak kime ait olduğunu bilmeni istiyorum."

Bu, giderek sıkılaştıran ve sonunda gevşemek zorunda kalan bir sarmala neden olmadı. Onun sözleri damarlarımda roket yakıtı gibiydi, içimde hiçbir şey kalmayana kadar beni yakıp kavurdu. Geriye sadece inanılmaz bir zevk kaldı, varlığımın ta liflerini tutuşturup yaktı.

Kulaklarımda uğultulu kanın sesi yüzünden Tripp'in sert nefeslerini zar zor duyabiliyordum. Hareketleri düzenli ritmini kaybetmiş, sanki kendini içime kalıcı olarak saptırmak istercesine daha da kaotik bir hal almıştı.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu durum benim için sorun değildi. Bacaklarım ve ellerim de aynı fikirde olmalı çünkü onu daha sıkı kavradılar. O gelirken onu kendime daha da yaklaştırdılar.

Benim gibi ağlayarak değil.

Ağır bir sessizlikle değil.

Bir homurdanma bile duymadan.

Ses kısık bir fısıltıyla, "Greer," dedi.

Beynime kazımak istediğim bir anıyı daha ekledim.

Onun hemen yana kaymasını bekledim ama kaymadı. Beni öptü, dili içeri girerek baskın bir şekilde davrandı. Az önce yaşadığım iki sarsıcı orgazma rağmen, şaşırtıcı derecede huzursuz bir arzu içimde titredi. Tripp de aynı şeyi hissetmiş olmalı çünkü kalçaları hiç durmadan sallanıyordu. Dalışları

sıg ve yavaştı, ama boşalmasının bir kısmını benden dışarı atmaya yetecek kadar güçlüydü.

Sonunda geri çekildiğinde, çok uzağa gitmedi. Kendini kurtarmadı, sadece gövdesini kaldırdı ve başını öne eğdi. Nefesi karnıma vururken, omuzları çaba sarf ederek inip kalkıyordu. Benim nefeslerim de aynı şekilde zorlanıyordu, sanki vücudum çok doymuş ve gevşemişti, bu yüzden çaba sarf edemiyordum.

Bu durum, sonunda kurtulduğunda anlaşılmaz bir ses çıkarmamı engellemedi; bu ses, hoşnutsuz bir protesto ile hassas bir acının tıslaması arasında bir şeydi.

Gözlerim yavaşça kapandı ve o mutlu baloncuk halinde kaldım. Tam o sırada boğuk, kısık bir "Siktir!" sesiyle bu mutluluk aniden kesildi.

Sorunun ne olduğunu görmek için göz kapaklarımı araladığımda, Tripp hâlâ bacaklarımın arasında diz çökmüş haldeydi.

Bacaklarımı aralayarak tuttuğu, iyice açılmış bacaklarım.

Dikkatini tamamen cinsel bölgeye vermişti ve üzerimdeki yapışkan sıvıdan, tahrik ve meni karışımından perişan halde olduğumu anlayabiliyordum. Dışarı sızan meniyi toplayıp kalçamdan aşağı doğru akıttıktan sonra tekrar içime itti. Sesi neredeyse fısıltıdan ibaretti. "Seni benimle kaplı görmek en seksi şey sanıyordum. Yanılmışım."

Alışılmadık his garipti ama hoş olmayan bir şey değildi. En azından geçici olarak. Temizlenmem gerekecekti.

Bana sanki müzede sergilenen paha biçilmez bir sanat eseriymişim gibi bakmayı bitirdikten sonra...

Tamam, saatlerce bana bakmaya devam edecek gibi görüldüğü için onu bu şekilde bakmaktan alıkoyduktan sonra.

"Şey..." diye başladım, bacaklarımı kapatabilmek için onun tutuşuna karşı koymaya çalışırken. Yoksa yatak örtülerimi değiştirmek zorunda kalacaktım ve kaslarım çarşafı boğuşmaya hazır değildi.

Beni yerimde tutmak için daha sıkı kavradı, bir yandan da bakışlarını yavaşça yüzüme doğru kaydırdı. Vücudumu incelerken.

Söylememiz gereken çok şey varmış gibi görünüyordu. Ya da en azından konuşmamız gereken. Durumumuzun şartlarını değiştirmek büyük bir olay olmalıydı.

Ama öyle hissetmedim. Her şey çok doğal geldi.

Gecikmiş, evet, ama çoğunlukla doğal.

Bu yüzden her şeyi fazla düşünüp karmaşıkleştirmek yerine, başımı kapıya doğru eğdim. "Temizlik yapmam gerek."

"Burada bekleyin."

Doğrudum. "Tripp—"

Bakışları bana dikildi. "Şu anda senin içinde değilim."

Onun ne demek istediğini anlamam çok uzun sürdü, üstelik bir haksızlığa işaret etmiyordu. "Efendim, bunu yapabilirim."

Bakışlarını daha da kıstı, ama odadan çıplak bir şekilde sessizce çıkarken verdiğim tek yanıt bu oldu.

Doğrulmanın da durumu iyileştirmediğini görünce, tekrar yastığıma gömüldüm.

Geri döndüğünü duyunca, yaklaşmasını izlemek için başımı çevirdim. En azından niyetim buydu. Ama bunun yerine, bakışlarım bir şekilde çoktan sertleşmeye başlamış olan cinsel organına kilitlendi.

Ve bana siren diyor.

Belki de o, bunun erkek versiyonudur; beni komaya girene kadar seksle tahrik etmek için buradadır.

"Çekimlerin yakın zamanda başlamaması iyi oldu," dedi sesinde belirgin bir eğlenceyle.

Daha fazla tekrar yapma fırsatımız olacağı için böyle demek istediğini sandım—libidom bunu böyle algıladı—ama sonra kaslı kolunu kaldırdı ve

döndü.

Çizik izleri.

Cildini bozan kızgın kırmızı çizgiler.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim," diye aceleyle söyledim ayağa kalkarken.

Ve yatak çarşaflarının mutlaka değiştirilmesi gerektiği garanti edildi, ama neyse.

"Üzülme. Beğendim." Yakışıklı yüzünde sadece dürüstlük yoktu. Yaptığım işe bakarken dudaklarında belli bir kibir de vardı.

Saçındaki çizgileri bir onur nişanı gibi taşıyor.

"Çekimlerde ve her şeyde yine de daha dikkatli olacağım," diye denedim.

"Üzülme," diye tekrarladı. "Makyaj ve kurgu bunun için var."

Bu da setteki herkesin izleri göreceği ve nereden geldiklerini tahmin etmenin kolay olacağı anlamına geliyordu.

Tripp için uzun süredir çalışmıyordum. Sadece ön ve son prodüksiyon aşamalarını görmüştüm. Gilded'a gitmediğimiz sürece dışarı çıkmazdık ve orada da kimse bize dikkat etmezdi. Ama eğer bir film setine vahşi bir kediyle kavga etmiş gibi görünseydi durum farklı olurdu. Özel hayatının ne kadar gizli olduğu konusundaki panik içime işlemeye başladı, ama bunu başka bir zamanı düşünmek için bastırmaya çalıştım.

Ya da asla.

Hiç farklı bir zaman olmamıştı.

O sıcak, nemli bir bezle bacaklarımın arasını nazıkçe silerken, ben de içimdeki huzursuzluğu gizlemek için ona alaycı bir gülümseme gönderdim. "Sanırım bu, kalçamdaki diş izlerinin karşılığı."

Donakaldı ve gri gözleri bana dikildi. "Diş izleri mi bıraktım?"

"Çoğu artık yok."

Bezleri amaşır sepetine attıktan sonra, orada olduklarını ama solmuş olduklarını doğrulamak için beni yuvarladı.

Ardından aynı noktayı tekrar ısırdı ve izi daha da derinleştirdi.

Harika, ben tırmalayan bir kedi yavrusuyum, o ise gl ısırtığıyla zarif bir baskınlık sergileyen bir jaguar.

Kalamdaki fiziksel hakimiyetinden memnun olduktan sonra, beni sırt üstü çevirdi ve yatağımın kenarına oturdu.

Acaba gitmesi gerektiğini söyleyecek mi diye merak ettim.

Acaba onu umursamazca serbest bırakmalı mıyım, böylece boşalmış ve kaçmış gibi hissetmeden kaabilsin diye düşündüm.

Eğer eve gidecekse, benim evim biraz daha az lüks olduğu için beni de davet eder mi diye merak ettim.

Uzun süre düşünmeme gerek kalmadı.

Tripp, yere bıraktığı telefonu alırken, "Akşam yemeği siparişi veriyorum," dedi. "zellikle istediğin bir şey var mı?"

Kuyu...

Pekala o zaman.

Çok fazla Pho yedikten, filmin yarısını izledikten ve bir sürü sinir bozucu ayrıntıdan sonra aklıma bir fikir geldi.

Tam ahlaki açıdan gri bir karakter olan iyi adam, farkında olmadan kötü adamı yakalayıp doğrulduğu anda duraklatma düğmesine bastım.

Ya da Tripp'in başparmağı iimdeyken elimden geldiğince dik oturdum.

Cildi buruşacak.

şikayetçi değilim elbette.

Dikkatli gözleri, neye ihtiyacım olduğunu görmek için etrafta dolaştı.

“Sana bu öğleden sonra annemin yanına gideceğimi söylemiştim. Burada olduğumu nereden bildin?”

"Yalan söylediğini nereden bileceğim?"

“Yalan söylemedim. Son dakika bir geziye çıkmaya karar verdi.” Bunun nasıl duyulduğunu fark ederek—ve garip bir şekilde tek iyi ebeveynim hakkındaki fikrine çok önem vererek—öfke ve acıma karışımı yakışıklı yüzüne tam olarak yerleşmeden önce sözünü kestim. “Benim de onunla gitmemi istedi, ama ben hayır dedim.”

"Çünkü beni çok özlerdin."

“Hayır,” diye yanıtladım, aslında bu bir soru değildi. Ama yalan da değildi. “İşe gitmeyi kaçırmak istemedim.”

Yüzündeki alaycı gülümseme daha da küstahça bir hal aldı. "Evet, beni özleyecektin."

"Ne olursa olsun. Sen de beni özleyecektin," diye karşılık verdim.

Yüzündeki mizah ifadesi kayboldu. "Hayır. Yapmazdım."

Çok acıttı.

Ama acı tam olarak yerleşmeden önce omuz silkti ve bastırmaya çalıştığı gülümsemeyi kaybetti. "Çünkü ben olsam seni takip etmek için ilk uçakla gelirdim."

Karnım şişti, vücudum eridi, sanki Pho çorbasının sıcaklığı damarlarıma işlemiş gibiydi.

Hâlâ gözlerimi deviriyordum. "Sorumu cevaplamadın."

"Senin örneğini izledim." Şaşkınlığımı görünce açıkladı: "Seni takip ettim."

Ha, evet. Sanırım uygulama her iki yönde de çalışıyor.

Hata.

Bu, kaşlarımın çatılmasını engellemedi. "Neden?"

Beni kendine doğru çekti, artık onun üzerine oturmaktan başka çarem kalmamıştı. "O mesajları gönderebileceğini ve benim de seni bulamayacağımı sandınsa, dikkat etmemişsin demektir."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

SAVURGAN NEPOS BEBEK GERİ DÖNÜYOR!

TRIPP

Greer'ı kendime çekmek için beline kolumu dolarken, "Gitmek için henüz çok geç değil," diye mırıldandım. "Çin yemeği sipariş edeceğiz ve yemek gelene kadar seni yiyeceğim."

Onu sıkıca tuttuğum için, vücudundan geçen titremeyi fark etmemek imkansızdı. Elimden kurtulmaya çalıştı.

Ona asla izin vermedim.

Babamın son derece gösterişli verandasına iğneleyici bir bakış atmakla yetindi.

Bu kadar çok mermer sütun ve heykele kimin ihtiyacı vardı? Yunanistan'a ışınlandığımızı mı sanacaktık?

"Sanırım bunun için biraz geç," diye mırıldandı elbisesiyle uğraşırken.

Çantamı almak için arabama kadar koşması ve yemek siparişlerimiz için lobiye gitmesi dışında (beni kimsenin görmesini istememişti, ki bu benim için giderek daha az umrumda olan bir şeydi), Greer ve ben Noel arifesini onun dairesinde kapalı bir şekilde geçirdik.

Ve çoğunlukla çıplak.

O bölümü çok sevmiştim.

Babamla olan görüşmemizi, aramızdaki güzel ilişkiyi sürdürmek için iptal etmeye razıydım, ama Greer buna karşı çıkmıştı. Sonunda pes etmeden

önce epey bir tartışma, hatta cinsel şantaj içeren bir tartışma yaşamıştım.

Ama bu ancak, o da isteksizce de olsa, ünlü Clark Carter'ın devasa malikanesinde benimle Noel yemeğine katılmayı kabul ettikten sonra oldu.

Muhtemelen ısrar edeceğini bildiğim için, gece çantasına attığım siyah kazağı ve gri pantolonu üzerime geçirdim. En fazla bu kadar şık giyinmişim. Greer aynı rahat giyim tarzına uymuyordu. Yatak odasından gözlerindeki yeşili ortaya çıkaran kısa, yeşil kadife bir elbiseyle çıkmıştı. Elbise göğüslerini sararken kalçalarında genişliyordu ve uzunluğu bronzlaşmış bacaklarını sergiliyordu. Uzun saçlarının çoğu benim isteğimle açıktı, ama üst kısmını sevimli bir fiyonkla toplamıştı.

Ağacın altında, Noel Baba'dan isteyeceğim güzel bir hediye gibi görünüyordu.

Açmak için sabırsızlandığım bir şeydi.

Ne yazık ki, sirenle ilgili düşüncelerim muhtemelen beni kalıcı olarak yaramazlar listesine soktu.

Olmayan bir kırıklıklarla tekrar telaşlandı ve ben de bileğini sıkıca kavrayarak hareketini durdurdum. İri gözleri bana dikildi.

"Eğer eteğini kaldırmaya devam edersen, bebeğim, yaptıklarımın sorumluluğunu üstlenmeyeceğim."

Bana doğru eğilerek titrek bir nefes verdi. "Belki de henüz çok geç değil."

Ama ben o kadar şanslı değildim.

O anda önümüzdeki iki ağır kapı da dramatik ve uğursuz bir gıcırtyla açıldı. Smokin giymiş yaşlı bir adam dışarı baktı, ardından kırıksık yüzünde bir sırıtış belirdi. "Tripp."

Greer'ı bir süreliğine bıraktım ve son ziyaretimden bu yana çok daha kısa ve zayıf görünen adama sarıldım.

Elbette, beş yıldan fazla zaman geçmişti, bu yüzden mantıklıydı.

Meraklı bakışları Greer'e takıldı ve onları tanıştırmak için onu öne doğru çektim. "Greer, bu Percy. Perce, bu da Greer."

"Percival," diye düzeltti beni, kemikli dirseğini yanıma dayadıktan sonra Greer'in uzattığı elini iki eliyle kavradı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sizinle de tanıştığımıza memnun oldum, Percival," dedi Greer, sakın, düzgün ve benim dünyamdaki her şey kadar yapmacık bir tavırla.

Onu eve götürüp bu özenle oluşturulmuş kişiliğini alt üst etmeyi dört gözle bekliyorum.

Evdeki tüm hizmetliler arasında Percival, asla nefret etmediğim tek kişiydi. Elinden geldiğince beni korumuş, diğerlerinin sevinçle ifşa ettiği sırları saklamıştı.

Bu, onu eskiden yaptığım gibi kızdırmaktan beni alıkoymadı. "Ne haber Percy? Penguen kıyafetine bayıldım, yaşlı Perce. Nasılsın Percy Perce?"

"Yaşlanmanın seni olgunlaştırmadığını görmek sevindirici," dedi Percy iç çekerek. Takma adı umursamıyordu ama babam nefret ediyordu. Kendisi gibi bir ünlünün hak ettiğini düşündüğü gösteriş ve tantanaya çok düşküncü.

Ve eve dönmek insanları otomatik olarak gençleştiriyor olmalı çünkü babamı kızdırma düşüncesi bana Noel sevinci getirmişti.

Percy, bizi içeriye davet ederken sorularımı tamamen görmezden geldi. "Bay Carter, mutfakta akşam yemeği hazırlanırken salonda."

Bay Carter.

Kahretsin.

Percy, ben doğmadan önce bile babamın uşağıydı ama hiçbir zaman resmiyetten vazgeçmedi. Ve Bay Carter da fildişi kulesinden inip bunu teklif etmedi.

Geniş ve görkemli giriş holüne doğru birkaç yankılı adım attık, ardından Greer eğilerek fısıldadı: "İyi göründüğümünden emin misin? Birden kendimi çok, çok yetersiz giyinmiş hissediyorum."

"Sonrasında çok şık giyineceksin," diye fısıldadım kaşımı kaldırarak. İstedğim göz devirmeyi sağladı. O eve geri dönmenin verdiği rahatsızlığı

yatıştırır bir göz devirmeydi bu. "Ve sen muhteşem görünüyorsun. Hepimizin bütün gece bakmayı hak ettiği kadar güzelsin."

Bu durum yüzünde tatlı bir kızarma ve daha da tatlı bir gülümseme yarattı.

Ve muhtemelen böyle düşünen tek kişi ben olmayacağım.

Artık fikrini değiştirmesi için çok geç olduğuna göre, bu konuyu ona şimdi bildirmeliyim.

"Ama baştan uyarayım." Daha da yavaşladım. "Babam muhtemelen sana sarkacak. Böyle bir şey olunca da gideriz."

Ne zaman.

Eğer değil.

Şaka yapmadığımı anlamadan önce gülmeye başladı. "Ciddi misin?"

"Onun, birlikte olduğum bir aktrisle aşırı dozda Viagra alıp geçirdiği kalp krizi kadar ciddi bir durumdu."

Güzel yüzünde öfke, şok ve başka bir duygu art arda belirdi.

Gitmek için ısrar etmeyeceğini biliyordum, yine de bunu umuyordum.

Kendini hafifçe silkeledikten sonra çenesini yukarı kaldırdı. "Her şey yoluna girecek."

Tekrar öne doğru hareket etmeye başladı, ama önce elini benimkine uzattı.

Sessiz bir desteğe mi ihtiyacı vardı?

Yoksa sessiz bir sahiplenme iddiası mı?

Emin değildim ama ikisi de kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladı.

Percy, neşeli gözleriyle bize yakın durmuş bir şekilde, salonun girişinde bizi bekliyordu. Gecenin nasıl geçeceği konusunda benden çok daha iyimserdi.

Yaklaştığımızda, sanki bir aile yemeği olması gereken yerde kraliyet balosuna gelmişiz gibi gürültülü bir şekilde duyurdu: "Tripp ve sevgilisi geldi, efendim."

"Randevu mu?" diye sordu babamın sesi.

Greer yavaşladı ve bana ters ters baktı; onun geleceği konusunda kimseye önceden haber vermediğimi anlamıştı.

"Alan veya yiyecek sıkıntısı çekmiyor ki," diye mırıldandım.

İçeri girer girmez, önce homurdanarak rahatsızlığını dile getirdi, sonra da yapmacık bir gülümseme takındı.

Babam çoktan ayağa kalkmıştı, klasik yakışıklı yüzünde bir rahatsızlık ifadesi vardı. Her zaman yanında taşıdığı konyak kadehini sehpaye koydu ve takım elbisesini düzeltti—çünkü küçük bir aile yemeğine elbette takım elbise giyerdi—yerinde dururken.

Şatonun kralı, övgüler ve hediyelerle karşılanmayı bekliyor.

Ona karşı hiçbir şey hissetmedim.

Geleceği yansıtan bir aynaya bakmak gibi olmasından nefret ediyordum. Ondandır birkaç santim daha uzundum ve saçları kahverengiden çok griydi, ama onun oğlu olduğumdan hiç şüphe yoktu.

Bunun doğru olduğuna inanması için birden fazla babalık testi yapılması gerekse bile.

Gözleri—benimkiler gibi griydi ama düzenli dolgu işlemleri sayesinde daha az kırışıklığı vardı—bana şöyle bir baktıktan sonra kolumdaki kadına kilitlendi. Bizi beklemek yerine, yaklaşırken tavrı değişti. Beklenmedik misafire karşı duyduğu rahatsızlığın izi bile kalmamıştı; kadına değerlendirici bir bakış attı, gülümsemesi sıcak ve davetkardı. Bana bakmadan bile beni selamladığında sesi de aynıydı. "Oğlum!"

Magazin gazetelerine göre, babamın doğal karizmasını, eski Hollywood çapkınlarını miras almıştım. Karşılıklı da aynı masum çekiciliğe sahipti, ama ben onu tanıyordum.

Sonuçta ben de egoist bir babanın izinden giden narsist bir tiptim.

Bu kötü bir fikirdi.

"Baba," dedim, isminden nefret ettiğini çok iyi bilmeme rağmen, "bu Greer."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Carter," dedi, beni şaşırtmaması gereken bir zarafet ve incelikle.

Tıpkı onun benim ünlü oyuncu Tripp Carter olduğumu unutabildiği gibi, ben de onun benim için sadece bir cazibe merkezi olmaktan çok daha fazlası olduğunu, hayatımı düzenlememe izin verirken aynı zamanda kendi hayatına hükmetmeme olanak tanıyan bir üniversite öğrencisi olduğunu unutmuştum.

Babam onu kucakladığında elini bırakmadım. "Resmiyetlere gerek yok. Bana Clark deyin."

"Çok güzel bir evin var, Clark," diye iltifat etti, o da onu yavaşça bıraktı. Onu istediğim yere geri çekmek için elimi kullanmama gerek kalmadı. Kendi kendine hareket etti ve yanıma yapışana kadar durmadı.

Tam da ait olduğu yerdeydi.

Babam, dünyanın dört bir yanından edindiği sanat eserleri ve dekorasyon eşyalarıyla ilgili her zamanki mütevazı övünmelerini yaptıktan sonra bizi, gereksiz bir şekilde gürleyen bir şömine, pahalı içkiler ve gösteriş kokan odanın daha derinlerine götürdü.

Barın yanında zaten bekleyen Percy'yi işaret etti. "Ne içeceğinizi alayım canım? Şarap, şampanya, kokteyl?"

Greer, cevabını tamiri yapacak olan adama yönelterek, "Sadece bir su lütfen," dedi, babama değil.

"Aynı şekilde," diye ekledim zoraki bir gülümsemeyle.

Babam, "Benim elimde 1977 tarihli bir Macallan var," diye denedi. "Henüz açılmadı bile."

Çıkışta yirmi beş bin dolarlık şişeyi çalmaya niyetlendim ama o anda içmeye niyetim yoktu.

"Ben sürüyorum," dedim.

Bunu önemsemedi. "O zaman kalmanız gerekecek. Sanki yerim yokmuş gibi değil."

Dünyanın geri kalanı alevler içinde yansa bile olmaz.

Percy zaten buzlu suları tamir etmeye başladığı için reddetme zahmetine girmedim.

"Greer's'te meyve dilimleri varsa, Perce," diye seslendim, yaygara kopardığım için elimi çimdiklemesini umursamadan.

Akşam yemeği tahmin ettiğim gibi giderse, ona borçlu olduğum en önemsiz şey meyve olurdu.

"Otur," dedi babam karşısındaki deri kanepeyi işaret ederek.

Greer'ı oraya yönlendirdim, önce oturdum, sonra onu aşağı çekerek yan tarafını benimkine sıkıca yaslayacak şekilde oturttum. Zaten iyi olan bu durum, elimi tutmaya devam edip diğer elini uzatarak bacağıma koyduğunda çok daha iyi oldu.

Babam en sevdiği koltuğa doğru ilerledi ve birden yalnız olmadığımızı fark ettim.

Bir kadın—umarım kadın denilebilecek yaşta biridir—aynı koltukta bacaklarını yukarı çekmiş oturuyordu. Platin sarısı saçları başının tepesinde dağınık bir şekilde toplanmıştı ve Noel desenli bir şort ve minik bir askılı bluz giymişti.

Bu bana, Greer'ı yemeden önce o sabah üzerinden çıkardığım sevimli kurdele takımını hatırlattı.

Kadının yüzü telefonuna gömülmüştü, babam "Tripp ve Greer, bu Skylar" dediğinde bile başını kaldırmadı.

Greer'in selamı benimkinden çok daha samimi, yumuşak ve zahmetsizce neşeliydi.

"Merhaba," diye yanıtladı kadın, hâlâ başını kaldırmadan.

Percy sularımızı getirirken babamın dikkatli bakışlarını üzerimizde hissedebiliyordum. Günlük kıyafetimi incelerken gözleri kısıldı. Greer'in

güzel elbisesinden çok daha memnun kalmıştı. Bunun tek çocuğunun böyle güzel bir randevusu olduğu için mutlu olmasından kaynaklandığını düşünmek isterdim ama bunun böyle olmadığını biliyordum.

Bakışlarını yanındaki kadına dikti. "Yemekler birazdan servis edilecek. Gidip giyinin."

"Ama ben Noel'de hep pijamalarımı giyerim. Bu bir gelenek gibi."

"Skylar."

Onun sert tonuna karşılık, sızlanmayı ve kayıtsızlığı bir kenara bıraktı. Neşeli bir şekilde ayağa kalkarken ona kocaman bir gülümseme sundu. "Haklısın. Hemen geliyorum."

Greer bu anlık dikkat dağılmasından faydalananak yaklaştı, sesi zar zor duyuluyordu. "Tek çocuksun."

Çenemi yukarı kaldırdım. "Öyleyim."

"Yani o senin kız kardeşin değil mi...?"

"Öyle değil."

Babam tekrar bize dikkatini verdiğinde burnu önce buruştu, sonra düzeldi.

"Peki ne zamandır birliktesiniz?" Kibar sorusu, bana baktığında hemen etkisini yitirdi. "Uzun süredir olamaz. Sosyal medyada bir şeylerle mi meşguldünüz?" Başını salladı. "Gece yarısı kulüplerden çıkarken daha dikkatli olmalısın. Kötü ışıklandırma seni şişkin göstermiş."

Greer'in bedeni yanımda kaskatı kesilirken, o lanet olası heykellerden birine dönüştü.

Evet.

Ona meyveden daha fazlasını borçluyum.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

VE ONLAR TATİL

MUTLULUĞUNUN TAM

ANLAMIYLA RESİM DEĞİL Mİ?

GREER

TRIPP BENİ UYARMIŞTI.

Dürüst olmak gerekirse, Clark Carter beklediğim kadar kötü değildi. Tripp'in tarifine dayanarak, toynakları ve boynuzları olan şehvet düşkün bir şeytan bekliyordum. Bunun yerine, sadece biraz berbat biriydi. Ve dürüst olmak gerekirse? Bu kötü değildi. Tipik bir ünlüydü. Biraz uygunsuz. Biraz egoist. Muhtemelen bizim gibi köylülerin yaptığı gibi sözlerine dikkat etmek zorunda kalmadığı için biraz fazla patavatsız. Bunun dışında, oğlu gibi aynı umursamaz flörtözlüğe sahip, arkadaş canlısı ve komik biriydi.

Tabii ki, o sırada Tripp ile birlikte oluyordum, bu yüzden belki de bu en iyi örnek değildi.

Akşam yemeğini beklerken Clark bize ardı ardına sorular sordu ve ben de elimden geldiğince bu soruları ona geri çevirmeye çalıştım. Bunda iyiydim. Ünlü insanlar hakkında bildiğim bir şey varsa, o da kendileri hakkında konuşmayı sevmeleridir. Aslında bu çoğu insan için geçerliydi ve o da bir istisna değildi. Anlatacak birçok ilginç hikayesi vardı, bu yüzden sıkıcı bir görüşme olmadı.

Özellikle de Tripp, eteğimin kenarını takip ederek bacağımı parmak uçlarıyla hafifçe okşayarak çabamı ödüllendiriyordu.

Skylar sonunda pijamasından bile daha fazla şey gösteren bir elbiseyle geri döndü. Clark burnunun köprüsünü sıktı ama yanındaki kişiyi tamamen görmezden geldi.

Percival, yemeğin hazır olduğunu duyurmak için giriş kapısından içeri girdiğinde, Tripp kendi kendine mırıldandı, "Sonunda!"

"Buraya daha yeni geldik," diye fısıldadım karşılık olarak.

"Cehennemde kısa bir süre, gerçek dünyada yedi yüz yıla eşittir."

"O halde, umarım oraya geri döndüğümüzde uçan arabalar vardır." Ayağa kalkmama yardım ederken sııttım, hatta desteklenmeye ihtiyacı olmayan kalçalarımı bile destekledi. Yürürken beni bir kez daha sıktıktan sonra kolunu omuzlarıma doladı.

Büyük yemek salonu, adeta bir Hallmark filminden fırlamış gibiydi. Biz uzun masada otururken, personel son dakika detaylarıyla meşguldü. Clark masanın başında, Skylar ve ben iki yanında, Tripp ise diğer ucunda oturuyordu.

Tahmin edileceği üzere, bu onun için işe yaramadı. Sandalyemi çekti, beni yerleştirdikten sonra diğer yemek takımını da kenara çekerek tam yanıma oturdu. Percival yardım etmek için yaklaşırken yüzünde küçük bir gülümseme yakaladım.

Clark, Tripp'ten ya da o muhteşem derecede gösterişli masadaki simetri eksikliğinden etkilenmeden sadece başını salladı.

Yemeğin ilk kısmı gayet iyi geçti. Hatta gayet iyiydi. Yemekler lezzetliydi, her bir yemek büfe tarzında sunulmak yerine servis edildi. Her zamanki Noel yemeğini ve tüm garnitürlerini ne kadar sevsem de, gurme versiyonu da hiç de eksik değildi.

Ama en güzel yanı, Tripp'in masanın altından yaptığı alaycı dokunuşlarına devam etmesi ve bu durumun yemeğe odaklanmayı giderek zorlaştırmasıydı.

Clark'ın bardağı boşaldıkça, tekrar doldurulup tekrar boşaltıldıkça işler kötüye gitmeye başladı. Dili çözüldü ve bununla birlikte daha fazla soru, daha fazla hikaye ortaya çıktı.

Ve daha fazla yargılama.

“Bekle, bekle, bekle,” dedi, elinde tuttuğunu unuttuğu çataldan dökülen yemeği işaret ederek. Boş çatalın uçlarını Tripp'e doğru uzattı. “Neden o rolü kabul ettin ki? Menajerin seni kurtaramaz mıydı? Sana söylemiştim, benim ajansımda kalmalıydın. Harold sana yardımcı bir rol vermezdi. Bu bir düşüş. Hem de büyük bir düşüş. Demir sıcakken dövmek lazım.”

İlginçtir ki, sözleri toplantı sırasında Tony'nin söylediklerini anımsatıyordu, ancak Tripp bunu söylemedi. “İstediğim rolleri alıyorum. Bu rolü de almak istedim.”

“Pekala, geri çekilin Allah aşkına. Profesyonelce olmadığı kimseyi ilgilendirmeyecek. Bu işte sadakat diye bir şey yok. Roller değişkendir, güzel kadınlar sadece kısa bir süreliğine mevcuttur. Eğer tek bir şeye odaklanırsanız, şöhretinizin getirdiği diğer her şeyi kaçırsınız. Bir gün uyanıp sahip olabileceğiniz her şeyi düşüneceksiniz ve o zamana kadar çok geç olacak.”

Yerinde bir benzetmeyle, lezzetli yemeğin her lokması birdenbire midemde kalın bir asit tabakasıyla kaplı cam kırıkları gibi oturdu. Karnım bulanırken beni yaktı ve parçaladı.

Clark'ın dudakları hafifçe aşağı kıvrıldı ve ilk defa yaşına uygun, hatta yaşına daha yakın bir görünüm sergiledi. “Sen doğduktan sonra gişe rekorları kıran bir filmde başrol oynama fırsatını kaçırdım ve bunu her gün pişmanlıkla hatırlıyorum.”

“Eminim öyledir,” diye mırıldandı Tripp kendi kendine.

Tam pozisyonunu düzeltirken elim masanın altından bacağına doğru uzandı. Dokunuşumun onu rahatlatmak için olmasını istemişim ama sonuç olarak avucum uyluğu yerine kasıklarına denk geldi.

Onu yerinden oynatmalıydım.

Onu yerinden oynatacaktım.

Ama vücudumu sağduyuya uymaya zorlamadan önce, Tripp niyetimi anladı ve kaçış yolumu kesti. Elimi kendi eliyle kapattı ve tekrar içeri itti. Bununla

da kalmadı, sertleşmiş penisinin üzerinde yukarı doğru sürükledi, sonra tekrar geri çekti.

Onu kendisine sürtüyordu.

Clark'ın uyarısı gerçek bir güvensizliği tetiklediğinden beri midemde oluşan burkulmalara rağmen, beynim anında şehvet bulantısıyla kaplandı. Öylece kaldım. Etrafımızda konuşmalar devam ederken, Tripp'in penisini elimle tutarak donakaldım. Ne söylendiğinden bile emin değildim.

Havayı kesen tiz bir zil sesi duyuldu ve irkildim, diğer elimi hızla çekerken çatalımı yere düşürdüm. Zil sesinin Tripp'in pantolonundaki bir bekaret alarmından değil, cebimden geldiğini fark edince, agresif sesi kesmek için telefonumu çıkardım. Telefonum birkaç istisna dışında sessize alınmıştı ve bu kişilerden biri yanımda oturuyordu. İkisi aramak yerine mesaj atıyordu.

Geriye bir tane kaldı.

Tahmin ettiğim gibi, ekranda annemin adı belirdi. Peçetemi kucağımdan alıp masaya koydum. "Özür dilerim, annem arıyor. Bunu bir yere götürebilir miyim?"

Percival, Tripp ayağa kalkmadan önce sihirli bir şekilde arkamda belirdi ve sandalyemi çekti.

Tripp'in peçetesinin altında olup bitenler göz önüne alındığında, bu muhtemelen iyi bir şeydi.

"Sizi çalışma odasına götüreyim."

Percival'ı, evin geri kalanı kadar abartılı olan uzun koridordan aşağıya doğru takip ettim. Clark'ın setlerden, ödül törenlerinden ve tanımadığım diğer insanlarla çekilmiş çerçeveli fotoğrafları koridorun her yerine serpiştirilmişti. Ağır bir kapıyı iterek açtı ve kenara çekildi. "Dönmeye hazır olduğunuzda koridorun sonunda olacağım." Masanın olmak istediğim son yer olduğunu biliyormuş gibi, anlayışlı ve anlamlı bir bakış attı. "Ama acele etmeyin."

"Teşekkür ederim."

İçeri girince çalışma odasını şöyle bir gözden geçirdim. Ağır raflar kitaplarla doluydu ve acaba hiç okunuyorlar mı, yoksa sergilenerken boşa mı gidiyorlar diye merak ettim. Koridor gibi, duvarları da çerçevelenmiş hatıralar ve fotoğraflarla süslüyordu. Clark Carter'ın başarılarının bir arşiviydi burası.

Ya da şöhretine adanmış bir türbe.

Telefonumu kulağıma götürdüm ve sesli mesaj kutumu tuşladım. Ancak beni bekleyen annemden tek bir mesaj değil, bir düzine mesajdı.

Babamın sesi yankılandı, o tanıdık ses beni öfke, kalp kırıklığı ve suçluluk duygusuyla doldurdu, sonunda pek kullanılmadığından şüphelendiğim rahatsız edici derecede sert bir sandalyeye çökmekten başka çarem kalmadı. Titreyen dizlerim beni taşıyamıyordu. "Hey, tatlım—"

Silmek.

"Lütfen—"

Silmek.

“Biliyorum sen—”

Sil. Tekrar.

Bir tanesinde tereddüt etmeden önce bu şekilde devam ettim.

Dinlemeden silmeliydim ama sesindeki acele beni etkiledi.

“Greer, tatlım, lütfen. Noel geldi. Tek çocuğumu görmek istiyorum. Ben... Bunun ne zaman tekrar mümkün olacağını bilmiyorum. Seninle yüz yüze konuşmak istedim ama sen ve ev hapsi bilek izleme cihazı bana pek seçenek bırakmıyorsunuz.” Sinirli ya da kızgın bir şekilde değil, yıkıcı bir şekilde iç çekti. Titrek ve çok büyük bir üzüntüyle doluydu. “Suçumu kabul ediyorum. Avukatım bana iyi bir anlaşma sağlayabileceğini düşünüyor, ama sağlayamasa bile...” Bir süre daha uzun bir sessizlik oldu. “Seni ve anneni daha fazla zor durumda bırakmak istemiyorum. Üzgünüm tatlım. Baban gerçekten işleri berbat etti. Kızgın olduğumu biliyorum. Anlıyorum. Sadece, lütfen. Lütfen, seni görmeme izin ver. Seni seviyorum, Greery yeşilim.”

Çocukken tamamen vegan olduğum yıldan beri duymadığım bu aptalca lakaba alaycı bir şekilde karşılık vermeye çalıştım ama boğazımdan boğuk bir hıçkırık çıktı.

Suçunu kabul ediyor mu?

Bu yine de hapis cezası anlamına mı gelecek?

İçimde, büyük bir parça, onun bir şekilde yara almadan kurtulacağını varsaymıştı. Ya da büyük ölçüde yara almadan. Elbette, mesleği bitmişti, Maddie'nin babasıyla olan arkadaşlığı sona ermişti ve evliliği kesinlikle bitmişti.

Ama bunun dışında.

Babamın, tatlı dille her türlü yasal sonuçtan sıyrılabileceğini düşünmüştüm. Sonuçta Josh bu dramaya dahil edilmemişti ve bildiğim kadarıyla en çok kanıtı olan oydu. Annemin elinde ise -Kerri'nin babamın kendisi için uyuşturucu çaldığını düşündükleri zamanki dedektiflik çalışmaları sayesinde- sadece bazı tutarsızlıklar ve sahte belgeler vardı. Josh'ın son telefon görüşmemizde anlattıklarından anladığım kadarıyla, babamın suçu o kadar da kötü değildi.

Kötü.

Ama uyuşturucu karteli kadar kötü değil.

Babamın neden suçunu kabul ettiğini anlamadım, iyi bir avukat muhtemelen onu bu durumdan kurtarabilirdi.

Acaba Easton'dan bu davaya bakmasını istemeli miyim diye düşünüyorum.

Bu düşünceyi hemen aklımdan sildim. Coğunlukla. Easton'ın bunu kendisinin yapmasına izin vermezdim. Zaten Maddie'nin ailesinin hukuk bürosunu kapatmasına yardım etmişti ve orada bir çıkar çatışması olduğundan emindim. Ama ondan farklı bir avukat önermesini isteyebilirdim.

Eğer hiçbir sonuç çıkmazsa bile, en azından denediğimi bilirdim. Belki bu, babamı her düşündüğümde göğsümü sıkıştıran suçluluk duygusunu hafifletirdi.

Onu görmek de muhtemelen iyi bir fikirdi.

Tripp'in babamla tanışmak biraz garip olsa da bu kısa ziyarete itiraz etmeyeceğinden eminim. Aslında, ondan arabada beklemesini rica edeceğim.

Henüz hiçbirini paylaşmaya hazır değilim... Hepsi bir felaket.

Belki yarına kadar beklerim.

Bu daha iyi olurdu.

Daha kolay.

Mesajı sildim ve sonunda annemden gelen mesaja ulaştım. Kahkaha, yüksek sesli müzik ya da sadece mutlu bir Noel mesajı bekliyordum.

Bunun yerine gözyaşları ve neredeyse anlaşılmaz, nefes nefese bir gevezelik vardı. "Dünya tarihinin en kötü annesiyim ve seni yalnız bıraktığım için yapayalnızsın, ben en kötüsüyüm ve seni seviyorum ve özür dilerim tatlım." Mesaj kesilirken bir hıçkırığa daha koptu.

Aman Tanrım.

Hemen numarasını çevirdim. Beni aramasının üzerinden sadece birkaç dakika geçmişti ama telefon durmadan çaldı. Tam sesli mesaja bağlanacakken sonunda cevap verdi.

"Beni geri aradığın için çok mutluyum," dedi, gözyaşları hâlâ boğazını tıkamış halde. "Bunu hak etmiyorum ama çok mutluyum."

"Elbette bunu hak ediyorsun. Neredesin?"

"Paris. Çok güzel. Ve çok kalabalık. Televizyonda gösterdiklerinden çok daha kalabalık."

"Eminim." Saat farkının ne olduğunu bilmiyordum ama orada geç olmalıydı. Ya da erken. "Saat kaç?"

"Sabah üçten sonra. Uyuyamadım. Sürekli seni apartmanında tek başına, Noel yemeğinde ramen yerken hayal ediyordum." Sözlerindeki hafif pelteklik, uykusuz saatlerin bir kısmını haklı olarak alkolle geçirdiğini gösteriyordu.

“Hayır, anne. Bir arkadaşım beni davet etti. Güzel bir akşam yemeği yiyoruz. Zayıflamıyorum, aşırı sodyum da tüketmiyorum.”

Birkaç kez hıçkırarak nefes aldı. “Hâlâ seninle orada olmalıydım. Bu bizim ilk böyle... böyle... böyle Noelimiz. Ve seni terk ettim çünkü bunun benim için daha kolay olacağını düşündüm. Her şeyi bu yüzden yapıyorum. Baban kadar bencilim. Biliyordum. Bir şeyler çevirdiğini biliyordum ama başımı kuma gömdüm çünkü bu benim için daha kolaydı. Seni yalnız bıraktım çünkü bu benim için daha kolay olacaktı. Noel'i o evde geçiremedim çünkü dünyanın öbür ucunda olmak benim için daha kolay olacaktı. Ama tüm anılar. Nereye baksam, bir başkasını görüyordum. Bir başkasını hissediyordum. Geleceğe dair tüm hayallerim. Çok mutlu olduğumuzu sanıyordum. Sanıyordum ki—” Sözleri aniden kesildi, paramparça olmuş kalbinden kopan boğuk bir hıçkırık telefonda içimi parçaladı. “Bir gün o evde torunlarımızın hediyelerini açtığını izleyeceğimizi düşünmüştüm, şimdi her şey mahvoldu. Arka bahçeye bile çıkamıyorum çünkü sadece film ekranını görmek bile her şeyi yıkmak için yeni bir golf sopası seti alma isteği uyandırıyor bende.”

Sesindeki yıkım ve ihanet duygusu karşısında gözlerimden yaşlar süzüldü. Son cümlesini duyunca aceleyle gözyaşlarımı sildim. "Arka bahçede ne sorun var?"

"Film gecelerini onu görmeye gitmek için bir fırsat olarak kullandı. Yıllarca."

Eğer zaten oturuyor olmasaydım, onun sözleri beni yere sererdi.

Eski dostlarımla, Wren ve Maddie ile geçirdiğimiz o film geceleri hayatımın ayrılmaz bir parçasıydı. En mutlu anılarımdan bazılarıydı.

HAYIR.

Bunlar benim en mutlu anılarımdı.

Ayda birkaç saat süren, eğlence ve birlikte geçirilen zaman. Finallerin ortasında, kalp kırıklığında ya da gerçek dünyadaki her türlü stresin ortasında bile, film gecesi için eve gitmek her şeyi düzeltiyordu - en azından geçici olarak. Ekran karşısında tembellik eden tasasız çocuklara geri dönme şansımızdı bu.

Ve bunu Gloria ile kirletmişti.

Kahrolası Gloria.

Josh'ın para avcısı annesi, sürekli sızlanıp duran ve oğlunun arkadaşlarıyla yatmaya çalışan kadın. Aynı kadın ki, grubun diğer üyeleri ona her zaman nazik davranmıştı. Onu her zaman aralarına almışlar, mangal partilerine ve kutlamalara davet etmişlerdi. Hatta Easton babamla görüşmek için evime geldiğinde, grubun üyeleri Gloria'yı da küçük bir tanışma sahnesi için davet etmek istemişlerdi.

Elbette bu işe yaramazdı çünkü o adamın gözü sadece Maddie'deydi, ama böyle bir düşünce aklından geçmişti.

Ve onların merhametine karşılık Gloria babamla birlikte olmuştu.

Ve babam, ona muhtemelen ihtiyacım olabileceği bir zamanda yanımda olmak yerine, beni aldatan bir alçak olarak ortadan kayboldu.

Onu kesinlikle görmeyeceğim.

Bu gece ya da yarın değil.

Annem, muhtemelen fazla şey anlattığının farkına geç de olsa varmış ve geri adım atmaya çalışmış. “Bunu söylememeliydim. Babandan nefret etmeni istemiyorum. Sonuçta harika bir koca değildi ama her zaman iyi bir babaydı. Ve seni çok seviyor. Bunu sana gerçekten söylememeliydim. Çok fazla şarap içtim. Çok fazla şarap. Lütfen, bir şey söyle. Özür dilerim.”

Ona yaşattığı onca şeye rağmen, onu savunmaya ve korumaya çalışıyor.

Aldatılmasından dolayı kendimi ihanete uğramış hissettiğimi inkar edemezdim. Annemi terk etseydi, kötü olurdu ama anlardım da. İnsanlar her zaman birbirlerinden soğurlar. Onun ilişkisi -ki görünüşe göre benim düşündüğümünden çok daha uzun süredir devam ediyordu- sadece ailemizi bölmekle kalmıyordu. Onu paramparça ediyordu. Parçalıyordu. Açık bir yaraya tuz serpmek gibiydi.

Üstelik bu, onun yasadışı uygulamalarını hesaba katmadan söylenen bir şeydi.

Her şeyin bir araya gelmesi, yaklaşan bir boşanmanın çocuğu olarak benim için sadece üzücü değildi. Kimliğimin temellerini sarstı. Babam, büyürken hayranlıkla izlediğim o harika, yanılmaz adam değildi artık. Beni kendimi zorlamaya iten, en iyisini bekleyen ama daha da önemlisi, en iyisi olmak istememi sağlayan adam değildi. Artık havalı, modern ve birbirine delicesine aşık ebeveynlere sahip Greer Moore değildim. Aşkın dünyadaki tüm saçmalıkların üstesinden nasıl gelebileceğinin o parlak örneğine sahip değildim. Berbat aşk hayatım istisna değildi. Görünüşe göre kuraldı.

Aşkın çoğu berbattı. Sahteydi. Bir gösteriydi. Sahte göğüsler ve mızımız bir sesle ilk karşılaşmada yüz çevirmenin çok kolay olduğu bir şeydi.

Bunların hiçbirini annemle paylaşmayacaktım. Titreyen bacaklarımla odada volta atarken, hissetmediğim mutluluğu sesime zorla yerleştirerek gözyaşlarımı saklamaya çalıştım. "Söylediklerini unutacağım," diye yalan söyledim. "Ve sana zaten söyledim, bu geziye çıktığın için çok mutluyum. Mesafeyi, zamanı ve evet, hatta şarabı bile hak ediyorsun." Bütün bunları gerçekten kastetmişim ve umarım annem, gerçeklerimle yalanlarım arasındaki ses tonu farkını duyamayacak kadar sarhoştur. Eğer duymazsa diye, bir de dikkat dağıtıcı bir şey ekledim. "Eminim oradaki yemekler de fena değildir."

"Çok güzel," diye hıçkırarak söyledi, bu durumdan dolayı perişan görünüyordu. "Keşke burada olsaydın."

"Bir dahaki sefere," dedim. "Biraz uyumalısın."

"Uçak yolculuğunun yorgunluğunu üzerimden atamıyorum, bu da işleri zorlaştırıyor herhalde. Sen de ramen olmayan akşam yemeğine geri dönmelisin. Kiminleysin?"

"Sadece bir arkadaş," diye geçiştirdim. Yine de, teknik olarak yalan değildi. Aynı zamanda patronumdu. Ve artık sadece cinsel ilişki yaşadığımız arkadaşlıktan, sadece seks arkadaşlığına geçmiştik, ama yine de...

O da bir nevi arkadaştı.

"Tamam tatlım. İyi geceler. Fotoğrafları yarın göndereceğim. Yani, sonra."

"Sabırsızlıkla bekliyorum. Seni seviyorum anne. İyi eğlen."

Telefonu kapattık ama hemen kapıya gitmedim. Gitmeliydim. Gitmek istiyordum. Tapınak gibi bir yer olan çalışma odasını, babamdan gelen sesli mesajı ve annemle olan telefon görüşmesini geride bırakıp, hepsinin varlığını tamamen unutmak istiyordum.

Ama orada adeta kapana kısılmış gibiydim, kendi yolumda yürürken, mekanın ilk kullanım izlerini bırakacak kişinin ben olmaktan endişeleniyordum. Eğer dairemde olsaydım—hatta ona daha yakın olsaydım—en yakın yürüyüş yoluna çıkardım.

Şık elbise ve zarif topuklu ayakkabılar umrumda değil.

Bu bir seçenek olmadığı için, vücudum huzursuz enerjiyi yetersiz bir tempoyla bastırmaya çalıştı ve bu da beni hiçbir yere götürmedi.

Kapı açılır açılmaz arkamı döndüm ve Percival'ın beni yemek odasına götürmek için beklediğini görmeyi bekliyordum. Bunun yerine, kapı aralığını Tripp'in iri cüssesi doldurdu. Yüzünde benim hissettiğim kadar öfkeli bir gerginlikle beni süzdü. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey." Acımı yutarak, nezaketim özür dilememi gerektiriyordu. "Özür dilerim, akşam yemeğinden kaçmıyorum, yemin ederim. Annemle yeni çıktım ve—"

Dilimin ucunda duran acı yalanı okumuş olmalı: "Seni Gilded'a götürüyorum."

Gilded'ın sunduğu oyalama fikri, bir yürüyüşten milyar kat daha etkili geldiği için önünde diz çökebilirdim. "Akşam yemeğinden sonra mı?"

"Şimdi."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

NÜFUS BİR BEBEĞİNİN ELLERİNİ BAĞLAYIP, ONU DÜZGÜN DAVRANMAYA ZORLAYAN KİM?

TRIPP

Zaten tüm akşam yemeği boyunca gergindim - hem de iyi anlamda değil.

Greer'ın kazara penisime dokunması bir dikkat dağıtıcı unsur olmuştu. Bir çıkış yolu. Sapıkça bir olasılık. Bana dokunduğunda her zaman iyi hissederdim, ama bundan daha fazlasıydı. Onu daha fazla dokunmaya zorladığımda, yemek yiyemeyecek hale gelmesi ve telaşlanmasıydı. Rahatsız olmuş olabilir, ama yine de yapmıştı.

Ve bu durum, onun tepkisinin beni durdurmaya yetmemesinin ne kadar akıl sağlığımın yerinde olmadığını gösteriyordu. Onun gergin olmasını sevdim. Rahatsız olmasını ama yine de istediğimi yapmaya istekli olmasını sevdim. Pantolonuma meni bulaşmıştı.

Ama bu dikkat dağıtıcı durum kısa sürmüştü ve o odadan çıktığı anda, o gerilim yeniden canlanıp beni bıçaklamaya başladı. Sadece o evde olmak bile beni perişan ediyordu. Babamın sayısız başarısının, oyunculuk rollerinin, kendisine her şeyi borçlu olduğunu iddia ettiği ünlülerin, ödüllерinin, posterlerinin, oyun afişlerinin ve reklamlarının adeta bir zaman kapsülüydü orası.

Evet, onun için önemli olan her şey.

Ve benim tek bir fotoğrafım bile yok. İkimizin birlikte olduğu bir fotoğraf bile yok.

Otuz üç yaşında, babamın şöhretini çoktan aşmış bir adam olmamın bir önemi yoktu. Elbette, babam dizi hayranlarını elinde tutuyordu, ama ben

onun en parlak döneminde bile hayal edemeyeceği bir yolda ilerliyordum. Yine de, onun benimle gurur duymadığını bilmek canımı yakıyordu. Başarımdan faydalanıp, yol boyunca yaptığı her şeyin hakkını bile sahiplenmiyordu.

Bu da tam anlamıyla bok gibiydi. Kötü davranmıyordu ya da benzeri bir şey yapmıyordu. Sadece orada değildi. Baba olmakla hiç ilgilenmemişti ve bunu paylaşmaktan da çekinmemişti. İşin içine girdiğinde ise sadece benim neyi yanlış yaptığımı belirtmek içindi.

Bu eğilim akşam yemeği boyunca da devam etti.

En azından Greer odadan çıkana kadar o berbat şeylerden bahsetmemişti. Sonra da Summer'la ne büyük bir hata yaptığımı iyice anlatmaya vakit ayırmıştı. Kötü seçimlerimin beni nasıl yakalayacağını ve yedek planım olmadığı için üç kuruşluk geçici işlerde çalışmak zorunda kalacağımı, kendimi geçindiremeyeceğimi, hele ki muhteşem ve çok daha genç bir kadını nasıl geçindiremeyeceğimi anlatmıştı.

Tamamen saçmalık.

Ama bu, kendi babamın bunu ağzından duymaktan rahatsız olmadığım anlamına gelmiyordu.

Zaten az olan sabrım, Greer'ı kontrol etmeye gittiğimde tamamen tükendi; çünkü bana yalan söyledi. Hem de yüzüme karşı.

Tekrar.

Ne zaman onunla aramda ilerleme kaydettiğimi düşünsem, o lanet olası duvarlar yeniden yükseliyor gibiydi. Daha yüksek ve omurgasına işlemiş aynı çelikle güçlendirilmiş bir şekilde, o da inatla çenesini yukarı kaldırıyordu.

Onu Gilded'a götürmek, onun için olduğu kadar benim için de önemliydi. Çünkü yalanların aksine, bir şeyler ters gidiyordu. Sadece ben onu ağlatmak isterken, yanaklarından süzülen gözyaşı izlerine sebep olan bir şeylerdi bu.

Ve bunu çok eğlenceli bir şekilde yapmak istedim.

Gilded'e girdiğimizde Greer'in adımları yavaşladı. Orada çok insan olacağını tahmin etmemiştim ama görünüşe göre tatil stresini atmak için kulübü kullanmak isteyen tek iki kişi biz değildik.

Greer de benim şaşkınlığımı paylaştı. "Gerçekten açık olacağını düşünmemiştim."

Çenemi hızla barın arkasında duran Atlas'a çevirdim. "İnsanların stresli veya yalnız günlerde toplanabilecekleri bir yere ihtiyaç duyduklarını biliyor."

"Bu gece birlikte olabileceği bir ailesi yok mu?"

"Evet, öyle ama Tennessee'deler." Sesimi alçalttım. "Teknik olarak Cohen'in ailesi, ama Atlas'ın tanıdığı tek aile onlar."

Bir an onu inceledi. "Aslında kardeş değiller mi? Sanırım bu yüzden birbirlerine benzemiyorlar."

"Kan bağıyla değil ama yine de kardeşler." Çenesini kavrayıp dikkatini bana çevirdim. "Burada bekle."

"Peki efendim," dedi anında ve rolüne hemen büründü.

Onu bıraktım ve Atlas'la konuşmak için bara gittim. "Meşgul müydün?"

"Evet."

Çok konuşkan bir adam.

Bakışları Greer'e kaydı. "Her zamanki odanız mı?"

Başımı salladım ve istediğim numarayı verdim.

Doluluk oranlarını, temizliği, stok yenilemeyi ve kim bilir başka neleri takip etmek için kullandıkları bilgisayar sistemine dokundu. "Zaten açık. İçeri girin."

"Teşekkürler." Geriye doğru adım atmadan önce bir adım geri çekildim. "İyi misin?"

"Noel'den nefret ediyorum."

"İkimiz de aynı durumdayız."

Söylemesi biraz sıradan bir şey gibi geldi ama yalnızlık sırasında yaşanan bu birliktelik duygusu işe yaradı. Dudakları, kendi deyimiyle bir gülümseme şeklini aldı.

Ya da bir tik geçirmişti.

Hangisi olduğundan emin değildim, ta ki tekrar arkama bakana kadar. "Görünüşe göre bu yıl bundan nefret etmen için hiçbir sebep yok."

Haklıydı. Başka bir yıl olsa, babamın sözleri beni kendi kendimi yok etme girdabına sürüklerdi. Acıyı unutmak için içki içmeye, uyuşturucu kullanmaya veya parti yapmaya ihtiyacım yoktu.

En azından bir nebze de olsa Greer'den intikam alabilirdim.

Ya da belki de azımsanmayacak bir miktar.

Koridordan aşağıya doğru onu yönlendirmeden önce yanına döndüm. Bağlama temalı olanın yanından geçtik ve bakışları bana çevrildi. Yeni bir kapının hemen dışında durduğumuzda kaşları çatıldı, sonra birden yukarı kalktı.

Yutkunurken narin boğazı titriyordu ve avuçlarımın altında nabzını hissetmek için parmaklarımı boğazının etrafına sarmak istedim. Güzel gözleri, dünyanın en rahatsız hamakı gibi tavandan sarkan dokuma deri ağı incelerken, nabzının hızla attığını biliyordum.

"Ya dur dersen ne olur Greer?" diye sordum, kapıyı kapatabilmek için onu yavaşça içeriye doğru iterken.

"Her şey duruyor, efendim."

"Şimdi durmak ister misiniz?"

Ağı bir kez daha iyice inceledikten sonra başını salladı.

Şükürler olsun.

Birkaç büyük adım geri çekilerek aramızda mesafe bıraktım. Peşimden gelmeye çalıştı, ben de sert bir şekilde, "Kıpırdama!" dedim.

Vücudu aniden durdu. Birkaç adım daha atıp fileye yaklaştığımda, ellerini kaldırıp saçlarını düzeltti.

O gergin.

İyi.

Ne istediğimi biliyordum. Gördüğüm rüyadan beri aklımda olan şey buydu. Onu düşünürken penisimi okşarken yaşadığım her fanteziyi ve kendi kendime verdiğim orgazmı besleyen şey buydu.

Ama yine de tereddüt ettim. Onu zorlamayı seviyordum, ama ilişkiyi bitireceği noktaya kadar değil. Ve talebimin onu bu noktaya itip itmeyeceğinden emin değildim.

Yine de verdim, o "sürünerek yanıma gel" derse geri dönmeye tamamen hazırdım.

"N-ne?" diye kekeledi.

"O güzel elbisenle dizlerinin üzerine çöküp bana doğru sürünmeni izlemek istiyorum." Zaten kartlarımı açıkça ortaya koymuştum, bu yüzden gece için planladığım diğer şeyleri de anlattım ki neye razı olduğunu bilsin. "Ve sonra sana zarar vermek istiyorum."

"N-ne?" diye kekeledi yine, bu sefer daha da şaşkın bir şekilde. "Neden?"

"Çünkü ben bunu isterdim. Ve daha da önemlisi, bence siz de bunu isterdiniz."

Gülüşü, alaycı bir küçümsemeden ibaretti. Zorlama ve yapmacıktı, sanki yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yapıyormuş gibiydi.

Aslında hissettiği şey bu değildi.

"İnsanlar incinmekten hoşlanır mı?" diye ekledi.

"Evet."

Cinsel ilişkiye davet eden dudakları, içine penisimi sokmak istediğim mükemmel bir O şeklini almıştı. "Neden?"

“Birçok sebebi var. Onlara bir şeyler hissettiriyor. Dikkatlerini dağıtıyor. Onları sakinleştiriyor.”

Gözleri parladı ve uzaktan bile onu ele geçirdiğimi görebiliyordum.

“Ya yanılıyorsan?” diye sordu. Eteğini düzeltti, son derece düzgün ve tertipli duruşuyla kirlenmeyi adeta yalvarıyordu. “Beğenmezsem?”

"O zaman dur diyorsun ve her şey duruyor. Güç her zaman sende, siren. Bu sefer, senden güven isterken sana da güvenimi veriyorum."

"Bana nasıl güveneceksin?"

“Çünkü sana sevdiğim bir şeyi gösteriyorum. Uzun zamandır kimseye güvenip yapmadığım bir şeyi, çünkü bu deneyimi yirmi bölümlük bir istismar öyküsüne dönüştürmelerini ya da sırf benimle birlikte olduklarını söyleyebilmek için hoşlanmadıkları bir şeye razı olmalarını istemedim. Eğer internete girip dünyaya anlattırsan, bu gerçekten berbat olur.”

Bu, durumu hafife almak olurdu.

Greer'ın bu durumdan dolayı hakarete uğradığını söylemek bile yetersiz kalırdı.

Omuzlarını geriye atarak, öfkeli bir bakışla gözlerini kıstı. "Bunu asla yapmazdım, hem de sadece imzaladığım iki gizlilik sözleşmesi yüzünden değil."

“Biliyorum. Şüphelerim olsaydı bu konuşmayı yapmazdık.”

Belli ki ikimize de yetecek kadar enerjisi vardı. Omuzları sadece gevşemekle kalmadı, yenilgiyi kabul edercesine çöktü ve yavaşça, "Yaralanmak istemezdim sanırım. Ama sizi de hayal kırıklığına uğratmak istemem," dedi.

Uzun adımlarım aramızdaki mesafeyi hızla kapatarak sonunda ellerimle yüzünü kavramama neden oldu. Topuklarına dikkat ederek, onu kapıya doğru iterek ilerlemeye devam ettim. "Beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın. Asla, Greer. Emin değilsen, denemek zorunda değiliz. Ya da yavaş yavaş alışabiliriz. Ama bu ancak sen istersen işe yarar."

"Neden?"

Bu gerçekten de çok iyi bir soruydu. Onun kendi rahatını bir kenara bırakıp beni mutlu etmek için çabaladığını düşünmenin beni nasıl tahrik ettiğini nasıl açıklardım? Ya da onu ağlarken görme düşüncesinin penisimi o kadar sertleştirdiğini, bunun karşılıklı bir acıya dönüştüğünü? Ya da -hasta ve bencil ihtiyaçlarımdan daha önemlisi- onun çok gergin olduğunu ve onu rahatlatmak için canımı bile vereceğimi nasıl açıklardım?

O odada, onun için önemli olan tek şey olmak istiyordum, çünkü o da kısa sürede benim için önemli olan tek şey haline gelmişti.

"Çünkü güç sizin elinizde," diye tekrarladım.

Başını yana eğip alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. Gözleri şaşkınlıktan, hiç de iyi olmayan gözyaşlarıyla doldu. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır, elbette ki hayır."

"Yani..." Burnunu çekti. "Yani, bu bir ceza değil mi?"

"Hayır, bebeğim, kesinlikle hayır." Onu kendime çekip dudaklarından öptüm. Sonra yanağından. Sonra diğer yanağından, gözyaşlarının tuzlu tadı dudaklarımı kapladı. "Tam tersi olması gerekiyor. Ne zaman hazır olursan. Eğer bir gün hazır olursan."

Başını hafifçe salladı ve birkaç saniye yana baktı. "Şuraya gider misin?" dediğinde sesi ince bir fısıltıydı.

Aslında bir emir olması gerekiyordu, ama içindeki doğal itaatkarlık yine de bunu bir soru işareti haline getirdi.

Ona hiç alan tanımak istemedim ve elimi bırakmadım. "Benimle konuş."

Ama benden kaçmaya çalışmıyordu. Bana bakarken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Dediğini yapmayı tercih ederim."

Bu, göğsüme, karnıma ve cinsel organıma bir darbe gibi geldi. "Emin misin?"

"Yanlış bir şey yapmadığımdan emin misin?" diye karşılık verdi.

"Sizin yanlış bir şey yapmanızın mümkün olduğunu düşünmüyorum."

Gözlerini devirdi ama yine de anladım. Babamın evinden beri içini kemiren her neyse, bir anlık da olsa aklından geçti. "Lütfen, efendim?" diye eklerken aynı hızla da bunu bastırdı.

Onu tekrar, sert ama hızlı bir şekilde öptüm, sonra birkaç adım geri çekildim.

Birkaç kez derin nefes aldı, bu sırada göğüsleri inip kalktı.

Sonra da ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. O güzel elbisesi, seksi topuklu ayakkabıları ve sevimli fiyonkuyla. Benim için dizlerinin üzerine çöktü.

Bana doğru emekleyerek geliyor.

Hareketleri zarif ve inanılmaz derecede seksiydi, kalçaları havada sallanıyordu. Bana yaklaşıp kadar kollarının nasıl titrediğini fark etmemiştim. Yanıma ulaştığında, çenesini kavrayıp geriye doğru eğdiğimde yüzündeki arzuyu görebilmek için öylece kaldı.

"Eğer eteğinin altına elimi uzatırsam, ıslak olduğunu hissedecek miyim?"

"Şey..." Yutkundu. "Bacaklarımdan aşağı damlıyor."

"Kahretsin. Kahretsin, kahretsin." Gecenin nasıl geçmesini istediğime dair başka planlarım varken yapabileceğim en aptalca şeydi ama karşı koyamadım. Pantolonumu çözüp, sikimi avuçladım ve onun önüne tuttum. Ağzını hevesle açtı, onu almak için yaklaştı.

Sahip olduğumu bilmediğim tüm irade gücümü toplayıp topuklarımda üzerinde geriye doğru sendeledim. Ondan uzaklaştım. "Bana sor."

"Lütfen efendim."

"Lütfen efendim, ne?"

"Lütfen efendim, penisinizi boğazıma kadar alabilir miyim?"

"Ağzın inanılmaz derecede bozuk, siren," diye inledim ona lafı açarken. Ona neredeyse her şeyi verirdim.

Kimi kandırıyordum ki?

Ona her şeyi verirdim. Nokta.

Hâlâ kendimi yumruklarken, ona santim santim verdim, daha fazlasını vermeden önce penisimi ıslatmak için ileri geri hareket ettim. Dili başımın etrafında döndü, metal piercing geri çekilirken dişlerine çarptı, sonra ileri doğru hamle yaptım. Boğazının arkasına ulaştığımda, biraz daha sertçe ittim, gözyaşlarını hedefledim.

Bunun yerine yutkundu, kasılma neredeyse beni dizlerimin üzerine çöktürecek kadar şiddetliydi. Zaten tehlikeli bir oyun oynuyordum ve böyle devam edersem kaybetmek üzereydim.

Onu kurtarıp ayağa kaldırdım. Güzel elbisesinin üzerinde kalmasını istiyordum ama ayakkabılarının ince askılarını çözmek için önünde diz çöktüm. Ben çalışırken parmakları saçlarımın arasından kaydı ve göz kapaklarımı hafifçe aralayarak beni izlediğini gördüm. Topuklu ayakkabılarını çıkardıktan sonra ayağa kalktım ve dikkatlice onu izleyerek tepede durdum. "Dur de."

Greer başını sallarken dudaklarını birbirine bastırdı.

Çenesini kavrayıp yüzünü öpmek için yana eğdim. Dilimi sıkıca kapalı dudaklarının arasına soktum, daha fazlasını tadabilmek için ağzını daha da açmaktan başka çaresi kalmadı. Serbest elim yan tarafında yukarı doğru kaydı. Göğsünün kıvrımı. Göğsünün üzerinden. Boğazına doğru. Nefes almasını tamamen kesmeden kısıtlayacak kadar yanlarını hafifçe sıktım, sonra elimi tekrar aşağı indirdim.

Hafif bir dokunuş.

Sıkı bir kavrama.

Hızlı bir göz atma.

Zorlu bir yakalama.

Greer, kucağımda adeta titreyerek inleyene kadar, dönüp durduk.

Kendimi ondan ayırdım, kızarmış yanaklarına, şişmiş dudaklarına ve şaşkın gözlerine baktım.

Keşke şu lanet olası kameram yanımda olsaydı. Bu, hiç şüphesiz hayatımda çektiğim en iyi fotoğraf olurdu.

Şüphelerine fazla kapılmadan önce hızla hareket ederek onu kendimden uzaklaştırdım ve kürek kemiklerinin arasına avucumu koydum. Aşağı doğru bastırarak gövdesini dokuma hamakın üzerine indirdim.

Hem önlem olarak hem de keyif için, bileklerini salıncağa bağlı kelepçelerle sabitlemeden önce ellerini dikkatlice arkasına yerleştirdim.

"İyi misin?" diye sordum, ellerini hafifçe oynatarak durumu değerlendirmeye çalışırken.

"Hım."

"Sözcüklere ihtiyacım var."

"Evet, efendim."

"Daha iyi." Güzel elbisesini yukarı kaldırıp kalçalarını ortaya çıkardım. Dediği gibi, uylukları tahrikten parlıyordu. Parmaklarımı kayganlığın üzerinde gezdirdim, vajinasına doğru ilerledim ve sonunda külotunun kenarına kadar geldim. Homurdandı ve geriye doğru sallandı, asılı zincirler şıkırdadı.

Yine aynı şeyi yaptım, yaklaşmadan önce geri çekildim ve bu da bana bir başka fısıltılı küfür kazandırdı.

Üçüncü seferde durmadım. Bunun yerine, sevimli külotunu kavradım ve vajinasının arasına iyice çektim. Islak ve şişmiş dudakları o şekilde aralanmış halde müstehcen görünüyordu.

Boş ver.

Bu, hayatımda çektiğim en iyi fotoğraf olurdu.

Biliyordum ki bu baskı onu perişan ediyordu. Daha fazlasını elde etmek için kıvranıp duruyordu.

Hepsini geri aldım.

Külotunu bacaklarından aşağı kaydırıp, onu yerden kaldırdım ve beni görebilmesi için vücudunu çevirdim. Güzel yüzü deri kayışlara yapışmıştı

ve iri gözleri bana dikilmişti. Pamuklu kumaşı kaldırıp burnuma götürdüm ve derin bir nefes aldım.

Onun yüksek sesle nefes alışı, benim nefes alışımın üzerinde bile net bir şekilde duyulabiliyordu.

Bu bana yetmedi ve ıslak kumaşın üzerinde dilimi gezdirirken göz temasını sürdürdüm. Tatlı tadı ağzımda patladı.

"Bunu yapma," diye tısladı. Ya da yapmaya çalıştı. Öfkesi, nefes nefese bir protestodan öteye geçmedi.

"Neden?"

"Çünkü... Çünkü."

Yine yaptım.

"Sen sapıksın."

"Senin için mi? Kesinlikle."

Geri vermeye niyetim olmayan kumaşı cebime koydum ve soyundum. Bana verdiği tepkiyi içime çektim, yüzündeki açıkça belli olan, maskesiz arzuyu sevdim. Duvarlarının ardında birçok şeyi saklıyordu, ama bunu asla. Açıktı. Gerçektir. Bunda hesaplı ya da kurnazca hiçbir şey yoktu. En azından onda.

O sadece beni istiyordu.

Bu iyi oldu çünkü onu gerçekten çok istiyordum.

Kendime yumruk attım ve o da boşluğa yaslanarak geriye doğru sendeledi. Kolları, sanki aniden gevşemiş ve kendine dokunmasına izin vermiş gibi, kelepçelerin içinde kıpır kıpır hareket ediyordu. Yere serilmiş bedenini çevreleyerek birkaç kez okşadım, nereden başlayacağıma karar vermeye çalışıyordum.

Duvardaki kontrol panelini kullanarak salıncağı kaldırıp ayak parmaklarının yere zar zor değmesini, böylece sürekli denge bulmak için mücadele etmesini düşündüm. Ayrıca dizlerini hamakın içine kaldırıp altına sıkıştırmayı, böylece onu açıkta ve savunmasız bırakmayı da düşündüm.

Etrafında ikinci kez yavaşça dolaştıktan sonra, onu olduğu gibi bırakmaya karar verdim. Tepkisini görebilmek için biraz hareket alanı olmasını istedim.

Dolaba doğru ilerleyerek iki paketli ürünü aldım ve sessizce açtım. Mermi şeklindeki vibratörü ve uzaktan kumandasını denedikten sonra Greer'e döndüm. Soğuk şaftı aşırı ısınmış vajinasına sokmadan önce ona hiçbir uyarıda bulunmadım.

Düğmeye basıp titreşimleri başlattığımda keskin nefes alışı kesildi. Titreşimi düşük ve sabit bir hızda tutarak, alışması için birkaç saniye bekledim, ardından diğer elimdeki yumuşak deriyi kaldırıp teninde hafifçe gezdirdim.

Aniden gerildi, vücudu titreşimlere geri dönmeye çalışsa da, o hissten uzaklaşmaya çalıştı. Paniği keskin nefes alışverişleriyle kesildi. "Bu neydi?"

"Bir kırbaç. Görmek ister misin?"

"Hayır," dedi. "Ama evet."

Kalın sapı tutarak birkaç adım attım, böylece hem sapı hem de sapından sarkan düzinelerce deri şeridi görebilsin. Sert, ucuz, pürüzlü kenarlı ve dayanıksız bir alet değildi. İnce işçilikle ve özenle yapılmış, yalnızca doğru türde acı verecek yumuşak deriden bir aletti.

"Bu sana acı verecek mi?" diye sordu.

"Evet." Bir baston veya kırbaç kadar olmasa da, işe yarardı.

Başka sorusu veya itirazı olup olmadığını görmek için bekledim, ama olmadı.

Saçlarının gevşek örgüsünün arasından olabildiğince gözlerime baktı ve bekledi.

Bana güvenmek.

Onun bekleyen kalçalarının yanındaki yerime geri döndüm. "Hazır mısın?"

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

VE HER ŞEYİN YIKILMASINA NE
KADAR SÜRÜ VAR?

GREER

HAYIR.

Hayır, kesinlikle hazır değildim.

Bu durum, hain bedenimin ağzımdan bir yanıt çıkmasına engel olmadı.
"Evet, efendim."

İki kelime titrek bir şekilde ağzımdan çıktı. Ortaçağdan kalma gibi görünen seks salıncağında yüzüstü asılı dururken, deri bir kayışın kaburgalarımın batması da durumu pek kolaylaştırmadı.

Ama ağrının başlamasını beklerken vücudumun mermer bir levha gibi kaskatı olması da durumu hiç kolaylaştırmadı.

Ve bekledi.

Ve biraz daha bekledi.

Çünkü aldığım tek şey daha fazla yumuşak dokunuşlardı. Hafif dokunuşlar. Sıyırmalar.

Bunun olacağını hiç düşünmemiştim, ama neredeyse incinmeyi göze alacaktım.

HAYIR.

Neredeyse yalvaracak durumdaydım.

Her şey, kelimenin tam anlamıyla içinde bulunduğum erotik belirsizlik durumundan daha iyiydi.

Çatırtı!

İlk darbe beni hazırlıksız yakaladı. Tripp'e, sabırsızlığıma ve o lanet odada bulunmayı kabul ettiğime lanet ettim. Ellerim otomatik olarak hareket etti, vurulma ihtimalini umursamadan kıcımlı örtmeye çalıştım. Tabii ki işe yaramadı. Sıkıca bağlanmışım ve acıdan kaçış yoktu. Kalçamda binlerce küçük kıvılcım parladı, her biri binlerce daha fazlasına dönüştü ve sonra onlar da aynı şekilde yandı.

Bağırdım, beklemesini, bana alışmak için zaman vermesini bekliyordum.

Bana bir saniye bile olsa zaman tanıyın.

Yapmadı.

İkinci darbe hemen ardından geldi ve üçüncüsü de tam aynı noktaya isabet etti. Bu binlerce kıvılcım, geniş bir yangına dönüştü.

Dur deyin.

Sözü söyle.

Tek kelime.

Söyle.

Beynimin mantıklı kısmının yaptığı akıllıca taleplere rağmen, hiçbir şey söylemedim. Tamam, bu doğru değildi. Çok şey söyledim. Çoğu anlaşılabilir saçmalık, küfürler ve tehditlerle birlikte, titreşim yoğunluğu gittikçe arttıkça inlemeler, yalvarışlar ve çaresiz feryatlar da içeriyordu.

Ama ben asla dur demedim. Hatta dur demeye bile başlamadım.

Çünkü acı yayıldıkça başka bir şey de yayıldı.

Barış.

Bu, en yorucu antrenmandan sonra hissettiğim içsel dinginliğin milyarlarca katı gibiydi. Aşırı aktif düşüncelerim yarışmıyordu. Hiçbir düşüncem yoktu. Her şey berrak ve sessizdi. Acı ve zevk. Her şey ve hiçbir şey.

Yumuşak deri, hassas cinsel bölgemle temas ettiğinde, ham sinir lifleri genişçe açılmış bir haldeydi.

Bir kere.

İki kere.

Yıkıldım.

Boşalırken bedenimi şehvet sardı, merhamet diledim. Daha fazlasını yalvardım.

Gözlerimden yaşlar sel gibi aktı. Bunlar, bastırıp zihnimde kutulara hapsettiğim nazik gözyaşları değildi. Tripp ve kırbacı onları yüzeye çıkarmaya zorladıkça, onlardan saklanmanın imkanı yoktu. Göğsümden kopan, boğazımdan gelen öfkeli hıçkırıklardı.

Kaygılı olanlar.

Suçlu olanlar.

Beni boğulmaktan bir damla uzaklığa getiren, yürek burkan anılar.

Darbeleri hafiflese ve orgazmım azalsa bile gözyaşlarım akmaya devam etti. Onları durduramadım.

Vibratör vücudumdan çıkarılırken vajinam protesto edercesine kasıldı, ama yerine çok daha iyi bir şey kondu.

Tripp.

Beni tamamen dolduruyor.

Salıncağı ve yanan kalçalarımıdaki sıkı kavrayışını kullanarak beni vücudunun uzunluğu boyunca kolayca ileri geri salladı.

Ellerinden biri yüzüme gitti ve gözyaşlarımı sildi. Ona bakmaya çalıştım, dilimde karmakarışık duygular için özür dilemeye çalışıyordum.

Orada öldü.

Çünkü bana acıma, tiksinti ya da rahatsızlık dolu bir bakışla bakmıyordu. Zavallı gözyaşlarımı görmezden gelmek için gözlerini sıkıca kapatmıyordu.

Düşüşlerini izlerken yüzünde saf bir şehvet vardı. Ona bakmak, o baş döndürücü arzusun daha fazlasını görmek için doğrulmaya çalıştım ama başımı aşağıda tutmak için avucunu yanağıma bastırdı. Acımasızca değil, ama nazıkçe de değil. Başparmağı, her bir damlayı toplamaya kararlıymış gibi ıslak yanağımda gezinmeye devam etti. Bütün bu süre boyunca, sığ, çılginca itişlerle içime girip çıkıyordu.

"Efendim," diye nefes nefese kaldım, ne istediğimden bile emin değildim.

Daha da yavaşladı. "Ben kimim?"

"Tripp."

Sanki bunu asla unutabilirmişim gibi.

Sertçe bana sürtündü. "Bu kimin amı?"

"Senin."

"Kesinlikle haklısın."

"Daha hızlı. Lütfen. Lütfen, lütfen, lütfen."

Elini o kadar kısa bir süre kaydırды ki, makyajımın tenine bulaştığını görebildim, sonra tekrar yanağıma bastırdı. "Sana bak. Çok güzel giyinmişsin ama benim sikimi yalvarıyorsun. Ne güzel bir karmaşasın sen." Kalçamı sıktı ve beni parmak uçlarıma kaldırdı, salıncağı kullanarak beni daha sert bir şekilde kendine doğru çekti. "Keşke ne kadar mükemmel olduğunu görebilsen."

Acı. Haz. O kadar çok şeyle çevrili, bunalmış ve patlayacak noktaya gelmiş olma hissi. Ve onun övgüsü. Bütün bunlar beni uçurumdan aşağı fırlattı.

Binlerce ateşli kıvılcım, binlerce acı dolu coşku patlamasına dönüştü ve sonunda birbirinden ayrılması imkansız, karmakarışık bir hale geldi.

"Kahretsin, Greer. Mükemmelliğin ta kendisi." Tripp'in alçak inlemeleri ve sert nefes verişleri benimkilerle karışarak boşaldı ve içimi sıcaklıkla doldurdu.

Zincirler şıkırdadı ve salıncak sallandı, o da iyice yerine oturduktan sonra bedenini benimkine doğru indirdi. Dudakları boynumun arkasına değdi,

nefes nefese kalmışken sakalı gıdıkladı.

Ya da belki de o sadece yakalamıştı. Benim nefes almama gerek kalmadı.

Yine bir baloncuk olmuşum. Gelmiş geçmiş en baloncuk.

Yükseklerde süzülüyor.

Gerçekten.

Bileklerimi açtığını, kan akışının verdiği karıncalanma dışında neredeyse hiç fark etmedim. Beni salıncaktan kaldırmadı. Sadece yerçekiminin ve güçsüz dizlerimin yardımıyla, yerde oturduğu kucağına indim.

Batmamam gerektiğinden oldukça emin olduğum için pek iyi bir baloncuk değildim, ama bunun bir önemi yoktu.

O an hiçbir şeyin önemi yoktu.

Onun kollarında olmaktan başka hiçbir şey istemiyorum.

Endorfinler, adrenalin ve diğer her neyse vücudumdan akıp gitmeden önce ne kadar süre öyle kaldığımızdan emin değildim. Akıp giderken, yavaş yavaş vücudumun farkına vardım. Tripp'in elinin bacaklarımın arasında dolaştığını fark ettim, ama ne yaptığını anlamam uzun zaman aldı.

Çeşitli albümlerimizi bir araya getirip, hasar görmüş kalçamın üzerine boyadık. Canım acıdı, ama kötü anlamda değil.

Hâlâ ağladığımı fark etmem biraz daha zaman aldı.

Keşke bunu fark etmeseydim.

Çünkü o aptal gözyaşlarının farkına vardığım anda her şey içime işledi. O özgürleştirici dakikalarda üzerimden kalkan tüm ağırlık geri gelmişti.

On kat.

Onları kutulara koymaya çalıştım.

Onları zorla yutmaya çalıştım.

Ama yapamadım.

Yıkım üzerime çöktü, baloncuk gibi bedenime acı veren iğne batmaları gibi, sanki aşağıya, aşağıya, aşağıya doğru düşüyormuşum gibi hissettim.

Tripp'in sesindeki paniği duyabiliyordum. "Neren acıyor? Ne oldu? Kahretsin Greer, neden dur demedin?"

Konuşmak çok zordu ama kelimeleri zorla ağzımdan çıkardım. "Hayır. Sen. Hayır. O."

Vücudum depremde jöle gibi titriyordu.

"Vay canına, tamam," dedi Tripp nazıkçe, beni daha da sıkıca kucaklayarak. "Benimle kal."

Bunu istiyordum. Yere çarptığımda paramparça olmak istemiyordum. Duvara. Her neyse, ona doğru hızla ilerliyordum.

"Gözlerini aç, bebeğim."

Yaptım.

"Aç onları, Greer. Hemen şimdi."

Tamam, yapmadım. Ama onun kesin emri üzerine yaptım.

İsteksizce.

"Bana bak," diye ekledi. Bakınca gülümsedi. "Güzel. Güvendesin. Her şey yolunda. Ben yanıdayım. Derin bir nefes al."

Ben de aynısını yapmak istiyordum ama göğsümde taşıdığım bir fil yüzünden zorlanıyordum.

"Yavaşça. Nefesinizi yavaşça ve iyice içinize çekin."

Zorlanarak çıkan bir cıyıklama gibiydi ama daralmış ciğerlerime oksijen girmesini sağladı. Bu, kafamın içinde boğulmaktan daha iyiydi.

"Şimdi nefes ver. Aferin. Devam et." Saçlarımı yüzümden geriye doğru itti ve beni nazıkçe dışarı bakacak şekilde çevirdi. "İşte salıncak."

Neden bunu işaret ettiğine dair hiçbir fikrim yoktu, ama eğer tekrar içine tırmanacağımı düşünüyorsa, çok ama çok yanılıyordu. Ezilerek ölmemeye

alışmakla çok meşguldüm.

"Deri kokusunu alıyor musunuz?" diye sordu, tuhaf turuna devam ederken.

Kokuyu aldım ama. Zengin ve davetkar bir kokuydu.

"Yukarı bak. Tavandaki deseni görüyor musun?"

Başımı eğdim, incecik tavan panelleri görmeyi bekliyordum. Bunun yerine, koyu gri yüzeyde altın rengi benekler parılıyordu.

Gece gökyüzündeki takımyıldızlar.

O, etrafımızdaki anlamsız ayrıntıları işaret ederek böyle devam etti; bu durum üzerimizdeki baskıyı biraz hafifletti ama gözyaşlarımızı dindirmedi.

"Bunu denediğin için teşekkür ederim bebeğim, ama bir daha yapmamıza gerek yok. Söz veriyorum."

Beni alt etmeye çalışan tüm o karmaşık duygular arasında, onun sözleri paniğin öne çıkmasına neden oldu. "Hayır!"

Yüz ifadesinde ne bir suçluluk duygusu, ne zorla kabul ettirme, ne de bir kızgınlık vardı. Bir daha asla yapmamak konusunda hiçbir sorunu yoktu.

Ben değildim.

"Greer—"

"Acı değil mesele. Ben..." Başımı salladım. "Bunu söyleyeceğime inanamıyorum ama haklıydın."

Sanırım kendimi hissettiğimden daha kötü görünüyordum—ki zaten oldukça kötüydüm—ünkü kullandığım ifadeyle dalga geçmedi.

Yine de, "Acıyı sevdim. Hem de çok. Sadece buna hazırlıklı değildim... Bütün bunlar... Ben..." diye ekledim.

Sözlerim de tıpkı vücudumun geri kalanı gibi karmakarışık ve düzensizdi.

Tripp'in yakışıklı yüzü sertleşti. Öfkeden değil, baskınlıktan. Sesi de aynı kararlı otoriteyle doluydu, "Bana kafanın içinde neler olup bittiğini anlat. Babamın evinde ne oldu?" diye sordu.

Bunu yapmak istemiyordum.

Ama kelimeler, istenmeyen gözyaşlarım kadar kendiliğinden döküldü. “İki ebeveynim de aradı. Babam beni görmek istediğini belirten bir sürü mesaj bıraktı ve ben de öfkemi bir kenara bırakıp buna izin vermeye karar vermiştim çünkü... Biliyorsunuz. O benim babam. Ama sonra annemle konuştum ve o da sarhoşken, babamın kız gecelerimizi Los Angeles'ın en kötü klişesiyle onu aldatmak için bir fırsat olarak kullandığını ağzından kaçırdı. Çok sinirlendim ve ihanete uğradığımı hissettim, ama yine de ‘bu benim babam’ meselesi yüzünden kendimi suçlu hissediyorum. Genellikle her şeyi ayrı ayrı ele almakta çok iyiyimdir, ama bu çok fazlaydı. Acı yardımcı oldu. Kafamı temizledi. Hoşuma gitti. Gerçekten de. Ama işimiz bittiğinde her şey geri geldi. Bir anda çok fazla şey hissettim. Bunu beklemiyordum.”

Sonunda, Pandora'nın kutusundan diğer içsel düşüncelerimi dışarı salmadan önce dudaklarımı sıkıca kapattım.

Yüz ifademe bir de göz kırpma ekledim. "Bu işleri tuhaflaştırdı, özellikle de biz daha yeni..." İç çektim. "Bunların hiçbirini bilmene gerek yoktu."

“Hayır, öyle bir şey yapmadım.” Çenemi sertçe kavrayıp yana eğdi, böylece ona bakmaktan başka çarem kalmadı. “Greer, sana sordum. Ve bana söylediğin için teşekkür ederim, çünkü senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum.”

O an eriyip gitmek istedim. Onun içine gömülmek istedim. O anın içine. Sadece seks arkadaşlığının ötesinde oluşan o bağın içine.

Ve kesinlikle patron ve çalışan ilişkisinin çok ötesinde.

Ama ben yapmadım.

Belki de korkaktım. Belki de zekiydim.

Muhtemelen ikisi deydin.

Tripp beni daha fazla şey paylaşmaya, kırılganlıklarımı bedenim kadar çıplak bir şekilde ortaya koymaya zorlayacak gibi görüldüğünde, hiç de zorlama olmayan bir esneme sesi çıkardım. "Eve gidebilir miyiz?"

Göz temasını o kadar yoğun tuttu ki, hayır diyeceğini sandım. Ama bunun yerine, ayakkabılarıma uzandı ve onları giydirdikten sonra, kendisi de giyinmek için beni kucağından indirdi. İşini bitirdikten sonra, ayağa kalkmama yardım etti.

Ve yerçekimi, patlayan baloncuklara ve yapışkan meniye her zaman yaptığı şeyi yaptı.

Bacaklarımdan aşağı süzülen kaygan sıvıyı görünce, iç çamaşırını giymediğimin farkına vardım.

"Külotumu geri alabilir miyim efendim?" diye sordum.

"HAYIR."

Denemeye değerdı.

OTUZUNCU BÖLÜM

DURUN, O NÜFUS BEBEKLE BİRLİKTE OLAN KİM?

TRIPP

Greer sessizce, "Bana ailenizden bahseder misiniz?" dedi.

Onun çoktan uyuduğunu sanıyordum. Gilded'dan sonra arabada uyuyakalmıştı. Onu ön kapıdan içeri taşıdığımda zar zor uyanmıştı ve güvenlik sistemini devreye sokmak için yere bıraktığımda da ayakları üzerinde sendelemişti, sonra hemen yukarı çıkmıştı. Getirdiği gece çantasını da yanında tutmamış, aşağıda başka bir zamana bırakmıştı.

Sanırım yeniden enerji toplamıştı ve benim kaçınmak için çok uğraştığım konudan bahsetmek istedi.

Ama onun adına ben cevap verirdim. "Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Her şey. Her şey. Annenizin vefat ettiğini biliyorum ama başka pek bir şey bilmiyorum. Yakın mıydınız?"

Hafif, buruk bir kahkaha attım. "Hayır. Onu neredeyse hiç tanımıyordum."

"Sen küçükken mi vefat etti?"

"On yıl önce."

Doğruldu. Ya da doğrulmaya çalıştı. Onu göğsüme yastı tutmak için avucumu yanağına koydum.

Eğer paylaşırsam, dikkat dağıtmak için çıplak bedenini benimkine sıkıca bastırarak yapacaktım.

Sert bir nefes verdim ve o da aceleyle, "Bana söylemek zorunda değilsin. Konuyu açtığımı unut gitsin," dedi.

"Şşş, siren." Kelimelerimi bulmak için bir an durdum. "Annem Clark'ın dizi hayranlarından biriydi. Genç ve hırslıydı, aynı zamanda yaralı ve aptaldı. Onunla birlikte rol almak istiyordu. Gerçek hayatta da yankı bulacakları, görkemli bir düğünle kraliyet ailesi gibi yaşayacakları destansı bir hikayeleri olacağını düşünüyordu. Clark, kendisine gülümseyen her şeye vururken onu kandırdı. Hamile kalmanın onu evlenmeye zorlayacağını kafasına takmıştı. Spoiler uyarısı: Zorlamadı."

"Hayır," diye fısıldadı.

"Evet. Umduğu gibi anında evlenme teklifi etmedi. Onu aldatmakla suçladıktan sonra evden kovdu. Ben doğduktan sonra, onun çocuğu olduğuma inanması için birçok babalık testi yapılması gerekti. O zamana kadar annem onu elde etme hayalinden ve hatta annelikten tamamen bıkmıştı. Eğer buna annelik denirse... Haklarını Clark'a devretti, o da babalıktan bıkmıştı, üstelik bu rolde beş dakika bile geçirmemişti. Ondan bir daha hiç haber almadım."

"Hiç mi? On sekiz yaşına girdikten sonra bile mi?"

"Beni istemeyen birinin peşinden koşmakla hiç ilgim yoktu. Ölümünden altı ay sonra, arkadaşlarından biri babamla (daha doğrusu Percy ile) iletişime geçene kadar onun öldüğünü bile bilmiyordum. Sanırım Clark mesajı ya da sehpayı iletmezdi."

"Sehpa?"

Omuzlarımı silktim. "Sanırım değerli olan her şeyi sattılar, bu yüzden bana verebileceği tek şey bir sehpa kaldı."

"Bu da bir şey işte, sanırım."

Medya odamda kullanılmadan durduğunu belirtme gereği duymadım; sadece Chase Majors üzerinden kokain çektiğinde kullanılmıştı. Gerçi bu muhtemelen uygun bir veda oldu.

Greer klişe sözler ya da boş güvenceler sunmadı. Sadece bana daha da yaklaştı, ihtiyacım olmayan ama kesinlikle kabul edeceğim bir rahatlık

verdi.

Birkaç dakika sonra, "Sana bir Noel hediyem var," dedi.

Elim sırtından aşağı, tahriş olmuş ve hassas kalçalarına doğru kaydı. Önce okşadım, sonra sertçe kavradım. İniltisi yarı acı dolu bir tıslama, yarı iniltiydi. "Bana isteyebileceğim en güzel hediyeyi verdin zaten."

"İyi çünkü bu küçük. Ve aptalca. Ve gerçekten çok yapmacık."

"Senin için de bir hediyem var." Aslında iki tane hediyem vardı.

Doğruldu. "Önce benim."

Onu sabah hediye alışverişi yapacağımız sözüyle kendime geri çekme şansım olmadı. Tam zamanında başucu lambasını açtım ve kapıdan aceleyle çıkarken, giydiği tişörtün altından yuvarlak kalçasını görme fırsatı buldum.

Dolabıma gidip iki hediye den daha iyi olanını aldım ve sırtımı yatak başlığına yaslayarak yatağa uzandım. Aşağıdaki diğer hediyeyi görüp görmeyeceğini merak ettim.

Odaya girdiğinde gülümsedim. "Gördün mü?"

"Bu bir şaka mı?" diye sordu usulca. Loş ışıkta bile, dudaklarının anlamsız bir şekilde aşağı doğru kıvrıldığını, yıkıcı bir surat ifadesi sergilediğini görebiliyordum.

Neyden bahsediyorsun?

"Tripp, ne istersen onu yapmakta özgürsün. Başından beri bunun ciddi bir şey olmadığını söyledik ve biliyorum ki seks yapmak bunu değiştirmez."

Kesinlikle öyle oldu. En azından benim için öyleydi, ama umarım bu duygular karşılıklıdır. Sözleri beni çok incitti, ama hüznü sesi kadar değil.

"Peki, ne saçmalıyorsun sen?" diye yarı tekrarlardım.

Greer, sanki bunların ne olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi, bir tomar kağıdı havaya kaldırdı. "Bunun o noktayı vurgulamak için zekice bir yol olduğunu düşünüyorsan, tam bir aptalsın."

Yatağa yaklaştı ve tekrar yatağa gireceğini sandım ama girmedi. Sayfaları bana fırlattıktan sonra eğildi. Elinde kıyafetleri olduğunu fark ettiğimde ne fırlattığına bakmadım bile.

O gidecek.

"Vay canına, dur bir dakika." Kaçışını engellemek için hızla ayağa kalktım. "Benimle konuş."

"Sanırım yeterince konuştunuz."

Sesi artık incinmiş ya da yumuşak değildi. Boştu. Kendini kapatıyordu. Sonunda içini dökene kadar yıktığım o duvarları yeniden inşa ediyordu.

Üzerini düzeltmeye çalışırken bakışlarını benden kaçırdı. Kollarının üst kısmından tuttum ama gözlerindeki o şaşkın bakış yoktu; bu bakış, kısıtlanmaktan hoşlandığını fark edince çok daha anlamlı hale gelmişti. Nefesi de kesilip doğrudan cinsel organıma saplanmadı.

Hiçbir şey yoktu.

Kahrolasıca.

Ne yaptım ben?

Geriye doğru irkildi ve ben de ipucu bulmak için kağıtlara bakmasını sağladım. Bir işaret. Bana neden bir canavar gibi baktığının gizemini çözmek için o lanet olası sesli harflerin hepsini satın alırdım.

Kahretsin.

Ekran görüntüleri.

"Bunlara sahip olman umurumda değil bebeğim," diye başladım, neden telefonumda bu kadar derinlemesine arama yapıp onları bulduğunu anlamaya çalışarak. "Kızgın değilim—"

Gülüğü acımasızdı. Zalimceydi. "Kızgın değil misin?"

Konuşmaya devam ettim. "Telefonumda saklayacak hiçbir şeyim yok, bu eski mesajlar da dahil. Sadece neden sizde olduklarını anlamıyorum."

“Neden senin yeni duvar kağıdını kullanıyorum? Şaka olsun diye, sanırım. Ve eğer bunların eski olduğunu düşünüyorsan, kelimenin anlamı konusunda çok farklı anlamlar taşıyoruz demektir.” Sert tavrı, duvarlarına daha fazla tuğla eklenmesiyle aynı hızla kayboldu. Her birinin dikkatlice harçla yerine yerleştirildiğini görebiliyordum. “Ama yine de sorun değil. Ne yaparsan yap, bu senin kendi işin. Yine de bu konuda kaba davranmana gerek yok.”

İçimde bir huzursuzluk hissettim ve ensemden karıncalanma oldu. "Duvar kağıdım mı?"

"Evet."

Çıkardığım pantolonumu giydim, düğmesiyle uğraşmadan telefonumu aldım. Aşağı indim ve eve geldiğimizden beri ilk kez ışığı açtım.

Bu tarçınlı tostlarda neler oluyor böyle?

Son derece seçici bir flört uygulaması olan Kaya'dan aldığım yazdırılmış sohbet kayıtları duvarlarıma yapıştırılmıştı. Tezgahlarımı kaplamışlardı. Her yere yapıştırılmışlardı.

Tam Greer, güzel elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla merdivenlerden aşağı inerken arkamı döndüm, sanki gidecekmiş gibiydi. Gerekirse kapıyı bloke ederdim. Hatta onu orada tutmak için gerekirse diz çöker, yalvarırdım. Ama hayatımdan öylece çıkıp gitmeyecekti. Dikkatli bakışları üzerimdeydi.

"Bunu sen yapmadın, değil mi?" diye sordu ve böyle bir kötülüğe kalkışabileceğimi düşünebilmesi beni derinden yaraladı.

“Hayır. Kesinlikle hayır. Bana inanmalısın. Bebeğim, lütfen. Ben bir pisliğim ama o kadar da büyük bir pislik değilim.”

“Eğer bu sen değilsen, kimdi?”

“Bilmiyorum. Şu an umurumda değil. Bana inandığını söyle.”

Çenesi kasıldı ve tüm tesellilerime rağmen, ela gözlerinde hâlâ çok fazla hüznün vardı. "Sana inanıyorum."

Yalan söylemiyordu ama yumuşama da göstermiyordu. Rahatlamış bir gülümseme yoktu yüzünde. İstedğim gibi kollarımın arasına da atılmıyordu.

“Greer—”

"Sonra," dedi. "Şu anda bununla ilgilenmemiz gerekiyor. Çünkü eğer bunu siz yapmadıysanız, bu birinin eve zorla girdiği anlamına geliyor."

Kahretsin. Odak noktam Greer'ı ikna etmektir, bunun ötesinde hiçbir şey düşünmemiştim. Ama haklıymış.

“Polisi arıyorum,” dedim. “Maddie'yi ara ve Easton'ı buraya getir.”

Birkaç saat sonra mutfakta dururken Easton, "En azından penis fotoğrafı göndermeyecek kadar akıllısın," dedi.

"Evet, ama sadece her şeyi tek bir fotoğrafa sığdıramadığım için," diye şaka yaptım, aslında hissetmediğim bir neşeyi zorla taklit ederek.

Greer hâlâ çok kızgındı.

Hayır, durum bundan da kötüydü.

Greer'in sağlık durumu kontrol edildi.

Polis dedektifleri gelip gitmişti. Her yere yapıştırılmış evraklar dışında hiçbir şey yerinden oynatılmamıştı. Hiçbir şey kayıp değildi. Ve birkaç gündür evde olmadığım için—ve Greer'e giderken evimde bir inşaat ekibi bıraktığım için—olayları daraltmak için belirli bir zaman dilimi yoktu.

Polislerden onay aldıktan sonra Maddie tüm ekran görüntülerini kaydetti, Greer ise hemen bir çilingir çağırıp tüm kilitlerimi değiştirmesini sağladı. Güvenlik şirketi de sabah ilk iş olarak gelip sistemi güncelleyecekti.

Bütün bunlarla başa çıkabilirdim ama onunla tartışmaya niyetim yoktu. Hele de bu kadar üzgün görünürken.

Easton, "Hank'in çalışma saatlerini artırmanız gerekecek," diye belirtti; bu zaten benim de düşündüğüm bir şeydi. "Ya da daha fazla güvenlik görevlisi işe alın."

“İkisi de,” dedim. Gizliliğime ne kadar çok önem vermiş olsam da risk almak istemiyordum. Eğer Greer hayatımda olacaksa, risk alamazdım.

Ve bu durum giderek daha çok "eğer"e benzemeye başladı.

Siren mutfığa girip "Maddie ve Easton beni eve bırakacaklar" diye haber vermeden önce bile bunu düşünmüştüm.

Ev.

Gilded'de olduğumuz zaman, evime o böyle derdi. Birkaç saat sonra her şey cehenneme dönmüştü.

"Hayır," dedim.

İnatçı çenesini yukarı kaldırdı. "Öylece hayır diyemezsin."

"Yapabilirim ve yaptım."

“Pekala, ama bu dinlemek zorunda olduğum anlamına gelmiyor.”

"Bu cevabı tekrar düşünmek ister misin?" diye sordum, içimde fırtına kopmasına rağmen ses tonum sakindi. Gözlerimi ona diktim ve o da yutkundu.

Şaşırtıcı bir şekilde, Maddie ve Easton onu savunmak için hemen harekete geçmediler. İkisi de sessizce onun bir karar vermesini beklediler. Eğer ayrılmak için ısrar ederse, Easton'ın beni peşinden gitmekten alıkoymak için fiziksel olarak müdahale etmesi gerekse bile, şüphesiz ki onu destekleyeceklerinden emindim.

Her halükarda yapardım, binada kimin beni gördüğü umrumda bile olmazdı.

Bunun böyle olmasını istemiyordum. Onun benden uzaklaşması düşüncesine katlanamıyordum.

"Kal ve benimle konuş," diye yalvardım. "Eğer yine de gitmek istersen, seni kendim eve bırakırım."

Başını sallamadan önce birkaç saniye göz teması kurdu.

"İhtiyacınız olursa Vic'i sizi almaya gönderebilirim," diye teklif etti Easton, temkinli bakışlarını sanki bir tartışma bekliyormuş gibi bana çevirerek.

Hiçbir şey söylemeyecektim. Kalmayı kabul etmişti, bunu mahvetmek istemezdim.

Maddie, arkadaşını odadan çıkarırken, "Sana tako alacak," diye ekledi. Fısıltılı konuşmalarını duyabiliyordum ama ne söylediklerini değil.

Easton, "Onunla ilişkiye girmemen konusunda seni uyarmıştım," dedi.

"Birçok konuda avukatımın tavsiyesini dinlerim ama bu konuda değil."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Evet, Maddie senin Greer'ı gerçekten sevdiğini söyledi."

"Evet, öyle. İşler iyi gidiyordu. Şimdi bu her şeyi mahvetti."

"Sizce bu Alex'in intikam alma girişimi miydi?"

Şüpheliler listesinde en üst sıradaydı.

Tek şüpheli olması bunu kolaylaştırdı.

"Tahminim bu," dedim. "Ama dürüst olmak gerekirse, evim, güvenliğim ve telefonum konusunda her zaman olması gerektiği kadar dikkatli olmadım. Bildiğim kadarıyla, buraya parti veren ve bana kin besleyen bir yabancı da olabilir."

"Ya da terk edilmiş bir kadın."

Aklım, gece kulübünden benimle birlikte çıkmaya çalışan o kendini beğenmiş herife gitti. "Ya da ona."

"Yarın Alex'le iletişime geçeceğim, ondan ne kadar bilgi alabileceğime bakacağım ve aynı zamanda kendisine iş sözleşmesinin şartlarını ve tazminatını tekrar hatırlatacağım."

Avucumu yüzüme sürdüm. Ona endişelenmemesini ve her şeyin geçip gideceğini söylemeyi ne kadar çok istesem de (her zamanki gibi sorunlarla başa çıkma yöntemim buydu), eski ekran görüntüleri yeterince zarar vermişti. Eğer bu başlangıç noktasıysa ve elinde benim hakkımda daha fazla şey varsa, işlerin daha da büyümesini istemiyordum.

Easton omzuma vurdu. "Sizinle iletişime geçeceğim."

"Noel günü sizi buraya çağırdığım için özür dilerim."

"Bana bir iyilik yaptın. O gece Maddie'nin ailesinin yanında kalıyorduk, bu da demek oluyor ki onun yatak odasından olabildiğince uzakta bir misafir odasıdaydım. Tam bir işkenceydi." Profesyonellik ve samimiyet bir anda kaybolarak yerini kasvetli yüzünde bir uyarıya bıraktı. "Eğer Greer gitmek isterse—"

"Ona izin vereceğim." Bu beni mahvedecek ama yine de yapacağım.

Sonunda.

"Güzel. Ama bunun tekrar yaşanmaması için bazı şeyleri düzeltin. Çalışanınızla ilişkiye girmeniz aptalcaydı, ama bu onun sizin için iyi olmadığı anlamına gelmez."

"Deniyorum."

Ne yapacağımı bir türlü bilemedim.

Evime ekran görüntüleri yapıştıranın ben olduğumu düşündüğünde neden bu kadar sinirlendiğini anladım. Ve hepsi eski olsa da, onları görünce neden üzüldüğünü de anladım. Ona bakan her erkeğin gözlerini oymak istedim.

Tanışmadan önce yaptıklarından dolayı ona hâlâ kızgın olmazdım.

Çok kıskanıyorum, evet.

Ama kızgın değilim.

Easton, Greer giriş holüne girmeden hemen önce ayrıldı. Ön kapı kapandı ve Greer, onu takip etmeyi düşünüyor gibi omzunun üzerinden baktı.

"Benimle konuş," diye emrettim.

"Yorgunum," dedi kısık ve yenilmiş bir sesle.

"Sen benimle konuşana kadar yatmayacağız."

Ses tonumdaki kararlılığı görünce alt dudağını ısırdı.

“Şimdi, Greer.” Aramızdaki mesafeyi kapatıp acıyan kalçasını kavradım. “Yoksa seni mutfak adasının üzerine yatırıp konuşana kadar kalçanı kanayana kadar döverim. Eğer bu da işe yaramazsa, seni Gilded'a geri sürüklerim. Ama bu sefer, o duvarları yıkmak için bastonu kullanacağım.”

“Mesajların hepsi eski değildi!” diye bağırdı. Üzüntüsü, nefret ettiğim boş bir maskenin ardına hızla gizlendi. “Ve bu sorun değil. Sadece şaşırdım—”

"Ne saçmalıyorsun sen? O uygulamayı aylardır telefonumda kullanmıyorum. Seni tanımadan çok önceydi."

“Yalan söylemenin hiçbir sebebi yok. Yalanlardan nefret ederim.” Derin bir öfke güzel yüzünü buruşturmuş ve zehirli ses tonuna yansımıştı. “Ve ben de yalancılardan nefret ederim!”

“Yalan söylemiyorum. Yemin ederim, siren—”

“Bana öyle seslenme.” Nefes nefese, saçlarını önce düzeltti, sonra tekrar düzeltti. Sinirli bir homurtuyla telefonunu çıkardı. “Bu bir hataydı. Maddie'yi geri çağırıp beni aldıracağım.”

İsteddiği takdirde gitmesine izin vereceğimi söyledim. Söylediğimde de ciddiye dim.

Ama o beni yalancı olmakla suçladığı kişi bendim, çünkü buna izin vermedim. Telefonu hızla elinden aldım ve en yakın dolabın en üst rafına koydum.

“Bunun beni durduracağını mı sanıyorsun? Ben hayatım boyunca tezgahların üzerine tırmandım.” Sözünü kanıtlamak için hızla parlak yüzeye tırmandı ve kayıp düşme ihtimali beni paniğe sürükledi.

Onu yakalayıp kendime doğru çektim. Elimden kurtulmaya çalıştı, ben de daha sıkı tuttum. "Bana neden yalan söylediğimi sandığınızı söyle?"

“Çünkü ben aptal değilim.”

"Söyle bana."

"Size göstereyim mi?"

İstemeyerek de olsa onu serbest bıraktım ama kaçıp kaçmayacağına ya da cinsel organıma tekme atacağına karşı tetikte kaldım. İkisi de oldukça olası görünüyordu.

İkisinden birini seçmek yerine, öfkeyle geri dönüşüm kutusuna gitti ve ekran görüntülerinin yığınıını çıkardı. Aradığını bulmadan önce her birini tararken ekran görüntülerini adaya yaydı. "İşte orada." Parmağını üzerine bastırdı. "Bu, beni tanıdıktan sonra oldu. Ama biz birlikte vakit geçirmeye başlamadan önceydi, bu yüzden bunun hakkında yalan söylemen için hiçbir sebep yoktu. Bunların hiçbiri hakkında. Ve bu kadar aptalca bir şey hakkında yalan söylersen, önemli konularda sana nasıl güvenebilirim? Güvenemem. Dediğin gibi, Gilded'daki işler sadece güvendiğim biriyle yürür, bu yüzden bitti. Hepsi."

Kahretsin.

HAYIR.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

GÖRÜNÜŞE GÖRE, B-
LİSTESİNDEKİ ÜNLÜLERİN
NOELİ YENİ BİR AÇIDAN
İLGİNÇTİ.
GREER

Hayatımın bu kadar sıkıcı olmamasını dilediğim zamanları hatırlıyorum.

Baharatın tadına baktım, tahmin edin ne oldu?

Yanıyor.

Çok fena yanıyor.

Sözlerim üzerine Tripp'in yüzünde acı bir ifade belirdi ve bunu görmek beni kahrediyordu—hatta kendi hatası olsa bile.

İyi olabilirdim. İyi değil. Mutlu değil. Ama idare edebilirdim. Tek eşlilik konusu hiç konuşulmamıştı. Hatta, sadece fiziksel bir ilişki olacağını, daha fazlasını aramadığımı belirten şartı ben eklemiştim. Birlikte değildik. Birbirimizden hoşlanıyorduk, evet. Ama günün sonunda, sadece seks arkadaşıldık.

Eğer bu tür dostluğu ülke geneline yaymak istiyorsa, bu onun hakkıydı.

Ama yalan söylemeye asla izin vermedim. Bir ömür boyu yetecek kadar yalan görmüştüm zaten.

Tripp başını öne eğdi ve ben bunun suçluluktan kaynaklandığını düşündüm. Cinsel ilişkimiz kurtarılamazdı, ama özür dilerse belki profesyonel ilişkimiz için bir umut olabilirdi. Ancak içsel bir sorgulama anı bile geçirmiyordu.

Okuyordu. Gazeteyi eline aldı, kaşları çatıldı ve dudağı büküldü. "Bu saçmalığı ben yazmadım."

"Belki de alkolün etkisi altındaydınız."

"Hayır. Ben yazmadım. Bana hiç benzemiyor bile. Kaya'yı kullandığım zamanlarda bile neredeyse hiç kullanmadım çünkü her şey çok sıkıcı ve yorucuydu. Böyle mesajlar göndermiyordum. Ben çaresiz bir sapık değilim." Geri kalanını alıp iki yığına ayırdı, sanırım aynı olanlar bir kenara atıldı. Yarısına geldiğinde birini sertçe yere bıraktı. "İşte. Bak."

Mide asidi içimi zehirli çamur gibi kemirirken, şehvet dolu mesajlara şöyle bir göz gezdirdim. "Vay canına. Bunu görmemi sağladığınız için teşekkür ederim."

Hızlıca, biraz klişe bir mesajın üst köşesine dokundu. Tripp, beni içten içe ısıtan, nefis derecede yaramaz şeyler söylemekte her zaman iyiydi. Anlaşılan, flört uygulamalarında bu yaratıcılığı harcamıyordu. "Tam burada."

Dikkatimi etikete çevirdim. "Evet, anlıyorum. İlişkimiz başlamadan önceydi. Bunu zaten söylemiştim."

"O gün, 'Old Flame' için tüm tanıtım çekimlerini yaptım."

"Tamam mı?" O akşam beni yemeğe de davet etmişti ve neredeyse kabul edecektim. Görünüşe göre zamanını geçirmek için farklı bir yol bulmuştu.

"Bu, çekim yaptığım sırada oldu. Telefonum bütün gün sendeydi."

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım.

Haklıydı. Molalarda yanıma geldiğinde ya da ben onun yanına gittiğimde bile, telefonunu uzattığımda asla almadı. Mesajları göndermiş olması imkansızdı.

Tripp yığınlardan birini kendine doğru itti. "Bunlar benim."

Mesajlarına şöyle bir göz attım. Bayağı klişe flört cümleleri yoktu. Cinsel içerikli mesajlaşmayı zorla başlatmaya çalışırken kötü bir şekilde ifade edilmiş müstehcenlikler de yoktu. Kısa mesajlarında neredeyse hiç çaba

sarf edilmemişti. İddia ettiği gibi, can sıkıntısı bu sönük mesajlardan belli oluyordu.

Bana gönderdiği, günümün nasıl geçtiğini soran veya aşırı tatlı şeyler söyleyen mesajlara hiç benzemiyorlardı.

Daha büyük olan yığını kendine doğru itti. "Bunların hiçbirisi benim değil."

Bunlar, onun gönderdikleriyle tam bir tezat oluşturuyordu. Mesajlar uzundu. Her kimse havalı bir oyuncu gibi davranmaya çalıştı ama müstehcen konuşmalar ve çıplak fotoğraflar istemeleri, muhtaçlıklarını açıkça ortaya koyuyordu. İğrençti.

"Telefonun nerede?" diye sordum.

Tripp ayağa kalktı, lavabonun yanından alıp bana uzattı. Kilidini açtım ve hesabına girip, flört uygulamasını yeniden indirmek için küçük düğmeye bastım.

"Hâlâ bana inanmıyor musun?" diye sordu usulca, kaşlarını çatmış bir şekilde ne yaptığımı izliyordu. Telefonu geri almaya ya da suçlu ya da sinsi görünmeye neden olacak herhangi bir şüpheli hareket yapmaya çalışmadı. Sadece masumiyetini kanıtlamak için başka ne yapabileceğini düşünmeye çalışıyor gibiydi.

Gereksizdi. "Evet, öyleyim. Ama bu, başka birinin senin kimliğine büründüğü ve ne yaptığını, ne söylediğini kimsenin bilmediği anlamına geliyor."

"Bu çok sık oluyor," diye belirtti. "Birkaç düzine Tripp Carter, hayranlarına saçma sapan Instagram mesajları gönderiyor veya hayatımı takip etmek için Facebook sayfaları oluşturuyor. Onları kapatmaya çalışmaktan vazgeçtim ve siber takipçilere değil, gerçek takipçilere odaklandım."

Telefonunu indirdim. "Gerçekten de seni takip edenler mi var?"

Şaşırmadım. Dünyada bir sürü deli vardı. Ama geçmişte böyle bir olay yaşanmışken güvenlik önlemlerinin gevşek olması endişe vericiydi.

Tripp, "Vardı," diye düzeltti. "Onu mahkemeye verdik ve bu da onun yanılmasını büyük ölçüde ortadan kaldırdı."

“Bildiğiniz kadarıyla. Bunun arkasında onun olma ihtimali var mı?”

Düşündükten sonra dudakları aşağı doğru kıvrıldı ve başını salladı. "Duruşmadan beri ondan hiç haber alamadım, ama yine de emin olmak için Easton veya Atlas'tan konuyu araştırmalarını isteyeceğim."

“İyi fikir.” Tripp'e telefonunu uzattım ve o da benim için Kaya'ya giriş yapmak üzere biyometrik verilerini kullanmadan önce iki mesaj gönderdi. Telefonu geri verdikten sonra, seçenekleri ve menüleri incelerken bir o yana bir bu yana yürüdüm.

Basit bir tanışma uygulaması için oldukça karmaşıktı. Hesap açmak için bile gereken sertifika sayısı şaşırtıcıydı.

Huzursuz ve gergin bir halde, sanal incelememi sürdürürken evin içinde yürümeye devam ettim, sonra birden durdum.

Ne oluyor be?

Tripp polise, evde bir inşaat ekibi bıraktığını ve işleri bittiğinde güvenlik sistemini yeniden devreye aldıklarından veya tüm kapıları kilitlediklerinden emin olamadığını söylemişti. Benim dikkatim, ondan geldiğini düşündüğüm müstehcen mesajlara ve olası hırsızlık girişimine odaklanmıştı. Ne tür işler yaptığını sorma fırsatım olmamıştı.

Ama bu çok açıktı.

Salonu ve oyun odası arasındaki açık planlı alan, bir duvarla değil, yerden tavana uzanan bir kitaplıkla bölünmüştü. Köşeli ve şık açık tarz, alanı daha küçük göstermeden daha fazla depolama alanı sağlıyordu - bu mümkün olmasa da yine de öyleydi.

Kitaplarımın bir kısmı, kalemlerim ve yapışkan notlarımla birlikte raflarda duruyordu. Koltukta her zamanki yerimde olsam, kolayca uzanıp onları alabilirdim.

Arkamı döndüğümde Tripp'in beni izlediğini gördüm.

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti. "Daha fazla yüzeye ihtiyacım olduğunu söylemiştin."

O kadar sıradan bir yorumdu ki, Tripp'in bunu hatırlayacağını, hele ki bununla ilgili bir şey yapacağını hiç beklemiyordum.

“Yani, şu küçük katlanır tepsi masalarından falan bahsediyordum.” Kolumu uzattım. “Bunu değil.”

"Beğenmediniz mi? O zaman onları çağırıp yeniden yaptırırım."

"Sakın yapma!"

Tarzı gerçekten eşsizdi ve işlevselliğinin yanı sıra iç mekanı da üst seviyeye taşıdı. Muhteşem, incelikli ve tamamen gereksizdi.

Salonun içine girmek için dönerken parmağımı bir rafın üzerinde gezdirdim. Çok çaba sarf ettim ama dikkatimi tekrar elimdeki telefona odaklamayı başardım.

Hesabı devre dışı bırakma seçeneğini bulana kadar seçenekler arasında gezindim.

Ekranı Tripp'e çevirdim. "Eminim ki, kendi tarafınızdan devre dışı bırakırsanız, ona erişen herkesin erişimi de engellenir. Ama yanılıyor da olabilirim. Diğer bir husus da, devre dışı bırakırsanız, sahtekarın kim olduğunu kimsenin takip etmesinin bir yolu kalmaz."

Hiç tereddüt etmedi. Seçkin elitlerin kullandığı tanışma uygulamasındaki hesabını kapatma kararını onaylamak için ekrana iki kez bastı.

Sonra beni kollarına çekti.

“Tripp—”

Çenesi kasılırken tutuşu daha da sıkılaştı. "Ben kimim?"

“Efendim. Ben...” Sözlerim yarım kaldı. Hiçbir şey söyleyemedim. Bana karşı sergilediği otoriter tavır karşısında vücudumdaki her kas anında gevşedi ve göğsüm nihayet rahatlayarak derin bir nefes alabildim.

"Bunların hepsini görmek zorunda kaldığın için üzgünüm," diye homurdandı dudaklarını başımın üstüne dayayarak.

“Senin suçun değil.” Karnımdaki mevcut suçluluk sarmalına yeni bir suçluluk sarmalı daha eklendi. “Seni bir aptal sandığım için özür dilerim.”

"Genellikle öyleyim."

"Hayır, değilsin. Sadece şok oldum. Ve kafam karıştı. Bugün... çok yoğundu. Yorgunum."

"Hadi yatalım."

Merdivenlerden yukarı, yatak odasına kadar bana rehberlik etmesine izin verdim ve sonra da nazik öpücükler ve güven verici dokunuşlarla beni soyabilmesi için öylece durdum. Duygularım hâlâ karmakarışıktı, ama onları çözmek için çok yorgundum. Tripp'in bana bakmasına izin vermekten başka bir şey yapacak gücüm yoktu.

Onun tişörtünü giydikten sonra yatağa girdim.

Ve anında kalçasından bıçaklandı.

Arkama uzanıp üstünde güzel yeşil bir kurdele olan paketlenmiş bir kutu çıkardım.

"Onu yarın açabilirsin." Tripp onu elimden almaya çalıştı.

Hemen onu göğsüme daha da yaklaştırdım. Gece böylesine ani bir şekilde değişmişti ki, neden aşağı indiğimi tamamen unutmuştum.

"Yorgunsun bebeğim." Gülümsemesini bastırmaya çalışırken ve tekrar şimdiki zamana dönerken ses tonunda zorlama bir ciddiyet vardı.

"Biraz enerjim var."

Gri gözleri alevlendi ve omurgamda bir ürperti hissettim.

Onun bir anlık dikkatsizliğinden faydalanıp, aramızda biraz mesafe bırakmak için yuvarlanarak uzaklaştım, neredeyse yere düşüyordum.

Tam zamanında yetişti ve beni yatağın üzerinde düzeltti. "Sanırım kendine zarar vermeden önce onu açmana izin vermeliyim."

"Bu iyi bir fikir olurdu."

O da arkasına yaslanıp, kadife mücevher kutusunu bulmak için özenle açılmış kağıdı açmamı izledi. Kutuyu açtığımda nefesim kesildi.

Geniş bileklik muhteşemdi. Günlük kullanım için aşırı gösterişli veya çok şık değildi. Sade ama çarpıcıydı.

Tripp, "Çevir şunu," diye emretti.

Onu elime aldım ve dediğini yaparak küçük bir elmas kümesini ortaya çıkardım.

Belki de her gün giymek için uygun değil, sonuçta...

Küme konusunda da yanılmışım. Rastgele bir grupta değildi. Toka şeklinde özenle düzenlenmişlerdi.

Gilded'ın kol manşetlerindeki o göz korkutucu olanlar gibi.

Bana bir kelepçe taktı.

Zaten muhteşem olan bu mücevher tek başına bile yeterli olurdu, ancak onu kişisel kılan küçük detay, onu bambaşka bir seviyeye taşıdı.

"Bayıldım," diye fısıldadım, uzun günün olumsuzluğu bedenimden yavaş yavaş kayboluyordu. Onu yere devirmek için kendimi yatağın üzerine attım ve gövdesinin üzerine oturdum. Yüzünü tutarak onu sert ama hızlı bir şekilde öptüm. "Çok sevdim."

"Sevindim, siren."

Sonra tekrar yuvarlandım ve yatağın yanında ayakta durdum. Tripp olayların bu şekilde gelişmesinden hoşnutsuz görünüyordu, ama ona itiraz etme şansı vermedim. Ya da daha da önemlisi, beni aşağı çekme şansı vermedim.

Hemen odadan çıktım ve merdivenlerin yanında duran gece çantasından hediyesini aldım.

O zamanlar, dikkatimi dağıtan bunaltıcı çıktılar yoktu.

Odasına döndüğümde, yatak başlığına yaslanmış beni bekliyordu. Adımlarım yavaşladı; hem manzarayı seyretmek istediğim için, hem de daha önce hissettiğim şüpheler, bir zamanlar midem olan o dipsiz uçuruma geri döndüğü için.

Adam, yaptığım tek bir yorum yüzünden kendine bir kitaplık yaptırmıştı. Bu detaycılık zaten başlı başına bir hediye idi, ama bir de bana kelepçeli bileklik hediye ederek işin üstüne tuz biber eklemişti.

Elimde sadece bayağı ucuz bir hediye vardı.

Beklentilerini düşürmeye çalıştım. "Bu sadece küçük bir şey."

"Bana verin."

Ben öyle yapmadım. Daha sıkı tuttum. "Ve bu biraz aptalca."

"Greer."

"Ve 'bir çeşit' derken, 'çokça' demek istiyorum."

Sesi sert ve kararlıydı. "Kendimi tekrar etmekten hoşlanmıyorum."

Filtrem gece için yatakta olduğu için aceleyle ona uzattım ve bir şeyler geveledim: "Çok klişe ve senin bana aldığın şey kadar iyi değil. Aslında bana bir şey almana bile gerek yoktu, ama yine de teşekkür ederim. Ve bununla ilgili bir şey yapmanı hiç beklemiyorum, sadece aklıma gelen aptalca bir fikirdi."

Ben gevezelik ederken, Tripp kağıdı açtı ve içinden ciltli bir kitap çıktı. Sayfaları açtıktan sonra donup kaldı.

Resme bakarken kaslı omuzları gerildi.

Sessizlik uzadıkça uzadı, sonunda dayanamaz hale geldim.

Sözlerim yapmacık bir şekilde çıktı, tekrarlarken: "Dediğim gibi, sadece aklıma gelen aptalca bir fikirdi, ama bunu tutmak zorunda değilsin ya da benzeri bir şey."

Bakışları nihayet benimkilerle buluştu ve kısa süre içinde ikinci kez nefesim kesildi. Bakışlarında öyle bir yoğunluk vardı ki, bakmak neredeyse imkansızdı.

Ama dikkatimi başka yöne çeviremedim.

Tripp, sesinde tamamen dürüstlikle, "Bu şimdiye kadar aldığım en güzel hediye," dedi. "Greer, bu... Vay canına."

Fotoğraflarının yer aldığı, bastırdığım sehpa kitabına tekrar baktı, sayfaları karıştırdıktan sonra çatıdaki benim fotoğrafıma takıldı. Oturma odasındaki fotoğrafı da eklemiştim. Röportajdaki fotoğrafı ise en iyi açım olmadığı için koymamıştım. Ama loş ışıktaki çekilen çatıdaki fotoğrafın çok güzel olduğunu ben bile kabul etmek zorundaydım.

Saçımla oynadım. "Dürüst olmak gerekirse, bunu yayınlayabileceğinizi düşünüyorum. Yani, özellikle o olanı değil. Kullandığım hızlı baskı hizmeti en iyi kalitede değil, ama fotoğraflarınız o kadar güzel ki, bunu telafi ediyor."

"Buraya gel."

"Ve her zaman daha iyi bir baskı kalitesiyle bastırabilirim—"

"Şimdi, Greer."

Aceleyle yanına gidip yatağa girdim. Tripp, rahatlamama fırsat vermeden beni üzerine çekti. Benimkinin aksine, onun öpüşü hızlı değildi. Acımasız, yakıcı ve uzun sürdü, ta ki kıvranmaya başlayana kadar. Yüzümden saçlarımı çekmek için geri çekildiğinde inledim. "Söylediklerimin arkasındayım. Bu, şimdiye kadar aldığım en güzel hediye. Teşekkür ederim, siren."

"Rica ederim efendim."

Onun bende yarattığı ihtiyacı bir nebze olsun hafifletmek için bana dokunmaya devam edeceğini umuyordum, ama etmedi.

Kitabı dikkatlice sehpanın üzerine koyduktan sonra lambayı söndürdü ve huzursuz bedenimi ona sıkıca yaslayarak beni yerleştirdi. Yorgunluğum uzuvlarımı ağır bir ağırlığa dönüştürmüştü, rahat yatağa gömüldüm.

Onun içine.

Ama uykuya dalmak zordu. Beynim bir girdap gibiydi, olanlar ve olduğunu sandıklarım arasında gidip geliyordu. Her şeyin yolunda olduğunu kendime söylemek için tüm gücümü harcamıştım. Beni kızdıranın onun yalanları olduğunu kabullenmiştim. Yalan söylemediği için rahatlamıştım. Ama daha da rahatladığım şey, başka kadınlarla da görüşmediğiydi. İçten içe, aramızdaki ilişkinin süresinin dolmak üzere olduğunu biliyordum.

O yoluna devam edecekti.

Ve ben de eskiden ne olduğumuzu daha iyi hatırlamalıydım.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

BİZ BİR HABER
ALABİLECEĞİMİZİ
DÜŞÜNÜYORDUK, AMA HİÇBİR
ŞEY YOK MU? HİÇBİR BİLGİ YOK
MU? DEDİKODUCULAR BİZİ
HAYAL KIRIKLIĞINA
UĞRATTINIZ.

TRIPP

GREER BANA İŞKENCE EDİYORDU.

Kahrolası.

İşkence.

Ben.

Birkaç gece önce yaşanan ekran görüntüsü felaketinden sonra, ondan hâlâ bir öfke veya kırgınlık bekliyordum, ama hiçbirisi olmadı. Sabahın köründe yogaya gitmek dışında, ayrılmaya çalışmadı.

Ama o zaman bile beni davet etmişti. Onu geri çevirmek zorunda kalmıştım çünkü, o dar kıyafetle esneme hareketleri yapmasını ne kadar çok istesem de, vereceğim tepki halka açık bir yerde yaşanmaması gereken bir şeydi.

Bunun dışında, evimde takılmaktan ve hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam etmekten memnundu.

İlk kısımdan memnundum ama son kısımdan değil. Konuşmak istiyordum. Duygularımı açıkça ifade etmek istiyordum. Ama o hazır olmadan önce zorlarsam ne olacağını biliyordum.

O, bir ilişki istemiyordu.

Henüz.

Ama oraya ulaşacaktık. Sabırlı olabilirdim.

Tabii önce beni çıldırtmadıysa.

Mutfaktaki tezgahın üzerindeki bir tabureye oturdum ve Greer'in kalın kağıt yığınının üç delikli zımba kullanmasını izledim. Kağıdın uzunluğunu kavradı. Doğru pozisyona getirmek için elini üzerinde gezdirdi. Böyle bir şeyin çekici olabileceğini hiç bilmiyordum, ama onun çalışmasını izlemek gördüğüm en seksi şeylerden biriydi.

Pantolonumun içinde penisim kasıldı.

Onun için gerçekten de acınası bir herifim.

Greer başını kaldırıp bir an duraksadı, sonra şaşkınlıkla tekrar baktı. Yanakları kızarıırken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Neden bana bakıyorsun?"

"İntikam."

Gülümsemesi daha da genişledi. "Haklısın."

İşine geri döndü, kalan sayfaları hızla tamamlayıp bir araya getirerek bir klasör oluşturdu. Kitabı kaldırdı.

Sesim titreyerek, "Öğleden sonrayı geçirmek için daha iyi bir yol düşünebiliyorum..." dedim.

Başını sallamadan önce cazip bir teklif gibi baktı. "Bunu dört gözle bekliyorum."

Buna nasıl hayır diyebilirdim ki?

Yan tarafı işaret ettim. "Oturma odası?"

"Bar taburelerini verandaya yakın boş odaya taşıyabilir miyiz? Biraz doğal ışığa ihtiyacım var."

İki sandalye kapıp onu takip ettim, sonra kendi evraklarımı almak için oturma odasına geçtim. Geri döndüğümde, yavaşça nefes verirken göz kapaklarının yavaşça kapanmasını izledim.

Odayı bulabildiğim en rahat mobilyalarla döşemeyi aklıma not ederek ayakta kaldım. "Hazır mısın?"

GREER

"Hepsi bu kadar mı?"

"Evet."

Dosyamdan Tripp'e, sonra tekrar dosyama baktım. "Bu olamaz. Daha fazlası olmalı."

"Bunu senden duymaya alışık değilim." Yanıma doğru hareket etti ve hızla sertleşen penisini en ön sıradan görmemi sağladı.

Haklıydı. Eğer bu etkileyici uzunluğun daha fazlası olsaydı, her kullandığımda kalıcı bedensel hasar riskiyle karşı karşıya kalırdım.

Risk almaya değerdı ama yine de...

Bunu görmek, öfkemden dikkatimi dağıtmaya neredeyse yetecekti.

Neredeyse.

Bakışlarımı yavaşça ve sonunda onun gözleriyle buluşturdum. "Sana sonunun nasıl biteceğine dair bir ipucu verdiler mi?"

"HAYIR."

"Neden?"

"Kısmen spoiler vermemek için, ama daha çok da sonun çekimler boyunca canlandırmamızı etkilememesi için. O sahneyi çekmeden hemen öncesine kadar sonunu öğrenmeyeceğiz."

Bu mantıklıydı. Mantıklıydı. Ama yine de mutsuzdum. Eğer bu kadar büyük bir sürpriz sonla biteceğini bilseydim, Tripp ile replik çalışmak için asla yalvarmazdım. Elimde tuttuğum senaryoyu, bulamayacağımı bildiğim ipuçlarını arayarak karıştırdım. "Bu çok acımasız."

Tripp'in işinde iyi olduğunu biliyordum. Muhteşem bir oyuncuydu ve filmleri çok sevdiği için geri kalan her şeyi kolaymış gibi gösteriyordu, bu da belli oluyordu.

Rol seçiminde de çok başarılıydı. Babasının veya Tony'nin sandığından çok daha iyiydi.

Yaz dönemi muhteşem olacaktı. Bunu biliyordum. Kemiklerime kadar hissediyordum. Oyuncu kadrosunun geri kalanı berbat olmadığı sürece, başarısız olma ihtimali yoktu.

Oyuncu kadrosunda sorunlar olsaydı, düzeltmek için kendim olay çıkarırdım. Senaryo mükemmellikten daha azını hak etmiyordu.

Clark ve Tony'nin rezervasyon konusunda yaptıkları berbat tavırlardan sonra, filmin klişe bir drama olacağını varsaymışım. Ve başlangıçta, bir bakıma öyleydi de. Yeni terk edilmiş bir kadın, yaz boyunca daha önce denemeye cesaret edemediği her şeyi deneyimlemeye yemin eder.

Ve sonra ilk ağır darbe geldi. Ve darbeler bir daha hiç durmadı.

Çünkü hayatı dolu dolu yaşayarak, gülerek ve severek kendini gerçekleştirme yolunda ilerlerken, kanser teşhisi nihayet hayata geçirmeyi planladığı büyük planlarını altüst etti. Ardından, zamanın sınırlı olması nedeniyle pişmanlık ve kaçırılan fırsatlarla dolu yürek burkan bir hikaye geldi.

Senaryo, bitmiş ilişkisini abartarak eski sevgilisinin bir şövalye gibi gelip günü kurtaracağı izlenimini vermişti. Ama öyle olmadı. Bunun yerine, komşusu olan çapkın bir aşçıyla arkadaşlık ve aşk buldu.

Tabii ki Tripp tarafından canlandırıldı.

İlişkilerinin yavaş yavaş gelişmesi mükemmel olacaktı. Oyuncularla birlikte yapılan okuma provasının bir kısmını izlemiştim ve ardından yeni bitirdiğimiz –her ne kadar benim kötü oynadığım– tam prova bunu

fazlasıyla açıkça ortaya koymuştu. Çekimlerin başlamasını ve olayların nasıl bir araya geldiğini görmeyi dört gözle bekliyordum. Eğer üniversiteyi bitirmeye bu kadar yakın olmasaydım, bir saniye bile kaçırmamak için bir dönem ara verirdim.

Özellikle de gizemli sonu.

Sayfaları dalgın dalgın karıştırırken telefonum çaldı. Tanımadığım numaraya şöyle bir göz attım, belki Tripp için bir şeydir diye düşündüm ve telefonu açtım.

Filmin o berbat sonu gibi.

"Merhaba?" dedim.

"Greer—"

Telefonu kapattım.

Tripp'in dikkatli bakışları, gizleyemediğim şoku yakaladı. "Baban mı?"

"Evet," diye yalan söyledim.

Tıpkı nefret ettiğim türden bir yalancı.

Yakışıklı yüzünün anlayışlı bir ifadeyle yumuşamasıyla yalan söylediğim için duyduğum suçluluk duygusu daha da arttı.

Babam olsaydı sorun olmazdı. Senaryo okuma provasının ortasında onu ziyaret etmeye karar vermiştim. Hâlâ çok kızgındım. Muhtemelen ya kaskatı bir duvar gibi olurdum ya da öfkeden kudurmuş, ağlayan bir halde. Hangisi olacağından emin değildim ama kesinlikle ikisinden biri olurdu. Ama annem onun iyi bir baba olduğunu söylediğinde haklıydı. Ve eğer ona bir şey olursa...

Bu pişmanlığın ruhuma ağırlık yapmasını istemedim.

Ama babamın bana ulaşmak için en uygun zamanı seçmesi söz konusu değildi.

Arayan Josh'tu ve beni araması için hiçbir zaman mükemmel bir zaman olmamıştı.

Durmadan.

Tripp'in telefonu titrediği anda numarayı hemen engelledim.

Bir an için, mantıksız bir şekilde Josh'ın bir şekilde numarasını ele geçirdiğinden endişelendim, ama bu aptalcaydı. Mesleğimden haberi bile yoktu. Sadece Maddie ve Wren biliyordu ve biliyordum ki bu bilgiyi kimseyle paylaşmazlardı. Hatta onu Ölüm Vadisi'nde sürünürken bulsalar bile ona bir bardak su bile vermezlerdi.

"Acaba bu, finalle ilgili bir mesaj mı?" diye sordum, Josh'u aklımdan çıkararak.

"Hayır, sadece Tony Hullywood'un Yılbaşı partisiyle ilgili bir hatırlatma yapmak için aradı."

Telefonumdan Tripp'in takvimini incelerken kaşlarımı çattım. "O konuda bilgim yok."

"Gitmiyorum."

"Neden?"

Omuz silkerek, "Canım istemiyor," dedi.

"Ofislerinde yapılacak kısa bir şey mi? Uğrayıp, bir süre görünüp, sonra da çıkabilirsiniz."

"Ayrıca yirminci yıl dönümü kutlamaları da var, bu yüzden resmi bir kırmızı halı töreni düzenliyorlar." Telefonu tekrar çaldı. "Tony, müşterilerinin çalışmalarından oluşan bir montaj filmi oynatacaklarını ve en çok ekran süresinin bana ait olduğunu söyledi."

"Vay canına," dedim ifadesiz bir şekilde. "Bu tam bir kâbus gibi geliyor."

Bana ters bir bakış attı.

"Gitmelisin."

"Ancak benimle gelersen."

Kırmızı halıda yürümek benim için tam bir kabustu. Lise diplomamı alırken bile sahne korkusu yaşamış ve neredeyse yere düşecektim. Bir de üstüne

flaşlı kameralar, basın mensupları ve Tripp'in kesinlikle bizim "seks arkadaşlığımız" hakkında alacağı sorular eklenince işler daha da karmaşıklıyordu.

Bunu düşünmek bile midemi bulandırdı.

"Şey, sizin iyiliğiniz için, ben vazgeçiyorum," dedim.

"O zaman ben gitmiyorum."

Birkaç dakika daha karşılıklı atıştık, sonra pes ettim. "Pekala. Gideceğim." Parmağımı kaldırarak ve pişman olmayacağımı bildiğim bir şart ekleyerek hemen gülümsemesini engelledim. "Asistanınız olarak. Bu, dokunmamak, benimle flört etmemek, bana normal bir asistandan farklı davranmamak anlamına geliyor." Ağzını açtı ama ben devam ettim. "Ve bu, sizin için bazı şeyleri yapmama izin vermeyi de içeriyor."

"Eğer bana bütün gece sana dokunamadan geçirmem gerektiğini söylüyorsan, benim için yapabileceğin birçok şey var."

İçim ısındı. "Ondan sonra Gilded'e gideriz."

"Anlaştık." Telefonundan bir titreşim daha geldi ve yüzündeki tüm o kaygısız mutluluk silindi. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Sorun ne?" diye sordum ama o çoktan telefonunu çevirmişti bile.

Felaketle sonuçlanan Noel yemeğinin fotoğrafları ekrana yansıtılırken, bir TikTok kullanıcısı bunları analiz ediyordu. Fotoğrafların konumundan, Skylar'ın kendisi fotoğrafta görünmeden önce bile fotoğrafları çektiği zaten belliydi.

Bu fotoğraf, sanki Tripp'le birlikte oradaymış gibi, babasıyla değil de onunla birlikteymiş gibi görünmesini sağlayacak şekilde yerleştirilmişti.

Tripp'in Clark'la konuştuğu bir fotoğraf vardı, muhtemelen ben çalışma odasıdayken çekilmişti. O gergin ilişkiyi doğru bir şekilde yansıtmasa da harika bir fotoğraftı. Sonuncusu da yine stratejik bir açıdan çekilmişti. Yemek odasına girdiğimiz sırada çekilmiş olmalıydı çünkü personel hala oradaydı. Kısmen kadrajdaydım ama açı ve Tripp'in duruş şekli, sanki ev personelinen biriymişim gibi görünmemi sağladı.

“Tony gönderdi,” dedi başını sallayarak. “O ve halkla ilişkiler sorumlum, bu iş biraz ilgi çektiği için Clark ve benim daha çok birlikte çalışmamız gerektiğini düşünüyorlar.” Bana bakarken dudakları hafifçe aşağı kıvrıldı. “Bana bir iyilik yap, bu saçmalıkları yeniden paylaşma.”

"Tabii ki değil."

Videoda sadece benim görüldüğüm sahne tekrarlandığında omuzlarım gevşedi. Akşam yemeğinde Tripp'in masanın altında elimi kullanarak cinsel organına dokunduğu bir an olmuştu, daha kötü de olabilirdi.

Bu durum, Josh'ın haftalar süren sessizliğin ardından neden iletişime geçtiğini de açıklıyor olabilir. Çünkü kısa ve engellenmiş bir bakış olsa da, beni muhtemelen tanımıştı.

Umarım takıntımı bir ipucu olarak algılar.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SÖYLENTİLER YANLIŞMIŞ GİBİ GÖRÜNÜYOR. SIKICI.

GREER

Küçük ama şaşırtıcı derecede düzenli apartmanın koridorunda durup volta attım. Elimle bir an durdum, sonra indirdim. Merdiven boşluğuna doğru ilerledim, üç basamak indim ve sonra kapıya geri döndüm.

Korkaklığı bırak.

Bunu ne kadar çabuk bitirirsem, Gilded'e o kadar çabuk gidebilirim.

Bu, ne kadar uygunsuz olsa da, yeterli bir teşvikti ve sonunda kapıyı çaldım. Kapı anında açıldı.

Babam, kapıdaki gözetleme deliğinden kararsızlığımı izlediğini belli ederek, "Paranın hangi yöne düşeceğini merak ediyordum," diyerek selam verdi.

Hata.

"Ben de merak ediyordum," dedim dürüstçe.

"Girin."

Binanın geri kalanı gibi, onun dairesi de sade ama güzeldi.

Koltuğu işaret ederek, "Susadın mı?" diye sordu. Karnım Olimpiyat jimnastikçisinden daha çok takla attığı için reddetmek üzereydim ki, "Sana portakallı limonlu su yaptım" diye ekledi.

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Mutfağa girdi ve elinde plastik bir bardakla geri döndü. "En güzel cam eşyalarım."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak, içimden gelmeyen bir gülümsemeyi zorla yüzüme sindirdim.

Babamı görmenin zor olacağını biliyordum. O kadar çok bastırmaya çalıştığım duyguların bir anda ortaya çıkacağını tahmin ediyordum. İhanet bekliyordum. Hayal kırıklığı. Öfke.

Bunlardan herhangi biri kolay olurdu. Hatta memnuniyetle karşılanırdı.

Odanın içinde Gloria'nın orada olduğuna dair bir işaret aramak için bakışlarımı etrafta gezdirdim, çünkü içimde öfke ve kızgınlık hissetmek istiyordum.

Ama ondan hiçbir iz bulunamadı, bu da şaşırtıcı değildi. Gösterişsiz daire, onun rahat yaşam tarzına uymuyordu. Pahalı gardırobu, dolu banka hesabı ve ünlü bağlantıları olmayan babam da aynı şekilde uymuyordu.

Öfkemizi yeniden alevlendirecek hiçbir şey kalmayınca, geriye tek bir duygu kaldı.

Üzüntü.

Büyük bir üzüntü.

Gözlerim yaşlarla doldu ve onları uzak tutmak için yavaş ve düzenli nefesler aldım.

Bilgiye ihtiyacım var.

Bir plan.

Bu her zaman işe yarar.

Birden yanımda not defteri getirmediğime pişman oldum, doğruldum ve dikkatimi duygularımdan başka bir şeye verdim. "Bana davanla ilgili neler olduğunu anlat."

Babam, oturduğu solmuş sandalyede biraz geriye doğru yaslandı, ama eskiden yaptığı gibi kaçamak cevaplar vermek yerine, "Avukatım hâlâ her şeyin lojistiğini hallediyor. Ancak rüşvetlerin nispeten küçük ölçekli olması

ve kimsenin ölmemesi göz önüne alındığında, üç yıl hapis cezasına razı olacaklarından emin." dedi.

“Yıllar mı?” Başımı salladım. “Bu saçmalık. Daha iyi bir avukata ihtiyacınız var. Easton'dan tavsiye isteyeceğim—”

"Easton Wells mi?" diye araya girdi, kaşlarını çatarak.

Babamın, bir zamanlar sosyal ve iş hayatının ayrılmaz bir parçası olan bu gelişmelerden artık habersiz kalacağını unutmuştum. "Maddie ile çıkıyor. Neyse, eminim ki dövüşmek için daha donanımlı birini önerebilir..."

"Daha iyisiyle ilgilenmiyorum."

“Çünkü üç yıl çok uzun bir süre—”

“Greer.”

"Dediğin gibi, küçük çaplıydı—"

“Greer.”

“Biraz ceza almayı hak etmediğin anlamına gelmiyor bu, ama—”

Babam elini sandalyenin koluna sertçe vurdu. "Greer Moore!"

Ona bakarken dudaklarımı birbirine bastırdım.

Yüzündeki ifadede kızgınlık ya da öfke yoktu. Daha da kötüsü vardı. Yüzü suçluluk ve kabullenmeyle yumuşamıştı. "Sevgilim, yeni bir avukat istemiyorum. Benim avukatım zaten bu konuda devreye girmeyi teklif etti. Hayır diyen bendim. Duruşma istemiyorum. Sonuçlarıyla yüzleşmek ve sonra hayatıma devam etmek istiyorum. Ve bunu senin ve annenin hayatını olabildiğince az alt üst ederek yapmak istiyorum. Yine de biraz basın ilgisi olacak, ama eğer dava açarsam olacağından çok daha az olacak."

"Haberlerle ilgili sorunları halledebiliriz," dedim, o düşünce bile boğazımda asit yanma hissi yaratsa da.

“Hayır. Seni ve anneni zaten çok fazla şeye maruz bıraktım.” Bacaklarından birini diğerinin üzerine attı ve pantolonu yukarı kayarak yanıp sönen ayak bileği izleme cihazını gösterdi. Babamın daha önce hiç kızardığını görmediğimden emin değildim, ama hızla bacağını indirip boğazını

temizlerken yüzünde bir kızarıklık belirdi. Garip bir sessizlik uzadıktan sonra babam sessizliği bozdu. “Maddie, Easton Wells ile mi çıkıyor? Bu, beklediğim bir çift değil.”

"Birbirlerine çok yaklaşıyorlar."

“Biriyle görüşüyor musun?” Bana hafifçe gülümsedi. “Bu bakışı evet olarak kabul ediyorum.” Gülümsemesi olduğu kadar hızlı bir şekilde kayboldu. “Yine Josh değil, değil mi?”

"Hayır," diye aceleyle söyledim, o sorusunu bitirmeden önce.

“Çünkü biliyorum ki sen kendi seçimlerini yapabilecek yetişkin birisin. Ve o benim yaptıklarımın sorumlusu değil. Bu benim sorumluluğumda. Ama bu onun masum olduğu anlamına gelmiyor. Eğer ikiniz arasında bir şeyler olursa—”

Sözünü kesme sırası bana gelmişti. "Baba, hayır. Her şey olup bittikten beri Josh'la konuşmadım bile."

Dünkü aramasını yanıtlaması dışında, başka bir şey yapmadım.

“İyi.” Omuzlarından bir yük kalkmış gibi geriye yaslandı. En azından bir saniyeliğine. Umursamaz görünmeye çalıştığında gerginlik geri gelmişti—ve bunu çok kötü başarmıştı. “Annen nasıl?”

"Onun hakkında seninle konuşmayacağım," dedim kararlılıkla. Barış teklifini kabul etmeye ve yarattığı uçurumu onarması için ona bir şans vermeye karar vermiştim.

Ama sadece aramızdaki o tek kişi.

Annemin onunla ne zaman konuşacağı -eğer konuşacaksa- tamamen onun seçimiydi.

"Anladım," dedi. "Bana okuldan bahset. Finaller nasıl geçti? Son dönemin için heyecanlı mısın?"

Bu da pek iyi bir konu değildi.

Ama rol yapmada iyiydim.

Babamla planladığımdan daha uzun zaman geçirdim. Ayrılırken -bir kucaklaşma ve iletişimde kalma sözüyle- kendimi daha iyi hissettim.

İyi değil.

Mutlu değilim.

Ama daha iyi.

Onun samimi pişmanlığı bana umut verdi. Asla eski halimize dönmeyecektik. Aradaki uçurum onarılabılırdı, ama pürüzsüz, kusursuz bir son olmayacaktı. Ama biraz iniş çıkışa katlanabilirdim. Hiç yoktan iyidir.

Binadan çıkıp kaldırıma park edilmiş, camları koyu renkli bir SUV'ye bindim.

"Nasıl geçti?" diye sordu Tripp, beni dikkatlice inceleyerek.

Ona babamı ziyaret edeceğimi söylediğimde, yalnız gitmekte ısrar etmiştim.

Beni arabayla götürmekte ısrar etmişti.

Tartışmaya çalışmışım.

Kimin sorumlu olduğunu bana hatırlatmıştı.

Ve haklıydı. Sadece sorumlu olduğu konusunda değil, ki öyleydi de.

Ama aynı zamanda, sonrasında arkadaşlığa ihtiyaç duyabileceğimi de düşündüm. Eğer uzun dönüş yolculuğunu yalnız başıma geçirirsem, sonunda hissettiğim tüm sakinliği fazla düşünecektim. Anneme ihanet ediyormuşum gibi içimde kaynayan mantıksız suçluluk duygusuna odaklanacaktım - annem babamı affetmemi şiddetle desteklemesine rağmen. Ailemizin her zaman ne kadar farklı olacağını düşünecektim.

Ve muhtemelen tüm bunları, onun yıllarca hapis cezası alacak olması gerçeğine duyduğum öfke ve hıçkıra hıçkıra ağlama arasında gidip gelerek yapardım.

Ama yalnız değildim. Tripp de yanımdaydı.

"Beklediğimden daha iyi geçti," dedim ona.

"Memnun oldum, siren." Saçımı nazikçe elimden çekti. Saçımınla oynadığının farkında bile değildim. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Neye ihtiyacın var?" diye sordu.

Cevabım anında geldi. "Bir film izlemem ve insandan çok peynir olana kadar brie peyniri yemem gerekiyor."

Tripp, ziyaretten vazgeçmek istediğimden bir ödül, bir dikkat dağıtıcı veya stres giderici olarak Gilded'e bir gezi teklif etmişti. Orada geçirdiğimiz zaman ne kadar eğlenceli ve faydalı olsa da, bunu bir bahane olarak kullanmak istemedim.

Peynir ise her zaman bulunabilirdi.

Tripp'in hayal kırıklığına uğrayacağından endişelenmişim, ama yumuşak gülümsemesinde bunun hiçbir izi yoktu. "Anladım."

Birkaç dakika sonra aklıma başka bir düşünce geldi. Son derece önemli, hayati bir düşünce. "Bir ricam daha var, efendim."

Arabayı sürerken eli bacağıma daha sıkı kavradı. "Söyle bakalım."

"Mozzarella çubukları da alabilir miyiz?"

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YANLIŞ ALARM! OĞLUMUZ GERİ DÖNDÜ VE ÇAY SICAK!

GREER

"Ne istiyorsun?"

Tripp'in şeytani sırıtışından ve beni baştan aşağı süzerkenki kapüşonlu bakışlarından ne diyeceğini biliyordum. Ya da en azından ne tür bir cevap vereceğini. "Sen." Bilekliğıme dokundu. "Banka bağlanacaksın. Güzel elbisen belinde olacak, ben de senin kışını kıpkırmızı ve tahriş olmuş hale getireceğim."

Ona doğru sallanmamak için dizlerimi kilitlemek zorunda kaldım. Bu tepkime rağmen, aslında hissetmediğim bir ciddiyeti ses tonuma yansıttım. "Hey. Flört yok."

"Böyle görüldüğünde yapacak bir şeyim yok."

Gözlerimi devirirken alaycı bir şekilde güldüm.

Diğer asistanlar, çalışanlar ve maiyet üyeleri gibi ben de Tripp'i uzun kırmızı halıda uzaktan takip ederken arka planda kalacak şekilde giyinmişim.

Ben de bana tahsis edilen bölgede kaldım.

O da benim kontrol ettiğim bölgede kalmaya çalıştı.

Ona bir şişe su uzattım. "Susamış görünüyorsunuz."

“Kesinlikle haklısın.” Bardağı aldı ve içerken göz temasını korudu. Sıcak olmamalıydı.

Kesinlikle öyleydi.

Sanki boğazından aşağıya damlayan ıslaklığımı istiyormuş gibi bana bakışları da öyleydi. Sanki sade siyah kokteyl elbisesinden çok daha çekici bir şey giymişim gibi. Sanki kadife halatın onun tarafında, vücutları ve yüzleri haklı olarak ekranlarda, podyumlarda ve reklamlarda yer alan yıldızlar ve mankenler yokmuş gibi.

Kendisi de, ustaca dikilmiş siyah takım elbisesi ve yakası açık bırakılmış, kaslı boynunu ve göğüs kıllarının bir kısmını gösteren koyu gri gömleğiyle tam bir yıldız gibi görünmüyordu. Saçları geriye doğru toplanmıştı, ama her bana baktığında, tutamlar alnına düşüyordu. Ve her seferinde, onları zahmetsizce havalı ve inanılmaz derecede çekici bir şekilde yerine geri itiyordu.

Ve sürekli bana bakıyor gibiydi, bu da o manzarayı tekrar tekrar izleme fırsatı bulduğum anlamına geliyordu.

Bu durum, bir adım geri çekilirken gözlerimi devirmeme engel olmadı.

Bir adım öne çıktı, gözlerindeki tehditkar bakış tüylerimi diken diken etti. Daha fazla mesafe almaya çalışırsam bariyerin altından geçeceğinden hiç şüphem yoktu.

Korkakça bir yol seçerek, bakışlarımı notlarıma çevirmek ve yeniden odaklanmak için başka yöne baktım. "Neredeyse bitirdin. Sırada JoltNews var."

"İsim?"

Derlediğim bilgileri gözden geçirdim. "Nia. Hayran düzenlemelerinden mutlaka bahset. Onları çok övüyorlar ve bu hem senin hem de küçük çaplı içerik üreticileri için harika."

"Anladım."

Ve gerçekten de o buna sahipti.

Bir sonraki röportajcıya yaklaştığında Tripp mükemmeldi. Sanki eski dostlarmış gibi selamlaştı ve gece nasıl geçtiğini sordu. Konuşmaktan sesi çatladığında, diğer katılımcıların bazılarının yaptığı gibi sinirlenmedi. İhtiyacı olursa diye elimde tuttuğum açılmamış su şişelerinden birini almak için yanıma geldi ve ona uzattı. Ardından, doğal bir şekilde şakalaşma ve büyüleyici alçakgönüllülük ritmine geri döndü ve gelecekteki romantik başrol rollerine dair ipuçları verdi, hatta ilham kaynağı olarak makalelerine atıfta bulundu.

O uzaklaşırken herkes gülümsüyordu.

Ve hemen bana geri döndü.

"Bunu gerçekten çok iyi yapıyorsun," dedim, işi ne kadar kolay gösterdiğine hayran kalarak. Olayların yakınında bile değildim ve ellerim bütün gece sinirden titremeyi bırakmamıştı. Tripp'ten başka biriyle konuşmak zorunda kalsaydım, kekeleyen bir halde olurdum.

Omuz silkti. "Bazı çocuklar izci olur, ben de medya eğitimi aldım."

"Cidden?"

"Evet. Clark, onu utandıracak hiçbir şey söylememem veya yapmamam konusunda emin olmak istedi." Sırıttı. "Bazıları aklımda kaldı. Geri kalanı? Pek değil."

Ben de babamın dış görünüşüne çok düşkün olduğumu düşünüyordum.

Tamam, öyleydi ama o kadar da kötü değildi.

"Son olarak da ağır çekim kamera var," dedim notlarımı kontrol ettikten sonra.

"Hayır, bunu yapmayacağım."

"Neden?"

"Çünkü çok zahmetli bir iş ve insanların sadece yüzde biri doğru zamanlamayı yakalayarak iyi görünmeyi başarabiliyor."

"Bence asla kötü görünemezsin," dedim dürüstçe. "O kadar çekicisin ki, bilerek kötü görünmeye çalışsan bile yine de iyi görürsün."

Sırıttı. "Şimdi kim flört ediyor?"

"Bunlar sadece gerçekler."

Göz temasını o kadar yoğun tuttu ki, ona dokunmasına izin vermenin neden kötü bir fikir olduğunu hatırlamakta zorlanmaya başladım.

Aptalca bir şey yapmadan önce—mesela öpücük için yalvarmak gibi—küçük not defterimi taramak için başımı eğdiğimde telefonu kapattım. "Kamerayla konuşmak istemediğinden eminsen, içeri girebilirsin. Tony'nin Hullywod'un başıyla birlikte girişte olduğundan oldukça eminim." Adını bulmak için sayfaları çevirdim ama Tripp benden önce davrandı.

"İshak."

"Pekala. Durup selam ver, sonra içeride görüşürüz."

"Benimle gel."

"Hayır."

Belki daha sade bir etkinlik olsaydı ikna olabilirdim. Ama aramızdaki tüm sınırları çoktan bulanıklaştırmış olsak da, bir nebze de olsa profesyonelliğimi korumam gerekiyordu.

En azından kamuoyu önünde.

Ona baktım. "Sana bir viski mi getireyim? Şampanya mı?"

Başını yavaşça sallarken bakışları öfkelenmişti. "Sonrasında ayık olmak istediğim planlarımız var. Yoksa sana hatırlatabilmem için bir tuvalet mi bulmalıyız?"

Evet.

Elbette ben öyle demedim. "Hayır. Hayır. Hatırlıyorum."

"Kahretsin." Derin bir iç çekti. "Şunu bir an önce bitirelim de eğlenceli şeylere geçelim."

Yüzüne yerleşen büyüleyici gülümsemeyi izledim. Gözlerini kıstıran ya da gözlerine ulaşan türden bir gülümseme değildi, ama yine de inkar edilemez derecede çekiciydi.

O, yıldızlarla dolu giriş kapısına doğru ilerlerken, ben de diğer herkes için ayrılmış alandan geçtim.

Binanın içi de dışı kadar nefes kesici ve gerçeküstüydü. Yuvarlak masalar ve sandalyeler, konser veya ödül töreni için muhteşem bir mekan olabilecek gibi görünen alanı dolduruyordu. Odanın kenarlarını çevreleyen iki uzun bar, en uçtaki devasa sahneye doğru uzanıyordu. Odanın dört bir yanına, göz alıcı bitkiler ve parıldayan aynalar da dahil olmak üzere, ince detaylarla süslenmiş dekorasyonlar yerleştirilmişti; bu aynalar bana Gilded'daki odayı hatırlattı.

Belki de Tripp'ten beni oraya götürmesini rica etmeliyim.

Kendimi hangi açılardan görebileceğimi düşündüm ve ürperdim.

Belki de değil.

Sahnenin tamamını kaplayan, sinema salonlarındaki normal ekranların en az iki katı büyüklüğünde bir ekran vardı. Enstrümantal müzik eşliğinde, Hullywod'un, menajerlerinin ve müşterilerinin fotoğraflarını gösteren bir slayt gösterisi oynatılıyordu. Tripp'in fotoğrafını görünce gülümsedim.

Ve gerçeğini görünce daha da geniş bir gülümseme belirdi yüzüme.

Gözleri bana değdiği anda odayı şöyle bir süzdü ve ardından bana doğru yöneldi. Yanıma vardığında başını yana çevirdi. "Tekila ve limon?"

Başımı sallayarak onun kendi sözlerini ona geri çevirdim. "Ayık kalmak istediğim planlarımız var. Yoksa hatırlatmaya mı ihtiyacın var?"

"Beni eğlenceyle tehdit etme. Seni hemen şimdi omzuma atarım."

Alkolden vazgeçtim ama biraz kafein için diyet kola sipariş ettim. Yoksa, Tripp'in Gilded'da bana sağladığı herhangi bir yüzeyde uyuyakalma ihtimalim oldukça yüksekti.

Ben içeceğimi, o da suyunu aldıktan sonra yana baktım. "Diğer asistanların yanına gidip yerimi alacağım."

"Hayır, benimle oturacaksın."

“Bunu konuşmuştuk efendim,” dedim usulca. Rollerimizi pekiştirmek için ona patron diye hitap etmeliydim ama ateşle oynamaktan kendimi alamadım.

Gri gözlerinde yansıyan ateşi gördüm. Omuzları geriye doğru düştü, üzerime doğru eğildi. "Doğru. Seni diğer asistanlarım gibi görüyorum ve işlerimi yapmana izin veriyorum. Odanın öbür ucunda olmasan, o işleri yapman daha kolay olmaz mı?"

Haklıydı.

Ona karşı çıkmak istemedim çünkü yanında olmak işimi daha iyi yapmamı sağlayacaktı. Ayrıca, diğer insanlarla kısa sohbetler etmektense onunla sessizce oturmak bana çok daha rahat hissettirecekti.

Hepimizin medya eğitimi yoktu ve onun itibarını zedeleyecek yanlış bir şey söylemek istemiyordum. Ayrıca Tripp'i beklerken başkalarından duyduğum o mütevazı övünmeleri veya şikayetleri daha fazla dinlemek de istemiyordum.

“Doğru.”

Beklenen direnişi göstermediğimi görünce kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Hadi gidip oturalım." Yaklaştı ama ellerini kendine sakladı. "Ama buradan erken çıkacağız. Çünkü saat gece yarısını vurduğunda, senin amına gömüleceğim. Ya da götüne. Hangisi olduğuna henüz karar vermedim. Ama dilimde senin tadıyla senin içinde olacağım."

Sanki bunu halk önünde söylemek akıl dışı bir şey değilmiş gibi çekip gitti.

Ben de öylece durup onu izledim ve tüm bu fikrin düşündüğümünden çok daha fazla hoşuma gittiğini fark ettim.

Beynimin tekrar çalışmaya başlaması çok uzun sürdü ve kimsenin onu duymadığından emin olmak için bakışlarımı etrafa savurdum. Ortam sakin görünüyordu, bu yüzden kısa adımlarım onun uzun adımlarına yetişmek için hızla ilerledi.

Öyle işte, değil mi?

İki kişi de bu oyunu oynayabilir.

Tehlikeli bir oyundu. Aptalca bir oyundu. Uygulamak için çok çalıştığım tüm kurallara ve sınırlara aykırı bir oyundu.

Ama bu, eğlenceli olmadığı anlamına gelmiyordu.

Masanın altında bacağını silkeledi.

Hızlı ama görünüşte masum bir kol dokunuşu.

Ayağımı onun ayağının yanına koydum.

Ona olabildiğince sık "Efendim" diye hitap ederken, yüz ifademi de zorla masum bir görüntüye büründürmeye çalıştım.

Bu sırada diğer ünlüler de yanına uğrayıp onunla konuşuyor, projeler hakkında sohbet ediyor ve onun dikkatini çekmediklerini fark etmiyor ya da umursamıyor gibiydiler.

Tony en uzun süre misafır kaldı ve ben de gizli şakalarımı bir kenara bırakıp profesyonel davrandım. Bu sırada etraftaki mezeleri kapıp, Tripp'in önüne sessizce küçük tabaklar koydum.

Peynir ağırlıklı olanları yemem için bana geri verdi.

Gergindim, ölmemiştim.

Tony'nin bir süre sonra ayrılıp etrafı gezeceğini düşünmüştüm ama ayrılmadı. EGOT ödüllü, Hullywood'un kuruluşundan beri orada olan bir aktör olarak, Isaac'i tanıtmak için duygusal bir konuşma yaptı ve olduğu yerde kaldı.

Ajans başkanının konuşması ise daha da iyiydi; minnettar ve neşeli bir üslupla, yirmi yıllık iş hayatlarında elde ettikleri başarılar için salondaki herkese teşekkür etti ve ardından (şaka yollu söylediği gibi) daha uzun yıllar boyunca başarılı olacaklarının sözünü verdi.

Tony'nin Tripp'e gönderdiği mesajlarda bahsettiği montajı oynattı ve yanılmamıştı.

Tripp'e çokça yer verildi.

Dikkatimi bir yandan ustaca kurgulanmış filmi izlerken, diğer yandan insanların filme verdikleri tepkileri gözlemledim. Bazıları benimle aynı

hayranlığı paylaşıyordu. Bazıları ise bir esnemeyle bayılacak gibiydi. Birkaç kişi de ekranda az görünmekten rahatsız olmuştu. Yakındaki bir yardımcı oyuncu, Tripp ekranda her göründüğünde ona dik dik bakıyordu, oysa bir saat önce patronumun kışını öpmüştü.

Klipte gülümsediğinde, güldüğünde veya ne gerekiyorsa onu yaptığında bakışlarım en sık Tripp'e kayıyordu. Kırgın ya da yapmacık değildi. Neşesi, filmlere olan sevgisi kadar gerçkti ve beklemediğim bir şekilde kalbime dokundu.

Ekranda görüldüğü sırada bana bakış şekli de aynı şekildeydi. Sanki tepkimi görmek istiyordu. Sanki bu onun için önemliydi.

Sanki bu onun için gerçekten bir anlam ifade ediyordu.

Keyfimi taklit etmeme gerek kalmadı. Onun küstah süper kahramandan havalı, sofistike bir casusa dönüşmesini izlemek inanılmazdı. Ama en iyisi, yakışıklı yüzünün psikotik bir saplantıyla çarpıldığı son anlarda geldi. Eski Aşkım hâlâ beynimin çok büyük bir kısmını işgal ettiğı için, kulübenin dışındaki sahneyi anında tanıdım. Ürkütücü bir şekilde mırıldandığı "Daha fazlası gelecek, aşkım," şok edici, dokunaklı, komik, yürek burkan ve ateşli montaj için mükemmel bir sondu.

Isaac, gecenin parti bölümünü başlatmak üzere tekrar sahneye çıktığında salon alkış tufanına tutuldu. O konuşurken, arkasında sessizce bir müzik grubu toplandı. Konuşmasını bitirir bitirmez müzik daha da yükseldi.

Gece böyle devam etti. İnsanlar dans ediyordu. Gülüşüyordu. İçki içiyordu. Hem de bol bol.

Tripp, videodan önce de popülerdi, ancak sonrasında popülaritesi katlandı. Sık sık ortaya çıkması, herkesin onunla arkadaş olunması gerektiğini anlamasını sağladı.

Bunu ağ kurmak için mi yoksa düşmanlarını yakın tutmak için mi yaptıkları ise bambaşka, yorucu bir meseleydi.

Ama iki yüzlü meslektaşlarından şaşırılmış ya da etkilenmiş gibi görünmüyordu. Hepsine aynı yüzeysel dostça tavrı sergiledi.

Ben de elimden geldiğince araya girip, ona bir çıkış yolu sağlayacak bir soru sormaya veya sözünü kesmeye çalıştım.

Gösterdiğim çaba karşılığında, onu kızdırmak ve dikkatini dağıtmak için kullandığım aynı ince dokunuşlarla ödüllendirildim.

Ama bunu ne kadar çok yaparsam, kendime o kadar çok işkence ediyordum. Bedenim huzursuzdu ve gizli sıyrıklardan daha fazlasını istiyordu. En azından karşılıklı bir yıkımdı.

Tripp bana bir bakış attıktan sonra koltuğunda kıpırdanarak pantolonunun sınırlarını zorlayan ereksiyonunu kısa bir anlığına gösterdiğinde bunu kesin olarak anladım. Kanıtı gizlemek için neredeyse hiç kıpırdamamıştı ki Isaac onun diğer tarafındaki koltuğa oturdu.

Birden susadığım için fırsatı değerlendirip içeceğimi tazeledim. Ayağa kalkalı daha yeni kalkmıştım ki eli uzanıp bileğimi yakaladı. Hemen bıraktı, ama bundan ya da benim ayakta durmamdan hiç memnun görünmüyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Bir içki daha alıyorum efendim." Isaac'ın soyadını hatırlamaya çalışırken ona gülümsedim. Aklıma bir şey gelmeyince, yıllardır süregelen alışkanlıktan dolayı kibar sözlerim kendiliğinden döküldü: "Harika bir konuşmaydı efendim. Bu büyük yıldönümünüz için tebrikler."

Yaşlı adam, muhtemelen önemsiz birinin fikrini umursamadan, kibarca teşekkür etti; ama tecrübesizliğinden dolayı bunu taklit etmeyi başardı.

Tripp ise umursamıştı. Ona söylediğim sözler karşısındaki öfkeli bakışı, diğer adama "efendim" dediğim anda kısılmış gözlerle dolu bir bakışa dönüştü. Tek bir bakışla hoşnutsuzluğunu belli etti.

Ve Gilded'da bir odaya kilitlendiğimiz anda, bunun en büyük yükünü benim çekeceğimi biliyordum.

Mümkün olduğunca bol su içmeliyim.

Sanırım buna ihtiyacım olacak.

İkisine de ifadesiz bir gülümsemeyle baktım, Isaac beni neredeyse tamamen görmezden gelince Tripp'e özür dileyen bir gülümsemeye dönüştü bu.

Ardından beklemek için bara doğru yöneldim.

Ve bekleyin.

Ve biraz daha bekleyin.

Araya girip çıkan tanınmış yüzlerden biri olmadığım için, iki suyu almak beklediğimden çok daha uzun sürdü. Sonunda suları aldığımında, duraklamadan önce masaya doğru geri dönmeye başladım.

Orada oturuyorduk.

Sağ?

Etrafıma bakındım, gerçekten de bizim masamız olduğunu doğruladım. Tripp'i görebilir miyim diye tekrar etrafa baktım.

Nereye gitti?

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

DÜZELTME. ÇOK SICAK VE ÇOK
DAĞINIK.

TRIPP

Cezamı çektim. İyi davrandım. Her zaman doğru şeyleri söyledim.

Greer'ı bulup buradan bir an önce uzaklaşacağım, böylece ödül olarak onunla birlikte olabileceğim.

Tony partideki her yönetmen ve yapımcıyla tanışmam için ısrar ettikten sonra, partiden uzakta, gizli bir banyoya girdim. Greer hakkındaki son düşüncem, penisim tamamen sertleşmeden önce işimi bitirmeye çalışırken neredeyse hedefimi bozuyordu. Ucuz atlattım.

Yüzümü buruşturarak, onu acı verici bir açıyla içeri soktum ve takım elbisemi düzelttim. Ellerimi yıkadım ve banyodan çıkıp dışarıdaki küçük oturma odasına girdim. Adımlarım yavaşlayarak durdu.

Kahretsin.

Artık yalnız değildim.

Sarışın bir kadın, beklenti dolu bakışlarıyla beni süzüyordu; bu kesintiye şaşırmış gibi görünmüyordu. Ayaklarının dibinde diz çökmüş kızıl saçlı kadının saçlarını tutuyordu, böylece arkadaşı önündeki masada duran ince kokain çizgisini çekebiliyordu.

İşini bitirdikten sonra burnunu oynattı ve bana gülümsedi. "Dışarıda çok sıkılmış görünüyorsun, yakışıklı."

Öyleydim, ama sadece Greer'le yalnız kalmayı tercih ettiğim için.

Nazik bir reddi nasıl karşılayacağımı bildiğim için, içten gelmeyen bir gülümsemeyi zoraki bir şekilde takındım. "Yok canım, harika bir parti. Hepimiz tekrar gitmeliyiz."

Sarışın kız, kızıl saçlı kızın saçını çekiştirerek, "Burada kendi partimizi verebilecekken neden böyle yapalım ki?" dedi.

"Çok daha eğlenceli olurdu." Kızıl saçlının elleri sarışının çıplak bacağına yukarı doğru kayarak kısa eteğinin altına ulaştı. "İstersen hızlıca da halledebiliriz."

İkisi de tipik Los Angeles tarzında çekiciydi. Birkaç ay önce olsaydı, tekliflerini kabul edebilirdim. Ama bu Greer'den önceydi.

İsimsiz, duygusal birliktelikler cazibesini yitirmişti. Aynaya bakıp kendime bakabilmek hoşuma gidiyordu. Boşaldıktan sonra midemdeki boşluğu dolduran şeyin pişmanlık ve tiksinti olmaması hoşuma gidiyordu. Bu, mümkün olduğunu bilmediğim türden bir mutluluktu.

Ve sadece beynim değil, vücudum da cinsel ilişkiye karşıydı. Onlarla kısa bir süre bile olsa birlikte olmak, ereksiyonumu kaybetmeme yetiyordu.

"Kapıyı açıyorum," diye uyardım, tüm samimiyet maskesini düşürerek. Reddetmemden dolayı beni eleştirmek istiyorlarsa, buyursunlar.

Uyarımı, daha da ileri gitmelerini istediğim şekilde yanlış anladılar. Ve bunu seve seve yaptılar, dikkat etmediğim daha fazla saçmalık sundular. Sonunda kalmam için yaramaz bir teşvik aramadığımı ve kelimenin tam anlamıyla arkalarından kilitledikleri kapıyı açtığımı anladıklarında, kızıl saçlı olan kokain dolu poşeti saklamak için acele etti.

Aceleyle yapıldı ve başarısız oldu, çünkü masanın üzerine komik bir beyaz duman bulutu halinde yayıldı.

Kaba bir hareketti ama kapıyı açarken güldüm.

Ve sonra, şaşkın Greer aniden durunca kahkaham boğazımda düğümlendi. Geniş gözleri, gülümseyen yüzümden arkamdaki, sanki softcore bir porno filmi çekiyorlarmış gibi duran iki kadına kaydı. Sonra bakışları çok açık bir şekilde pantolonumun ön kısmına indi ve aklım onda olduğu sırada daha önce gelmediği için minnettar oldum.

“Kahretsin,” diye mırıldandım. Muhtemelen ağzımdan çıkabilecek en aptalca şeydi çünkü suçlu olmadığım halde suçlu gibi görünmeme neden oldu. Üstelik aklım bile kurcalamamıştı.

Ama durumun nasıl görüldüğünü biliyordum. Greer'ın güven sorunları olduğunu, kendi hatamdan kaynaklanan bir itibara sahip olduğumu biliyordum.

Tahmin ettiğim gibi, tek kelimem onu donmuş halinden çıkarmaya yetti. Benim aksime, o hiç tereddüt etmeden koridorda hızla koşmaya başladı.

Gidişini izledim, panik beni hareketsiz bırakmıştı, ne yapacağımı anlamaya çalışıyordum. Onu geri sürükleyip kadınlara hiçbir şey olmadığını söylettirebilirdim.

Ama yalan söyleyip bir şeylerin olduğunu iddia edebilirler ve bu da durumu kötüden daha da berbat hale getirebilir.

Ona biraz alan tanıyabilirdim, ama bunun başıma bela açacağını bildiğim için bu fikri hemen bir kenara bıraktım.

Ya da eğer gitmeye kalkarsa peşinden koşup onu yere serebilirim.

O seçeneği tercih ettim.

“Güzel, yine yalnızız. Şimdi kapıyı kilitle, bu sandalyelerin ne kadar sağlam olduğunu test edelim... Dur. Nereye gidiyorsun?” diye seslendi kadınlardan biri –hangisi olduğuna bakmadım, umurumda da değildi– ben uzaklaşırken.

Greer'ın çoktan çıkışta olmasını bekliyordum. Onunla konuşmaya zorlama planımı uygulamaya koyacaktım, ne tür bir olay çıkardığım umurumda bile değildi. Ama koridorun sonuna doğru köşeyi döndüğümde, orada duruyordu.

Beklemek.

"Göründüğü gibi değildi," diye patladım. Sesli söylediğimde de kafamda olduğu kadar klişe geliyordu ama gerçek buydu.

Yüz ifadesi tarafsız değildi. Tamamen ifadesizdi. Ne öfke, ne incinme, ne de herhangi bir duygu belirtisi vardı. Sesi de aynı derecede robotikti. "Bir şey yaptın mı?"

“Hayır. Kesinlikle hayır. O kadınların kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok ___”

"Onları umursamıyorum," dedi ve kahretsin, o an çok kötü oldu.

Onun incinmesini istemiyordum, gerçekten istemiyordum. Ama başkasıyla birlikte olsam bile onun umursayacağını istiyordum, çünkü ben onun başkasıyla birlikte olsam kesinlikle umursardım. Ama o umursamadı.

Başka kadınlarla cinsel içerikli mesajlaşıyor olsaydım, hayır.

Eğer ondan gizlice uzaklaşıp banyoda birlikte olmak için plan yapıyorsam, hayır.

Sesi neredeyse fısıltıdan ibaretti, bakışları etrafta dolaşarak hâlâ yalnız olup olmadığımızdan emin olmaya çalışıyordu. "Uyuşturucu kullandınız mı?"

Durum farklı olsaydı, sanki bir cesaret gösterisi videosu çekiyormuş gibi konuşmasını çok tatlı bulurdum.

“Hayır.” Gözlerimin içine dik dik bakıp yalan söylediğime dair işaretler arar gibi gözbebeklerimi incelercesine, “Son zamanlarda neredeyse hiç alkol almadım. Banyoda gizemli bir uyuşturucu kullanmıyorum,” diye belirttim.

Bu sözler onu etkilemiş gibiydi, sessizce düşündü. Yavaşça başını salladı ama rahatlamadı. Zorlukla yutkunurken narin boğazı kasıldı. "Biliyorum, hayatınız benimkinden çok farklı ve bu tür şeyler sizin dünyanızda normal. Ama ben uyuşturucuya karşıyım. Çok fazla hayatı mahvetti ve ben onun etrafında olamam."

"Sorun değil, çünkü ben bunu yapmıyorum."

Bana inanmış gibi görünmüyordu.

“Bunu hiç yapmadığımı söylemiyorum. Yaptım. Ama bir süredir yapmıyorum.”

Sizinle tanıştığımdan beri değil.

Hayatıma girdiğinden beri, içimde doldurmaya çalıştığım o boşluk kalmadı. Bir şeyler hissetme umuduyla içki içerek veya uyuşturucu çekerek gidermeye çalıştığım bir uyuşukluk da yoktu.

Ama reddedilmenin midemi bir dümen gibi tırmalaması karşısında, biraz uyuşukluk hissetmeyi tercih ederdim.

“Peki, ben senin için çalışırken bunu yapmayacaksın, değil mi?” Yüzünü buruşturdu. “Ya da en azından ben seninleyken?”

“Kesinlikle hayır.”

Daha fazla direniş veya şüphecilik bekliyordum. Hatta doğru söylediğimi doğrulaması için idrarımı bir kaba koymaya bile hazırdım.

Ama sonunda omuzları gevşedi ve başını salladı. "Pekala, güzel."

Bu gecede iyi olan çok az şey vardı.

"Hadi buradan defolup gidelim," diye mırıldandım ve Hank'e mesaj atmak için telefonumu çıkardım.

Dışarı çıktığımızda, o zaten güvenli alana park etmiş ve açık arka kapının önünde duruyordu. Greer'in beline dokunarak içeri girmesine yardım ettim, sonra da diğer taraftan araca bindim.

Hank kapımı açmak için aceleyle yanıma gelmeye çalıştı ama ben yerime oturduğumda sadece başını salladı. Sürücü koltuğuna oturdu. "Hala Golden'a mı gidiyorsun?"

Oraya gitmek—teknik olarak Gilded'a, ama Hank bunu bilmiyordu—akıllıca olurdu. Kaburgalarımın kırılacakmış gibi hissettiren ağrıyı atlatabilirdim. Greer'in tatlı poposunu cezalandırabilir, hislerim karşılık bulmasa bile onun güvenine sahip olduğumu kendime hatırlatabilirdim.

Onun bedeni.

Onun başvurusu.

Ama o bilinçaltındayken, kafasında herhangi biri olabilirdim. Ben sadece doğru zamanda doğru sapkınlık kulübünde bulunup onu bu dünyaya tanıtan şanslı bir heriftim. Beni kendisi aramadı. Aslında, benim istediğim gibi aramadı.

Ben, stres atma ve zevk alma aracıydım.

Bundan daha fazlasını umursadığından emin değildim.

Bu bir yalandı. Onun öyle yapmadığını biliyordum. Bana o lanet koridorda söylemişti zaten.

“Hayır,” diye yanıtladım. “Lütfen eve.”

Görmezden geldiğim sorgulayıcı bir bakış dışında Greer itiraz etmedi. Ayrıca hayal kırıklığına uğramış da görünmüyordu. Bu durum gerginliği biraz azalttı, ama yeterli olmadı.

Yolculuk boyunca yeni en iyi arkadaşı Hank ile sohbet etti, Darren'ı ve taşınacakları yeni evi sordu.

Kendimi toparlamak için zamanı kullanmaya çalıştım, ama içimde bir huzursuzluk hep vardı.

Evime vardığımızda, resmen kendimden geçmişim.

Arabadan inmesine yardım etmeye başladım ama çok uzun süreceğine karar verdim. Bunun yerine onu kucağıma aldım ve o da Hank'e veda ederken kahkaha attı. Sesinde hala neşeli bir eğlence vardı ve "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Gece yarısına yaklaşıyor."

Geliştirilmiş güvenlik sisteminden dikkatimi dağıtıp onun memnun gülümsemesini gördüm. "Ah."

Sistemi yeniden devreye sokup, merdivenlerden yukarı çıkarken onu sıkıca tutmaya devam ettim ve yatak odama varana kadar durmadım. Işığı açtım, ancak o zaman onu ayaklarının üzerine bıraktım ki, bütün gece yapmayı çok istediğim gibi onu öpebileyim.

Onun karşılıklı çaresizliği, titreyen elleri beni soyup bana dokunmaya yönelirken gerginliği biraz daha azalttı.

Ben de aynısını yaptım, sırtındaki fermuarı sertçe açtım. Kumaşın yırtılma sesi havayı yarıp geçti ve ben de ağzımı zorla açtım. "Kahretsın."

"Önemli değil," diye aceleyle söyledi, ardından parmaklarını saçlarıma geçirip beni kendine doğru çekti.

Giysilerimizin geri kalanını aceleyle çıkardım, onu yatağa doğru iterken arkamda bir iz bıraktı. Elimle kalçasının altına ve bacaklarının arasına uzanıp onu tekrar kaldırdım. Onu yatağa yatırırken bacakları bana dolandı ve bedenini kendi bedenimle örttüm.

Onun tadını istiyordum. Tatlılığı çeneme damlayana ve o da durmam için yalvarana kadar onu yemek istiyordum. Ama altımda kıpırdanıp vajinasını penisime sürttüğünde, kendimi geri çekmeye zorlayamadım.

Henüz değil.

Ona sürtünerek tatlı işkenceye karşılık verdim. Piercingim klitorisine her değdiğinde nefesi kesiliyordu. Meme ucunu okşadıkça her titrek nefes alış daha da düzensizleşti. Gereğinden fazla sıktım ve Greer öpüşmenin içine çılgılık attı. Ama geri çekilmedi. Kendini elime itti, sessizce daha fazlasını yalvarıyordu. Elimi ve ağzımı geri çektiğimde, sertleşmiş penisimi klitorisine sürterken bile ona nazıkçe dokunup öptüğümde, sessiz olmayan bir yalvarış daha ekledi.

"Lütfen efendim."

Donakaldım. Her zamankinden daha çok, onun adımı söylemesini duymaya ihtiyacım vardı. "Ne dedin?"

"İçimde olduğun zaman Tripp'sin." diye mırıldandı. "Ama şu anda içimde değilsin."

"Bu gece başka birine de 'efendim' diye hitap ettin," diye dişlerimi sıktım.

"Kazara."

Başımı göğsüne eğdim ve iz bırakacak kadar sertçe ısırdım. Her yerine daha fazla ısırık atmak istedim. Herkesin görmesini istedim. Dahası, onun için birer hatıra olmalarını istedim.

O benimkisiydi.

Kendisi öyle düşünmese bile.

Henüz bunun farkında olmasa bile.

“Bunun bir daha olmasına izin verme. Anladın mı?” Kendimi durduramadım ve diğer göğsüne de bir tane daha ekledim, sonra vücudunun aşağısına doğru devam ettim. Onu yavaş yavaş tahrik edip altımda inleyen bir hale getirmeyi amaçlamıştım, ama dilimin vajinasına ilk dokunuşunda kendimi kaybettim.

Kontrolü kaybettim.

Elimi kalçasının altına zorla sokarak, daha fazla erişim sağlamak için pelvisini eğdim ve açgözlü bir arzuyla yemeye başladım. Bacakları içgüdüsel olarak kapanmaya çalıştı, ama saldırıdan kaçmaya mı yoksa beni daha da yakın tutmaya mı çalıştığından emin değildim. Tüm hareketi sadece uyluklarını başımın yan tarafına bastırdığı için, bunun pek bir önemi yoktu.

Hiçbir yere gitmiyordum.

Bir parmağımı içine soktum. Sonra bir diğerini, dişlerimi ve dilimi klitorisine odaklayarak. Çok geçmeden parmaklarımın etrafında kasıldı ve "Tripp" diye bağırdı.

Bu, içimde derin bir rahatlama sağladı.

Bundan daha fazlasını istedim.

Geri adım atmadım. Ne kaçmaya çalıştığında, ne sızlandığında, ne de tehdit ettiğinde.

Onun ikinci boşalmasının tadı ağzımı doldurana ve sıvıları yüzümü kaplayana kadar acımasız yoğunluğu korudum.

Kalçasını sıkıca tutarak vücudunun üzerinde hareket ettim, sonra yuvarlanıp onu da yanımda götürdüm. Vajinası hâlâ artçı şoklarla seğiriyordu, ben de sert bir hamleyle onu doldurmak için yukarı doğru fırladım. Tüm irademi kullandım ama kendimi hareketsiz kalmaya zorladım.

"Üzerime bin," diye sertçe emrettim.

Hiç tereddüt etmedi.

Kalçalarını döndürerek pozisyonunu bulmaya çalışırken kontrolümü test etti. Sonra hareket etti. Sallandı. Zıpladı. İhtiyaç duyduğu klitorisine baskı uygulamak için aşağı doğru sürtündü. Ona baskı vermek için baş parmağımı

hareket ettirdim ama o benim uzunluğum üzerinde kendini becerirken ben de hareketsiz kaldım.

Göz kapakları kapanmaya başlayınca, elimi çekip kalçasından tutarak onu sakinleştirdim. "Gözlerini aç."

Çok çaba gerektirmiş gibi görünüyordu ama benim uslu kızım itaat etti.

Tekrar dikkatimi klitorisine odaklayarak, o ritmini yeniden bulana kadar göz temasını sürdürdüm.

Onun benden zevk almasını istedim.

Ve onun, altında kimin olduğunu bilmesini istedim.

Birkaç dakika sonra hareketleri daha da düzensizleşti. Hızlandı. Her hızlı sıçramayla birlikte hafif inlemeleri daha da yükseldi.

Her olumlu film eleştirisi. Hakkımda yazılan her övgü dolu yazı. Her ayakta alkış, hayran çılgılığı veya onay kükremesi.

Bunların hiçbiri, onu her inlediğimde içimde kabaran gururun yanına bile yaklaşamazdı.

Her seferinde onu orgazma ulaştırdım.

Bana daha sıkı sarıldı ve yalvarırken sesi boğuk bir feryat gibiydi: "Lütfen, Tripp. Lütfen."

Neye ihtiyacı olduğunu bildiğim için kalçalarından tuttum ve kontrolü ele aldım. İhtiyaç duyduğu amansız tempoyu koruyarak onu penisimin üzerinde yukarı aşağı kaydırdım.

Başını öne eğdi, odaklanmamış gözleri benimkilerle buluştu. Dudaklarının kenarı, "Tripp" diye fısıldamadan hemen önce, yumuşak, son derece seksi bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

Onun orgazmı.

O ses tonuyla benim adımlı.

O lanet olası gülümseme.

Dayanmak istesem bile imkansızdı. O kadar sert boşaldım ki görüşüm daraldı, önce onu doldurdum, sonra da derinlere yerleştirdim.

Greer, üzerime eğilip başını öne eğdiğinde elleri göğsüme gitti, nefes alışverişleri benimkiler kadar zordu. Üzerimden kalkmaya çalıştığında, onu biraz daha yerinde tutmak için parmak uçlarımla göğsüme bastırdım.

Uykulu ve sersemlemiş ama mutlu bir şekilde bana gülümsedi. Bu da bir nebze olsun içimi rahatlattı.

Bakışları komodine kaydıktan sonra gülümsemesi kahkahaya dönüştü. "Yeni yılınız kutlu olsun."

Bakınca saatin gece yarısını biraz geçtiğini gördüm.

Bu da demek oluyor ki, yıla, yılın devam etmesini istediğim şekilde başladım.

Greer'de.

Greer ile birlikte.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

HERKESİN MERAK ETTİĞİ
SORUYU SORUYORUZ... NEPO
BABY'NİN YENİ GÜNÜN KADINI
KİM?
GREER

Daha sık eve gelmem gerekiyor gerçekten.

Yüzümü buruşturup öğürmeye çalışarak, buzdolabındaki bozulmuş meyveleri aceleyle çöpe attım. Neyse ki çok fazla yoktu; Tripp, Noel arifesinde saklandığımızda az miktardaki meyve stoğumu neredeyse tamamen tüketmişti. Ama bir haftadır evde olmadığım için, geriye kalanlar da bozulmuştu.

Ötesi döndü.

Fermente edilmiş olduğundan oldukça emindim.

Maddie'nin görüşmek istemesine minnettar kaldım. Yoksa eve dönmem bir hafta daha sürebilirdi.

Bundan sonra nasıl koktuğunu hayal bile edemiyorum.

Buzdolabını dumanlar başım ağrıyana kadar iyice ilaçladıktan sonra, çöpleri -bez de dahil- poşete koyup dışarıdaki çöp konteynerine götürdüm. Daireme döndüğümde Maddie'nin elinde telefonla dışarıda beklediğini gördüm.

Telefonu kenara çekti ve beni görünce ekrana dokundu. "İşte buradasın. Tripp'in seni bir yerlere bağladığını sanmıştım."

Komşum tam salona adımını attığı sırada elbette bunu söylüyor.

"Aynı şeyi Easton için de söyleyebilirim," dedim ben de aynı şekilde yüksek sesle. Eğer o binamızda benim için ortamı rahatsız ediyorsa, ben de aynı şekilde karşılık verecektim.

Aslında bir bakıma haklıydı. Eğer öğleden sonra antrenörüyle randevusu olmasaydı, beni kalmaya ikna etmeye çalışacağından emindim. Ve bu başarısız olunca da peşimden gelirdi.

O tek açgözlü adam değildi, çünkü Maddie aşağıya doğru işaret ederken gülümsedi. "Açık konuşalım. Easton dairemde beni bekliyor."

Sevgilisi aşağıda beklerken en son evime geldiği zamanı düşününce, iyi ruh halim çürümüş meyveden daha da kötüleşti. Zaten bulantı olan midem, onları eve alırken alt üst oldu. Kapıyı arkamızdan kapatmadan önce, "Ne oldu?" diye sordum.

Anında anlayış ifadesiyle yüzü yumuşadı. "Önemli değil. Bu iyi bir ziyaret, söz veriyorum."

"Tanrıya şükür. Sanırım daha fazla drama kaldıramazdım."

"Neden? Bir şey mi oldu?"

"Hayır, tam tersi. Annem şu anda Floransa'da ve sonunda keyifli vakit geçiriyor gibi görünüyor, ben de babamı ziyaret ettim."

Abartılı bir şekilde "Eyvah!" ifadesi takındı. "Nasıl geçti?"

"Dürüst olmak gerekirse, düşündüğümden daha iyiydi." Ona ziyaretimin özetini verdim ama hukuki konulara hiç değinmedim. Bunların nasıl işlediğinden emin değildim ve herhangi bir anlaşmayı riske atmak istemiyordum. Maddie sormadı, ama eminim merak ediyordu çünkü ailesi onun kötü kararlarından etkilenmişti.

Ancak tereddütle de olsa, "Şey, nerede kalıyor?" diye sordu. Ona küçük dairesinden bahsettiğimde, mutfak tezgahına yaslandı; yapmacık bir kayıtsızlık örneği idi bu. "Ve orada yalnız mı yaşıyor?"

"Gloria yok," diye teyit ettim. "İnanın bana, onun herhangi bir izini aradım."

"Köşede sivri şapka ve süpürge yok mu?"

“Kükürt tozu diye düşünüyordum. Şeytanların geride bıraktığı şey bu değil mi?” diye elini arkaya doğru uzattım. “Neyse, size içecek bir şey ikram edebilir miyim? Musluk suyum var, hem de musluk suyu.”

"Tekila yok mu?"

“Şişem kırıldı,” dedim ama yanaklarımda beliren sıcaklık sözlerimden daha fazlasını anlatıyordu. Onun anlamlı gülümsemesine başımı salladım ve konuyu tekrar ele aldım. “Neden? Bu içki gerektiren bir ziyaret mi? Çünkü az önce attığım bozulmuş meyveyi gidip alabilirim. Eminim ki şu an şarapla içilebilir.”

“Ben almayacağım. Bu da buranın neden steril bir hastane gibi koktuğunu açıklıyor. Ama hayır, sorun değil. İçki kutlama amaçlı olacak türden.” Derin bir nefes aldı. “Easton'la birlikte yaşamaya başlıyorum.”

"Tamam aşkım."

Omuzları düştü. "Biraz şok bekliyordum. Biraz heyecan. En azından biraz gösteriş."

“Vay canına. Şoktayım. Ama aynı zamanda heyecan da duyuyorum.” Yarım yamalak caz el hareketleri ekledim. “Şimdi daha iyi mi?”

Koluma vurdu ve gülümsememi kaybettim.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle onu sıkıca kollarıma aldım ve "Senin adına gerçekten çok mutluyum." dedim.

“İşte bu daha iyi. Wren'in benim itaatkarlığımla ilgili açıklamalarımın tamamen etkilenmemiş olması zaten yeterince kötüydü. Eğer bundan heyecanlanmasaydın, yeni arkadaşlar bulacaktım.”

“Çok kötü. Bizimle baş başasın.” Onu serbest bıraktım ve tekilanın vereceği o özel etkiyi vermeyen iki musluk suyunu düzeltiltim. “Bu arada, melek gibi sapıgımızdan son zamanlarda haber aldın mı?”

Maddie'nin yüzündeki neşenin bir kısmı kayboldu. "Hayır. Noel arifesinde ikimiz de evde olduğumuzda bir araya gelmekten bahsettik ama olmadı. İyi olduğunu ama meşgul olduğunu söyledi."

Bana mesaj attığında tam olarak bu kelimeleri kullanmış olması beni tedirgin etti. "Biraz endişelenmeye başladım. Çok stres altında ve işler iyi gitmiyorsa... Ya da belki de çocuklarla çalışmak düşündüğü kadar kolay değilmiş."

"Bahsettiğimiz kişi Wren. Gökkuşağı ve güneş ışığı gibi neşeli Wren. Bir sorun olsa bize söylerdi. Hepimiz okul, erkekler ve iş hayatıyla meşguldük. Büyümenin bir parçası bu."

"Ah, istemiyorum. Vazgeçme seçeneğim var mı?"

Güldü. "Gerçekten mi? Sen mi? Dördüncü sınıftan beri yetişkinsin, o zamanlar üçümüzün harçlıklarımızı akıllıca biriktirmemiz için hesap tablosu bütçeleri hazırlıyordun."

"Hiç kullanmadığınız şey."

"Çünkü hiç para biriktirmedim. O diyet kolalar ve meyveli atıştırmalıklar kendi kendine alınmayacaktı." Bir yudum su içti. "Neyse, dönemler arasındaki boşluk, zamanın insan yapımı bir kavram olduğu bir dönemde, zaten kanunsuz bir tatil telaşıyla dolu. Dersler yeniden başlayınca, rutinlerimize ve kahvaltılarımıza geri döneceğiz."

"Yine de onunla iletişime geçeceğim," dedim.

"Ben de öyle yapacağım."

"Doğru. Çünkü paylaşmak istediğiniz büyük ve heyecan verici haberleriniz var."

Onun zaman çizelgesi hakkında biraz daha konuştuk. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Easton onu evine yerleştirmek için ışık hızında çalışıyordu. Nakliye şirketi ve temizlik şirketi birkaç gün içinde orada olacaktı ve bu arada, isteklerini gerçekten dinleyen bir dekoratör sayesinde evine biraz canlılık katıyordu.

Evet.

Onlar.

"Oranın bu haliyle taşınamazdım." Maddie kolunu gözlerinin üzerine attı. "Her yer beyazdı. Göz kamaştırıcıydı."

Tripp'in evini düşündüm. O havalı raf duvarı gerçekten fark yaratmıştı. Birkaç parça daha olsa daha iyi olacağına bahse giriyordum.

"Her şey yolunda giderse ve onu tavsiye ederseniz, dekoratörün adını bana iletin," dedim.

Sade ve nötr daireme dikkatlice bir bakış attı. Tamam. Sıkıcı. Biraz kişiliği vardı ama bu benim kişiliğimdi. Benim kişiliğim de sıkıcıydı. Muhtemelen benim de söyleyecek pek bir şeyim yoktu.

"Tripp için," diye açıkladım.

"Easton ona zaten bu ismi vermişti."

Bu bilginin asistan olarak görevlerim arasında olduğundan oldukça emin olduğum için, onu edinmeyi aklıma not ettim.

Wren'i kaçırmak zorunda kalsak bile, kahvaltı için bir araya gelmeye söz verdikten sonra Maddie, dairesini toplamaya devam etti.

O gittikten sonra bir süre kapıya baktım, yüzümde bir gülümseme vardı.

Aslında bir erkekle birlikte yaşamaya başlıyor. Ve her zaman yalnız olmaktan mutlu olmasına rağmen, hiç de panik yapmıyor.

Muhtemelen Wren'in Chris'le aynı eve taşınması çok uzun sürmeyecek; hatta belki de zaten taşınmıştır bile.

Ve ben...

Olayları çözmeye çalışıyorum.

O son kısmı daha sonra halletmek üzere bir kenara bırakıp, telefonumu alarak üçüncü arkadaşımıza Pazar günkü planı, tehdit de dahil olmak üzere, bildirdim.

Ama telefonumu kontrol ettiğimde her şeyde aksaklıklar vardı. Bir uygulamayı açmadan önce hemen donuyordu.

Bildirim bombardımanını kapatmak için ayarlara girebilmek için defalarca yeniden başlatmam gerekti. Buna rağmen her şey yavaş çalışıyordu.

Tripp'in hesaplarında yanlışlıkla oturum açık mı kaldı acaba?

Genellikle sosyal medya işlerini onun telefonundan hallediyordum çünkü doğrulanmış hesap ayarları, telefonumu kelimenin tam anlamıyla dokunulduğunda sıcak hale getiren bildirim selini engelliyordu. Ama birkaç kez kendi cihazımdan giriş yapıp hızlıca bazı işler halletmişim.

Bir yerlerde bir sorun olduğunu tahmin ederek önce TikTok'u açtım ve binlerce yeni takipçi gördüm.

Evet, ben Tripp.

Ama kendi profilime geri dönmek için profil sayfasına gittiğimde Tripp olmadığını gördüm.

Ben bendim.

Benim halim, ama bir sürü takipçim ve etiketim var.

Dün geceki etkinlikten olmalı.

İnsanlar gerçekten de bir ünlünün rastgele asistanını takip eder mi?

Kimi kandırıyorum ki?

Elbette, yapıyorlar.

Ancak onları sıkıcı bir sürpriz bekliyordu. Brunch, yoga, yürüyüşler hakkında paylaşımlar yapmışım. Tripp'in evinde ya da yakınlarında kendi hesabım için hiç video kaydetmemişim, bu yüzden sayfamı didik didik arasalar bile ondan hiçbir iz bulamayacaklardı.

Menü çubuğunda bir sürü daha bildirim balonu belirdi ve merakım ağır bastı. Birine tıkladım.

Hayır.

Bu, arka planda benim olduğum patronumun videosu değildi.

Bana kur yapmak için yanıma geldiği zamandı.

Kameraların görüş alanının dışında olduğumuzu sanıyordum. Dahası, sadece konuşuyormuşuz gibi görünüyordu. Bunun neden bu kadar dikkat çektiğini anlamadım.

Eğer Tripp'in söylediği o iğrenç ama tatlı sözleri bir şekilde duyamazlarsa...

Sesi açmak için acele ederken telefonumu neredeyse düşürüyordum. Sadece eklenen müzikti, etkinliğin arka planındaki karmaşa değildi. Dudak okuyabilen biri olsa bile, ağızlarımızı yeterince görebilmek için açığı yanılttı.

Açığı genel olarak yanılttı.

Eğer bu basın tarafından geliyor olsaydı, videoda Tripp'in sırtı görünmeliydi. Ama bizim taraflarımız görünüyordu.

İzlerken, yorum ve beğeni sayıları hızla arttı. Birer ikişer değil, yüzlerce.

Kendimi durduramadan yorum butonuna tıkladım.

•*Kim bu?*

•*Bu onun yeni asistanı mı?*

•*Yakışıklı çocuğu daha çok beğenmiştim. Nerede o?*

•*Neden ona öyle dokunuyor?*

•*Eğer o onun asistanıysa, ben de bir asistan arıyorum. Onun yapabileceği büyük bir işim var.*

•*Kullanıcı adı GreerMoves. Ne kadar aptalca bir isim.*

Yani, haksız değillerdi. Yürüyüş ve yoga neredeyse tek hobilerim olduğu için bu ismi seçmişim ama aptalca olduğunu ben bile biliyordum.

•*Keşke o benim adamımdan uzaklaşsa.*

•*İğrenç, gerçek adı daha da kötü. Greer nasıl bir isim? Greer Moore ise mezarlık gibi geliyor kulağa. Ya da belki de ağır bir kangren vakası.*

•*Evet, onu çok daha AZ görmek istiyorum, Moore'u değil.*

•*Daha ne kadar azını görebilirdin ki? O bir sopa gibi. Birlikte olmaları imkansız. Onun kadınları her zaman daha etli oluyor. O bir erkek, kemik isteyen bir köpek değil.*

- O çirkin elbise de ona hiç yakışmıyor. Kırmızı halıda Tripp Carter ile birlikte. Biraz özen göstermesini beklerdiniz.
- Bu bile onun sadece bir çalışan olduğunun kanıtı. Ve muhtemelen uzun süre burada kalmayacak. En azından yakışıklı çocuk eğleneliydi. Onları The Sign'da birlikte eğlenirken gördüm. Kadın pek de güzel değil ve eğleneli de değil. Sanki adama ölümüne ders verecekmiş gibi duruyor.
- Değil mi? Şu göz devirmeyi gördün mü? 1) Hangi tür çalışan patronuna göz devirir? İşten kovulmuş bir çalışan. Ve 2) Tripp Carter'a göz devirecek kadar deli kim olabilir? Bana gökyüzünün yeşil olduğunu söylese bile, gülümser ve başımı sallardım.
- Onun bileğine dokunması profesyonel bir ilişkiyi yansıtmıyor bence...
- Belki de kadının nabzının olup olmadığını gizlice kontrol ediyordu.

Böylece devam ettiler. Her övgü dolu yorumun -ya da en azından tarafsız olanın- karşısında, beni yerden yere vuran iki yorum vardı.

Saçlarım.

Yüzüm.

Bedenim.

Geçmişte Tripp'le adı anılan modeller ve ünlü oyuncularla benim karşılaştırma fotoğraflarım vardı.

Ve çok da geçmiş olmayanlar.

Çünkü sosyal medyada gezinirken gördüğüm videoların birçoğunda onu Hullywood partisinde ve tanımadığım başka yerlerde başka kadınlarla birlikte görüyordum. Açıkça cinsel ya da flörtöz bir şey yoktu, ancak doğru açı ve dedikoducu bir altyazıyla kötü görünüyordu.

Ama en çok etiketlendiğim fotoğraf slayt gösterisi kadar kötü görünen hiçbir şey yoktu.

İlk resimde Tripp'in banyoya girdiği görülüyordu.

Ekranı kaydardım, ne göreceğimi zaten biliyordum.

Tahmin ettiğim gibi, sırada onun ardından içeri giren iki kadın vardı.

Görüntünün her köşesini yakınlaştırdım, hatta duvardaki aynadaki yansımayı bile görmeye çalıştım.

Tripp'in fotoğrafında onlardan hiçbir iz yoktu, onların fotoğrafında da ondan. Kimsenin bildiği kadarıyla, fotoğraflar farklı zamanlarda çekilmiş olabilirdi.

Cehennem, farklı yıllarda.

Ama bunun bir önemi yoktu. Herkes, fotoğraflarda sanki gözlerimizin önünde Cirque du Soleil tarzı bir üçlü ilişki yaşanıyormuş gibi, ince grafen kanıtlarına atladı.

- *Ahhh GreerMoves, adamını kapsan iyi olur.*
- *Zaten onun sevgilisini kaptılar.*
- *Beni de alabilirler. Kahretsın.*
- *İşte bu yüzden Hollywood aşk filmlerine hiç önem vermiyorum. Hepsi sahte. Çok tatlı ve çekici görünebilir ama o da diğerleri gibi bir aldatıcı.*
- *Doğrusu, onun aldatan biri olduğunu düşünmüyorum çünkü o diğer kadınla birlikte olduğunu sanmıyorum. O, o kadının seviyesinin çok üstünde.*
- *Peki ya aldatıyorsa, kim onu suçlayabilir ki? Eğer o kadar çok kadını elde edebilseydim, sikim işlevini yitirene kadar evlenmezdim.*

Uygulamadan çıktım ve telefonumu yere fırlattım. Hesabımı devre dışı bırakmalıydım. Akıllıca olan buydu. Ama ona dokunma düşüncesi bile beni dehşete düşürdü.

İnsanlar acımasızdı. Bunu biliyordum. Diğer yorum bölümlerinde de görmüştüm.

Ama bana yöneltilen bu acımasız eleştirilerin beni ne kadar yıpratacağına hazırlıklı değildim. Hem de ne için? O kısa videoda gösterilenlerden daha fazlasını bilmiyorlardı zaten. O videoda da neredeyse hiçbir şey yoktu. Öpüşme yoktu. Gerçek bir dokunma yoktu. Sanki platonik bir çalışanmışım gibi görünüyordu ve yine de beni yerle bir ettiler.

Telefonum çaldı ve Tripp'in her şeyi düzeltecek sihirli bir yöntemle arıyor olmasını umarak telefonu kaptım.

Öyle değildi.

Bilinmeyen numarayı tereddütle cevapladım, çünkü hâlâ onunla ilgili bir şey olabilirdi.

Geçen seferden ders almalıydım.

"Greer," dedi Josh ben daha selam vermeden.

Telefonu kapattım ve geçen seferkinden farklı olan numarayı engelledim.

Otuz saniye içinde telefonum yeni bir numaradan tekrar çaldı.

Cevap vermedim.

Daha fazla arama.

Birbirinden farklı birçok numaradan gelen mesajlara ben de kulak asmadım.

Telefonumu kapatıp, sorumluluklarımı umursamadan, yorganı başıma çekip yatağa saklanmaya hazırlanıyordum. Belki de yatağın altına saklanacaktım. O an gerçek dünyanın yakınında olmak istemiyordum.

Ben daha bir şey söyleyemedim bir mesaj geldi.

Bilinmeyen: Bunu bütün gün yapabilirim. Çevrimiçi numaralar ücretsiz ve kolayca elde edilebilir.

Bilinmeyen: Ama bunu isteyeceğinizi sanmıyorum.

Bilinmeyen: 30 saniye içinde arıyorum. Cevap ver, yoksa bu videoyu paylaşıyorum. Ve yeni kazandığın şöhretle... Dakikalar içinde viral olursan şaşırmam. Eminim patronun buna bayılır.

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Önemsiz olanlardan (benim ne kadar sıkıcı olduğumu anlatan bir video çekmesi gibi) uç noktalara kadar her olasılık aynı anda aklımdan geçti.

O konuda daha fazla seçenek vardı.

O kadar da müstehcen olmayan mesajlarımızı paylaşması. Muhtemelen havuz başında bikinili fotoğraflarımı çekmişti. Muhtemelen sarhoşken çektiğim videoları da. Birlikte bir şeyler yaparken çektiğimiz videoları... Bunların hiçbirine sahip olduğunu düşünmedim. Buna asla razı olamayacak kadar paranoyaktım. En azından bilerek razı olamazdım. Ve Josh'ın özel anlarımızı gizlice filme alacak türden bir adam olmadığına inanmak istesem de, onu gerçekten tanıyor muydum?

HAYIR.

Hayır, yapmadım.

Ayrıca, her şeyi ifşa edebilecek bir videonun aslında babamla ilgili olma ihtimali de oldukça yüksekti. Kendisinin bu olaydan uzak durmayı başardığı bir hikayeye bağlantı kuracağından emin değildim, ama yine de...

Onu pek tanı mıyordum.

Beklerken geçen otuz saniye bana otuz saat gibi geldi. Telefonu ilk çalışta açtım.

"Merhaba?"

"Size de merhaba. Hayat nasıl gidiyor? Yeni bir şey var mı?"

"Ne istiyorsun?"

"Size önceden haber vermek ve belki de işleri düzeltme şansı vermek için."

Kaşlarımı çatmakla meşgul olmasaydım, ağzım açık kalırdı. Neden işleri düzeltmek istediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Daha da önemlisi, Tripp'le birlikte olmasam bile, bunu asla istemezdim. Asla.

Son kısmı görmezden geldim. "Ne hakkında uyarı? Hangi videodan bahsediyordunuz?"

"Doug, o senatörün galasına davet edilmek için Xanax reçete ediyor."

Ağzım tükürükle dolunca midem bulandı. Bulantıya karşı koyarak burnumdan yavaşça nefes aldım.

Belki de blöf yapıyor.

Ama öyle değildi. "İsterseniz önce size özel bir gösterim için gönderebilirim" demeden önce bile bunu biliyordum.

"Ne istiyorsun?" Düşüncelerim dönüp dururken, korku ve dehşet birbirine karıştı, sanki panik tarafından kısıtlanmış gibi hissettim. Babam için, özellikle de sadece anlaşması imzalanıp resmileşene kadar, yapabileceğim çok şey vardı. Ama Josh ile herhangi bir uzlaşmaya asla yanaşmayacaktım.

Ama onun aradığı bu değildi. "Bir iş."

Aklıma bir şey gelmeden geriye doğru çöktüm ve açıklama istedim. "Ne tür bir iş?"

Çünkü eğer elle veya üfleyerek yapılan bir şeyse, şansınız yok demektir.

Yeni keşfettiğim yeteneklerimi senin üzerinde boşa harcamayacağım.

"Oyunculuk türü olanı," dedi duraksamadan önce. "Ama diğer türünü teklif ederseniz, hayır demem."

"Sana oyunculuk işi bulamam."

"Hayır, ama patronun yapabilir. Noel'de Tripp Carter'la o güzel kızla çekilen fotoğraflardakinin sen olduğunu biliyordum. Ama sonra, 'imkansız' dedim. Sen hep çok kibirliydin, ünlülerle ilgilenmiyordun, bu yüzden kendimi bundan vazgeçirdim. Bugün TikTok'u açtığımda seni görünce ne kadar şaşırdığımı tahmin et. Kelimenin tam anlamıyla, akışimdaki her ikinci videoda sen vardın. Sanırım babanın parası tüm faturalarını ödemediği için

iş bulmak zorunda kaldın, değil mi? Ve şimdi bir asistan olarak nelere katlandığımı görüyorsun. Berbat, değil mi?"

Kötü olmadığını anladığım için kayıtsızca bir mırıltı çıkardım. Kötü olmasını bekliyordum ama Tripp için çalışmayı çok sevdim.

"İnsanların ikinizin sevgili olduğunu düşünmesi çok komik." Josh, Tripp'in bana ilgi duyması fikrinin çok saçma olduğunu düşünerek, sözlerini içten bir kahkahayla destekledi. "Onun hayran kızlarının gözünde halk düşmanı numarasısın."

"Evet, tam bir kahkaha tufanı." Bu yorumlardaki acımasızlık hatırlatıcısı, zaten altüst olmuş mideme saplanan hançerler gibi geldi.

"En azından patronunuz düzgün biri gibi görünüyor. Majors tam bir pislik. Yaptıkları o filmin tanıtımını görünce bütün evini temizlemek zorunda kaldım, ama sadece Carter'ın tanıtımı vardı, kendisinin yoktu. Çıldırılmış gibiydi. Duvarlarda delikler, her şey darmadağın ve kırılmıştı. Tam bir öfke nöbeti geçirdi."

Tripp bunu tahmin etmişti.

"Majors kariyerime yardım etseydi başka bir şey olurdu, ama etmiyor. Sürekli beni roller için tavsiye edeceğini söylüyor. Hiçbir şey yok. İki projede rol aldım, ikisi de figüranlıktı. Ve bunlar kendi ayarladığım seçmelerdi. Sandığı kadar nüfuzu olduğunu düşünmüyorum. Ya da bana saçma sapan şeyler anlatıyor ki ben de onun için her şeyi yapmaya devam edeyim, sadece kığını silmeyeyim."

Chase Majors'a karşı duyduğum kin bir yana, onun için çalışmak tam bir kabus gibi geliyordu. Josh'a neredeyse acıdım.

Neredeyse.

"Hâlâ benden ne yapmamı beklediğinizi anlamıyorum," dedim.

"Patronunuz bana bir iş bulsun. Zaten o berbat romantik komedi filmi hakkında çok konuşuluyor. İnsanlar heyecanlı görüldüğü için ben de bir rol alırım. Ama aksiyon filmlerinden birinde de rol istiyorum. Büyük bir rol, arka planda çok bulanık görünen ve adı jeneriğin en sonunda geçen önemsiz bir karakter değil."

"Tripp'in sandığından daha fazla nüfuzu olduğunu düşünüyorsun," dedim, kendi sözlerini ona karşı kullanarak. "Ve olsa bile, benim bunu gerçekleştirecek hiçbir nüfuzum yok."

"Bir yolunu bulsan iyi olur." Sesindeki sertlik biraz azalmıştı. "Sana her zaman sevgi duyacağım Greer. Bu yüzden önce sana geliyorum. Bu iş çok acımasız ve elimdeki imkanları kullanmak zorundayım. Majors başarısız oldu, ama şimdi Tripp ile bağlantılı olduğun için medya baban ve Xanax'larla ilgilenecek. Hikayemi satabilir ve bu sayede ismimi ve yüzümü duyurabilirim."

"Uyuşturucu satışına aracılık ettiğini insanlara söylemenin sana yardımcı olacağını mı sanıyorsun?"

"Hayır, ama ona yaptıklarının beni istifaya zorladığını ve şimdi geçimimi sağlamakta zorlandığımı söylemek işe yarardı."

Hikayeyi abartıp, geriye ince bir gerçek kırıntısı bırakacak kadar sansasyonel bir hale getireceğinden hiç şüphem yoktu. Ama elinde o ince kırıntının video kaydı olduğu için, bu durum tüm saçmalığa inanılabilirlik katacaktı.

Bok.

Mahvoldum resmen.

Babamın durumu çok kötü.

Öfke ve korku aynı oranda içimi kapladı, o kadar çok titriyordum ki neredeyse telefonumu elimden düşürüyordum. Sözlerim titrek bir fısıltı gibi çıktı ağızımdan: "Biraz zamana ihtiyacım var."

İstifa edeceğim.

Ya da Tripp'ten benim sadece onun çalışanı olduğuma dair bir açıklama yapmasını isteyebilirim.

Ya da belki de onu bir gece kulübünde bazı kadınlarla birlikteyken gösteren fotoğraflar sızdırılabilir.

Fotoğrafçılığı bile ben üstleneceğim.

O zaman kimse bu haberi yayınlamakla ilgilenmeyecek.

Ancak Josh, bu planın tam olarak hayata geçmesine engel oldu. "Sana bir gün verebilirim."

"Bunun gerçekleşmesi için yeterli zaman değil."

"Elde edebileceğin tek şey bu. İşlerin ne kadar çabuk değiştiğini biliyorsun." Sanki aklımı okuyabiliyordu, sahip olduğum tek umudu nasıl da etkili bir şekilde yok etti. "Daha fazla beklersem ve Tripp hafta sonu bir kadınla görülürse, kimse seni umursamayacak. Fırsat penceresini kaçıracam. Bunu yapamam. Buna ihtiyacım var, Greer. Yarın görüşürüz."

Bir bip sesiyle çağrı sona erdi ve beni hızla akan düşüncelerimle baş başa, ağır bir sessizlik içinde bıraktı.

Nefesim gittikçe hızlandı, sanki ciğerlerim yanıyordu ve tek bir oksijen dalgası bile alamıyordum. Parmak uçlarım uyuştı. Kalbim, çok sıkışmış göğsümden fırlayacak gibiydi, düzensiz atışı o kadar hızlandı ki, duracağına yemin ettim. Kafamdaki tüm kutular gibi o da duracaktı. Nemli vücudumda terler belirdi, ağzım tükürükle dolarken tüylerim diken diken oldu.

Tripp bana yardım edecek.

Yaz aylarında ona bir rol bulamasa bile, belki başka bir film uygun olabilir.

Ya da Tony'den Josh'un menajeri olmasını isteyebilir.

Tripp'e mesaj atmak için telefonumu kaptım ama o benden önce davrandı.

TC: Gilded'e gidiyoruz.

Az bir miktardı ama başımı döndüren kaygımın bir kısmını azalttı.

Gilded her zaman kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Tripp'ten beni düşünemez hale gelene kadar kırbaça dövmesini isterdim, sonra da ondan yardım isterdim.

TC: Ekstra makyaj yapın.

Ekstra makyaj mı?

O da internetteki yorumları gördü mü?

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

GİZEMLİ KADININ BİR İSİMİNİ
BİLİYORUZ, AMA BAŞKA PEK
BİR ŞEYİMİZ YOK. YALAN
SÖYLEMEYECEĞİZ, OLDUKÇA
HAYAL KIRIKLIĞI YARATICI.

GREER

"İyi olduğundan emin misin?"

HAYIR.

Hayır, değildim.

Tripp'e baktım ve sorusunu onuncu kez yanıtladım: "Evet. Sadece yorgunum."

Ve bir an önce odaya girmek için sabırsızlanıyorlar.

"Eve gitmek ister misin?" diye sordu.

Başımı hızla salladım. Bastırmaya çalıştığım panik duygusu birdenbire ön plana çıktı.

Kararlı cevabımı cinsel uyarılmanın bir sonucu sanan adam, gri gözlerinde ateş yakarak beni kucağına daha da yaklaştırdı. Kolunu belime doladı, eli de tam göğsümün altına yerleşti. Yeşil saten elbisemin ince kumaşından bile onun sıcaklığını hissedebiliyordum.

Ona tamamen teslim olmak istedim. Beynimi kapatıp her şeyin kontrolünü ona bırakmak, bana iyi bakacağına güvenmek istedim.

Ama yapamadım.

Gilded'da genellikle hissettiğim huzurdan eser yoktu. Kalp atışlarım yavaşlamamıştı, durmamıştı da; yani küçük zaferlerdi bunlar. Midem o kadar kötü durumdaydı ki, sinirlerimi yatıştıracağını düşündüğüm tekilayı bile içemedim.

Normalde Tripp her şeyden dikkatimi dağıtmaya yeterdi, ama her ne zaman bir anlık rahatlama yakalasam, korkularım geri dönüp her şeyi mahvediyordu.

Eğer ondan yardım istersem Tripp beni kullandığımı düşünecek.

Başparmağıyla göğsümün şişkinliğine hafifçe dokundu.

Josh videoyu her halükarda paylaşacak.

Tripp'in boşa kalan eli çıplak uyluğumu kavradı.

Benim yarattığım drama Tripp'i de etkileyecek.

Dudakları boynuma değdi.

Ve onunla olan bağlantım babamın davasını güçlendirecek. Anlaşmasını kaybedebilir. İnsanlar kızının kırmızı halıda görülen kadınla aynı kişi olduğunu öğrendiklerinde, kimsenin dikkatini çekmeyen kısa bir açıklama olmaktan çok daha fazlası olacak.

Dişleri boynumun omuzla birleştiği yeri hafifçe ısırıldı.

Zavallı annem, hak etmediği daha fazla kaosa sürüklenecek.

Masada bir titreşim hissettim ve neredeyse yerimden sıçrayarak ayağa fırladım. "Odanın sesi mi?"

Tripp başını sallamadan önce telefonuna baktı.

Omuzlarıma kolunu dolamasını ya da belime büyük bir eliyle dokunarak beni koridorda yönlendirmesini beklemedim. Başlamak için can atıyordum, hemen yürümeye başladım.

Her halükarda dağılmanın eşiğindeydim. En azından bunu Tripp ile yaparsam, zevk-acı içinde huzur bulabilirdim. Ve biliyordum ki sonrasında

beni tekrar bir araya getirecekti.

Uzun adımlarıyla benimkine kolayca yetişti ve deri askı ve ağrı kesici aletlerin bulunduğu odaya sessizce girdik. Kapıyı kapatmadan önce, "Burada kalın," diye emretti.

Odanın diğer ucuna kadar geri çekilirken gözlerini benden ayırmadı. Dolaptan kırbacı aldı.

Kadınlar.

Resimler.

Göz alıcı kızıl saçlı kadın diz çökmüştü.

Onu da sürünmeye zorlar mıydı acaba?

Tripp'in bakışları, ayaklarımdan başlayarak yavaşça yükseldi ve sonunda benimkilerle buluştu. "Makyaj konusunda beni dinlediğine sevindim."

Çirkin.

Hiçbir çaba gerekmedi.

İp gözleri.

Onun seviyesinde değil.

Sıkıcı. Sıradan. Sade.

Karıştır, karıştır, karıştır.

Josh'un tehditleri. Çevrimiçi yorumlar. Acımasızlık.

Bütün bunların içinde bir gerçek var.

Öyle doğru ki, Tripp bile bunu gördü. Yoksa neden daha fazla makyaj yaptığımı görünce sevinsin ki?

Bu, zaten paramparça olmuş kalbime bir darbe daha vurmadı.

Onu paramparça etti.

Hem onu hem de beni paramparça etti.

Boğazımı tıkayan, beni boğacak gibi olan kalp kırıklığının ötesinde,
fısıldadım: "Artık bunu yapamıyorum."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

ARKADAŞI OĞLANIN BU KADAR
İYİ DAVRANMASININ SEBEBİ O
MUYDU? EN AZINDAN BİR SÜRE
İÇİN. AMA HİÇBİR ŞEY
SONSUZA KADAR SÜRMEZ...

TRIPP

"Bunu tekrar söyle," diye ısrar ettim.

Cesaret etti.

Ve Greer'ı yanlış duyduğumu canı gönülden umdum.

"Artık bunu yapamam," diye tekrarladı, bu sefer daha kararlı bir şekilde.

"Bu oda mı? Başka bir odaya gidebiliriz. Ya da eve gidebiliriz."

"Hayır, sorun oda değil. Sorun bu. Biz. Artık işler yolunda gitmiyor."

"Neler yolunda gitmiyor?" Aceleyle sorduğum sorudaki çaresizliği ben bile duyabiliyordum. Ona karşı ne kadar aciz olduğumu bilmesinden de umurumda değildi. Eğer işleri düzeltmek için değiştirebileceğim bir şey varsa, değiştirirdim.

Her şeyi yapardım.

Ama yumuşamadı. Yüz ifadesi ve sesi tamamen ifadesizdi, sanki aramızdaki ilişkiyi zerre kadar umursamıyormuş gibiydi.

Hakkımda.

Ve bunu sözleriyle de destekledi. "Hepsi."

Aman Tanrım, hiç de acımadı.

Öldürdü.

"Siren-"

"Bana öyle seslenme."

"Bana anlat. Şu anda kafanın içinde neler olup bitiyor?"

Çenesini yukarı kaldırdı. "Hiçbir şey."

"Saçmalık."

"Öyle değil."

"Kesinlikle öyle."

"Hayır, değil!" diye bağırdı derin bir nefes almadan önce. "Bunun ne olduğunu biliyorduk. Gündelik bir ilişki. Bağlayıcı bir şey yok. Benimle çalışmaya devam etmeni istememeni anlıyorum. Muhtemelen arayı bulanıklaştırmak bir hataydı..."

Sözlerinin geri kalanı kulaklarımda yankılanan kanın gürültüsünde kayboldu.

Bu bir hataydı.

Bir hata.

Hata.

Annem için bir pişmanlık kaynağıydım. Babam için. Umursamadığım diğer tüm kadınlar için de.

Her şeyden çok, Greer'in pişman olacağı bir şey, birisi olmak istememiştim.

"Beni gerçekten umursuyor muydun?" diye sordum, kibarca saçmaladığı her şeyi keserek. "Yoksa ben sadece seni tüm bunlarla tanıştıran, stresli bir dönemde dikkat dağıtan bir piç miyim?"

"Ben... Hayır... Yani, evet, elbette, önemsiyorum. Ama bu sıradan bir şeydi ___"

“Tanrım, Greer, biliyorum!” diye bağırdım ve kırbaçı odanın diğer ucuna doğru savurdum. Kırbaç sertçe duvara çarptı ama o gözlerini benden ayırmadı. “Lanet olsun, biliyorum, tamam mı? Ben sadece aptal bir oyuncuyum ama bana ciddi bir şey aramadığını, istediğim kişiyle mesajlaşabileceğimi, beni o kadınlarla banyoda bulmanın umurunda olmadığını yüzüncü kez hatırlattıktan sonra ben bile anladım.”

“Elbette umursadım! Çok fazla umursadım. İstemediğim zamanlarda bile. Umursamamam gerektiğini bildiğim zamanlarda bile.”

Aramızdaki mesafeyi kapattım, geri çekilmesini izlemek için yolun nasıl kestiğini umursamadım. Sırtı duvara çarptı ama bedenim onun bedenine yapışana kadar durmadım. Ellerimi omuzlarının yanına koyup onu sıkıştırdım. "Neden olmasın?"

“Çünkü biz—”

"Allah şahit, eğer 'bizim ilişkimiz sıradan' dersen, seni banka bağlayıp bastonla kışını kanayana kadar döveceğim."

Dudaklarını sıkıca büzdükten sonra, "Ama gerçek bu," diye mırıldandı.

"Öyle değil."

"Evet, öyle."

“Neden olmasın?”

“Ben zaten—”

"Neden?"

“Çünkü sen sensin, ben de sadece ben. Ve bunu hatırlamam gerekiyordu. Senin gibi erkekler kolay kolay evlenmez.”

“Benim gibi erkekler mi? Ben tam olarak nasıl bir erkeğim?”

Kadın, hiç de neşeli olmayan bir şekilde alaycı bir şekilde, "Ne tür olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi.

Bir itibarım vardı. Hatta, yaşadığım kısa süreli ilişkilerin boşluğu beni kendimden nefret etmeye sürüklemeyen önce bununla gurur duyuyordum.

Ama Greer'in beni neredeyse bir apkın olarak nitelendirmesi, kendimden nefret etme duygumu yeni bir seviyeye taşıdı. Ondan başka hiç kimseye daha fazlasını vaat etmemiştim, hatta ima bile etmemiştim, ama bunun bir önemi yoktu.

“Hayatım boyunca bekâr olduğumu söylemeyeceğim,” dedim yavaşça, acının sözlerime sızmasını engellemeye çalışarak. İşe yaradı. Sızmadı sözlerime. Aksine, aramızdaki havada damlayana kadar sözlerimi ıslattı. “Ama ben de penisini pantolonunda tutamayan bir pislik değilim.”

Kaşları çatıldı ve başını salladı. “Ben... Hayır. Demek istediğim, sen sensin. Tripp Carter. Dünyadaki herhangi bir kadına sahip olabilirsin. Bu tür seçeneklere sahip erkekler yerleşmezler. Yerleşseler bile, neyi kaçırdıklarını görünce kısa sürede pişman olurlar.”

Sözleri, bir türlü hatırlayamadığım bir şarkı gibi beynimin arka planında yankılandı. Sonra hatırladım. Clark'ın Noel'de söylediği aynı çarpık saçmalıktı. “Babamın günahları için mi yoksa senin günahların için mi cezalandırılıyorum?”

“Ne biri ne de diğeri. İki de.” Yüzünü buruşturdu ve başını salladı. “nemli değil, gerçek bu.”

“yle değil.”

“Evet, yle. Beni istiyorsun çünkü diğer tüm kadınlar gibi ayaklarına kapanmadım. Ben bir meydan okumaydım. Eğer kolayca teslim olsaydım, bir hafta içinde sıkılırdın. Ben bunu daha önce yaşadım.”

“Yani şimdi babam, senin baban ve senin o berbat eski sevgilin yüzünden mi cezalandırılıyorum? Çünkü o sana mükemmel vajinanın tadının iğrenç olduğunu ve ağız yoluyla yaptığın işlerin kötü olduğunu düşündürdü. Oysa ben, en ufak bir şüphe duymadan, ikisinin de o kadar muhteşem olduğunu, daha fazlası için ruhumu bile satabileceğimi teyit edebilirim.”

Greer sert bir şekilde duvara çarptı, ancak bunun dışında herhangi bir tepki göstermedi.

“Seni o çatıda gördüğüm andan beri, hatta sadece hayal ürünü olduğunu düşündüğüm zamanlarda bile, seni istediğimi söylemiştim.”

Hayır, o zamandan beri benimle birlikte olmak istiyordun. Ve oldun da, şimdi iş bitti.

Sıra bana gelmişti, ben de onlara doğru sallanmaya başladım. "Ne?"

"İlk kez birlikte olmadan önce de aynısını söylemiştin. Çatıya çıktığımızdan beri bunu istediğini söylemiştin."

"Seni kastetmiştim. Seninle birlikte olmayı. Benim için hiçbir zaman sadece seksle ilgili olmadı."

"Önemli değil." Bakışlarını kaçırmaya çalıştı ama ben elimi uzatıp çenesini kavradım ve yerinde tuttum. Onu yerinde tuttum. "Bırak beni."

Hayır. Seni asla bırakmayacağım.

"Yapmalısın."

"Bu iş böyle yürümüyor. Programımla ilgili ne yapmam gerektiğini söyleyebilirsin, ama bunun dışında kuralları ben koyarım. Kabul ettin."

"Katılmıyorum."

"HAYIR."

Boğuk bir hırıltı çıkardı. "Hayır diyemezsin."

"Yapabilirim ve yaptım da."

"Neden umursuyorsun ki? Neden uğraşıyorsun? Hala bir meydan okuma olduğum için mi? Tamam. Ne olursa olsun. Ben seninim."

"O lanet çatıdan beri benimsin."

"Harika. Artık bir zorluk yok. Artık kazanılıp birkaç saat sonra sıkılacak bir ödül değilim. Herkesin vardığı aynı gerçeği sen de anlayacaksın. Sen benim seviyemin çok üstündesin, ben çok sıkıcıyım ve seninle birlikte olmak için çok çirkinim."

Greer'in "biz bir hataydık" dediğinde kalbimin kırıldığını sanıyordum, ama kendisi hakkında böyle konuşmasını duyunca paramparça oldu. "Bebeğim —"

"Yapma. Lütfen, Tripp, yapma."

"Ben kimim?"

"Bunu gerekenden daha zor hale getirmeyin," diye fısıldadı sesi titreyerek.

Şimdilik bunu bir kenara bıraktım ve daha önemli olana odaklandım. "Sana bunları kim söyledi ki?"

"Önemli değil. Sen buna katılıyorsun."

Bana birçok kez canımı acıtan veya beni sinirlendiren—ya da her ikisini birden yapan—söylemişti, ama bu bardağı taşıran son damla oldu.

"Sanki öyle bir işim varmış gibi," diye tersledim.

Sanki ben konuşmamışım gibi konuşmaya devam etti. "Bunun geleceğini biliyordum. Bana olan ilginin azaldığını biliyordum. Her şey bitmeden önce seninle son bir kez birlikte olmak istiyordum ama yapamadım. Yapamıyorum. Bu yüzden bırak beni gideyim. Lütfen."

"Böylesine saçma ve yanlış bir şeyi neden düşündün ki?"

Greer elini kaldırarak yüzünü işaret etti. "Bana daha fazla makyaj yapmamı söyledin çünkü benimle birlikte olmaya yetecek kadar güzel olmadığımı biliyorsun. Utanıyorsun."

Hayır, daha fazla makyaj yapmanı istedim ki, seni incittiğimde makyajın gözyaşlarıyla birlikte yüzünden aşağı aksın.

"Bu da hiç iyi değil—"

"Sonra da bu karmaşayı sana ne kadar güvendiğini kanıtlamak için kullanacaktım. Kusursuzdan daha azını görmene izin verdiğin tek kişinin ben olduğumu, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu, çünkü sana delicesine aşık olduğumu ve aramızda bu duvarları örmene daha fazla izin veremem. Ve kesinlikle ilişkimizin sıradan olduğunu söylemene daha fazla dayanmam. Her seferinde beni öldürüyor, sanki arkana bakmadan çekip gidebilirmişsin gibi. Yalnızlığı bildiğimi sanıyordum ama her istediğim şeye bu kadar yakın olup da hep ulaşamaz olmanın yanında hiçbir şeydi, hiçbir şeydi."

"Beni seviyor musun?" Gözleri altın kahverengi gözlerinde o kadar çok yeşil vardı ki, ona biraz daha fazla aşık oldum.

"Bana o güzel gözlerini devirdiğin ilk andan beri sana yarı aşıktım. Bana güvenip boyun eğmeyi kabul ettiğin andan beri de tamamen aşık oldum." Yüzüm tam onun yüzüne gelecek şekilde eğildim. "Ama beni gerçekten çıldırttığını bilmek istiyor musun?"

Tek kelime neredeyse fısıltıdan ibaretti. "Ne?"

"Üç delikli zımbayı kullanırken seni izlemek... Hayatımda gördüğüm en seksi şey. Sanırım hayatımda hiç bu kadar sertleşmemiştim."

Gülme, alay etme ve hıçkırma arasında bir ses çıkardı. "Sen hastasın."

"Senin için mi? Kesinlikle evet." Saçlarını geriye doğru okşadım. "Sana o saçmalıkları kim söyledi?"

Zorlukla yutkundu. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Size seçim hakkı tanımıyorum."

Sesimdeki sertliğe rağmen, bana meydan okurcasına bakarken ağzını sıkıca kapalı tuttu.

Yapmadığı şey ise ayrılmak için izin istemek ya da taşınmaya çalışmak oldu.

Eğer öyle yapsaydı izin vermezdim, ama yine de bu zaferi kabul ettim.

Ve ben de zorladım.

Onunla temkinli davranmaktan bıkmıştım. Bunu denemiştim. Onu korkutup kaçırmamak için çok ısrarcı olmamaya özen göstermişim, ama o yine de ilişkiyi bitirmeye çalışmıştı.

Kendimi hiç geri tutmuyordum.

Hızla hareket ederek eğildim, omzumu karnının alt kısmına koydum ve sonra onu vücudumun üzerine alarak ayağa kalktım.

Korkuyla çığlık attı. "Beni aşağı indirin."

"HAYIR."

“Tripp—”

Kalçasına bir şaplak attım, sonra da onu yerinde tutmak için elimi orada bıraktım. Kapıyı açmak üzereydim ki odanın diğer tarafına geri döndüm. Salıncağa yaklaşırken yüz ifadesini görmeyi çok istedim. Panik içinde mi görünüyordu, yoksa göz bebekleri arzuyla mı büyümüştü, bilmek istedim.

Ama onu oraya ben koymamıştım. Odanın diğer ucuna gittim ve deri kırbacı almak için eğilirken onu daha sıkı tuttum. Sonra da odadan çıktım.

"Beni indir," diye tısladı. "Eteğim yukarı kalkıyor."

"Elim seni örtüyor. Biliyorsun ki, bana ait olan şeyi asla kimsenin görmesine izin vermem."

İstediğim odaya ulaşmak için birkaç kapı öteye gittim ve tam Cohen'in de oraya varmasıyla aynı anda odaya ulaştım; arkasında üçlü bir grup vardı. Tek kelime etmedim.

Onların sözünü keserek doğrudan içeri girdim.

“Görünüşe göre rezervasyon sisteminde bir aksaklık olmuş,” diye yalan söyledi Cohen, bana ters ters bakıp sonra insanlara gülümseyerek. “Özür dilerim. İzin verin de size göstereyim—”

Kapıyı kapattım, biliyordum ki daha sonra ona borçlu kalacaktım.

Bağlama odasındaki duvar ve masa engellerini aşarak Greer'i yatağa yatırdım. Kaçmaya çalışmadı. Bana bağırmadı.

Kazanmayı hedeflediğim bir başka zafer daha.

"Diz çök, göğsün aşağıda, kalçaların yukarıda olsun," diye emrettim.

Bakışları duvara ve çok sevdiği kalın kelepçelerle kaplı diğer yüzeylere kaydı. Seçim yapma özgürlüğünü elinden alan yüzeylerdi bunlar.

Biz öyle bir şey yapmıyorduk.

Bedeninin ve duygularının kontrolünü gönüllü olarak bırakması gerekiyordu.

"Tekrar etmem gerekiyor mu?" diye sordum.

Sesimdeki gerginliği fark edince, aceleyle dönüp söylediğim gibi pozisyon aldı.

"İç çamaşırını indir."

Elini arkaya uzatarak sırlsıklam pamuklu bezi aşağı doğru kaydıldı; kumaş, sanki ondan ayrılmak istemiyormuş gibi, kusursuz küçük vajinasına yapıştı.

Kendimi onun yerine koyabildim.

Onları çıkarmaya devam etmek için kıpırdanmaya başladığında, kırbaçla hafifçe kalçasına vurdum. "Tam orası iyi."

Kumaş dizlerinin hizasında gerilmişti, her şey açıkta kalmıştı.

"Ne diyorsun?" diye sordum.

"Durmak."

"Şimdi mi söylemek istiyorsunuz?"

Uzun dakikalar gibi geçen yarım saniyelik bir tereddüt yaşadı. "Hayır, efendim."

"Kollarını önünde uzatılmış halde tut." Deriyi yumuşak tenine indirip şaklatmadan önce verdiğim tek uyarı buydu.

Tekrar.

Ve yine.

İlk başta tepkisini bastırdı, acısını yumuşak küfürler ve tehditler şeklinde dışa vurdu. Bunlar inlemelerle karışık çığlıklara dönüştü, ancak vücudunu sallarken bile hâlâ kendini tutuyordu.

Acıdan uzaklaşmak değil.

Ona doğru ilerledi.

Onu aramak.

Bacaklarının arasına nişan aldım ve şişmiş vajinasına isabet ettirdim. Anında yakıcı bir kuvvetle kızardı ve bana tekrar vurmak için mükemmel bir hedef sağladı.

İşte oldu.

Baraj yıkılınca, boğazından gelen o hırıltılı çığlıkta hiçbir kısıtlama yoktu. Kalın hıçkırıklar göğsünden, ruhundan, sanki çok uzun zamandır orada demirlemiş gibi koptu. İri gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı, ağır makyajını dağıttı.

Beğendim.

Bundan daha fazlasını istedim.

Ama önce bana bir kez olsun doğruyu söyledi.

"Benim senin seviyenin üstünde olduğuma dair o saçmalığı kim söyledi?" diye sordum.

Gözyaşları arasında zorlukla, "İnternet," dedi.

"Ne?"

"Dün geceki etkinlikte çekilmiş videolarımız var."

Öyle olacağını tahmin etmiştim ve ona dokunmaktan kendimi alıkoymamın tek sebebi buydu. Demek ki yeterli olmamış.

Bu da Tony'nin ve halkla ilişkiler sorumlumun ofisinin neden daha önce aradığını açıklıyor. İkisinin de aynı gün araması, büyük bir ilgi uyandırdığı anlamına geliyor.

Bok.

Şüphemi doğruladı. "İnternette her yerdeyiz. İnsanlar beni buldu. Onlar... Onlar... Onlar..."

Sözleri söyleyemedi ama zaten söylemesine gerek yoktu. Klavyenin ardında insanların ne kadar acımasız olabileceğini bildiğim için ne okuduğunu tahmin edebiliyordum.

"Ah, bebeğim, özür dilerim. Yorumlara bakamazsın. Onların saçmalıklarının hiçbirisi doğru değil. Hiçbiri."

"Ama sen benim seviyemin çok üstündesin."

"Ben neyim ki? Ne kadar mükemmel olduğunuzun farkında mısınız? Ya da evrene, bunun geçici olduğunu yanlışlıkla düşünmüş olsanız bile, beni size layık gördüğünüz için ne kadar çok teşekkür ettiğimin farkında mısınız?"

"Bu doğru değil."

Söylediklerimin doğru olmadığını mı yoksa beni yalancı mı diye nitelendirdiğini bilmiyordum. Her iki durumda da yanılıyordu.

Kırbacı kalçasının uyluğuyla birleştiği hassas deriye indirdim. Otururken de ayakta dururken de acıyordu. "Öyle. İnsanlara bunun gerçekten tuhaf olduğunu söyleyen bir açıklama yapacağım. Eğer bu yeterli olmazsa, çekip gideceğim."

Başını kaldırdı, yüzündeki acı ifadesini görebildim ve olayı nasıl karşıladığını anladım.

"Senden değil," diye güvence verdim. "Asla senden değil. Filmlerden. Hollywood'dan."

Vücudu gerildi. "Ama yaptığın işi seviyorsun."

"Seni daha fazla seviyorum."

"Hayır, bu... Ben... Artık çok geç."

"Hayır, öyle değil. Eğer ilişkimizi kamuoyuna açıklamamızı istemiyorsanız, hazır olana kadar bekleyeceğim. Ama eğer birlikte olmamızla ilgili bir sorunuz varsa, bunu aşmanız gerekiyor."

"Hayır, anlamıyorsun." Hareket etmeye başladı ama sonra donup kaldı.

"Hareket edebilirsiniz."

Oturmak için döndü. Yanaklarından daha fazla gözyaşı döküldü ve bunların hepsinin kırbaçlanmanın acısından kaynaklanmadığından oldukça emindim. "Josh... Ve babam..." Güzel yüzü çöktü. "Ve annem. Zavallı annem."

Ne hakkında konuştuğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Gz hizasına gelecek şekilde meldim. "Baştan başlayalım."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

YA DA BELKİ DE ÖYLE OLABİLİR...

TRIPP

Greer'ın dudaklarını birbirine bastırmasını bekliyordum. Bana hiçbir şey olmadığını söylemesini. Yüzüme yalan söylemesini.

Yapmadı.

Her şey ortaya döküldü. Eski sevgilisinin ona nasıl davrandığı. Anne babasının ayrılığının aldatma yüzünden olduğu, ama aynı zamanda babasının rüşvet aldığı da. Suçunu kabul edeceği, yani tamamen aşağılık bir insan olmadığı.

Eski sevgilisi ise bambaşka bir hikayeydi.

Greer titreyen parmaklarıyla yanaklarını sildi. "Ve Josh bizim videolarımızı gördü. Eğer ona filmlerinizi de rol bulamazsam, babamın Xanax sattığına dair elindeki kanıtları yayınlayacağını söyledi. Eğer bu olursa, babamın anlaşması iptal edilebilir."

"Ben hallederim," dedim, ne yapmam gerektiğini zaten biliyordum.

"Yapamazsın. Yapmamalısın. Bunu sonsuza kadar başıma kakabilir, tehditlerinden daha da fazla sıyrılmak için kullanabilir. Eğer istifa edersem, elindeki kozu kaybeder."

"Pes etmiyorsun."

"Ama ya bunu yayınlarsa? Annem zaten çok şey yaşadı. Ve şimdi aramızda bir bağlantı olduğuna göre, bu durum sana da zarar verebilir."

Onun bu endişesi kalbimi paramparça etti.

Kamçıyı yanındaki yatağa fırlattım ki yüzünü avuçlayıp yanaklarını okşayabileyim. "Zavallı bebeğim. Bu kadar stresli olmana şaşmamalı. Bütün dünyanın yükü omuzlarında, herkes için endişeleniyorsun."

"Eskiden daha iyi idare ederdim. Her şeyi kutulara tıkıştırırdım." Gülmeye çalıştı ama acınası bir alaycı gülüşe dönüştü. "Ama sonra sen geldin ve hepsini parçaladın."

Gözlerini kaçırmaya çalıştı ama dikkatini tekrar bana çevirdim. "Bunu bir kenara bırakmana gerek yok. Ben buradayım. Bırak ben seninle ilgileneyim. Sadece dinlemek istediğinde dinleyeceğim, gerektiğinde de kontrolü ele alacağım. Ama bu saçmalık? Bunun çözümü çok kolay."

"Öyle mi?"

"Çok."

Omuzları gevşedi ve öne doğru düşerek yüzünü boynuma gömdü, neredeyse dengemi bozacaktı. "Özür dilerim. Bu çok büyük bir karmaşa ve ben senin hayatını kolaylaştırmakla görevliyim."

"Evet, öyle. Bunu hayal edebileceğimden bile daha iyi hale getiriyorsun." Kollarının üst kısmından tutarak onu geriye doğru ittim, böylece yüzünü görebildim. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Elimden kurtuldu. Hazırlık yaptım ama o sadece kırbacı bana uzattı ve külotu hâlâ bacaklarına dolanmış halde olabildiğince eski pozisyonuna geri döndü. Derin bir nefes vererek, beklerken vücudu gevşedi.

Vuruşlarım eskisine göre daha hafifti ama iltihaplı derisinin hassasiyetini göz önünde bulundurursak, acıdan kıvrandığına hiç şüphem yoktu.

Ürpererek derin bir nefes aldı. "Senin o aptal tanışma uygulamasında olduğunu düşünmekten nefret ediyordum. Hesabını devre dışı bırakmanın bir işe yarayıp yaramayacağından emin değildim, ama kadınların profilini görme düşüncesine katlanamadığım için bunun yardımcı olacağını kendime söyledim."

"Bunun senin için sorun olmadığını düşünmekten nefret ettim. Tanrım, Greer, dün gece banyodaki kadınları umursamadığını söylediğinde kahroldum."

"Çünkü hiçbir şey yapmadığınızı biliyordum. Bir an bile bir şey olduğunu düşünseydim, ilk kavgamı ederdim. Ve bu kavga onlarla değil, sizinle olurdu."

"Biliyor muydun?"

"Seks yaptıktan sonra ya da ağzımı kullandıktan sonra nasıl göründüğümü gördüm. Makyajları hala yerindeydi. Dudakları şişmemişti. Biri ayakta durabiliyordu. Eğer sen onlarla birlikte olsaydın bunların hiçbirisi mümkün olmazdı. Dahası, sertleşmemiştin."

Kalçasından tutup onu kenara doğru çektim ki o an bunun doğru olmadığını hissetsin. "Senin için, her zaman. Başkası için mi? Asla."

O tısladı ve inledi, bu benim dayanabileceğimden fazlaydı. Penisimi serbest bıraktım ama ikimizin de istediği gibi sertçe içine girmedim. Delikli başını vajinasının üzerinde gezdirdim, ıslaklığını topladım ve sonra kalçasına bastırdım. Sadece biraz. Sıkı deliği açmak için yeterli.

"Başka ne?" diye sordum.

"Daha fazla. Lütfen, Tripp." Yalvarışına boyun eğmeyince, bana doğru sallandı.

Gözlerimin geriye doğru döndüğünden oldukça emindim, ama kendine zarar vermeden önce onu durdurmak için irademi topladım. "Başka ne?"

"Seni geçici bir şeyden öte bir şey olarak görebileceğimi düşünmedim ve bunun sorun olmadığını kendime inandırdım. Duygularımı ayrı tutabileceğimi, kalbimi korumanın dürüstlükten daha önemli olduğunu, çünkü başkaları bana zarar verebiliyorsa, sen beni tamamen yakıp kül edebileceğini düşündüm. Ama önemli değildi. Çok çabalasam da seni seviyorum."

Sözleri kafamda yankılandı. Göğsümde. O sürekli boşluk hissini doldurdular, ta ki o yanımda olduğu sürece bir daha asla o boşluğu hissetmeyeceğimi anlayana kadar.

"Seni kendime aşık etmek için çok uğraştım," dedim. "Ve ikimiz de senin kontrolünün kimde olduğunu biliyoruz."

Titredi ve tekrar hareket etmeye çalıştı, ama ben pozisyonumu değiştirerek kaygan vajinasının üzerine yerleştim.

"Durmak."

Her zaman söylediğim gibi, tek bir kelime her şeyi durdurdu. Onu bıraktım ve uzaklaştım.

"Bekleyin, hayır, o tür bir durma değil," dedi nefes nefese aceleyle dizlerinin üzerine çökerken. "Kıpırdamayın demek istedim. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Açıkçası. Ama iyi hissettirdi. Daha fazlasını istiyorum, efendim."

"Emin misin?"

Başını sallarken hiç tereddüt etmedi. "En azından denemek istiyorum."

Onun tatlı sesinden böylesine müstehcen bir istek duymak.

Ela gözlerindeki arzuyu görünce.

Bana güvenip yeni bir şey denemeye cesaret ettiğini biliyordum.

Bu neredeyse beni o anda boşalmaya itecek kadar yeterliydi.

"Soyun," dedim ona kırbacı yatağın üzerine fırlatırken. Hemen ben de soyundum ve dolaba gidip kayganlaştırıcıyı aldım. Geri döndüğümde Greer yine çıplaktı ve kalçaları havada duruyordu.

Penisime sürmeden önce şişenin kapağını açtım, çok fazla sürmemeye dikkat ettim çünkü önümde bacaklarını açmış kadının görüntüsü dayanıklılığımı zorluyordu.

Onu hazırlarken acele etmedim. Parmaklarımı vajinasına soktum. Klitorisini okşadım. Kayganlaştırıcıyı eklemekten önce, kendi sıvılarıyla kalçasının sıkı kenarını tekrar tekrar tahrik ettim. Bir parmağımla iyice yedirdim, sonra dikkatlice diğer parmağımı ekledim. Titiz olmaya çalışıyordum. Greer bana güvenmişti ve onu korumak için canımı bile verirdim.

Ama omuzunun üzerinden bana odaklanmamış gözlerle baktığında kontrolümü kaybettim. "Sana ihtiyacım var, Tripp."

Hızlıca vajinasının arasına ve penisimin uzunluğu boyunca daha fazla kayganlaştırıcı sürdüm, kendimi hizaladım ve her seferinde biraz daha derine inmemi sağlayan sıkı itişlerle içeri girdim. İlk seferde onu tamamen doldurmam mümkün değildi, ama bunun bir önemi yoktu. O inanılmaz sıkılığın yarısına kadar bile girmek benim için yeterliydi.

Benim için çok fazla.

Burnumdan nefes alıyordum, hızlandıkça ve daha sertleştikçe boşalmamı engellemek için mücadele ediyordum. Gergin olan tek kişi ben değildim.

Greer'in bacakları titrerken, yalvarışlar ve küfürler boğuk bir fısıltıyla ağzından dökülüyordu.

"Keşke beni ne kadar açgözlülükle aldığını görebilsen," diye hırıldadım, kalın penisimin yarısının onun dar deliğine girmesini izlerken.

"Daha fazla. Lütfen, daha fazla."

Ona daha fazla uzunluk vermeyi düşünmüyordum, ama dikkatimi aramızdaki bağdan uzaklaştırdığımda, ona daha fazla dolgunluk verebileceğime karar verdim.

Yan tarafa uzanıp kırbacı kavradım ve çevirdim. Yavaş ve dikkatli hareket ederek ucuna kadar çektim ve ince sapını vajinasına soktum. Açık veya ritim bulma şansım olmadı. O geriye doğru sallandı, sapı hala içindeyken penisimin daha fazlasını içine itti.

Sonra yüksek bir çığlıkla geldi, kalçaları penisimi boğarken vücudu titriyordu.

Bu his çok güzeldi. Çok güçlüydü. Şimdi sıra bendeydi, açgözlü olmaya.

Daha hızlı hareket ederken kolu yerinde bıraktım. "Klitorisinle oyna."

"Yapamam," dedi başını hızla sallayarak, bu da gözlerimin çift görmesine neden oldu.

"Yapabilir misin diye sormadım. Yapmanı söyledim."

"Bu çok fazla."

"Ama biliyorum ki bunu başarabilirsin. Çok cesursun. Çok güçlüsün. Bir tane daha istiyorum, tamam mı? Seni koruyorum."

Emrettiğim gibi yaparken kolunu vücudunun altına doğru uzattı. Klitorisini okşarken kalçaları sıkı daireler çizerek hareket ediyordu. Islak vajinasının müstehcen sesi, gergin bir çığlıkla beni sıkıca sarmadan önce beni iyice çıldırtmak üzereydi.

Orgazmım çok şiddetliydi. Cennetten çıkmak anlamına gelmeseydi dizlerimin üstüne çökerdim. Ama bu kesinlikle bir seçenek olmadığı için, bacaklarımı kilitledim ve içine daldım, sıcak boşalmam onu doldurdu.

İşimi bitirdikten sonra bile, sonsuza dek orada kalmak istedim. Canının acıdığını bildiğim için, dikkatlice ayrılırken kalçalarından tuttum. Boğuk bir inilti dışında hiçbir şey söylemedi. Hareket etmedi - zaten edemezdi de. Bakabilmek için sıkıca tutmaya devam ettim.

Islak kırbaç hâlâ vajinasının derinliklerinde duruyordu.

Menim onun içinden dışarı akıyordu.

Boşalması vajinasından akıyordu.

Mükemmel siren sesim, benim için çok dağınık.

Sadece benim için.

KIRKINCI BÖLÜM

TÜM BU İLGİYLE, ARTIK ONU B-
LİSTE BİR ÜNLÜ OLARAK
ADLANDIRAMAYACAĞIMIZI
DÜŞÜNÜYORUZ. YENİ A-LİS
YILDIZI OLMAKTAN MEMNUN
KALMIŞ OLMALI.

GREER

“Bundan nefret ediyorum.”

Wells Hukuk Bürosu'ndaki konferans salonunda otururken, bacağımı masanın altına uzatıp Tripp'in bacağına yasladım. Onun kucağında oturmamı tercih edeceğini biliyordum, ama şartlar göz önüne alındığında bu iyi bir fikir değildi.

"Özür dilerim," dedim, vicdan azabı göğsüme, beyzbol sopası olarak kullanılan bir çelik kirişin yumuşaklığıyla çarparken.

Tripp'in gözleri birden bana dikildi. "Neden özür diliyorsun? Hiçbir şey yapmadın."

Bir bakıma haklıydı, ama tam olarak da değildi.

Bu duruma düşmemizin sebebi, sürekli ayrılıp barıştığım erkek arkadaşlarımdaki kötü zevkimdi.

Tripp'in yüzündeki sert baskınlık ve tatlı hayranlığın karışımını fark ettim.

En azından zevklerim gelişti.

"Bu senin suçun değil," diye devam etti, bana konuşma fırsatı vermeden. "Ve dediğim gibi, biz hallededeğiz. Sadece senin burada olmak zorunda olmandan nefret ediyorum."

"Eğer kabul etmezsem garip görünür, çünkü o senin benim için bir iyilik olsun diye onunla görüştüğünü düşünür. Gerçek bir iş teklifi olmadığını anlamasını ve şüphelenmesini istemeyiz," dedim.

"Bunu beğenmek zorunda olduğum anlamına gelmiyor."

Bacağımla tekrar dürttüm.

Onun sevgi dilinin dokunma olduğunu söylediğimde haklıydım. Bu basit bağlantı, çenesini gevşetmeye yetti.

Ne yazık ki, saniyeler geçtikçe endişem daha da arttı.

"Daha büyük bir rol için girişimde bulunmalı mıydık? Bunu kabul edeceğinden emin miyiz?" diye sordum.

Birkaç gün önce Tripp'e her şeyi anlattıktan sonra, o da hallededeğini söylemişti. Bu güvenceyi memnuniyetle kabul etmiştim ama ona tam olarak inanmamıştım.

Yapmalıydım.

O, şakaya gelmedi.

Easton'ı bilgilendirdikten sonra, avukatı gerekli evrakları hazırlamıştı. Josh ertesı gün aradığında her şey hazırdı.

şimdi tek yapmamız gereken her şeyin yolunda gidip gitmeyeceğini beklemektir.

"Beklemek" anahtar kelime çünkü Josh geç kalmıştı.

"Muhtemelen kabul edecektir," dedi Easton. Zoraki gülümsemeler veya boş vaatlerde bulunmadı ve bu drştlk beni rahatlattı.

Biraz.

Birkaç dakikalığına.

Ve sonra tüm olasılıklar ve bilinmeyen varyantlar yarışın bir sonraki aşamasını zihnimde başlattı.

Tripp yüzümdeki gerginliği kolayca okudu. "Rol iyi. Senaryo daha da iyi. Eğer işi kabul etmezse, B planına geçeriz."

"B planı ne?"

"Benji'nin onu tehdit etmesini sağlayın."

Güldüm, ki bu tam da onun amacıydı. Benji, Wells Hukuk Bürosu'nda göz korkutucu bir güvenlik görevlisiydi, ama görünüş aldatıcı olabiliyordu. Aslında çok yumuşak kalpliydi. Yine de, birisi bunu bilmeseydi, ondan gelecek bir tehdidin etkili olacağına bahse girerdim.

Easton'ın telefonu titredi ve ekrana baktı. "Gösteri başlıyor."

Josh'un bildiği kadarıyla, adamlar onun tehdidinden habersizdi. O sadece şansını denemek isteyen eski bir arkadaştı.

Tripp harika bir oyuncuydu, bu yüzden rolün hakkını vereceğinden hiç şüphem yoktu.

Easton o kadar ifadesiz ve soğukkanlıydı ki, yalan söyleyip söylemediğini kimse anlayamazdı.

Zayıf halka bendim. Oyunculuk yeteneğim cesetler ve zombilerle sınırlıydı. Josh bana bir saniyeden fazla baksa, tüm operasyon suya düşebilirdi.

Ya da ameliyat gerektirmeyen, ama yine de basit bir plan.

Tek yapmam gereken, Josh'ın toplantıyı ilişkimiz gibi ele almasını ve ben oradayken bana hiç ilgi göstermemesini ummaktı.

"Rahatla, siren," diye fısıldadı Tripp.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdığımı fark edince ellerimi indirdim ama ona kısa bir gülümseme gönderdim. "Merak etme, o bu alışkanlığımı hiç fark etmedi."

"Ne kadar aptal."

Yanılmıyordu.

İki adam da ayakta dururken, Easton'ın yöneticisi olan ve benim de ulaşmayı arzuladığım düzeyde yetenekli June, Josh'u odaya götürdü. Josh ona teşekkür etmedi, neredeyse bir saat geç kaldığı için özür dilemedi veya beni fark etmedi.

Umduğum gibi, dikkati odadaki tek ünlü kişiye odaklanmıştı. Sanki eski dostlarmış gibi onu selamladı. "Sonunda sizinle tanıştığıma çok sevindim. Büyük bir hayranınızım."

"Teşekkürler dostum," dedi Tripp, gözlerine yansımayan bir gülümsemeyle. "Ben de artık büyük bir hayranım. Greer bana senin demo kasetini gösterdi. Harika şeyler."

Josh'ın yüzünde saf bir mutluluk belirmişti, ancak bunu yeteneklerinin desteklemediği itici bir kibirle gizlemeye çalıştı. "Bazı oyuncu seçimi yönetmenlerinden bunun en iyilerden biri olduğunu duydum."

"Öyle." Hiçbir kıpırtı yoktu. Hiçbir kıpırtı yoktu. Tripp'in ne kadar saçmaladığını ele verecek burun deliklerinin bile kabarması yoktu. Bir sandalyeyi işaret etti, Josh oturana kadar bekledi ve sonra kendi sandalyesine döndü. "Dürüst olmak gerekirse, seninle görüşmeyi sadece Greer'e bir iyilik olsun diye kabul ettim çünkü o iyi bir asistan. Ama bana o videoyu gösterdiğinde..." Başını salladı. "Sözlerim boğazıma düğümlendi."

Gülme.

Gülme.

Gülme.

Bacaklarımı çimdiklemek zorunda kaldım ama bunun bir iltifat gibi gelmediğini bildiğim için mizahımı kontrol altında tutmayı başardım.

"Daha fazla referansınız olmamasına şaşırdım," diye ekledi. "Bana neler yaptığınızdan bahsedin."

Josh arkaya yaslandı ve beklediğim şüpheciliğin zerresini göstermeden her şeyi iştahla dinledi. Küçük rollerini olduğundan daha büyük göstermek için abarttı, ama yine de hiçbir şey ifade etmiyordu. "Bu sektörün nasıl olduğunu biliyorsun. Sadece büyük isimleri veya bağlantıları olan insanları istiyorlar."

Tripp, kalpleri ve iç çamaşırlarını eriten o büyüleyici gülümsemelerinden biriyle kollarını açtı. "Şimdi bir bağlantı kurdun." Arkasındaki dosyayı alıp Josh'a doğru itti. "Summer için senaryo değişiklikleri şu anda yapılıyor, bu yüzden bu değişebilir. Ama sana mevcut rol hakkında bir fikir vermek için yeterli."

"Evet, bu iyi görünüyor," dedi Josh, el yazmasının sayfalarını şöyle bir karıştırdıktan sonra. Sonunda bana baktı, kısılmış bakışlarında ince bir tehdit gizliydi. Rahat bir tavır takınmaya çalıştı ama yapmacık geldi. "Ama Greer, aksiyon filmlerinden bahsetmişti. Asıl adımı orada duyurmayı umuyorum."

Tripp, sıkıca kenetlenmiş çenesinden zorla çıkan kelimelerle, "Görebiliyorum," dedi.

Eyvah.

O iğrenç bakışı tamamen yakaladı.

Duygularını gizleme konusunda daha iyiydi ve rahat tavrı anında geri gelmişti. "Sana karşı dürüst olacağım."

Josh kendini hazırladı ve bakışlarını bana dikti.

Tripp, öne eğilip avuç içlerini masaya gerekenden daha sert bir şekilde vurduğunda dikkatini yeniden topladı. Muhtemelen karşısındaki adama vurmayı hayal ettiğini belli etmeyen, dostane bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Bu işte uzun zamandır varım. Babam oyuncu. Burada büyüdüm. Birinin ne zaman düşüşe geçeceğini ve ne zaman hızla yükseleceğini anlayabiliyorum."

Bence Tony'yi taklit ediyor.

Devam etti. "İnan bana, sende bir şey var. Bu bana şunu hatırlatıyor..."

"Genç halini mi?" diye araya girdi Josh, sanki Tripp kendisinden sadece on yaş büyük değil de iki kat daha yaşlıymış gibi.

Eski sevgilimi masanın altından tekmeleme isteğime karşı koydum.

"Aynen öyle," diye onayladı Tripp, ancak Josh hariç herkes onun söylemek üzere olduğu şeyin bu olmadığı açıktı. "Dediğin gibi, bu iş zor. Her şey

bağlantılarla ilgili. Bana babam yardımcı oldu. Sana da akıl hocalığı yapmak istiyorum. Elbette bu, birlikte zaman geçirmek anlamına geliyor, bu yüzden seni burada buluşmaya çağırdım. Gizlilik sözleşmesi imzalaman gerekecek. Eğer ilgilenmiyorsan, Summer için olan sözleşmeyi imzalayabilirsin—”

“Hayır, ilgileniyorum. Hem de çok ilgileniyorum.”

Easton, sanki toplantılar genellikle böyle geçermiş gibi, formlarla içeri daldı. Hukuki jargonun ardına gizlenmiş tipik bir gizlilik sözleşmesi olan gizlilik anlaşmasını açıklamaya başladı.

Çoğunlukla öyle, en azından.

Rolü üstlenin.

Alın.

Alın.

Easton'ın açıklaması ve benim sessiz teşvikim ikisi de gereksizdi.

Josh hiç tereddüt etmeden imza attı. Diğer formlara göz atmak için kağıtları bile kaldırmadı. Sadece imzalayıp paraf atmak için kağıtları yeterince yukarı itti.

Hiçbir soru yok. Hiçbir şüphe yok. Sadece sıradan bir adamın küstahlığı ve kendini beğenmişliğinden başka bir şey yok.

Easton'ın kullandığı tüm o özenli ifadeler boşunaydı.

Tripp genişçe sırttı ve bu sefer gözlerinin kenarları kırıştı. "Bu işin böyle gitmesinden gerçekten çok memnunum. Avukatım kopyalarını çıkaracak, sonra da sözleşmeyi stüdyoya götüreceğiz, böylece ekiple tanışabilirsin."

Sandalyemin altında yerde eriyip rahatlamış bir su birikintisine dönüşene kadar geriye doğru gömülmek istedim.

Şu an videoyu yayınlamasının imkanı yok.

Patronum/erkek arkadaşım, Easton'ın ardından odadan çıkmadan önce bana güven verici bir gülümseme sunmak için kapı eşiğinde kısa bir süre durdu.

Kalktım.

Ama ben öyle değildim. Özenle prova ettiğim çeşitli konuşma başlatıcılarım arasında seçim yapmak zorunda kalmadım.

Josh öne geçti, sandalyesini çevirerek daha yakına eğildi. "İyi görünüyorsun."

Çünkü uzun zamandır ilk defa mutluyum.

İltifatı karşısında sevinmediğimi görünce, alaycı bir kahkaha attı. "Ama yine de her zamanki gibi nevrotik ve gerginsin. En azından bunu başardın. Sayılır." Tripp ile birlikte daha büyük bir rol gibi göstermek için hazırladığımız ve altını çizdiğimiz dosyayı dürttü.

Ya da gerçek bir rol.

Öyle değildi. Her şey tamamen saçmalıktı.

"Ama bu duygusal saçmalıklardan daha fazla seçenek olmalı," dedi ve bana adeta kara delik büyüklüğünde bir fırsat sundu.

"Ya yoksa?" diye sordum. İnandırıcı olup olmadığı konusundaki endişem, onun cevabına dair endişe olarak yansıdı.

"Biliyor musun."

Çok yaklaştık.

"Ama bu görüşmeyi ve rolü ben ayarladım," diye belirttim.

"Anlaşma bu değildi."

"Ve sana yardım edeceğini söyledi."

Josh bana eskiden çok sevdiğim o küstah sırtışı yaptı. Nedenini anlamıyorum. Sadece çok...

Yumruk atmaya müsait.

"Bak, bunların hepsi benim eserimdi," dedi aynı kibirle. "Onu duydun. Benim videomu çok beğendi."

Evet, yaptı, ama Josh'un düşündüğü sebepten dolayı değil.

Tripp'in önerisiyle, hikayemize inandırıcılık katması için o videoyu istemiştim. İzlemek zorunda değildik, ama dün gece Tripp'in evinde her şeyi gözden geçirirken merakımıza yenik düştük.

Maddie, bunun tam bir deneyim olmasını ısrarla istemişti, bu yüzden dördümüz de yukarıdaki şezlonglara yerleşmiştik.

Başta, medya odasını böyle bir şey için ilk kez kullanacak olmaktan biraz rahatsızdım, ama sonuçta mükemmel oldu.

Tam anlamıyla mükemmel değildi, ama onu bu kadar iyi yapan da buydu.

Josh'ın yüzü büyük ekrana yansıdığı anda Maddie ile patlamış mısırlarımızı fırlattık. Keşke bekleseydik çünkü işler oradan sonra daha da kötüye gitti. Tıpkı Mystery Science Theater 3000'in bir bölümü gibi, tüm zaman boyunca şakalar yaptık ve onun kasvetli, içten içe yanan bakışlarına dayanan yapmacık performanslarıyla alay ettik.

Yüz ifadeleri o kadar kötüydü ki, bir ceset ya da zombi rolünü canlandırabileceğinden şüphe ettim.

Başka biri olsaydı belki üzüldüm. Ama o değildi, bu yüzden üzülmедim.

Ne diyeceğimi bilemeden telaşlanıyordum.

Ama yine de, bu çabaya gerek yoktu.

“Senin yerinde olsam,” diye başladı Josh, bana yaklaşıp beni süzmeden önce. “Benimle çalışmaya alışırdım. Eğer bu senin için çok zorsa, şimdi istifa etmelisin. Çünkü eğer yoluma çıkarsan veya bunu zorlaştırmaya çalışırsan, her platformda canlı yayın yaparım. Her haber programına çıkarım. Her dedikodu vlogger'ıyla viral olurum. Tek bir yanlış adım atarsan, videolarımı her yere yayarım ki herkes babanın ne kadar suçlu olduğunu görsün.”

Ben onu nasıl sevebildim ki?

Eskiden onun küstahlığını sevimli bulurdum. Dikkatsizliğine bahaneler uydurur, bencilliğine haklı gerekçeler bulurdum.

Ama o her zaman annesinin oğlu olmuştu.

Şımarık bir herif.

Bana aşağıdan bakıp sırtıttığında tepkimi iyi gizleyemediğimi anladım. "Akıllıca olanı yap. Şimdi istifa et."

Easton odaya girerken, her zamankinden daha sert bir sesle, "Bu hiç hoş değil," dedi.

Tripp, kapıyı çarparak kapatırken ve kapıya yaslanırken zoraki gülümsemesiyle onu takip etti. "Biliyorum. Bu durum, cömert teklifimi geri çekmek istememe neden oluyor."

Josh, zoraki bir kahkahayla karşılık verdi. "Sadece şaka yapıyorum—"

"Durun bir dakika. Avukatımla görüşeyim." Tripp'in sözleri bana Alex'in doğum günü partisindeki diyalogu hatırlattı. "Teklifi yasal olarak geri çekebilir miyim?"

Easton'un yüzünde nadir görülen bir eğlence ifadesi belirdi ve omuz silkerek, "Gerçek bir teklif olsaydı yapabilirdiniz," dedi.

"Ne?" Josh'un bakışları iki adam arasında gidip geldi ve tam da olgunlaşmamış bir çocuk gibi görünüyordu. "Neyden bahsediyorsunuz?"

Easton, Josh'un karşısına geçip durduğunda, o kısa süreli espri de aynı hızla kayboldu. "Kaliforniya'nın tüm tarafların rızasının gerekli olduğu bir eyalet olduğunun farkında mıydın?"

Eski sevgilim, kıcı yanıyormuş gibi yerinden fırladı ve kollarını havaya kaldırdı. "Sana ne söylediğini bilmiyorum ama yaptığımız her şey karşılıklı rıza ile oldu."

Tripp, yanımda bir zamanlar çıktığım bir adamın durduğunu hatırlatıldığında çok öfkeleni.

Easton, gözlerini uzun bir süre kapatırken sanki sabır için dua ediyormuş gibi görünüyordu. "Kayıtlarla birlikte," diye açıkladı. "Tüm tarafların rızasıyla ve kayıtlarla."

Yüzündeki ifadesizlik, cevabı açıkça ortaya koydu.

"Tüm tarafların onayının gerektiği bir devletin ne olduğunu biliyor musunuz?"

Yine boş bir bakış.

Josh adına dolaylı olarak utanç duydum, ama aynı zamanda uzun zamandır tutunduğum kaybedenin o olması nedeniyle kendim adına da doğrudan utanç duydum.

Çok, çok uzun.

Easton yavaşça konuştu. "Tüm tarafların rızasının gerekli olduğu bir eyalet, tüm tarafların kayıt altına alınmayı kabul etmesi gerektiği anlamına gelir. Doug Moore kayıt altına alınmayı kabul etmedi. Sanırım muayene olduğu hasta da kabul etmedi."

Josh'ın yüz ifadesi, Maddie'nin onu suçladığı gibi tam bir alçak ve sinsiyeye dönüştü. Ses tonu öfkesini, şokunu ve ihanete uğramışlığını yansıtıyordu. Bana, "Onlara sen mi söyledin?" diye sordu.

Gözlerimi devirmek istedim ama bunun Tripp'i daha da sinirlendireceğini hissettim.

Tripp sert bir sesle, "Ona bakma," dedi.

Evet, ayıyı kışkırtmamak akıllıca bir hareketti.

Josh durumu idare etmeye çalıştı ama Tripp kadar iyi değildi. "Bak, bence biz—"

Easton araya girerek, "Bazı hukuki tavsiyeler," dedi. "Görüntüleri silin. Görüntülerin bulunduğu bulut depolama alanını silin. Bulut depolama alanının kayıtlı olduğu hesaba da silin."

"Neden yapayım ki?"

"Çünkü eğer elinizdeki o görüntülerden herhangi biri sızarsa, gizlice kaydettiğiniz herkesi size karşı açılacak bir davada memnuniyetle temsil edeceğim. Ücretsiz olarak. Ve işim bittiğinde, bulduğunuz tek bir kuruşu bile elinizde tutamayacaksınız."

"Bunu benim kaydettiğimi veya benim yayınladığımı kanıtlayamazsınız."

“Elbette kaydedebilirim.” Easton birkaç kamerayı işaret etti. “Tüm toplantılar kaydediliyor.”

Josh, bir fırsat yakaladığını düşündü. "Bunu kullanamazsınız. Ben izin vermedim."

"Elbette yaptın."

Tesadüf olamayacak bir zamanlamayla kapıya hafif bir tıkırtı geldi. Tripp kapıyı açtı ve June, o açılışı koridorda beklediğini doğrulayan memnun bir gülümsemeyle içeri girdi. Patronuna bir dosya uzattı ve hızla dışarı çıktı.

Açmadan önce masanın üzerine fırlattı. "Bunların hiçbirinden asla bahsetmeyeceğinizi belirten gizlilik sözleşmesinin yanı sıra, filme alınmanıza da izin verdiğiniz belge var. Bu sizin kopyanız, saklamakta özgürsünüz."

Josh sonunda evrakları daha detaylı bir şekilde inceledi. "Bir film rolü için sözleşme imzaladığımı sanıyordum."

Easton tekrar kameraları işaret etti. "Evet, yaptınız."

Duruşundaki umutsuzluk ve çökmüştükle durumun gerçekliği iyice anlaşıldı. "Yani hiç rol yok mu?"

"Benimle olmaz," dedi Tripp.

“Ama ben... Ben düşündüm ki... Bunun için Chase Majors'taki işimden ayrıldım.”

Easton, öfkeli bir surat ifadesiyle, "Bu muhtemelen senin yararına," diye mırıldandı ve Maddie'nin o kendini beğenmiş herifle tatsız bir karşılaşma yaşadığını hatırlattı.

"Ne olursa olsun," dedi Josh, topunu alıp eve gidecekmiş gibi mızımız bir eşek gibi. Masanın etrafından öfkeyle geçmeye çalıştı ama bacağıyla köşeye çarptı. Bu yeterince utanç verici değilmiş gibi, kapıya yaklaştığında Tripp yerinden kıpırdamadı.

Hayatımı domine eden uzun boylu, iri yarı adam, hayatımı perişan eden o sinsî adama dik dik baktı.

“Greer’den uzak dur,” dedi, sözleri ürkütücü bir sakinlikle. “Onu arama. Ona mesaj atma. Ondan bir iyilik isteme. Senin için o yokmuş gibi. Eğer buna ve gizlilik sözleşmesine uyarsan, tüm bağlantılarımla ağzımı kapalı tutacağım. Yine de iş bulma şansın olacak. Ama adını bile fısıldarsan, üzerine basmaya çalıştığın her köprüyü yakacağım. Başlamadan işin bitecek. Anladın mı?”

Josh sıkıca kenetlenmiş çenesini ani bir hareketle yukarı kaldırdı.

Tripp, kenara çekilmeden önce birkaç saniye boyunca göz temasını sürdürdü.

İçimdeki küçük, kinci bir parça Josh'un adını söyleyip, Tripp'le çıktığım için bunun o kadar da komik bir fikir olmadığını söyleme isteği duydu.

Tripp'e aşıktım ve bu duygu kesinlikle karşılıklıydı.

Her şeyden çok, ona yeni bir amaç bulmasını söylemek istedim çünkü demo videosu bir göstergeyse, oyunculuk onun gerçek yeteneği değildi.

Ama ben ağzımı kapalı tuttum.

Bunu eninde sonunda anlayacaktı.

Ya da belki de değil.

Pek umurumda değildi.

Easton, muhtemelen olay çıkmadan ayrıldığından emin olmak için Josh'un peşinden gitti ve Tripp hiç vakit kaybetmedi.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak beni sandalyemden çekti ve sanki saatler değil de yıllar geçmiş gibi yoğun bir öpücük verdi. Nefes nefese kalmış ve ayakta durmak için, ya da belki de onu yanımda tutmak için, ondan uzaklaştı. Bakışları beni arıyordu. "Çok iyiydin, siren. Mükemmel."

Başımı sallarken bir yandan da ona doğru eğildim. "Ben neredeyse hiçbir şey yapmadım. Her şeyi sen ve Easton hallettiniz. Tıpkı söylediğiniz gibi."

Hâlâ işlerin ters tepebileceği ihtimali vardı. Josh'ın Tripp'in köprüleri ateşe vermesine aldırmadan, o köprülerin üzerine benzin dökebileceği ihtimali vardı.

Ama ben buna şüpheyle yaklaştım.

O, tam anlamıyla bencil bir insandı.

Bu da demek oluyor ki, Maddie'nin smoothie'lerle ve kötü haberlerle daireme gelmesinden bu yana ilk defa, zihnimin bir köşesinde sürekli gizlenen korku ortadan kayboldu.

"Yine de, senin için kolay olmamıştır herhalde." Tripp beni ne kadar iyi tanıdığını göstermeye devam etti. "Peynir alışverişine çıkıp sonra da film izlemek ister misin?"

Güldüm. "Evet, ama süt ürünlerine dayalı duygusal destek için değil. Sadece peynir sevgisinden ve dün gece o berbat filmi izledikten sonra sinematik bir damak temizleyiciye duyduğum ihtiyaçtan dolayı."

"Üzerinde çalışıyorum."

"Gerçekten de öylesin." Gözlerimdeki yaşları gizlemek için yüzümü onun göğsüne gömdüm. "Sizi seviyorum, efendim."

"Ben de seni seviyorum. Hem de çok çok." Kollarımı sevdiğim şekilde kavradı ve beni geriye doğru yasladı. "Hadi buradan gidelim, sana ne kadar çok sevdiğimi göstereyim."

Easton odaya geri dönerken, dikkati telefonundaydı ve "Bu biraz beklemek zorunda kalacak," dedi. "Maddie az önce aradı. Greer'ı tadilatı görmeye davet etmek istiyor."

Daveti kulağa hoş geliyordu ama yüzündeki ifade başka bir şeylerin döndüğünü gösteriyordu.

Belki de gerçekten duygusal destek peynirine ihtiyacım var...

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

BİZ DE ŞAŞKINLIK YAŞIYORUZ,
SEVGİLİ KÜÇÜK DEDİKODUCU
SÜRTÜKLERİM. YAPACAKLAR
MI? YAPMAYACAKLAR MI?
YAPTIKLAR MI? YAPTIKLAR MI?
O MU? YAPACAK MI? BU İŞİN
ARKASINDA KİM VARSA, SİZİ
HEM SEVİYORUM HEM DE
NEFRET EDİYORUM.

TRIPP

Greer'ın Hank ile birlikte Easton'ın evinde Maddie ile vakit geçirmek için uzaklaşmasını izledim.

Ya da ikisi birlikte yaşadıkları için evleri.

Easton omzuma vurarak, "Mads çoktan peynir ve tekila siparişi verdi bile," dedi. "Onu telefonundan uzak tutacak. Ve Hank de gerekirse orada olacak."

Greer'ın yorum bölümüne yaptığı son dalıştan sonra, bir daha oraya yaklaşacağından şüphe ediyordum, ama tedbirli olmakta fayda var.

Özellikle de son saçmalık turu bir öncekinden bile daha saçma olduğu için.

Easton, Josh'u binadan çıkarırken Maddie, internette son olayların patlak verdiğini haber vermek için aramıştı. Arkadaşının yanına gelmek istemişti

ama telefonda konuşurlarken Atlas mesaj atmıştı. Evde kalmak daha akıllıca olmuştu.

Acımasızlığa, mahremiyetin yokluğuna, ünlü olmanın getirdiği istilacı ve zehirli ortama alışmıştım.

Ama bana bu kadar sert saldırmalarına ben bile şaşırdım. Her dedikodu haberi benimle ilgili gibiydi. Partilerde kadınlarla çekilmiş eski fotoğraflar sanki yeni çekilmiş gibi yayılıyordu. Hatta sahte Kaya mesajları bile ortalıkta dolaşıyordu.

Kimi kızdırdığımı ya da ne yaptığımı bilmiyordum ama kesinlikle kötü bir şey yapmış olmalıyım.

Lobide bir aşağı bir yukarı yürüdüm. "Atlas ne kadar kalacağını söyledi mi?"

"Hayır. Sadece oraya doğru gidiyordu."

"Selam verdi mi?"

"Atlas'tı. Telefonuna cevap vermediğin için nerede olduğunu bilip bilmediğimi sordu, sonra da geleceğini söyledi. Hem de çok daha az kelimeyle."

Easton da pek konuşkan biri değildi, bu da bir şey ifade ediyordu.

Birkaç saniye sessizce yürümeye devam ettim. "Beni film sözleşmemden kurtarabilir misin sence?"

"Muhtemelen. Ben çok iyi bir avukatım. Ayrılmak istediğini mi düşünüyorsun?"

"Sanırım Greer'in mutlu ve güvende olmasını istiyorum ve kameralar sürekli peşimde olduğu sürece ikisinin de mümkün olup olmadığından emin değilim."

"Kolonoskopi bir yana, oyunculuğu bırakır mıydınız?"

Yeni yeni ev gibi hissetmeye başladığımız evden daha küçük bir eve taşınmak zorunda kalacaktık, ama bu muhtemelen kötü bir fikir değildi.

Dikkatsiz güvenlik önlemlerim gerçekten başıma bela olmuştu. Yine de, yatırdığım ve biriktirdiğim parayla iyi bir hayat yaşayabilirdik.

“Eğer onu elde edersem? Bir an bile tereddüt etmeden.”

“Üzerinde düşünün. Konuşun. Ama yapılabilir.”

Neyse ki, Atlas binaya girmeden önce çok uzun süre beklemek zorunda kalmadık.

“Ne—” diye başladım.

Easton'a bakmadan önce başını salladı. "Maddie senin ofisinde mi?" Easton'ın anında kaskatı kesilmesini gören Atlas, "Sadece müsait olduğundan emin olmak istedim," diye ekledi.

"Evde."

"Orada konuşalım."

İçeriye girince, "Neler oluyor? Yine Simone mu?" diye sordum.

Eski saplantılı takipçim sanki hayatına devam etmiş gibiydi, ancak mahkeme davasından önce saplantısı akıl almaz boyutlara ulaşmıştı.

"Önce onu araştırdım ama sosyal medya hesaplarının hepsi şimdi Chase Majors etrafında dönüyor."

İyi.

Birbirlerine layıklar.

“Telefonunu ver,” dedi Atlas. Kilidini açıp uzattığımda, cam sehpanın yanındaki sandalyelerden birine oturdu. Telefonumu yere koyduktan sonra kendi telefonunun kilidini açıp, talimatlara benzeyen bir liste gösterdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Telefonunuzu kopyalayan kötü amaçlı yazılımı kontrol ediyoruz."

"Ne?"

Ekranı tıklamaya devam ederken beni görmezden geldi. "İşte orada."

“Devre dışı bırakılabilir mi?”

“Henüz değil. Olsa bile, yeni bir telefon almanızı ve farklı bir hesap kullanmanızı öneririm.”

“Nelere erişim sağlıyorlardı?”

“Her şey. Mesajlar, resimler, e-postalar. Çağrı kayıtları. İnternet tarama geçmişi. Her tuş vuruşu kaydedildi.”

Hiçbir zaman penis fotoğrafı çekecek kadar aptal olmadığım için mutluydum, ama Greer'den çıplak fotoğraf göndermesini hiç istemediğim için daha da mutluydum. Mesajlarımızı birinin okuduğunu bilmek bile beni yeterince sinirlendirmişti.

"Kim?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok."

"Bunun olduğunu nereden biliyordunuz?"

“Birinin bana tehlike primi ödemesi gereken o iğrenç Kaya mesajlarını okuduktan sonra, birkaç şey alarm zillerini çaldırdı.” Atlas bana dik dik baktı. “Daha önce bir şeyler yapardım ama hesabı devre dışı bırakmak işleri zorlaştırdı.”

Bu durum Greer için işleri kolaylaştırdı ve bu daha önemliydi.

Atlas etkisiz bakışını bıraktı. "Sonunda onu yeniden aktif hale getirdim ve Las Vegas'ta olduğunu gördüm."

Ayaklarımın Las Vegas'ta değil, başka bir yerde, yere sağlamca basmış olduğuna baktım.

“Aynen öyle. Ancak son mesajlardaki meta verilere göre telefonunuz orada.”

Eskiden uzun bir zaaf listem vardı—şimdi sadece güzel ela gözlere sahip olmak kalmıştı—ama en çılgın parti gecelerimde bile Vegas'tan nefret ederdim. Los Angeles'ın tüm sahteliğinin yüz katına çıkarılmış, neon ışıklarla ve tüylerle süslenmiş haliydi.

Easton, "Orada tanıdığınız biri var mı?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Şanslısın ki, ben de öyle yapıyorum," dedi Atlas. "Bana birkaç kaçak yakalamamda yardımcı oldu."

"Yine bir ödül avcısı mı?"

"Bir tatil köyü sahibinin güvenliği."

"Otel çalışanlarından biri, beni kimin takip ettiğini bulmanıza yardımcı olacak."

Telefonundan başını kaldırdı. "Ash sıradan bir çalışan değil ve patronu da sıradan bir tatil köyü sahibi değil. Kötü amaçlı yazılımı nasıl bulacağımıza dair bilgiyi gönderen kişi onun teknik sorumlusu. Şimdi yazılımın orada olduğunu doğruladığımıza göre, onu takip etmelerini bekliyoruz."

"Ya yapmazlarsa?"

"Yapacaklar."

Easton'ın telefonu titredi ve dikkatim hemen ona yöneldi. "Mads, Greer'ın orada olduğunu ve Hank'e 'Eski Aşk' filmini izlettireceklerini söyledi."

Omuzlarımın arasında başlayan ve göğsümün ortasında ağrıya neden olan gerginlik biraz gevşedi. "İyi."

Ne kadar bekleyeceğimizden emin değildim ama en azından onunla ilgilenilecekti. Maddie'nin bu konuda ne kadar iyi olduğunu bizzat biliyordum.

Beklediğim gibi bütün gece beklememize gerek kalmadı.

İki saatten az bir süre sonra Atlas'ın telefonuna gelen bir FaceTime araması bildirimi geldi. Easton'a bakarken hemen cevap vermedi. "Odayı terk etmen gerekiyor."

"İyiyim," diye karşılık verdi. Atlas kaşını kaldırdı ve hâlâ telefona cevap vermeyince, avukatım suratını astı. "Gidip lepestesleri besleyeceğim."

Sadece ikimiz kalınca, videoyu bağladı.

Ekranda sakallı, kısa saçlı bir adam görünüyordu. İri yapılı bir adamdı ama dostça gülümsemesi hiç de tehditkar değildi.

Kahretsin, arayıp ellerinde hiçbir şey olmadığını söylüyor.

“Merhaba Atlas,” diye selam verdi, ardından gözlerini ekranının diğer tarafına, muhtemelen bana çevirdi. “Merhaba dostum, büyük hayranım. Sanırım burada senin bir arkadaşın var.”

Telefon hareket ettirildikçe görüntü bulanıklaştı. Bir güvenlik ofisinde veya otel odasında birini görmeyi bekliyordum.

Bunun yerine, bodrum katına benzeyen, kasvetli bir beton odaydı.

Ya da bir hapisane hücresi.

Sonuncusuna daha yakındım çünkü onur konuğu metal bir sandalyeye bağlanmıştı.

Kahrolası Alex.

Tıpkı şiddetli bir uyuz vakası gibi, sürekli geri geliyor.

Evime yapılan hırsızlığın ardından Atlas, Alex'in bunun arkasında olup olmadığını belirlemeye çalışmıştı. Ancak eski asistanımı bulamadığı için bunu başaramamıştı. Postaları birikmişti ve apartmanında kimse onu görmemişti.

Şimdi sebebini anladık. Las Vegas'ta çılgınca eğleniyormuş.

“Tripp, Tanrıya şükür,” dedi Alex, şişmiş ve kısa süre içinde moraracağından emin olduğum gözünü görebilmem için ekrana doğru eğilerek. “Onlara bunun bir yanlış anlama olduğunu söyle. Beni tanıdığını söyle. Beni dövdüler, dostum. Daha önce hiç darbe almamıştım!”

Bu bir sürprizdi. Alex'in yumruk atmaya değer birçok özelliği vardı.

Görüntü sakallı adama, yani Ash'e döndü. "Onu dövmedik. Ana caddedeydi ve onunla konuşmaya çalıştığımızda kaçtı. Onu durdurduk."

Atlas, "Yumrukla," diye tahmin yürüttü.

“Yüzüne, doğru.” Kamera tekrar hareket etti ve bu sefer Ash çömeldi, böylece o ve Alex aynı anda kadrajda yer aldı. “Onunla ne yapmamızı istiyorsunuz?”

Üç çift göz de cevabımı bekleyerek bana dikildi.

"Telefonu yanında mıydı?" diye sordum.

Görünürde öfkeli, iri yarı bir adam daha ortaya çıktı ve zaten plastik bir poşet içinde olan bir telefonu uzattı. "Cole, bunun senin telefonunla aynı olduğunu söyledi."

Atlas, orada çalışanların sıradan personel olmadığını ve buranın da kesinlikle sıradan bir tatil köyü olmadığını söylerken şaka yapmıyordu.

Zindan temalı olmadığı sürece hayır.

"Muhtemelen dava açmak için yeterli kanıt var," dedim.

Atlas etrafı işaret etti. "Ve avukatınız, onun sözleşmesini ve gizlilik anlaşmasını ihlal ettiği her küçük noktayı bulmakta çok eğlenecek."

Ash, "Beklediğim kadar eğlenceli olmadı," dedi, "ama anlıyorum. Tanıdığımız bir dedektife teslim edeceğiz."

"Durun bir dakika," diye aceleyle söyledi Alex. "Ya size bilgi sunabilseydim?"

"Hangi şarkıcı hangi etkinlikte sahne alıyor?" diye sordum, onun bana neyi ilgi çekici kılacağını anlayamamıştım.

"Hayır. Bunu eğlence olsun diye yapmıyordum."

“Öyleyse neden?”

“Bana ödeme yapılıyordu.”

“İşte buradasın! Tanrım, bütün gün sana ulaşmaya çalıştım.”

Hukuki destek için Easton ve Atlas ile birlikte ofise girdim...

Sanırım korkutucu bir destek sunmak istediği içindi.

Adamın yalnız olmadığını fark edince adımlarının bir an sendelediğini izledim. Ama hemen toparlandı.

Düz.

Tony her zaman sakın ve kendinden emin biriydi.

Devasa masasının arkasına oturdu ve telefonunu işaret etti. "Herkes, anneleri bile senin için arıyor. Elimde beş teklif var, okumaya gerek yok. Başrol, Tripp. Büyük bütçeli, başrol oyuncusu rolleri. Hakkındaki söylentiler çok sıcak, ama sen, en sevdiğim müşteri, daha da sıcaksın."

"Ve tüm bunlar için gereken tek şey benim güvenimdi. Gizliliğim. Ve neredeyse ilişkimin sonu."

Tony gözlerini kırptırdı, saf numarası yaparak, "Biriyle çıktığını bilmiyordum." dedi.

"Evet, öyle yaptın. Ve o sessiz gecelerin beni zaten dedikodu sitelerinin manşetlerinden uzaklaştırdığını biliyordun. Eğer sakınleşirsem, artık partiler olmayacak. Artık dışarı çıkmalar olmayacak. Artık onların haber yapacağı sarhoşluk hallerim olmayacak. Tek kötü haber, hiç haber olmamasıdır, değil mi?"

"Bak, neyden bahsettiğini hiç anlamıyorum." Tony'nin bakışları arkama kaydı. "Kimin seni bana karşı kıskırtmaya çalıştığını bilmiyorum ama yalan söylüyorlar. Bir şeyleri var."

"Yani Alex'e, Greer'ın ilişkimizi bitirmesi için evimi flört uygulaması konuşmalarıyla doldurması için para ödemedin, değil mi?"

"HAYIR-"

"Peki, bu işe yaramayınca, onu korkutup uzaklaştırmak için Hullywood partisinden videoları ve fotoğrafları sızdırmadınız mı?"

"Dediğim gibi, ikinizi de tanıımıyordum bile—"

"Saçmalık," diye homurdandı Atlas. "Azıcık görme yeteneği ve çalışan iki beyin hücresi olan herkes onların birlikte olduğunu görebilirdi."

"Üstelik," dedim, "videonun çekim açısı basın tarafından sağlanmadı. Yan taraftan, sizin bulunduğunuz yerden çekildi."

"Etrafımda koca bir kalabalık vardı."

"Ama hangi banyoya girdiğimi sadece bir kişi biliyordu. Bana onu gösteren sendin."

Alex kendi başını kurtarmak için keyifle ağzından kaçırıncaya kadar olayı anlayamamıştım, ama o koridorda başka kimse yoktu.

Bunu fark ettiğim anda, teyit etmek için Greer'ı aradım.

Tony, bana nerede ulaşabileceğini söyleyen kişiydi.

"O kadınların ve o darbenin beni baştan çıkaracağını, Greer'ın da beni hazırlıksız yakalayıp büyük bir olay çıkaracağını sandın, değil mi?" Başımı salladım, bunca işareti kaçırdığım için kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum. "Partiler, kulüpler, paparazziler... Beni tuzağa düşürdün."

"Bunların hiçbirini nasıl yapabilirim ki? Bunların hiçbirini nasıl bilebilirim ki?" Bu sefer Tony sahte bir endişeyle başını salladı. "Endişeliyim—"

"Telefonumu hackledin."

"Şimdi paranoyak gibi konuşuyorsun."

"Saçmalığı bırakın. Alex bize her şeyi anlattı."

Tony telefonunu masanın üzerine fırlattı ve telefon şıkırdadı. "Bak. İçinde hiçbir şey yok."

"Elbette hayır. Alex'in her şeyi telefonunda tutmasına izin verdin, bu yüzden eğer bir şekilde takip edilirse, sorumluluk ona ait olurdu."

Easton araya girerek, "Ama elinde çok fazla kanıt vardı," dedi. "Bilgi, program ve fotoğraf isteyen mesajlar. Teslimattan hemen sonra yapılan para transferleri."

"Bunların hiçbirisi izlenebilir gibi görünmüyor."

"Bilmiyorum," dedi Atlas. "Las Vegas'ta, çok sayıda tatil köyü bulunan bir şirket için karmaşık BT sistemlerini yönetme konusunda oldukça yetenekli

bir adam bu konuyu araştırıyor."

"Ya da sözleşmemi şimdi feshedip yollarımızı ayırırız."

Konuşma boyunca ilk defa Tony'nin pürüzsüz maskesi çatladı. "Hayır. Kesinlikle hayır. Sözleşmeyi bozmaya kalkarsan, seni mahkemeye veririm."

"Harika," dedi Easton, köpekbaliğine özgü bir gülümsemeyle. "Orada görüşürüz."

Tony'nin telaşlı gözleri tekrar bana döndü. "Bunların hiçbirine karışmış olduğumu kanıtlayamazsın."

"Belki de değil. Ama senden çok şey öğrendim. Bir şeyin doğru olup olmaması kimseyi ilgilendirmiyor. Önemli olan tek şey algı. Bu konuyla ilgili bir not uygulaması paylaşımını görür görmez, herkes meşaleleri ve tırmıkları kapıp kamuoyu nezdinde seni suçlu ilan edecek."

Arkasına yaslandı ve avucunu yüzüne sürdü. "Kahretsin."

Bu da istenen sonucu vermeyince, masasından bir zımba alıp odanın öbür ucuna fırlattı ve çerçevelemiş bir ödülü paramparça etti.

Bana, eskiden bu yıpratıcı şehre karşı hissettiğim aynı bıkkınlıkla baktı. "Yaptığım her şey için." Easton'a parmağını kaldırdı. "Ve bunu ben yaptığımı söylemiyorum. Ama eğer öyleyse, bu senin içindi. Bizim içindi. Kazanabileceğimiz parayı düşün."

"Zaten iyi para kazanıyorum, Tony. Ve sen sadece benden bile yeterince büyük bir pay alıyorsun, bu yüzden senin de iyi para kazandığını biliyorum."

"Ama artık istediğiniz filmi seçebilirsiniz. İsteddiğiniz türü, istediğiniz mekanı. Oyunculugu ne kadar sevdiğinizi biliyorsunuz. Kelimenin tam anlamıyla kanınızda var. Ve bu yeni teklifler inanılmaz. Her şey yoluna girecek."

"Ve eğer bu size kalsaydı, çok mutsuz olurum. Sizinle çalışmayacağım." O gün ikinci kez tehdit savurdum. Bu çok önemli görünmeyebilir, ama sadece filmlerde tehdit savuran biri olarak, iki kez olması garipti. "Eğer medya köpeklerinizi, gizli haber bağlantılarınızı ve perde arkasında manipüle

ettiğiniz diğer tüm saçmalıkları iptal ederseniz, geri kalan her şey hakkında ağzımı kapalı tutacağım.”

Easton, çantasından evrakları çıkarırken araya girerek, "Üstelik, onu sözleşmeden de çıkarın," dedi.

"Evet, bir de bu."

Tony, Easton'a işaret etti. "Ver şunu." Josh'un aksine, her satırı dikkatlice okudu ve okurken kendi kendine küfretti. "Hava geçirmez." Masasından bir kalem kaptı ama elinde kalemle durup bana baktı. "Bunun istediğin şey olduğundan emin misin?"

Çenemi yukarı kaldırdım.

"Ve yanlış şüphelendiğiniz şeyi kimseye anlatmıyor musunuz?" Üçümüzü de süzdü. "Aranızdan herhangi birine mi?"

Easton, "İsimlerimizi zaten o sözleşmeye ekledik," diye belirtti. "Ayrıca Tripp hakkında kötü konuşursanız o kısmın geçersiz olacağı ve tüm bunların adil bir oyun olacağı da kabul edildi."

Tony, adını ve baş harflerini uygun yere karaladıktan sonra, sandalyesinde dönerek dosya dolabından kendi kağıdını aldı. Kağıdı bana uzattı, ben de Easton'a verdim.

O onaylayınca ben de imzaladım.

Tony ve Hullywod ile olan iş ilişkiimi sonlandırıyorum.

Ofisten ayrılırken, doğru kararı verdiğimden hiç şüphem yoktu.

Ama yine de, arkadaş olarak gördüğüm bir adamın herkes gibi sıradan biri olması beni hayal kırıklığına uğrattı.

Sahip olduğum şeyin çok küçük bir kısmı için beni sırtımdan bıçaklamıştı.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

İŞLER GERÇEKTEN DE ALT ÜST
OLUYOR. BU DEĞİŞİKLİKTEN
ENDİŞELİ HİSSEDEN BAŞKA KİM
VAR?
GREER

RESMİYET KAZANDI.

Çok panikledim.

Tamam, teknik olarak Hank'le Wells Hukuk Bürosu'ndan ayrıldığım an durum böyleydi, ama gün ilerledikçe bu huzursuzluk arttı.

Ve bu durum devam etti.

Gece geç saatlere kadar.

İyi olduklarından oldukça emindim. Tripp bir oyuncuydu, sık sık canlandırdığı o sert adam değildi. Kaçış arabasında kurşunlardan kaçtığından şüphe ediyordum. Ama bu kadar uzun süredir ortadan kaybolmuş olması beni yine de tedirgin ediyordu.

Mads harika biriydi. Bilgisiz bırakılmaktan nefret ettiğimi bildiği için, bana Tripp hakkında internette çıkan haberlerin yeniden canlanmasıyla ilgili bilgileri, haberleri görmeme izin vermeden aktarmıştı.

Bu benim için sorun değildi.

Tıpkı erkek arkadaşım gibi, yorum bölümüne tekrar bakmaktansa çıplak popomla yolda kaymayı tercih ederim. Hatta mevsimlik indirimler sırasında Rodeo Drive'da bile yaparım.

Beni peynir, tekila ve filmlerle oyalamaya elinden gelenin en iyisini yapmıştı ama kaygım giderek artıyordu.

Ve bu sadece kayıp adamlarımızla ilgili değildi; gerçi onlar ortaya çıktığında kendimi çok daha iyi hissedecektim.

Kumandayı kapıp, o abartılı komediyi durdurdum ve Maddie'ye bakmak için koltukta döndüm. "Wren'in geleceğini sanmıyorum."

"Ben de öyle düşünmüyorum," diye itiraf etti usulca.

Bir şeylerin ters gittiğini doğrulaması endişemi bir kademe daha artırdı. İki en yakın arkadaşıma da ihtiyacım varken Wren'in yanımda olmaması beni üzmedi. Sadece endişelendim.

"Belki de uyuyakalmıştır," dedi Maddie. "Çocuk okulu yeniden başladı ve o erken saatler çok zor geçiyor."

Mantıklıydı.

Hâlâ bunun doğru olduğuna inanmıyordum.

"Hank'ten bizi yan bir göreve götürmesini rica etmemi ister misin?" diye önerdim.

"Genellikle, yaramazlık ve kargaşaya cevabım her zaman kesin bir evet olur, ama bugün bunlardan yeterince oldu." Dudaklarını büzerek kollarını kavuşturdu. "Kaçırılmış olsam bile."

Maddie, Josh'tan benden daha çok nefret ettiği ve poker suratı da aynı derecede kötü olduğu için evde kalmak ve heyecanı kaçırmak zorunda kalmıştı.

Aksi takdirde, muhtemelen tüm planı altüst ederdi. Ya da onu lepestes çeşmesinde boğmaya çalışmadan önce, yel değirmeni yumruklarıyla ona saldırırdı.

Her iki durumda da kötü olurdu.

"Easton'dan veya internetten bir şey var mı?" diye sordum dikkatini dağıtmak için.

"Evet ve..." Telefonuna bakarken kaşlarını çattı. "Hayır."

"Hangisi hangisi için?"

"Evet, Easton'dan geliyorlar. Yoldalar. İnternette yok."

"Yeni olan hiçbir şey iyi değildir."

"Hayır, bir şey yok. Yani, hâlâ bir şeyler var. İnternet çökmüş değil. Ama büyük sitelerin birçoğu, ana sayfalarında yayınladıkları eski Tripp resimlerini ve makalelerini göstermiyor. Ekran görüntüleri sonsuza kadar kalır, ama..."

Göğsümde bir umut yeşerdi. "Bu, sorunu çözdükleri anlamına geliyor olmalı."

"Öyle görünüyor." Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. "Easton'ın her türlü seksî hukuk terimini kullandığına eminim. Ona söylettireceğim. Gözlüklerini taktığı sırada."

"Sen bir ucube gibisin."

"Söz söylemeye hakkınız yok."

Gerçekten de öyle yapmadım.

Telefonum titredi ve çevrimiçi nefret treninin kıyısı sakinleştiği için (ya da daha sakinleştiği için) hemen kaptım.

Wren: Çok özür dilerim. Çok çok özür dilerim. Uyuyakaldım. Sanırım o sevimli mikrop fabrikalarından biri bana gecikmiş bir Noel hediyesi olarak virüs getirdi.

Ben: İyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?

Wren: Bana kötü bir arkadaş olduğum için beni affettiğini söylemen.

Ben: Affedilecek bir şey yok çünkü kötü bir arkadaş değilsin. Gerçekten iyi misin?

Biraz sonra yatakta çekilmiş bir fotoğrafı geldi. Gerçekten de, hastalıklı bir şekilde de olsa, hoş görünüyordu. Kameraya başparmağını gösteriyordu. Ya da bana beyaz Fransız manikürlü tırnaklarını gösteriyordu. Emin olamadım.

Vay canına, kesinlikle aklı başında değil.

O, tırnak bakımını asla bu kadar sıradan yapmaz.

Ben: Biraz dinlen. Kendini daha iyi hissettiğinde görüşürüz.
Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa mesaj atabilirsin.

Wren: Tamam. En az on beş saat daha iyi geceler.

"Bu bir rahatlama," dedi Mads, hiç çekinmeden omzumun üzerinden okuyarak.

"Eğer biz sizin hakkınızda gizlice kötü şeyler söylüyor olsaydık ne yapardınız?"

"Söyleyecek ne var ki? Ben çok sevimliyim."

Josh'la ilgilenildi.

En geniş erişime sahip web siteleri, Tripp'e yönelik hedefli saldırının tüm izlerini silmişti.

Wren iyiydi, sadece biraz keyifsizdi.

Erkek arkadaşım da bana doğru geliyordu.

Hem erkek arkadaşım hem de patronumdu.

Ve benim Dom'um.

Ve sevdiğim adam, o da beni aynı şekilde seviyordu.

Sonunda Maddie ve Wren'in erkekleriyle bu kadar çok zaman geçirmelerinin nedenini anladım. Aşık olduğunuzda, onlarla birlikte olmak bir angarya veya çaba gibi gelmiyordu. Birlikte sessizce oturmak yeterliydi.

Maddie ısrarla bir buçuk asır olduğunu söylese de, çok geçmeden Tripp sanki evin sahibiymiş gibi ön kapıdan içeri girdi, ardından Easton da onu takip etti.

Maddie kanepeden fırladığında ikincisinin ona ne tür bir selam verdiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Tüm dikkatim birincisindeydi.

Tripp bana doğru yaklaştı ve kaslı vücuduyla beni koltuğa doğru çekti. Öpüşmeye fırsat bulamadan başına bir yastık fırlattı.

"Yeni koltuğumuzda olmaz," diye tersledi Easton.

Tripp bir öpücük daha vermek için eğildi.

"Sprey şişesini alacağım. Onu evinize götürün."

"Memnuniyetle." Tripp ayağa kalktı ve beni omzuna aldı. Bir o yana bir bu yana döndü. Sonra diğer yana.

"Böyle devam edersen," dedim, başım altüst olmuş bir halde, "eve götüreceğin tek şey midesi bulanana bir kız arkadaş olacak."

Beni ayağa kaldırdı, kendime gelmem için üst kollarımı dikkatlice tuttu. Genişçe sırtarak, beni tekrar kanepeye götürerek Easton'ın öfkesini üzerime çekmeye iki saniye kala, ne aradığını hatırlamış gibi göründü.

Ya da daha doğrusu kim.

"Hank gitti mi?" diye sordu, hiç de mutlu görünmüyordu.

"Buradayım patron," diye seslendi yaşlı adam mutfaktan. "Mads eve doğru yolda olduğunuzu söyledi, ben de size biraz mahremiyet sağlamak istedim. Siz içeri girdiğinizde girişte duruyordum. Beni nasıl fark etmediniz anlamıyorum. Ben ufak tefek biri değilim."

Easton, şaşırtıcı derecede somurtkan bir ifadeyle, "Bu adamla ilk kez tanışyorsun ve şimdiden sana Mads diye seslenmesine izin verdin mi?" diye homurdandı.

"O, bir tiranın tam tersi."

Tripp kolunu bana doladı ve beni evden dışarı çıkardı, Hank ise arkamızdan geldi ve çifti kendi aralarında tartışmaya bıraktı.

Arabaya binip Tripp'ten olayı dinlemek için sabırsızlanıyordum ama ortada yoktu.

Rolls-Royce'u işaret ederek, "Sana daha sık ihtiyacım olacak, Hank. Özellikle Greer yanımdayken." dedi.

Hank başını salladı. "Sonunda mantıklı davranmaya başladın."

Eyvah, işler pek de iyi gitmemiş olabilir...

Tripp, bitmek bilmeyen araba yolculuğu boyunca bana tek bir şey bile anlatmadı. Bunun yerine, ne yediğimizi, ne içtiğimizi, hangi filmleri izlediğimizi sordu. Sanki bunların herhangi biri, kendisinin yaptıklarından daha heyecan vericiymiş gibi.

Sonunda uzun araba yoluna girip yeni, ekstra güvenli kapıdan geçtiğimizde, arabadan atlamaya hazırdım ama Tripp, Hank her şeyin yolunda olduğundan emin olana kadar beni durdurdu.

Eyvah!

Bu da yüzyıllar sürecekmış gibi geldi, ama sonunda Tripp ile evde yalnız kaldığımızda, ondan cevaplar istemek için ona döndüm.

En azından niyetim buydu.

Bunun yerine, başımın arkasını avuçlarının içine aldı ve beni öptü, ta ki cevaplarını bilmem gereken milyonlarca soruyu neredeyse unutana kadar.

Ama ben bendim, bu yüzden hatırladım.

Sonunda.

Biraz daha öpüştükten sonra.

Onu iterek aramıza mesafe koydum. "Her şeyi duymak istiyorum."

"Yatakta konuşabilir miyiz?"

"Evet."

"Tatlı vajinanın derinliklerindeyken konuşabilir miyiz?"

"İkimiz de bunun mümkün olmadığını biliyoruz."

"Sen çıplakken ama ben tatlı vajinanın derinliklerine girmeden önce?" diye uzlaştı.

"Anlaşmak."

Gece rutinlerimizi -muhtemelen çok farklı nedenlerle- aceleyle tamamladık; ben yatak odasına girdiğimde ise onun anlaşmanın kendi tarafını yerine getirmediğini gördüm.

"Üzerinde kıyafet var," diye belirttim.

"Bu anlaşmanın bir parçası değildi. Sana çıplak olmanı söyledim. İkimiz de çıplak olursak, hiçbir konuşma olmaz."

"Doğru." Belki de aşırı meraklıydım, ama yine de her hareketimi izlemesinin tadını çıkarmak için yavaşça soyundum. Çıplak kaldığımda, yanıma yatmadım.

Yatağın ayak ucundaki uzun, minderli bankın üzerine diz çöktüm. "Buna emniyet kemeri takabilir miyiz acaba?"

"Açılır açılmaz nalbura gideceğim..." diye sözünü yarıda kesti, ben de yatağa doğru sürünerek ona yaklaştım.

Gri gözlerinde çok fazla açık şehvet vardı, ama aynı zamanda çok fazla sevgi de. Bunu daha önce nasıl fark etmediğime emin değildim. Muhtemelen çünkü bana yöneltilmiş gerçek romantik sevgiyi hiç görmemiştim.

Ama ben bunları Tripp'ten aldım. Sevgi. Güven. Onun ilgisi. Onun rahatlığı. Onun arkadaşlığı. Ve onun hakimiyeti.

Son kısmı bana o söyledi. "Üzerime otur."

Battaniyeyi aramızda tutmaya özen göstererek, emrettiği gibi yaptım. "Bana her şeyi anlat."

Sonra bana güvendi, muhtemelen söylememesi gereken şeyleri paylaştı ama benim asla söylemeyeceğimi biliyordu. Her şeyi bana anlatırken dikkatle dinledim, Alex'in bu tavrına duyduğum öfke giderek artıyordu. Tony'nin Tripp'in acılarının çoğunun arkasındaki kukla ustası olduğunu söylediğinde ise öfkem ve ihanet duygusuna kapıldım.

Ellerimle saçlarını okşadım. "Çok üzgünüm. Bunu yapacağına inanamıyorum."

"Yapabilirim. Bu şehir, her an biraz daha güç, nüfuz veya para için saldırmaya hazır açgözlü yılanlarla dolu."

Bunu çok iyi biliyorum.

Yüz ifademi görünce onun da yüz ifadesi yumuşadı. "Baban bir yılan değil."

"Öyle. Ama çizgili bir yılan. Yine de tehlikeli, ama zehirli değil. Sanırım? Yılanlardan o kadar hoşlanmıyorum ki onlar hakkında bilgi sahibi olayım."

"Çok tatlısın."

Sırıttım ve bu onun yüz ifadesinin daha da yumuşamasına neden olurken, başka bir şey daha sertleşti.

Konuşmayı uzatmak için sadece pozisyon değiştiriyormuş gibi yaparak kıpırdandım. "Gerçekten bittiğine inanamıyorum."

Planım ters tepti ve altımda gerildi - hem de iyi anlamda değil. "Tony'nin bizi sabote etmesi olmadan işler düzelecek, ama asla bitmeyecek. Bizi alaşağı etmek ve yıkımdan zevk almak için her zaman burnunu işimize sokmak isteyen insanlar olacak. Emekli olursam bu azalacak, ama asla tamamen ortadan kalkmayacak."

"Emekli olamazsınız. Amacınızı bilen nadir insanlardan birisiniz. Yaptığınız işi seviyorsunuz."

"Sen benim amacımsın. Ve sana daha önce de söylediğim gibi, seni çok seviyorum."

Bunun, bana söylenmiş en romantik şey olduğundan oldukça emindim.

Ama yine de onun bunca emek verdiği her şeyden vazgeçip gitmesine izin veremezdim.

"Yorum bölümlerinden uzak duracağım," diye söz verdim. "Ama sen yanımda olduğun sürece gerisi önemli değil."

Beni altına sıkıştırana kadar yuvarlandı. "İster iste ister isteme, her zaman yanında olacağım. Seni her yere takip edeceğim, siren."

SON SÖZ

ÜNLÜ BİR YILDIZIN SONSUZA DEK
MUTLU BİR HAYATI MI? ŞOK OLDUK.
VE HEYECANLANDIK. VE, TAMAM,
BİRAZ DA KISKANÇLIK DUYDUK.

GREER

DÖRT AY SONRA

Buradan çıkmam lazım.

Summer dizisinin çekimleri tüm hızıyla devam ediyordu ve beklediğimden de iyiydi. Hatta daha da iyiydi. Sahneler sırayla çekilmiyordu ve istediğim kadar çok çekime katılamadım, ama senaryoyu okuduğum için olup biteni takip edebildim.

Babamın cezası açıklanırken ben de sabahı mahkemede geçirmiştım. Tripp benim için orada olmak istemişti ama ikimiz de bunun bir sirke dönüşeceğini biliyorduk. Bunun yerine Hank, sessiz desteği ve bariz güvenliği sağlamak için uzaktan orada bulunmuştu.

Sete daha yeni gelmiştim ama ayrılmam gerektiğini biliyordum.

Sonunda romantizmin devreye girme zamanı gelmişti.

İşler pek iyi gitmiyordu...

Tripp işini ciddiye alıyordu ve genellikle mükemmeldi. Hatta karbonarayı düzgün bir şekilde, sonradan eklenmeden, pıhtılaşmadan hazırlamayı öğrenmek için İtalyan bir şeften özel dersler bile almıştı. Ama o yemekten sonra rol arkadaşını öpmesi gerekiyordu.

Ve öyle de yapmıştı.

Ama iyi değil.

Kusursuz oyunculuğu tamamen kaskatı kesildi. Bana bakışının aksine, bakışlarında inandırıcı bir sıcaklık yoktu. Dokunuşunda tutku yoktu. Hasta komşusuna karşı hisleriyle mücadele etmekten yorulmuş, başarılı şef Cash'e benzemiyordu.

İşkence gören bir adama benziyordu.

Tekrar "kes" dediler ve yakınlık koordinatörü hemen yanlarına koşarak onlarla konuştu.

Filmlerin gerçekten büyülü olduğu bir dönemde, o sakın anı fırsat bilip daireden gizlice uzaklaştım. Daire, diğer önemli mekanların da bulunduğu devasa bir film platosu içinde yer alıyordu.

şey, gizlice kaçtığımı sanıyordum.

Ama daha dışarı adımımı atmıştım ki Tripp arkamdan hızla çıktı. Etrafı taradı, sonra gözleri kenarda durduğu yere takıldı. Yüzünde endişe vardı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Neden?"

"Baktım ki, sen sinsice buraya doğru geliyordun."

Gözlerimi devirdim. "Ben sinsice davranmam."

"Korkak."

“Bu daha da kötü.”

"Adına ne derseniz deyin. Bugün bir sorun mu oldu? İyi misiniz?"

“İyiyim. Her şey yolunda gitti. Ve diğer her şeyin ne kadar yavaş ilerlediğini düşünürsek, şaşırtıcı derecede hızlıydı.”

Tüm hazırlıklara rağmen, anlaşma hiçbir itiraz olmadan kabul edildi. Babam tıp lisansını kaybetti. Avukatı -ki iddia ettiği kadar iyiydi- sahte isteğe bağlı işlemlerin hiçbirinde sigorta şirketlerini işin içine katmamış olmasının davasını kolaylaştırdığını söyledi. Eğer katmış olsaydı, çok daha büyük bir sorun olurdu.

Durum böyle olunca, cezasının tamamını çekme ihtimalinin düşük olduğunu söyledi.

Sözlerim Tripp'i rahatlatmadı. "Konuş benimle. Öpücük mü sorun? Onlara yapmayacağımı söyleyebilirim—"

“Hayır. Yani, evet, ama senin düşündüğün sebepten değil.” Ellerimi göğsüne koydum ve boynumu uzatarak ona baktım.

Her ne zaman elimi, daha doğrusu elimdeki nişan yüzüğünü görse, gözlerinde sahiplenici bir ateş parlıyordu.

Beğendim.

Ve yüzük.

Konu dışına çıkmamaya elimden geldiğince gayret ettim. "Beni izlerken biraz... rahatsız hissediyor olabileceğinizi düşündüm. Buraya gelmemin tek sebebi bu."

"Bana kızgın değilsin, değil mi?"

"Eğer hemen onun peşine düşüp sizi ayırmak için hortum kullanmak zorunda kalsaydınız, kıskanırdım. Ama onuncu ya da onuncu çekimde giderek daha da perişan görünmeye başlayınca kıskançlığım yatıştı."

“Çok mutsuzum. Başından beri öyleydim, ama çekimlerin ortasında mutfak setinden bir parça çiğ sarımsak yedi ve durumu daha da kötüleştirdi.” Omuz silkti. “Sanırım gururunu incittim.”

Ah, canım acıdı. Tüm oyunculuk yeteneğini gördükten sonra, bir öpücük için hiçbir şey sergileyememesi kesinlikle can yakıcı olurdu.

Ayrıca, iğrenç. Çiğ sarımsak öpücükleri de işe yaramaz.

Yüzüğümü tıklattım. "Seni yakaladım. İçerisi sadece iş, efendim. Bunu biliyorum. Bu sahneyi bitirmene yardımcı olacaksa, beni öptüğünü hayal et." Ellerimi yavaşça aşağı doğru indirdim ve beline kadar getirdim. "Sonra da Gilded'a gideceğiz ve beni öpmekten çok daha fazlasını yapabilirsin."

"İsa'm, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Şimdi acele et." Bana emir verdiğim için burun delikleri genişledi ama ellerimi kaldırdım. "İş yerindeyiz. Bu da demek oluyor ki, her şeyi ben kontrol edebilirim."

"Pekala," diye razı oldu ama dinlemedi.

Ters yöne doğru hızla uzaklaştı.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendim arkasından.

Arkasını döndü ve geriye doğru yürümeye başladı. "Bana dokundun ve gece için planlarımızdan bahsettin. İçeride işleri daha da garip hale getirmeden önce beyzbol istatistiklerini düşünürken biraz yürüyüş yapacağım."

O gece Gilded'da otururken, Tripp'in barda Atlas'la olan sohbetini bitirmesini endişeyle bekledim. Sohbet hiç bitmiyordu.

Bana kalırsa, işkenceyi daha önce gösterdiğim otoriter tavrın intikamı olarak ekliyordu.

Memnuniyetsiz bir iç çekişle, zihnim ve bakışlarım başka yerlere daldı. Tam kapıya doğru bakarken, takım elbiseli iri bir adam içeri girdi. Onu tanımasam da, bir aksiyon yıldızına benziyordu. Ya da belki bir atlet. İkisinin de olabileceği kadar kaslıydı. Tıraşlı başı ve gür sakalıyla çekiciydi, ama dikkatimi çeken asıl şey, kolundaki çarpıcı kadındı.

Aynı zamanda oyuncu ya da model de olabilirdi. Siyah saçları, her zaman uzatmayı hayal ettiğim uzunluktaydı ve iri mavi gözleriyle büyüleyici bir tezat oluşturunuyordu.

Görünüşleri ve fiziksel farklarıyla dikkat çekici bir çift oluşturunuyorlardı.

Eğer anlık bir yargıya varacak olsaydım -ki bu konuda giderek daha iyi oluyordum- iri adamın kötü niyetli olduğunu tahmin ederdim.

Yanılmış olurdum.

Yakındaki bir sandalyeyi çekip sevgilisinin oturmasına yardım ederken dokunuşu nazikti. "Burada bekle, tatlım. Atlas'la konuşacağım ve geri döneceğim."

Ona aynı hayranlıkla gülümsedi. "Pekala, babacım."

Güneş ışığı, çok tatlı.

Peki ya baba figürü? Benim tarzım değil ama yine de... Çekici.

Onun bara doğru ilerleyişini izledim, Atlas ve Tripp'i selamladığında kaşlarım çatıldı.

Yanındaki kadına şöyle bir baktığımda, her şeyi gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde dikkatle izlediğini gördüm.

"İlk defa mı geliyorsunuz?" diye sordum, konuşmamam gerektiğini biliyordum ama yine de arkadaş canlısı olmak istiyordum.

"Evet. Eşimle birlikte Las Vegas'tan ziyarete geldik."

"Eğlenceli. Belki? Tabii eğer sıkıcı bir iş için burada değilseniz."

"Hayır. Dün gece çocukken hep Disneyland'e gitmeyi çok istediğimi söylemiştim ve bu sabah da uçaktaydık."

İsim.

Ona bakış şekli.

Detaylara gösterilen özen.

O iyi biri.

Altı ay önce, yalnız olmanın görmezden gelinmekten daha iyi olduğunu kendime söylerken kıskançlık beni kemirirdi. Ama yalnız değildim. Tripp'im vardı. Beni asla görmezden gelmedi. Bana asla önemsiz olduğumu hissettirmedi. O, iyiden de öteydi, bu yüzden o yabancı için sadece mutluluk hissettim.

"Disney'e gittin mi?" diye sordum.

Başını salladı. "Önümüzdeki birkaç gün için plan bu. Ama buraya geldikten sonra planlarım değişebilir. Buranın dünyanın en mutlu yeri olduğunu düşünmeye başladım."

"Muhtemelen haklısın, ama yine de gitmelisin. Başka hiçbir sebep olmasa bile, bir churro yemek için bile olsa. Onlar günahkâr bir şey."

"Bir tane edinmemi sağlayacağım."

Kocası yaklaşırken, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet." Ayağa kalktığı anda, güzel elbisesinin yırtmacı açıldı ve uyluğuna dolanmış karmaşık ipler ortaya çıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de," diye zorla ağzımdan döktüm, istediğim kadar dostça bir ses tonu yakaladığım için rahatlamıştım.

Tripp dönene kadar onun oturduğu sandalyeye bakmaya devam ettim.

"Sorun ne?" diye sordu, beni ayağa kaldırırken.

"Peki, ip fetişi hakkında ne biliyorsunuz?"

Gözleri karardı. "Araştırmaya başlayacağım." Bu fikre ne kadar kapıldığını hissetmem için beni kendine daha da yaklaştırdı. "Ve biliyorsun ki ben çabuk öğrenirim."

Biliyordum.

Onunla ilgili hatırlanması zor birkaç şeyden biriydi bu.

TRIPP

İKİ YIL SONRA

"Seninle konuşmam gerekiyor, karım."

Greer, doğal ışıkla aydınlanan arka odadaki en sevdiği yerinden başını kaldırdı.

Birkaç yıl önce yaşanan dramatik olaylardan sonra, yeni anılarla dolu yeni bir yere taşınmak istemiştim.

Kalmak konusunda kararlıydı.

Ve onu sevdiğim için, onu mutlu eden her şeyi yapardım. Bunu yaparken aynı zamanda evimizi bir kasadan daha güvenli hale getirmiştim; üstelik orayı bir yuva gibi hissettirmek için de. O ve Easton'ın tavsiye ettiği tasarımcı son kısmı halletmişti.

Bir zamanlar boş olan oda, ilk kez replikleri prova ettiğimiz gün sipariş ettiğim rahat mobilyalarla ve odayı Greer'in mekanı yapan dekoratif dokunuşlarla doldu.

Fotoğraflarımın çerçevelemiş baskıları da dahil.

Onun fotoğrafları değil, ama onlar benim en sevdiklerimdi.

Bana bakıp masadaki dizüstü bilgisayarına kaydđ. "Kişisel mi konuşacağız, iş mi?"

"İkisi de." Üzerinde kıvrılmış yattđđı büyük koltuğa doğru ilerleyerek onu ayağa kaldırdım ve yerine oturdum, ardından kucağıma yerleştirdim.

"Rahattım," diye mırıldandı.

"şimdi değil misin?"

"Yalan söyleyip hayır dersem beni daha sıkı tutar mısın?"

Elimle boğazını kavradım ve avucumun altında nabzının hızlandđđını hissettim. "Bana yalan söyle ve neler olacađđını gör."

"Boş ver."

"Akıllıca bir siren."

"Peki, neler oluyor?"

"Seni asistanım olarak işten çıkarmak zorunda kalacağım."

"Kendi kocam tarafından işten mi kovuluyorum?" diye ağladı.

"Eğer bu seni biraz olsun rahatlatacaksa..." Durakladım ve pozisyonumuzu değiştirdim ki sertleşmiş halimi hissedebilsin. "Sana bir kıdem tazminatı paketim var."

Gözlerini devirdi. "Bu kötüydü. Üstelik sanki onu kesecekmişsin gibi geliyor, bu da iğrenç."

Yüzümü buruşturdum. "Haklısın."

"Fark etmediysen söyleyeyim, uzun zamandır beni asistanın olarak kullanmıyorsun. Bunun için Malcolm'un var zaten." Elinin tersiyle alnına dokundu. "Önce beni değiştirdin, şimdi de beni kovabilirsin."

"Teknik olarak, onu siz işe aldınız," diye belirttim. "Kendinizin yerine başkasını koydunuz."

İşler yoğunlaşınca ve Greer, benim onunla birlikte olmanın, anlamsız işlerle uğraşmaktan daha iyi olduğunu kabul edince, kapsamlı ve seçici bir işe alım sürecine başladı. Bu konuda benden çok daha iyiydi. Malcom, Hollywood'a adım atmak için bir işe ilgi duymuyordu. Oyuncu, model ya da başka bir şey olmak istemiyordu. Ayrıca parmağını bile kıpırdatmadan maaş almak da istemiyordu. Asistan olmayı seviyordu ve gerçekten de çok iyi bir asistandı.

"Kahretsin, haklısın." Kollarını kavuşturmuş, kucağında olmasına rağmen benden çok daha uzun olduğumu görmezden gelerek bana dik dik bakmaya devam etti. "Neden kovuldum?"

"Çünkü oyunculığa bir süreliğine ara veriyorum."

Eşim, yüzündeki endişe ve kaygı karışımı bir ifadeyle, kızgınlık belirtilerini tamamen bir kenara bıraktı. "Ne oldu? İnternette bir şey mi oldu?"

"HAYIR."

Bu doğruydu. Yorum bölümlerinden uzak durdum, ama benim için çalışan küçük sosyal medya ekibi öyle yapmadı. Bilmem gereken her şeyi bana bildirdiler. Hala dedikodular vardı. Her zaman da olacaktı. Ama çoğunlukla insanlar Greer'ı seviyordu. Ve benim onu sevme şekli mi de seviyorlardı.

Ayrıca hiçbir sorun da yoktu. Yaz, tahmin ettiğim gibi büyük bir başarıydı; tabii başka birini öpmeyi atlattıktan sonra.

Ondan sonra iki film daha çektim. Casus gerilim filmi büyük bir bütçeye ve iyi bir senaryoya sahipti, ancak özel efektlere odaklanıldığı için diğer her şey geri planda kaldı.

Ancak, polisiye gizem türündeki roller, şimdiye kadar oynadığım roller arasında en çok keyif aldığım rollerdi. Bu tarz projelerden daha fazlasını yapmak istedim, sadece farklı bir şekilde.

Bunu paylaştım. "Yönetmenliği denemek istiyorum."

"Tamam," dedi hemen. Hiçbir şüphe yoktu. Hiçbir tereddüt yoktu. Bunu başarabileceğimi düşünüp dşnmediğime dair hiçbir sorgulayıcı soru sormadı.

"İşler yolunda giderse, belki ileride bir yapım şirketiyle çalışırım. Ya da A24 gibi küçük bir stüdyoya bile. Vizyonumu paylaşan insanlarla sevdiğim türden filmler yapabilmek istiyorum. Sürekli şikayet eden, sızlanan ve bütçeden daha fazla pay almak için kestirme yollar kullananlarla değil."

Konuşurken Greer'in gülümsemesi daha da genişledi. "Muhteşem bir fikir."

"İşler kötüye gidebilir."

"yle olmayacak."

"Eğer işler yolunda gitmezse çok para kaybedebiliriz."

Etrafına bakındı. "Sanırım hayatta kalacağız. Daha da önemlisi, bu önemsiz bir konu. Burası senin için mkemmek olacak."

"Bizim için. Bunu benimle birlikte yönetmeni istiyorum."

Dudaklarını birbirine bastırırken ilk tereddüt belirtisi ortaya ıktı. "Bunun üstesinden gelemedim."

"Benim asistanım olmakla ilgili aynı şeyi söylemiştin ve bak ne kadar harika iş çıkardın."

"İşime yeni son vermişken bunu söyleyemezsiniz," diyerek içindeki gerçek endişeyi gizlemeye çalıştı.

"Yarın hiçbir şey değişmeyecek. Araştırma yapmak, renk kodlaması yapmak ve diğer listelerle çapraz referans oluşturan listeler oluşturmak için zamanınız var. İhtiyacınız olduğunu düşünüyorsanız, kurslara katılabilirsiniz. Ya da bahsettiğiniz gibi yüksek lisans için Coastal'a geri dönebilirsiniz."

"Bu durum süreci yıllarca uzatabilir."

"Benim için sorun yok. Acele etmeye gerek yok. Önümüzde koca bir ömür var."

"Evet, öyleyiz," diye fısıldadı memnun bir gülümsemeyle. Ama gülümsemesi hızla muzip bir ifadeye dönüştü. "Ama bahsettiğin o pakete gelince..."

"Şortunu yana çek, siren."

GREER

İKİ YIL SONRA

Yatak odasına girdiğimde, büyük cam kapıdan yakışıklı kocamın elinde telefonla balkonda volta attığını izledim. İşle ilgili biriyle konuştuğunu biliyordum çünkü bu tür görüşmeler sırasında hep volta atardı. Ama yönetmenlikteki ilk denemesiyle mi yoksa önceden anlaştığı bir sonraki projeye mi ilgili olduğundan emin değildim. Ayrıca dikkatim dağılmıştı, kulak misafiri olamadım. Bol şortu kalçalarının üzerinde düşük duruyordu ve gömleksiz olduğu için her kasını ve derin çukurunu görebiliyordum.

Nasıl oluyor da gittikçe daha da yakışıklı oluyor? Bu bir sihir. Ya da büyüculük.

Konuştugu kişiyle birlikte muhteşem manzaraya bakmak için döndü ve aklına bir fikir geldi.

Elimde tuttuğum şeyi yatağa fırlatıp, hızlı ama sessizce öne doğru srndm. Eğer dönüp beni görseydi, şansımı kaybederdim. Kiminle konuştuğu ya da konuşmanın ne kadar önemli olduğu önemli değildi. Her zaman onun odak noktası bendim ve telefonu neredeyse veda etmeden kapatırdı.

Kimse görmeden yapmayı başardım, ama kilidi çevirdiğimde sürgü yüksek sesle tıkırdadı. Tripp omzunun üzerinden bana baktı ve gülümsedi. Tahmin ettiğim gibi, görüşmesi neredeyse anında sona erdi.

Ama artık çok geçti.

Kapıyı denedi ama kapı sadece gıcırdadı. "Beni dışarıda mı kilitledin?"

Geri çekilirken onu görmezden geldim.

Kaşları karışık bir endişeyle çatılmıştı, ama bu endişe tam olarak yerleşmeden önce tişörtümü başımın üzerinden çıkardım.

Bakışlarındaki her şeyin yerini ateş aldı ve cinsel organı anında sertleşerek ince şortunun içinde kabardı.

"Kapıyı açın, siren. Hemen şimdi."

"Sizi duyamıyorum efendim," diye yalan söyledim ve yavaşça kot pantolonumu aşağı doğru indirdim.

Ne yapacağımı önceden bilseydim, yavaş ve planlı striptiz gösterisini uzatmak için kat kat giyinirdim. Ama çok geçmeden çıplak kaldım, bir kolum gğslerimin üzerinden bantlanmış, diğer kolum ise cinsel blgemi örtecek şekilde aşağı doğru uzanmıştı.

Eli şortunun içindeydi ve kendini sıkıca tuttuğundan hiç şüphem yoktu. "şimdi, Greer."

Onu yine görmezden geldim. Kalçamda kırmızı izler kalma ihtimali yüksekti ama bununla bir sorunum yoktu.

Bu bir yalandı.

Bundan çok memnun oldum.

O bana ve sevimli kalçalarımın tehditler savururken gözden kayboldum ve sehpadan bir vibratör kaptım.

Onu en sevdiği iş arkadaşı olarak adlandırıyordu çünkü klitoris emme hareketi beni her zaman ağlayana kadar orgazma ulaştırıyordu. Özellikle de bunu bana popomdan ilişkiye girerken uyguladığında.

Yatağın etrafından tekrar dolaştım ve önünde duran minderli bankı kaptım. Odanın karşısına sürükleyerek, tam önüne gelene kadar taşıdım. Oturdum ama vibratörü içeri kaydırırken kendimi korudum ve üzerimi örttüm.

"Bacaklarını aç ve bana göster, yoksa yemin ederim ki bu kapıyı kıracağım."

Ben yapmadım.

Meme ucumu çimdikledim ama elimi araya soktum ki tam olarak göremesin.

Yer çok kısıtlıydı ve açı da tam doğru değildi, ama boşta kalan elimle vibratörü ayarladım. İyi hissettirdi.

Ama benim bu ihtiyacımı körükleyen Tripp'in tepkisiydi.

Onu işkenceye maruz bırakmayı planlamıştım. İkimiz de kırılma noktasına gelene kadar işi uzatmak ve sonra daha da ileri götürmek istiyordum.

Ama onun kendinden geçmiş bakışlarındaki o saf şehvet karşısında dayanamadım.

"Uslu bir kız ol ve arkana yaslan," diye emretti.

Eskiden, çekim açısını ve nasıl göründüğümü çok düşünerek tereddüt ederdim. Artık bu bir sorun değil.

Çoğunlukla öyle, en azından.

O an, artık fazla düşünmeye vaktim kalmamıştı. Kendimi sorgulamaya, şüphe duymaya ya da başka herhangi bir şey hissetmeye vaktim yoktu; tek hissettiğim şey, onun beni mutlu ettiği kadar onu da mutlu etme ihtiyacıydı.

Dediği gibi yaptım, dirseklerimin üzerine yaslanarak kendimi doğrulttum, böylece onu hala görebiliyordum.

"Çok güzel. Utanma. Bana o mükemmel vajinanı göster."

Bacaklarımı araladım.

"Boş ver," diye homurdandı. "Şu lanet olası kapıyı aç."

Ne o talebe ne de başka bir talebe uymadım.

Titreşim aletini yeniden konumlandırarak, hafif titreşimin ihtiyaç duyulan bobini yavaşça sıkılaştırmasına izin verdim.

Tripp'ten artık emir gelmiyordu. Artık tehdit de yoktu. Ben kendimi becerirken o da sanki ben onun kişisel porno yıldızıymışım gibi penisini okşayarak beni büyülenmiş bir yoğunlukla izledi.

Onun fantezisi.

Gilded'deki gözetleme odası ikimiz için de işe yaramamıştı ve bir daha asla geri dönmemiştik. Tripp, perişan haldeyken beni görebilecek kadar güvendiğim tek adamdı. Tripp'in görmek istediği tek kişi bendim ve başka birinin onunkini görmesi düşüncesi bile onu çıldırtırdı.

O anki versiyonumuz sonsuz derecede daha iyiydi.

O ne kadar hızlı okşarsa, ben de emme gücünü o kadar artırdım. Oyunağın ıslaklığımın içinden kayarken çıkardığı sesi duyup duymadığını bilmiyordum ama çok iğrençti.

Ve sıcak.

Çok sıcak.

Titreşim. Klitoris uyarımı. Tripp.

Bütün bunlar beni çok etkiledi ve beni kasıp kavuran orgazma karşı koymanın imkanı yoktu. Tripp'i izleyebilmek için göz kapaklarımı açık tutmaya zorlayarak çığlık attım.

Avucunun kapıya çarpmasıyla irkildim, boşalırken cama her yeri ıslattı ve kapı sallandı.

Geriye doğru sendeledim, aşırı hassas bölgemden oyuncacı tıslayarak çıkardım.

Tripp, nefesimi toplamam için bana biraz zaman verdikten sonra, "Eşime dokunmam gerekiyor," dedi.

Ama işim henüz bitmemişti.

Şortunun yerinde olduğundan emin olmak için kapağı zorla açtım ve uyuşturucu almış bir kaplumbağanın zarafetiyle banktan yuvarlanarak indim. Yatağa fırlattığım eşyaları kaptım ve görünür hale gelirken dikkatlice arkama sakladım.

Titreyen ellerim ve gümbür gümbür atan kalbim, orgazm sonrası gelen hazla hiçbir ilgisi yoktu. Zorlukla yutkundum.

Sonra ona sol elimde ne olduğunu gösterdim.

Ne olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü.

O dalgınken, arkamdaki kamerayı alıp yaklaşık bir milyon fotoğraf çektim; bu sırada şaşkınlığı önce hayrete, sonra da mutluluğa dönüştü.

Mutluluğun ötesinde.

Gülümsemesi gurur, hayranlık, sevgi ve tahmin edileceği üzere tutkuyla doluydu. "Hamile misin?"

Sesim o kadar bunalmıştı ki, kelimeleri söyleyemedim, sadece başımı salladım.

Yüksek lisans derslerime devam ederken ve stüdyomuz henüz yeni kurulmuşken hamile kalmam muhtemelen kötü bir zamanlamaydı, ama umurumda değildi.

Zaman çizelgeleri o kadar önemli değildi.

Tamam, öyleydiler ama bu kadar güzel bir şeyle değil.

Tripp'in gülümsemesi kayboldu ve omuzları geriye düştü. "Eğer şu lanet olası kapıyı hemen açmazsan, Greer Carter, onu kıracağım."

Kilidi çevirdiğim anda kapı açıldı ve kendimi onun kollarında buldum. Bacaklarım ve kollarım içgüdüsel olarak ona dolandı, ama gereksizdi. Beni asla bırakmazdı. Asla bana zarar vermezdi.

Ben mi, yoksa bebeğimiz mi?

Acı veren öpücüğü, yüz ifadesi kadar çok şey anlatıyordu, ama bunu kelimelerle de ifade ederek üç kat daha etkili oldu: "Hayatın bu kadar dolu dolu olabileceğini hiç düşünmemiştim. Benim de bu kadar dolu dolu hissedebileceğimi. Seni seviyorum, siren."

"Ben de sizi seviyorum, efendim."

Beni tekrar öptü ve ben de ağzımı açıp, hiç azalmayan açgözlü bir çaresizlikle ona istediğini verdim—çünkü bu duygu karşılıklıydı...

Ben.

Ve bunu yaparken, renkli bir hayat varken nasıl olur da sıradan bir hayatın bana yeteceğini düşünmüş olabileceğimi merak ettim.

SON!

*WREN'İN KİTABINI BURADAN ÖN SİPARİŞ EDEBİLİRSİNİZ.
O ZAMANA KADAR, SAKALLI BABA VE ONUN GÜNEŞ IŞIĞIYLA İLGİLİ BİR
BÖLÜM İÇİN SAYFALARI ÇEVİRİN...*

KÜÇÜK GÜNEŞ IŞIĞI BİRİNCİ BÖLÜM MILA

"Üzgünüm Mila, seni bırakmak zorundayım."

Bütün vardiyam boyunca çalışmadan önce bana söyleyemez miydiniz?

Pis bir otelin arka ofisinde dururken, benden de daha pis olan vardiya müdürüme—ya da eski vardiya müdürüme—bakıyordum. Ne yaptığımı anlamaya çalışırken zihnimde bir sürü düşünce dönüyordu.

Hiç bir şey.

İşten atılmamı gerektirecek hiçbir şey yapmamıştım.

Her zamanki gibi, sabah dörtte işe gelmiştim, bütün gün canımı dişime takarak çalışmıştım ve vardiyam teknik olarak öğlen 12'de bitmesine rağmen saat neredeyse 2'ye kadar hala oradaydım.

Ve işten çıkarılıyordum.

Bütçe kısıtlamaları yüzünden işten çıkarmalar olmadı; beni işten çıkaracakları son kişi olurdum. Muhteşem kişiliğimden falan da değildi. Sadece sağduyuydu. Birden fazla kişinin işini yaptım ve bunu kötü bir tavır sergilemeden yaptım. Odalardan asla hırsızlık yapmadım, başımı öne eğdim ve gözlerim kendi işime odaklandı. Bu, Todd da dahil olmak üzere başka hiç kimse için söylenemezdi.

"Neden?" diye sordum.

Ama sonra gördüm. O surat ifadesini. Bana acıma, küçümseme ve her zamanki şehvet karışımı bakışlarını.

Tarih kendini tekrar etmeyi ne kadar da severdi.

“Veronica.”

İşte orada.

Veronica Rogers.

Dolandırıcı kadın.

Narsist.

Profesyonel bir karmaşa.

Ve annem—gerçi ona böyle hitap etmem yasaktı. Soyadımızın aynı olmaması, yetişkin bir kızı olacak yaşta değilmiş gibi davranmasını çok daha kolaylaştırıyordu.

Ancak bir şeye ihtiyacı olduğunda.

"Siz moladayken geldi," diye devam etti. "Steve buradaydı ve lobide misafirlerimiz vardı, o sırada ortalığı karıştırdı."

Elbette yaptı. Ve elbette, bunu genel müdür buradayken yaptı.

Daha önce işe döndüğümde neden hiçbir şey söylemediğini sormadım. Herkes mola verdiğim yeri bildiği halde neden beni almaya birini göndermediğini sormadım. Neden Steve ile konuşmama veya sorunları çözmeme fırsat vermediğini sormadım.

Çünkü bunu düzeltmenin bir yolu yoktu. Bu uyarıyı zaten almıştım.

"Bu benim hatam değil," diye tekrarladım ama ses tonumdaki teslimiyeti ben bile duydum.

Annemin yol açtığı karmaşayla hiçbir ilgim olmamasına rağmen, o benden çok daha fazla sorun çıkaran bir insandı.

Lanet olası hayatımın hikayesi.

"Ellerim bağlı," dedi Todd. "Bu Steve'den geldi."

Eski püskü, köhne bir oteli temizlemek hayalimdeki iş değildi. Havada asılı kalan, duvarlara ve mobilyalara sinmiş küf, toz ve vücut kokusu olmadan da mutlu bir şekilde yaşayabilirdim.

Ancak yiyeceksiz mutlu bir şekilde yaşayamazdım. Ve yiyecek paraya mal oluyordu.

Tıpkı berbat dairem, elektrik ve hayattaki hemen hemen her şey gibi.

Moralim bozulmuştu, ağzımdan dökülmek istenen hakaretleri yuttum ve önemli olana odaklandım. "En azından hesabımı alabilir miyim?"

"Sonuncusunu iki hafta içinde postayla göndereceğiz."

"Peki ya bugünkü?"

Ama yine de, zaten biliyordum. Korku içimi kapladı, göğsüm sıkıştı, ölüyorum sandım.

Yalan yok.

Yirmi yaşındaydım ve kalp krizi geçiriyordum.

Göğüs kemiğimin arkasında yarattığı ağrı nefesimi kesti.

Todd'un "Steve onu annene verdi" demesiyle korkularım doğrulandı.

"Bu yasa dışı," diye belirttim, gerçi bunun bir önemi yoktu.

Roulette Hotel, sağlık kuralları, işletme uygulamaları ve işçi yasaları konusunda oldukça gevşekti. Yetkisiz bir kişiye maaş ödemek onlar için önemsiz bir olaydı.

Todd omuz silkerek bunun onlar için büyük bir mesele olmadığını doğruladı.

Benim için bunlar faturalarım ve kısıtlı gıda ihtiyaçlarımdı.

Polise şikayette bulunsam ve annemin kullandığı şüpheli çek bozdurma yerini bir şekilde bulsalar bile, bu çok uzun sürerdi. Çok geç kalmış olurdum.

"Ya bunu yapacaktım ya da polisi arayacaktım," diye karşılık verdi, sanki bana bir iyilik yapmışlar gibi.

Yapmamışlardı.

O zaman aramalıydın onları, aptal herif.

Her şeye rağmen, bu düşünceyle birlikte göğsümde minicik bir suçluluk duygusu belirdi ama onu bastırdım.

Todd ayağa kalktı, masanın etrafından dolandı ve ben de geri çekilmemek için dizlerimi büktüm.

Beni tamamen ürkütse bile zayıflık göstermezdim.

"Doğrusu, Steve'i fikrini değiştirmeye ikna etmeye çalıştım." Uzun saçlarımı omzuma doğru itti, eli sırtımda oyalandı. "Sen benim en sevdiğim kızsın."

İğrenç.

"Ama bu annenin sorun çıkardığı ilk olay değil," dedi sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi.

Birkaç yıl önce otel, büyük karavan kongrelerinden biri için otopark olarak arazisini kiralamıştı. Annem, o şaşkın bilgeliğiyle, karavanları görmüş ve otelin zengin misafirlerle dolu olduğu sonucuna varmıştı; sanki parası olan biri Roulette'te kalacakmış gibi.

Otel barında takıldıktan sonra yanlış adama, üstelik adamın karısının önünde, cinsel teklifte bulundu... Roni ile karısı arasında büyük bir kavgaya çıktı. Maddi hasar meydana geldi. Yüzler yıprandı. Polis çağrıldı.

Tesis içi şiddet zaten yeterince kötüydü.

Ancak Roulette'in ve muhtemelen müşterilerinin de saklayacak çok şeyi vardı. Polisin on dakika bile olsa etrafta dolaşması, işletmeler için kötü bir durumdu.

Todd üzgün bir şekilde başını salladı. "O zaman da sana bunun bir daha olamayacağını söylemiştim. Artık şansın kalmadı."

Bu aynı zamanda benim hayat hikayemdi.

Her zaman şanssızdım.

Başka seçeneğimiz kalmadı.

İşsiz ve parasız.

Zamanımız tükendi.

Başımı salladım ve yalan söyleyerek, "Anlıyorum. Teşekkürler." dedim.

Boşuna.

Her zamanki gibi, yüz ifadesi dost canlısı patron tavrından pis bir ifadeye dönüştü. "Artık benim çalışanım değilsin..."

"Dolabımı temizleyeceğim."

Kusmadan önce, her yeri kusup da artık benim görevim olmamasına rağmen temizlemek zorunda kalmayacağım.

Ofisten hızla çıktım, dolabım boş olduğu için uğramadım. Meraklı eski iş arkadaşlarımdan hiçbirine veda etmedim ya da hak ettikleri bir "siktir git" demedim. Duvarlar üzerime kapanıp beni sonsuza dek iğrenç lekeler ve küf içinde hapsedmeden önce binadan hızla uzaklaştım.

Dışarı çıktığımda bile, temiz hava ciğerlerimi ısıtmaya yetmedi. Zihnim uyuşmuş bir halde, otomatik pilot modunda otobüs durağına doğru ilerledim.

Çok geçmeden işe gidiş-dönüş yolculuğumun ilk otobüsü geldi ve bindim. Bu bir hataydı. Boğucu, kapalı alanda nefesim sığlaştı. Göğsüm sıkıştı ve görüş alanımda noktalar belirmeye başladı.

Durağa vardığımda, zorlukla bastırdığım bir panik atağı her an bastırmaya hazırды. Aşırı açlığımın birleşince beni titretmeye başladı. Eğer kontrol altına alamazsam, sokakta bayılacaktım.

Nefes almak.

Nefes almak.

Nefes al.

Nefes ver.

Bir yolunu bulurum. Her zaman bulurum zaten.

Göğsümdeki baskı azaldı ama açlık sancıları ve baş dönmesi devam etti. Bir önceki gün öğle yemeğinden beri hiçbir şey yememiştim ve o da sadece bayat ekmek üzerine fıstık ezmesi ve reçel sürülmüş bir sandviçti. Ondan önceki gün de aynıydı.

Yiyecekleri idareli kullanıyordum, maaşımı alana kadar gün sayıyordum.

Artık sahip olmadığım bir maaş.

Bir sonraki otobüs durağına doğru gitmek yerine, bakiyemi yanlış hesaplamış olma ihtimaline karşı ters yöne, bir ATM'ye doğru gittim. Belki de bankanın bir hatasıyla şansım yaver giderdi. Bir milyon dolar olmasına bile gerek yoktu. Yirmi dolara da razı olurum.

Ben o kadar şanslı değildim.

Bir dolar ve biraz bozuk para. Hepsi bu kadardı.

Bir dolar.

Yanımda hiç nakit yoktu. Kontrol etmeme gerek kalmadan, kısıtlı gıda yardım kartımın tamamen boşaldığını ve iki hafta boyunca yeniden yüklenmeyeceğini biliyordum.

Hiçbir şeyim yoktu.

Baskı geri gelmişti ama çökmeye vaktim yoktu. Göz kamaştırıcı bir ihtiyaçla çevrili olup umutsuzlukla dolu bir halde yere yığılamazdım.

Bayılmadan önce aceleyle eve gitmem gerekiyordu.

Şık otellerin arasından geçmekten ne kadar nefret etsem de, bir sonraki durağıma uzun yoldan gitmeye enerjim yoktu.

Sahte bir özgüvenle, oraya ait olduğumu umarak, The Roulette Hotel'in tam zıttı olan Moonlight adlı tesise girdim. Mekan muhteşemdi. Her köşesi çiçekler, parıltıyan aynalar ve ince detaylarla temaya uygun şekilde dekore edilmişti; ayaklarımın altındaki fayanslara kadar. Her zaman parlak ışıklar, yüksek sesler ve kalabalıklarla canlıydı.

Bundan nefret ettim.

Önemsiz ve kıskanç nedenlerden dolayı, ama yine de... Nefret ettim.

Dış yoldan ilerlemeye devam ettim, kaldırımın ortasını sohbet etmek için mükemmel bir yer olarak gören insanlardan kaçındım. Hızlı servis veren bir restorana yaklaşıırken, nefis yemeklerin kokusu etrafa yayıldı. Lezzetli peynir. Acılı pepperoni. Sarımsak ve otlarla dolu, son kullanma tarihi geçmiş bir baharatlıktan çıkmamış, zengin kırmızı sos.

Aç karnım o kadar acı verici bir şekilde kasıldı ki, gözlerimden yaşlar süzüldü.

Restoranın girişinde bir adam bir kadınla yemek yerken sohbet ediyordu. Adamın pizzasının yarısını çöpe attığını dehşet içinde izledim. Kadın da devasa yumuşak simidinden sadece birkaç ısırık almıştı ki onu da adamın çöpüne attı.

Açlıktan ölüyordum ve bayılmak üzereydim.

Çaresiz.

Ve yiyecekleri sanki hiçbir şey olmamış gibi çöpe atmışlardı.

Bu yüzden yaptım.

Adamın yanından geçerken, cüzdanını ustaca cebinden aldım. O kadar ustaca yapmıştım ki, hissetmesi imkansızdı.

Ödülü cebime koyarken önceki tempomu korudum, yüz ifadem donuk ve sakindi.

Onlar, Las Vegas'ta bütçesine uygun bir tatil yapmak için para biriktiren turistlerden değildi. Hiç yoktan iyidir diye The Roulette'te kalanlardan da değildi.

Hedef aldığım kişinin açıkça parası vardı. Hatta kelimenin tam anlamıyla harcayacak kadar parası vardı.

Üstelik, tüm parasını alacak değildim. Sadece bir fast food hamburger alacak kadar. Yanında bir şey yok. İçecek yok. Peynir için verilen cüzi ek ücret bile yok. Sadece ucuz, sade bir hamburger.

Yaptıklarımı haklı çıkarmaya çalışırken bile, onlardan nefret ediyordum. Annemden beni bu duruma soktuğu için nefret ediyordum; bu ilk ya da yüzüncü kez olmuyordu.

Ona hiç olmak istemediğimden daha çok benzediğim için kendimden nefret ediyordum.

Ama kızın karnını doyurması gerekiyordu.

Kalbim boğazımda gümbür gümbür atarken geçen birkaç gergin saniyenin ardından... hiçbir şey olmadı.

İçime bir rahatlama hissi yayıldı.

Oh be.

Yaptım.

Ama kaderin, şansın ya da evrenin benim tarafımda olacağını düşünmemeliydim.

"Geri ver."

Hemen arkamdan gelen sert emirle birlikte tüylerim diken diken oldu. Midem alt üst oldu, safra boğazımı yakmaya başladı.

HAYIR.

Benimle konuşmuyor.

Sadece bir tesadüf.

Ama yine de, daha akıllı davranmalıyım.

Bir el bileğimi yakaladı ve adımlarımı durdurdu. Hızla döndürüldüm ve bir dağ gibi iri bir adamla yüz yüze geldim.

Boyum neredeyse 1.55 cm olduğundan, herkesten daha kısa olmaya alışkındım. Ama o uzun boyu ve kaslı yapısıyla, takım elbiseli adamın beni gölgede bırakması karşısında kendimi çok küçük hissettim.

Boynumu uzatarak, kısa kesilmiş saçları ve gür sarı sakalıyla devasa adama baktım. Ela gözleri bana dik dik bakarken çok keskin görünüyordu ve

tekrarladı: "Geri ver."

"Neyi iade edeyim?" diye sordum.

Masum yalanlarıma inanmayarak kaşını kaldırdı. "Cüzdan."

"Ne hakkında konuştuğunu anlamıyorum. Şimdi beni bırak yoksa çığlık atacağım." Sıkıca tuttuğu elinden kurtulmaya çalıştım ama imkansızdı.

"Harika fikir. Eminim güvenlik görevlileri bu işin aslını ortaya çıkarmaya yardımcı olabilir."

Zorlukla yutkundum. "Güvenlik mi?"

Başını duvara yaslanmış, geniş odayı incelerken otoriter bir tavır sergileyen yakışıklı siyahi adama doğru eğdi. Ceketine iliştirilmiş kimlik kartındaki ayrıntıları görmeme gerek kalmadan, güçlü bir konumda olduğunu anladım.

Sakallı adam tekrar işaret etti, bu sefer de üç adamın bir araya geldiği yere doğru; hepsi de tipik güvenlik görevlisi üniformaları giymişti.

Dikkatini tekrar bana çevirdi. "Hadi bağır bakalım, küçük kız."

Bu aşağılayıcı isimden ne kadar rahatsız olsam da, yakalanma tehdidi beni daha çok korkuttu. İşten atılmak hayatımı mahvetmişken, tutuklanmak tüm hayatımı altüst ederdi.

"Geri vereceğim," dedim sessizce.

Adam beni bıraktığında kaçmaya çalışmadım. Uzun adımlarından ikisinde beni yakalayıp güvenlik görevlilerini alarma geçirirdi.

Ortalığı karıştırmaktan zevk alan annemdi, ben değil.

Cüzdanımı cebimden çıkardım ve çiftin hâlâ restoranın yakınlarında oyalandığı yere doğru geri döndüm.

Onu yerden alıyormuş gibi yaparak ayağa kalktım ve hedefin omzuna dokundum. "Affedersiniz, bu sizin mi?"

Gözleri cüzdana kaydı, sonra da bana dikildi.

Kumarhanenin lüks ortamına aitmişim gibi görünmek için ne kadar abartılı bir imaj sergilemeye çalışmış olursam olayım, hiçbir şey değişmiyordu. Yüz hatlarımı ne kadar kolay ve ustaca masumiyet görüntüsüne dönüştürmüş olursam olayım, lüks tatil beldesine gerçekten ait olan insanlar için hala tam olarak olduğum gibi görünüyordum.

Zavallı çöp.

Kahretsin, bu çok kötü olacak.

Kendimi hazırladım, eğer beni... yani, gerçeği söylemekle suçlarsa diye aklımdan bir sürü bahane geçiyordu.

Bakışları başımın üzerinden geçti, tam o sırada arkamda birinin olduğunu hissettim. "Burada mı çalışıyorsunuz? Bu... kız," diye tükürdü, kullanmak istediği kelimenin bu olmadığını açıkça belli ederek, "cüzdanımı çaldı."

"Elindeki cüzdan mı?" diye sordu dev adam.

"Evet, ama—"

"Az önce alıp sana uzattığı şey mi?"

"Evet, ama—"

"Eksik bir şey var mı?"

Sınavda başarısız olan öğrenci, kartlarını kontrol etmek ve parayı saymak için cüzdanını açtı.

Aşırı derecede fazla.

Beş doların kayıp olduğunu fark etmezdi. Muhtemelen birkaç yüz doların kayıp olduğunu bile anlamazdı.

Paraları cebine koydu. "Hepsi burada."

"Öyleyse sorun ne?" diye sordu arkamdaki adam, sesi sabırsızlıkla doluydu.

"Sorun değil," dedi hedefim, bana tiksintiyle bakarken—sanki varlığım onun için bir hakaretmiş gibi. Başka bir şey söylemeden, o ve kadın uzaklaştılar, cüzdanı bulduğum için bana teşekkür bile etmediler.

Yani, onu alan bendim ama yine de. Kaba bir davranış.

Arkamı dönmeden, sessizce, "İşte, geri döndü," diye mırıldandım.

Alevler içinde cehenneme doğru yoluma devam etmeye çalıştım, ama büyük bir el yine bileğimi kavradı. Bu sefer beni döndürmesine gerek kalmadı. Kendim döndürdüm ki ona yukarıdan bakabileyim. "Bağıracağım ve güvenlik görevlilerinin duyması önemli değil."

Endişeli görünmüyordu. "Neden aldın?"

Ses tonunda hiçbir düşmanlık yoktu. Yargılama yoktu. Alay yoktu. Sadece merak vardı, sanki en sevdiğim yemeğin ne olduğunu soruyordu.

Herhangi.

Any benim en sevdiğim yemektir.

Cevap vermeyince kolumu büktü ve bakışlarını aşağıya indirdi.

Las Vegas'ta büyüdüm; ama lüks ve ihtişam dolu Moonlight tarafında değil. Onun ne aradığını biliyordum.

Beni hırsızlık yaparken yakalamış olması utanç vericiydi.

Ama onun kolumun iç kısmını iğne izleri açısından incelemesini izlemek beni öldürdü.

Başkalarının benim hakkımdaki düşüncelerini umursamayı çoktan bırakmıştım. Hemen yaptıkları varsayımları da. Ama nedense, bu yabancının beni uyuşturucu bağımlısı sanmasını istemiyordum.

Kollarımın yara izi olmadığını görebilmesi için ikisini de çevirdim ve utancımı paylaşıırken sesimi alçak tuttum. "Sadece açım. Ucuz bir hamburger alacak kadar para alıp cüzdanı bir çalışana bırakacaktım. Hepsi bu, yemin ederim." Gözlerim yaşlarla bulanıklaştıkça, "Sadece açım" diye tekrarladım.

"Öyleyse seni doyuralım," dedi kısaca.

Midem kendi kendini yiyip bitiriyordu. Reflü ve krampların yakıcı etkisi, kurtulamadığım sürekli bir ağrıya neden oluyordu. Çalışırken de, o devasa şeyle uğraşırken de, hatta uyurken bile.

Ama aptal gururum onun yardımını kabul etmeye yanaşmadığı için başımı salladım. "Eve gitmem gerek."

"Sormadın ki. Hadi gidelim."

"Gerçekten de—"

"Şimdi, küçük kız. Yoksa güvenlik görevlileriyle konuşurum. Eminim burası senin numaranı kaydeden bir sürü kamerayla dolu."

Bu konuda kibirli olmak yanlış bir şeydi ama biliyordum ki herhangi bir kamera benim yankesiciliğimi tespit etmiş olamazdı. Hareketlerim minimum düzeyde olacak şekilde eğitilmişti. En fazla, adamın yanından sıyrılmış gibi görünürdüm.

Ancak, o devasa yaratığın tanık olarak bulunması işleri değiştirdi.

Beni gerçekten ihbar edip etmeyeceğinden emin değildim, ama bunu öğrenmek için de acele etmiyordum.

"Pekala," diye razı oldum.

Dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi, sarı sakalının altında belirgin gamzeler ortaya çıktı. "Güzel."

Bunların hangi yönünün iyi olduğunu, özellikle de onun için neyin iyi olduğunu hiç anlamadım.

Ne gülümsemesine ne de sözlerine güvendim.

Ya da o da, aynı şekilde.

Birkaç saniye önce kabul etmiş olmama rağmen, direndim. "Neden bunu yapıyorsunuz?"

"Çünkü açsın."

"Peki, ne olmuş yani? Bunun seninle ne ilgisi var?" diye tersledim—kısmen utancımı gizlemek için, ama çoğunlukla da bitkin ve aç olduğum için.

"Her zaman böyle neşeli ve pozitif misin?" diye karşılık verdi, cevap vermek yerine. Bileğimi hâlâ tutarak, benim gibi tereddüt etmeden veya

yolumdan çekilmeden kalabalığın arasından yürüdü. Buna gerek de yoktu. Herkes yolundan çekildi, muhtemelen ezilme korkusuyla.

Yemek alanına giden tabelaları takip ettik ve gözüm bir çıkışa takıldı.

Geçerken, arabadan inip canımı dışıme takarak koşacağım.

Düşüncemi daha yeni bitirmiştım ki, "Sakın aklından bile geçirme," dedi.

Sesimi zorlayarak hafif ve şaşkın bir tonda sordum: "Neyi düşünüyüm?"

"Koşmaya kalksan, birkaç adım bile atmadan seni yakalarım."

"İki aşama öngördüm."

"Cömert davranıyordum."

"İyiliğin için teşekkürler," diye ciddi bir ifadeyle karşılık verdim.

Bana gülümsedi ama başka bir şey söylemedi.

Benim egomu önemsemesi için hiçbir sebep yoktu. Hırsızlık yaparken yakalanmak ve ardından yardıma muhtaç duruma düşmek, zaten başlangıçta sahip olduğum o küçük, paramparça egomu tamamen yok etmişti.

Resmen ölü doğmuştu.

Yemek alanına ulaşmadan önce birkaç dakika sessizce yürüdük. Burnuma aynı anda o kadar çok iştah açıcı koku çarptı ki, ağzımın sulanmaya başlayacağından endişelendim.

"Ne yemek istersin?" diye sordu.

Her şey.

Herhangi bir şey.

Hepsi.

Seçeneklerim Meksika yemekleri, tavuk, hamburger ve bir şarküteri sandviç dükkanıydı. Fiyatlara göz attıktan sonra ilk ve ucuz planıma sadık kaldım.

"Bir hamburger."

Çenesini yukarı kaldırdı ve beni kasaya doğru yönlendirdi. "Ne isterseniz sipariş edin."

"Bir tane küçük boy hamburger alabilir miyim lütfen?" diye sordum gözleri fal taşı gibi açılmış kasiyere.

Onun tepkisini suçlamıyordum elbette. Utanç duygusuna kapılmış olsam da olmasam da, arkamdaki adamın çekici olduğunu ben bile biliyordum.

Belki de beni sosyal hizmet görevlisiyle öğle yemeğine çıkmış bir çocuk suçlu sandı.

Veya şartlı tahliye memuru.

"Bunu bir de iki tane yapalım," dedi dev adam.

"Peynir?" diye sordu kasiyer.

Başımı salladım. "Hayır—"

"Evet," diye yanıtladı dev yaratık benim yerime.

"Pastırma mı?" diye sordu kasiyer.

"Hayır—" diye denedim ama o devasa yaratık yine beni yalanladı.

"Evet. Bir de büyük boy patates kızartması, büyük boy içecek ve çikolatalı milkshake."

Tabii ki.

O da mutlaka yemek yiyordur.

"Ve bir de salata," diye ekledi, yemeği sağlıklı bir şeyle tamamlayarak. Sanki biraz marul, patates kızartması ve milkshake'teki otuz milyon kaloriyi dengeleyecekmiş gibi.

Boy 1,80 metreyi aşkın, kas yığını bir adam. Böyle bir vücudu beslemek için muhtemelen çok fazla kaloriye ihtiyacı var.

Düşüncelerim yüzünden yanaklarım kızardı. Onun bedenini düşünmeye hakkım yoktu.

Ve kesinlikle bu şekilde çalışmamalıydım.

Gözlerimi yukarı, yüzüne doğru kaldırdığımda, beklentiyle bana baktığını gördüm.

Yüzüm daha da kızardı.

Eğer beni süzdüğümü fark etmiş olsaydı da hiçbir şey söylemedi. "Hangi sos?"

"Ranch soslu," diye düşünmeden cevap verdim, sonra neden sorduğunu anladım. Salatanın onun için olduğunu varsaymışım. Sonuçta öyle olacaktı çünkü hamburgerden başka bir şey yemeye niyetim yoktu.

Devasa araç hiç de ucuz olmayan toplam tutarı ödedikten sonra, beklemek için teslim alma alanına geçtik.

Mutfaklardan yayılan çeşitli kokular ve sıcaklık yüzünden midem bulanmaya başladı. İştahım hızla kayboldu ve yerini bulantı aldı. Ağzım endişe verici bir hızla tükürükle doldu.

En azından büyük parçalar kusarak kendimi rezil etmeyeceğim... İçinde bayat siyah kahve ve mide asidinden başka bir şey yok.

Görüş alanımda önce noktalar belirdi, sonra aniden daraldı. Ayakta kalmak için mücadele ederken ellerim tezgâhı kavramak için uzandı, ancak paniğe rağmen hareketlerim yavaştı. Her şey değişti ve dünya baş aşağı döndü.

"Hey, dur!" Dev adam yere yığılırken belimden yakaladı ve beni dik tuttu. Muhtemelen yardım çağırmak için telefonunu çıkardı.

Bu, kendime gelmem için yeterliydi ve "Sadece bir şeyler yemem gerek" diyebildim.

"Ambulans çağırıyorum—"

"Hayır, hayır. Sadece kan şekerim düşük."

Ambulans çağırıyorsa, sigortamın olmadığını ve yolculuk masraflarını ödeyecek paramın olmadığını açıklamak zorunda kalacaktım. Ömür boyu borç içinde kalacaktım, üstelik de zaten bildiğim şeyi bana söyleyebileceklerdi.

Yiyeceğe ihtiyacım vardı.

"Lütfen. Yemin ederim, iyiyim," diye ısrar ettim.

İkna olmuş gibi görünmüyordu ama beni bir sandalyeye götürüp oturtuktan sonra yanıma çömeldi. Endişeli bakışları yüzümü inceledi. "Solgun görünüyorsun."

"Sana söyledim, sadece yemek yemem gerekiyor." Ama tek bir lokma yutma düşüncesi bile midemi bulandırdı.

Kaşlarını çatarak ayağa kalktı ve tezgaha geri döndü. Kasiyer ona milkshake'i ve meşrubat makinesinden doldurduğu boş bardağı uzattı. İkisini de önümdeki masaya koydu. "İç."

Sadece gazlı içeceği aldım ve alışılmadık tatlı şurubu yudumladım. "Kök birası mı?"

"Evet. Vücudunuza kafein eklemekten kan şekerinizin yükselmesine yardımcı olur." Milkshake'i kendine doğru itti. "Bunu da."

Nüfusun büyük çoğunluğunun aksine, ben çikolatadan hoşlanmazdım. İçinde karamel, kurabiye veya gofret gibi başka şeyler varsa çikolata barlarında tahammül edebilirdim, ama asla sade çikolatalı hiçbir şeyi tercih etmezdim.

"Sorun ne?" diye sordu, ben onu almak için hiçbir hareket yapmayınca.

"Hiçbir şey." Tercihler konusunda seçici olma konumunda olmadığım için, ağır bardağı aldım ve kendimi içmeye zorladım. Soğuk ve şekerliydi ve yapay şurup gibi tadı olması umurumda değildi. Besin kaynağıydı.

Gibi.

Bir an beni süzdükten sonra, "Çikolatayı sevmiyorsun," diye tahmin yürüttü.

"Sorun yok."

"Hangi lezzeti istersiniz?"

"Bu—"

"Küçük kızım, sana bir soru soracaktım."

Ona dik dik baktım. "Bana öyle seslenme."

Görünüşe göre, 1.55 boyundaki narin kadını tehditkar bulmadı çünkü sert emrimi görmezden geldi. "Soruyu cevapla, küçük kız."

"Çikolata iyidir."

"Bana hangi lezzeti istediğini söyle, yoksa hepsini sipariş edeceğim."

Şaka yapmadığını anlamak için onu incelememe bile gerek yoktu. İçimden bir ah çekerek, "Çilek lütfen," diye mırıldandım.

"Mırıldanma," diye azarladı beni çocukmuşum gibi, sonra da tezgaha doğru yürüdü.

Bir dakika sonra geri döndüğünde, yeni bir milkshake ve tepside bir yığın yemekle gelmişti. Hepsini önüme koydu ve benim karşımda bulunan sandalyeye oturdu.

Ağzım yine tükürükle doldu ve bu beklentiden kaynaklanmıyordu. Boş midem isyan etmeye hazırlanıyordu.

Kafamdan daha büyük görünen hamburgeri kaptım. Ambalajını açıp küçük bir ısırık aldım. Dilimde bir lezzet patlaması yaşandı ve daha fazlasını çekmek istedim ama bunun nasıl sonuçlanacağını biliyordum. Hamburgeri tekrar ambalajına koyup yavaşça çiğnedim, kendimi kontrol ettim.

Bakışları benden, neredeyse dokunulmamış hamburgere kaydı. "Beğenmedin."

"Evet."

"Eğer farklı bir şey istiyorsanız—"

"Çok lezzetli. Ama bu kadar açken, midem bulanmasın diye yavaş yemem gerekiyor."

Bu onun kaşlarını çatmasına neden oldu. "Bu sık sık oluyor mu?"

Bok.

"Hayır," diye yalan söyledim.

Ve o da bunun farkındaydı. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi bana baktı ve çenesi o kadar sıkı kenetlendi ki bir kas seğirmesi oluştu. Uzun ve gergin bir anın ardından patates kızartmalarını önüme doğru itti. "Ye."

Bir tane kaptım. "Yemek yemeyecek misin?"

"HAYIR."

"Bunların hepsini neden sipariş ettin?"

"Senin için."

Patates kızartmasını ağzıma götürmeden yarıda bıraktım ve gözlerimi kısarak sordum: "Buradaki amacın ne?"

"Ne demek istiyorsun?" Arkasına yaslandı, kaslı kolunu yanındaki boş sandalyeye attı. Rahat, samimi ve açık bir tavidir.

Ona güvenmedim.

"Sana borcumu ödeyebileceğimi düşünüyorsan, yanılıyorsun."

"Ne?"

Şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. "Kimse tanımadığı birine bedava öğle yemeği ısmarlamaz—"

"Evet." Başını sallayarak mırıldandı, "İyi bir şey yapmaya çalış, suçlamalarla karşılaş. Tam bir güneş ışığı."

"Üzgünüm, ben—"

"Sadece ye," dedi, neyse ki sözümü kesti çünkü o cümleyi nasıl tamamlayacağımı bilmiyordum.

Çocukken kendi başımın çaresine bakardım. Hatta çoğu zaman anneme ebeveynlik yapardım. İş yerinde de her zaman işimi iyi ve denetim veya yönlendirmeye ihtiyaç duymadan yapardım.

Kimse bana ne yapmam gerektiğini söylemedi, ama o devasa yaratığın yapabildiği tek şey bu gibi görünüyordu.

Ben pek beğenmedim.

Ama beni güvenlik görevlilerine teslim etmek yerine bana yemek verdiği için katlanacaktım. Onun patronluk taslamasına bir süre daha katlanabilirdim.

Midemin alışması için biraz zaman tanıyarak hamburgerimden bir ısırık daha aldım.

Behemoth, sebzelerle dolu salatayı açtı, üzerine ranch sosunu döktü ve ardından devirdi.

"Salata sevmiyorum," dedim ona, mide bulantım yüzünden nankör bir kadın olduğumu düşünmeyi bile aklım almıyordu.

"Umurumda değil. Sadece protein, yağ ve karbonhidrat yiyemezsiniz."

Restoran tezgahını işaret ettim. "Bunu siz sipariş ettiniz."

"Çünkü proteine, yağa ve karbonhidrata ihtiyacınız var. Ama aynı zamanda sebzelere de ihtiyacınız var."

Brüt.

Beslenme piramidim iki bölgeden oluşuyordu. En üstte ucuz yiyecekler vardı. Tavuk nugget'ları. Karton gibi ucuz pizzalar. Patates kroketleri. Hazır makarna ve peynir. Beyaz pirinç. İndirimde alınabilen ve birden fazla öğünde kullanılabilen işlenmiş ürünler.

En alttaki en büyük bölümü kahve kaplıyordu. O tortu, vücudumu beslerken aynı zamanda tokluk hissi vererek çok önemli bir rol oynuyordu. Bazı günler, iş yerindeki sınırsız kahve sayesinde günlük kahve ihtiyacımın büyük bir kısmını oluşturuyordu.

Daha doğrusu, eski iş yerim.

Bütçemde sebze için para olduğunda, konserve sebzeler alırdım. Taze sebze parçalarıyla süslenmiş, farklı türde canlı yeşil marullar değil.

"Ye onu," diye emretti.

"Çok patronluk taslıyorsun," diye çıktım kendimi durduramadan.

Kahretsin, bu çok kaba bir davranıştı.

Neyse ki, gücenmiş gibi görünmedi. "Öyle duydum."

Mideme iyi gelecekse bir iki lokmayı yutmaya razı olarak salatadan biraz aldım. Ama isteksizce ağzıma attığımda, iğrenç değildi.

"Vay canına, bu gerçekten de iyiymiş."

"Dilinize dikkat edin," diye azarladı beni şaşırtarak. Küfürden rahatsız olacak biri gibi görünmüyordu, ama ben ne bilirdim ki? Gri bir takım elbise ve göz kamaştırıcı beyaz bir gömlek giymişti -kravat takmamıştı- Vegas'ın günahkarlarını kurtarmak için yanlış yönlendirilmiş bir görevle gelen dindar insanlardan biri olabilirdi. Gerçi genellikle elleri karmaşık dövmelele kaplı olmazdı. "Ama beğendiğinize sevindim."

Bakışlarım ona dikildi, alaycı bir gülümseme ya da "Sana söylemiştim" diyecek bir ifade bekliyordum ama hiçbir şey yoktu.

"Ben solmuş marul ve un gibi domateslere alışkınım," dedim.

Başını salladı ve salatayı kendine doğru itti.

Diğer yiyeceklere göre midemde daha iyi oturduğu için daha fazla yedim. Yarisını bitirip midem biraz daha rahatlayınca, hamburger ve patates kızartmasına geri döndüm.

Dev yaratık ne sorgulayıcı sorular sordu ne de konuştu. Ben yemeğimi yerken o da reddettiğim çikolatalı milkshake'imi içti.

Sessizliği fırsat bilerek onu dikkatlice inceledim, kim olduğunu ve neden orada olduğunu merak ettim.

Tatilde ya da kumar oynuyor gibi görünmüyordu. Tahminimce iş içindi; ya bir toplantı ya da her gün yapılan sayısız kongreden biriydi. Ya da dini, günahkârı kurtarma meselesiydi.

Sormaya gerek duymadım çünkü beni ilgilendirmiyordu.

Artık daha fazla yiyemeyeceğimi anlayınca, kalanını tekrar sardım. O da ayağa kalktı ve tepsiyi muhtemelen çöpe atmak için almaya başladı.

Ne kadar çok yiyecek israfi.

Daha iyi düşünmeye fırs bulamadan elim uzandı ve onun elini kapattı. Hemen geri çektim. "Artıkları eve götüreceğim."

Patates kızartmasının tekrar ısıtılınca berbat bir tada sahip olacağını ve hamburgerin de lapa gibi olacağını biliyordum ama umurumda değildi. Akşam yemeği için yeterliydi.

Ya da porsiyonları doğru ayarlarsam hem akşam yemeği hem de yarınki öğle yemeğim olur.

Nedense çenesi tekrar kasıldı; bana karşı verdiği varsayılan tepki bu gibiydi. Ama hiçbir şey söylemedi, sadece çenesini yukarı kaldırıp kasiyere doğru gitti.

Her şey için birer kağıt torba aldıktan sonra, birisi "Hey, Ash!" diye seslenince arkasını döndü.

Adamın bakışları, sanki bağırان benmişim gibi bana dikildi. Yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı.

Biraz sonra bunun sebebi anlaşıldı.

Daha önce gördüğümüz güvenlik görevlisi, konuşarak devasa yapıya yaklaştı. Birbirlerini tanıdıkları belliydi.

Eh... Bir bakıma haklıydım.

O, iş için burada.

Çünkü bu onun eseri.

Hiç tereddüt etmeden işe koyuldum.

Keşke kıymetli yiyeceklerimi geride bırakmak zorunda kalmasaydım.

LAYLA FROST'UN DİĞER ESERLERİ

YALDIZLI SERİ

Şeker

Baharat

Her şey

SİYAH TATİL KÖYLERİ

Küçük Güvercin

Küçük Güneş Işığı

Küçük Tanrıça

DILLON KIZ KARDEŞLER

Layla Frost'un Love Me Damaged şarkısı

Brynne Asher'ın "Love Me to Death" kitabı (İtfaiyeci müzayedesini hakkında bilgi edinin!)

HYDE SERİSİ

Hyde ve Seek

En İyi Kase Senaryosu

Kader Nox

Vahşi Kötü Takıntı

Posey'nin Etrafında Çember

Rhys'in Barışı

KAOS MAHKEMESİ

Kaosa Kadar

Kargaşayı Bulmak

DÖRT

Styx

Uyuşturucu etkisinde

Kırık

Kemikler

BAĞIMSIZLAR

Bizimle

Teslim Ol

YAZAR HAKKINDA

Layla Frost, çocukken ablasından gizlice aldığı Sweet Valley High kitaplarını okumak için battaniyesinin altına saklanır ve elinde bir el feneriyle okurdu. Çok geçmeden okulda ders sırasında gizlice Harlequin romanları okumaya başladı. Bu durum, "sadece bir bölüm daha" sözüyle gece boyu uyanık kalmaya kadar uzandı.

Okumaya, özellikle de romantik türe olan sevgisi erken yaşlarda başladı ve kendi öykülerini yazma zamanı gelene kadar ölçülemez derecede büyüdü.

Layla Frost, yazmadığı zamanlarda uykusuzluk çeken, buzlu kahveye, biblolara, bitkilere ve müziğe derin bir sevgi besleyen biridir. Ayrıca dünyanın en iyi annelerinden biridir, ama çocukları onu havalı buluyor... sayılır.

OKUYUCU GRUBUMA KATILIN:

www.facebook.com/groups/LaylaFrostCupcakes

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM